

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

**ЗАВЕДОХА
ИСУСА**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО
ЗАВЕДОХА ИСУСА

A handwritten signature in black ink, located at the bottom right of the page. The signature is stylized and appears to be a personal name or initials.

СИЛА и ЖИВОТ

Недѣлни Бѣседи
гържани от Учителѣтъ
от
15.11.1925 год
до
07.03.1926 год.

Осма серия
Том I

**ЗАВЕДОХА
ИСУСА**

Второ издание
2008 год.

Заведоха Исуса.

“Тогазъ заведоха Исуса”.

Казва имъ Исусъ: “Азъ съмъ”! Когато щастие то въ свѣта слѣдѣва нѣкои хора, тѣ казватъ: азъ съмъ! Щомъ дойде нещастие то, нѣма ги, изъ миши дупки се криятъ. Ние виждаме Христа въ вѣрѣ на опитностъ, казва: “Азъ съмъ!”

“Тогазъ заведоха Исуса”. Този е единъ знаменитъ стихъ. Върху него има хиляди проповѣди писани. Хиляди краснорѣчиви проповѣди държани и то толкова краснорѣчиви, че сж затрогвали сърдцата на хората, толкова краснорѣчиви, че сж извиквали сълзи отъ очитѣ на хората. Питамъ: коя е онази побудителна причина, която предизвиква сълзитѣ? Мнозина страдатъ, че Христосъ плакалъ, а ние знаемъ, че Христосъ никога не е плакалъ за себе си. Чудно е да плачешъ за човѣкъ, който самъ за себе си не плаче! Нѣма нужда да плачатъ хората за героитѣ въ свѣта. Можемъ да плачемъ за себе си - благородно е. И въ действителностъ, въ края на краищата, ние плачемъ не за другитѣ, плачемъ за себе си. Предъ хората се представяме, че плачемъ за другитѣ, а то за себе си. Въ това не може да има споръ. Виждаме, нѣкоя майка плаче за детето си. Не, за себе си плаче тя. Нѣкой, който е изгубилъ паритѣ си, плаче. Казватъ: “Плаче за паритѣ си”. Не, за себе си плаче той. Нима ако вие плачете за вашитѣ загубени пари, имате нѣкаква полза? Или, ако плачете за нѣкой умрѣлъ, ще му допринесете нѣкаква полза съ вашитѣ сълзи и съ вашата скърбъ?

“Тогазъ заведоха Исуса”. Исторически, азъ бихъ се произнесълъ другояче върху този стихъ, но ще го разгледамъ символически. Азъ мога да ви опиша исторически, кои сж били побудителнитѣ причини, защо и за какво е билъ развежданъ Исусъ, но ако нѣкои отъ васъ искатъ да знаятъ тия подробности, ще ги намѣрятъ въ нѣкои съчинения въ библиотекитѣ въ Ватикана, въ нѣкои отъ библиотекитѣ въ Вашингтонъ, въ нѣкои отъ библиотекитѣ на Филаделфия,

въ нѣкои отъ библиотекитѣ на Лондонъ. Тамъ има доста бесѣди, доста проповѣди, отъ тамъ ще можете да се освѣдомите, азъ ви давамъ упътвания. Но това, върху което сега ще ви говоря, за въ бъдеще ще можете да си правите свои изложения и да ги поставяте въ своитѣ библиотеки.

“И заведоха Исуса”. Защо единъ отъ великитѣ Учители, Който идва да спаси свѣта, хващатъ и го завеждатъ? При кого? - При първосвещеника, глава на една църква. Вие ще кажете: “Колко сж жестоки тия хора?” Не е въпросътъ въ това, това е единъ символъ. Ние разрѣшаваме другояче въпроса. Азъ бихъ ви задалъ слѣдния въпросъ: защо заведоха Исуса тамъ? Азъ ви говоря символистически, и вие нѣма защо да си задавате въпроса, дали моята мисль е свързана, или не. Тамъ, дето не е свързана, вие свързвайте. Азъ ви давамъ камъни отъ това здание, а пъкъ вие, дѣто трѣбва, свързвайте тия камъни и съграждайте отъ тѣхъ зданието. Азъ ще гледамъ, до колко може да градите. Хайде сега на работа съ вашите мистерии! Не само да казвате, че това здание не е хубаво, онова здание не е хубаво, но вземете вашите равномѣри и турете всичко на работа! Нали когато ви дойде единъ приятель, вие го завеждате нѣкъде? Срещнешъ единъ приятель, хванешъ го за ръка и го завеждашъ. Къдѣ? - Дома си. Онзи възлюбенъ, като срещне своята възлюбена, нали я хваща и завежда нѣкъдѣ. Къдѣ? - Дома си, при майка си или при баща си. Учителътъ като намѣри своя ученикъ, нали го хваща и го завежда нѣкъдѣ? Ученикътъ като намери своя учителъ, нали го хваща и го завежда нѣкъдѣ? Вие ще кажете: “Завели Исуса”. Много хубаво. Въпросътъ е сега, защо сж Го завели?

Единъ отъ прочутите виртуози въ Европа, нѣма да му кажа името, като се разхождалъ една вечеръ съ своята цигулка, хванали го нѣколко души пияници и го завеждатъ въ онѣзи мѣста тамъ долу, въ онѣзи изби, какъ се казватъ, кабарета ли ги наричатъ вие? Азъ ги наричамъ увеселителни мѣста, дѣто се събиратъ мъже и жени, които пиятъ винце,

които се разговарят тамъ, прѣкарватъ по-весело живота си. Завеждатъ го тѣ въ едно отъ тѣзи необикновени мѣста, и единъ отъ тѣхъ изважда своя пистолетъ и му казва: “Ще свирешъ сега тукъ много хубаво”. Той цѣлъ трепери, но свиритъ много хубаво. Всички изваждатъ своитѣ чашки прѣдъ него, пиятъ, пѣятъ и играятъ, а той свиритъ ли свиритъ. Ще ме попитате: колко е взелъ този виртуозъ за своето свирене? Той ще благодари, че съ свиренето си е спасилъ живота си. При това, тия, които го слушали, останали доволни, защото тѣ пили и играли. А всички хора, които играятъ и пиятъ, ще ти направятъ добро. Тѣ му казали: “Ние мислихме да те убиемъ, но понеже ни свиритъ тѣй хубаво, всички признаваме, че като тебе подобенъ свирецъ нѣма”.

“И заведоха Исуса”. Кждѣ? Нѣкои отъ васъ може да роптаятъ, но нима нѣкои хора не завеждатъ Исуса? - Завеждатъ Го. Кждѣ? Щомъ всичко ви върви, Господъ ви благославя. Казвате: знаете ли ние кои сме? Щомъ дойде Исусъ, ние ще го приемемъ. Но щомъ дойдатъ нещастията ви, колко пжти сте завеждали Христа! Колко пжти сте Го залагали! Колко пжти религиознитѣ хора, които върватъ, сж изнасилвали тази Истина!

Сега съвременнитѣ хора мислятъ, че Истината, това сж само думи. Тѣ мислятъ, че Истината е нѣщо отвлѣчено. И ако ние попитаме духовнитѣ хора, какво нѣщо е Истината, тѣ ще ни кажатъ: Истината не е нищо друго, освѣнъ стремежътъ на човѣшката душа да се освободи. Казвамъ: има и друго разбиране за Истината. Истината съдържа въ себе си онѣзи Божествени методи, чрезъ които душата може да стане свободна. Истината съдържа отъ памети-вѣка всички методи на вѣчността за развиването, освобождението на човѣшката душа и постигането на вѣчния животъ. Или другояче можемъ да кажемъ, че Истината е най-възвишениятъ първиченъ Духъ, Който е излѣзълъ отъ Бога. И слѣдователно, квасътъ, началото на всички нѣща, е Истината. И отъ кога то се проявило туй начало въ свѣта, отъ тогава се явява

Любовта, да даде животъ на Истината. Защото Истината, сама по себе си, произтича отъ Бога като единъ вѣченъ принципъ, но за да се оживи този принципъ, да станатъ тѣзи методи живи, трѣбва една срѣда, а първичната, вѣчната срѣда, въ която всичко може да живѣе, това е Любовта. Следователно, когато казваме, че трѣбва да имаме любов, ние не подразбираме афекциитъ на хората.

Нѣкой казва: азъ говоря вѣрно. Да, човѣкъ може да говори вѣрно, безъ да говори Истината. Онзи, който говори вѣрно, той говори 50 % и лъжа. Значи, онзи, който говори вѣрно, говори и Истината, но говори и лъжа, а онзи, който говори Истината, той всѣкога говори вѣрно. Въ Истината нѣма никакво изключение. Нѣкой пжтъ ние смѣсваме вѣрнитъ нѣща съ истиннитъ нѣща. Ще ви представя едно сравнение. Донасямъ ви една празна стомна. Вѣрно е, че тази стомна е празна. Донасямъ ви послѣ и една пълна стомна, съ отлично съдържание за вашия животъ. Вѣрно е, че и двѣтъ сж стомни, но питамъ: двѣтъ стомни иматъ ли еднакво съдържание? Пълната стомна съдържа Истината въ себе си, а празната стомна е вѣрна по форма - по форма е само стомна. Вѣрно е, че по форма е стомна, но не е истинна и по съдържание, а другата, пълната стомна, е вѣрна и истинна и по съдържание. Следователно, много хора сж вѣрни като празната стомна, а други сж вѣрни и истинни и по съдържание. Писанието казва: “Вѣренъ и истиненъ”. Нѣкой казва: азъ съмъ вѣренъ. То е на половина прието. Не само вѣренъ, но и истиненъ трѣбва да бждешъ въ нѣщата. Нѣкой пита: имашъ ли вѣра въ Бога? Че кой нѣма вѣра въ Бога? Зайцитъ иматъ вѣра повече отколкото хората. Ще ви докажа това. Отива единъ младъ контъ отъ Европа въ една гора да се самоубива. Прѣдъ него изкача единъ заякъ и веднага избѣзва. Този младъ контъ се стресва, изпуска револвера отъ ржката си, замисля се и си казва: “Значи отъ мене имало по-страхливи!” Този заякъ, когото всички хора гонятъ, продължава да живѣе, азъ не мога ли да живѣя? Тогава той се връща дома си и напуска: “Азъ ще живѣя и ще

бжда герой поне като този заякъ”. Вие ми казвате тъй: азъ искамъ да бжда търпеливъ. Я ми кажете, кой е пжтътъ на търпѣнието, какъ мога да бжда търпеливъ? Казвамъ: идете при онзи букъ, при онази ябълка, които при всички условия, при всички бури устояватъ съ своитѣ малки дарби, а вие, разумнитѣ хора, съ всички способности и дарби, които Богъ ви е далъ, не можете да издържите, не можете да търпите. Казвамъ: ако единъ човѣкъ не може да търпи колкото единъ букъ, дѣ е неговата културностъ? Ако единъ човѣкъ не може да устои колкото единъ заякъ, а отива да се самоубива, дѣ е неговата културностъ, дѣ е неговата човѣщина? Защо Господъ създаде дърветата? - За да ни покаже пжтя на търпѣнието. Защо Господъ създаде заяка? - За да ни покаже, че страха ражда благоразумието. Той съ страха си при всѣка опасностъ мисли, наблюдава. Казватъ, че заякътъ билъ глупавъ. Не е глупавъ той, вие не сте го виждали колко е уменъ. Нѣкой пжтъ го виждашъ, прави единъ кржгъ, обикаля, обикаля около него и послѣ отъ центъра на този кржгъ се хвърля, офейква. Дойде онзи копой, но заякътъ е вече половинъ километъръ далечъ отъ него. Избѣгалъ е той. Този заякъ разбира и геометрия, и математика. Математически разрѣшава той въпроса, прави си своитѣ изчисления. Играе си съ този хрѣтъ. Ловджията, слѣдъ като го гони часъ, два непрѣкъснато, най-послѣ казва: “То се вижда, че не можемъ да го уловимъ, ами хайде да си вървимъ!” Не си играе този заякъ, не се хваща лесно той.

“И заведоха Исуса”. Дѣ заведоха Исуса”? Прѣди 2000 години Го заведоха при Каиафа, а днесъ съвременнитѣ културни хора дѣ сж завели Исуса? Христосъ и днесъ е на сжщия позоренъ стълбъ и то отъ неговитѣ послѣдователи. Понеже Христовото име и днесъ се позори, затова именно свѣтътъ бѣдствува. Ето защо Бѣлото Братство е рѣшило да даде такъвъ урокъ на съврѣменнитѣ културни хора, та да Го помнятъ за хиляди години. Не може Истината да се опозорява, не може Истината да се прѣстѣжва. Сега нѣкои ще кажатъ,

че Христосъ щѣлъ да дойде въ свѣта. Чудно! Христосъ щѣлъ да дойде. Кой ви каза това? Еду-кой си ученъ въ Европа, аг-вентистъ, казвалъ, че въ 45-та година Христосъ щѣлъ да дойде въ свѣта. Излѣзоха тѣ съ бѣли дрѣхы да го посрещнатъ, но Христосъ не дойде тѣй, както го очакваха. Не дойде ли Христосъ? - Дойде, но тѣ не го видѣха. Христосъ мина прѣзъ една врата, прѣзъ която тѣ не Го видѣха, защото тия хора, съ своитѣ органи, съ които разполагаха, не можаха да Го видѣтъ, слѣпи бѣха. Затова казваха тѣ, че Христосъ не дойде. Послѣ, други учени казваха, че Христосъ ще дойде въ 915-та година. Азъ казвамъ: Христосъ и тогава дойде, само че презъ друга врата. Свѣтътъ не е прогледналъ още. Тогава азъ нѣма да ви казвамъ, кога ще дойде Христосъ, но ще ви кажа като дойде Христосъ въ свѣта, какво ще донесе. Помнете хубаво, това е важното за вашия животъ. Рѣшава се една отъ вели-китѣ сждбини на живота ви. Вие сте живѣли много пѣти на земята, вие може да сте богати, но помнете, че вашата участъ може да се рѣши днесъ тѣй, както се рѣши участъта на вашия кметъ. Вашата участъ може да се рѣши, тѣй както се рѣши участъта на онзи полковникъ. Това сж възможности въ свѣта. И ако вие ме попитате, какво нѣщо е слънцето, азъ ще ви кажа, че слънцето съдържа въ себе си всички въз-можности на органическия свѣтъ. Всичката енергия, която е складирана въ органическия животъ, всичкитѣ възможно-сти и методи, при които нашата слънчева система може да се развие, това е слънцето. Когато всички тия възмож-ности могатъ да се осществятъ, това е слънцето. Пи-тамъ тогава: какво нѣщо е човѣкътъ? Човѣкътъ съдържа всички възможности на единъ разуменъ животъ; човѣкътъ съдържа всички възможности на единъ любящъ човѣкъ, на единъ човѣкъ, пѣленъ съ Истина. Когато човѣкътъ не казва само “азъ мисля”, но когато той осществи, реализира всички тия нѣща, всички тия методи, тоя човѣкъ се транс-формира отъ едно състояние въ друго, той става светия или ангелъ - има всички възможности.

И тъй, когато дойде Христосъ въ свѣта, какво ще донесе? Когато слънцето изгрѣва, какво донася? - Свѣтлина и топлина. Какво донася топлината? - Разширение на организма. Когато организма се разширява, кръвта започва да се движи по-усилено. Отъ друга страна пъкъ свѣтлината освѣтява човѣшката мисль. Когато дойде Христосъ, този новиятъ Христосъ въ свѣта, Той трѣбва да носи три нѣща: животъ безграниченъ - безъ смъртъ; свѣтлина безъ тъмнина; свобода безъ робство и ограничение. Значи Христосъ трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода. Свѣтлината подразбира знание, понеже знанието произтича отъ свѣтлината. Има ли свѣтлина, ще има и знание - нѣма ли свѣтлина, нѣма и знание. Знанието е резултатъ. И тогава азъ казвамъ така: Любовьта не може да говори прямо на сегашния човѣкъ. Слѣдователно, Любовьта говори на човѣка само по единъ начинъ - чрезъ живота. Въ живота пъкъ има движение, затова животътъ говори на човѣка по два начина: чрезъ езика на земята, и чрезъ езика на слънцето. Езикътъ на земята е нареченъ езикъ на страданията, а езикътъ на слънцето е нареченъ, езикъ на радоститѣ. Казватъ нѣкои: що сж страданията? - Страданията, това е езикътъ на земята, езикътъ на живота. Животътъ казва на човѣка така: да ме разберете, трѣбва да изучавате моя пръвъ езикъ на страданията, а слѣдъ туй езикътъ на радоститѣ. Тѣзи двѣ нѣща, това сж двѣ движения, двѣ течения. Дѣто се срѣщатъ тия двѣ течения, тамъ се ражда органическиятъ животъ. Нѣкой казва: не може ли безъ страдания? - Не може. Безъ страдания органическия животъ не може да се зароди. Това е една аксиома. Азъ не искамъ да я приемате безъ доказателства. Има доказателства, и азъ ще започна с тия доказателства, както въ математиката. Ще започна съ проститѣ числа, както се занимаватъ дѣцата: $1/1000$, $2/1000$ и $3/1000$ колко правятъ всичко? $6/1000$. Питамъ сега: дѣ става промѣната, въ числителя или знаменателя на тия дроби? - Въ числителя. Значи, колкото дроби и да имате, винаги промѣната става въ тѣх-

нитъ числителю, а не въ знаменателитъ имъ. Знаменателитъ имъ оставатъ едни и сжици. Защо знаменателитъ не се измѣнятъ? Казвамъ: всѣка дробъ може да бжде като цѣлото, но не може да бжде по-голяма отъ цѣлото. Кой е знаменателътъ въ свѣта? - Това е Богъ. Кой е числителътъ? - Това е човѣкътъ. $1/1000$ това е единъ човѣкъ; $2/1000$, това е другъ човѣкъ; $3/1000$, това е трети човѣкъ и т. н. Когато имате дробу съ различни знаменатели, вие искате да ги преведете къмъ еднакъвъ знаменателъ. Защо? - За да можете да ги съберете. Питамъ: защо числителътъ се изменя? За да се прояви цѣлото. Цѣлото може да се прояви само въ своитъ части. Цѣлото само по себе си не може да се прояви. И когато дробъта стане толкова голяма, колкото и цѣлото, тогава числителътъ и знаменателътъ изчезватъ отъ нея и тя става равна на единица. Питамъ ви: вие сте математици, кажете ми, на колко е равенъ вашиятъ знаменателъ? Вие ще кажете: Богъ, Богъ, това не е знаменателъ, това е дума. Изразете ми математически, кой е вашиятъ знаменателъ? Ще оставя този въпросъ, вие да го разрѣшите. Ами вие на колко сте равни? Добръ, казваме, че знаменателътъ не се изменя. Ако раздѣля една единица на 1000 равни части и отдѣля една частъ отъ хилядната и получа $1/1000$, тогава знаменателътъ измѣня ли се? - Не се измѣня. Когато казвамъ, че единицата се отдѣля, че се проявява въ видъ на дробъ, $1/1000$, това показва усилюето на тази единица да се прояви. Единицата се отдѣлила, но не е направила нѣщо отъ себе си. Едната хиляда показва работата, която единицата е направила за една малка частъ отъ врѣмето. Тогава хората питатъ: съ какво се занимава Господъ? - Съ малкитъ работи. И дѣйствително, цѣлиятъ свѣтъ е свѣтъ само отъ дробу. Като погледнете свѣта отъ единия край до другия, всичко е все дробу.

Слѣдъ това иде символистическата математика, символистическата геометрия, въ която цѣлото се проектира въ своитъ отношения. Какво е цѣлото? - То е само

отношения на живота. Вънъ отъ живота нѣма никаква математика; вънъ отъ живота нѣма никаква геометрия. Самъ животътъ е родилъ онази вътрешна математика. И онзи, който иска да разбира живота, трѣбва да разбира съотношението на математиката, туй, което животътъ е произвелъ. Слѣдователно, вие не трѣбва да гледате на себе си като на форми. Човѣкъ трѣбва да се разглежда като символъ. Какво представлява неговиятъ носъ? Той е единъ символъ, като единъ знаменателъ. Неговитъ вѣжди, това е сжщо единъ символъ, това е една гробъ. Какво означава вашиятъ носъ? Той показва степенъта на вашата интелигентностъ, широтата на ума, който дѣйствува въ васъ. Какво показватъ вашитъ вѣжди? - Тѣ показватъ съпротивлението, което може да се даде на извѣстни енергии, да се допуснатъ, за да се създаде зрѣнието. Вѣждитъ сж създали зрѣнието. Ще кажете: не може ли да има зрѣние безъ вѣжди? Въпросътъ не се отнася до външнитъ вѣжди, тѣ сж само единъ резултатъ. Ако не бѣше така, вѣждитъ на всички хора щѣха да бждатъ създадени по единъ и сжщъ начинъ. По вѣждитъ може да се познае какъвъ е човѣкътъ. Като бѣхъ въ Търново, завеждамъ единъ ученикъ при единъ орѣхъ и го питамъ: можешъ ли да познаешъ, на колко години е този орѣхъ? Казвамъ му: по законитъ на органическия свѣтъ всичкитъ клони на този орѣхъ трѣбваше да бждатъ прави, ти виждашъ, че всички тия клони сж все надолу. Можешъ ли да кажешъ защо е така? - Не мога. Казвамъ му: този орѣхъ живѣе при много неблагоприятни условия, затова трѣбва да развие въ тази посока своитъ клоне, да се съпротивлява. И ако разкопаете почвата, ще видите, че подъ неговитъ корени има една кана. Отъ тукъ ще видите, че у всички хора, които растатъ при неблагоприятни условия, вѣждитъ имъ сж като у старитъ хора, надолу. Какво нѣщо е старостъта? Старостъта е отклонение отъ онзи великъ законъ на живота, отъ онѣзи Божествени методи, които създаватъ подпушване на Божествената енергия въ човѣка. Старостъта е резултатъ отъ изопан-

чаване на онѣзи правилни методи на живѣне и мислене, вслѣдствие на което именно хората остарѣватъ.

И сега виждаме, че съврѣменнитѣ хора сж взели Исуса и Го развеждатъ отъ едно мѣсто на друго и Го запитватъ: я ни кажи, защо нѣма любовь въ свѣта, защо е така? Защо нѣма любовь! Че хората живѣятъ въ Любовьта. Любовьта е срѣда за вашия животъ. Но казвате: азъ те обичамъ, сърдцето ми гори за тебе. Та и огънятъ гори. Нима горенето е любовь? Не, любовьта не е никакво горене. Смѣшно е да уподобявате любовьта на горене. Любовьта произвежда горенето, но тя сама не е горене. Тя съдържа великитѣ условия на живота, тя ражда живота. Въ нея сж скрити ония елементи, които могатъ да дадатъ потокъ на нашия животъ. Слѣдователно, когато разглеждаме Любовьта окултно, разглеждаме я като основа, въ която се развива животътъ и отъ която той черпи своитѣ сокове. А животътъ е необходимъ, понеже коренитѣ на нашия разуменъ животъ сж вложени въ него. Умътъ не може да се развива правилно, ако животътъ не расте правилно. Въ такъвъ случай, ако животътъ не се развива правилно, страститѣ се развиватъ, а тѣ спѣватъ човѣка. Ще кажете: тогава да нѣмаме сърдца! Не, страститѣ сж изопачаване на човѣшкитѣ чувства. Сега ние трѣбва да разберемъ Христа, този разуменъ принципъ, Който носи животъ въ себе си. Трѣбва да разберемъ свѣтлината, която Христосъ носи. Трѣбва да разберемъ свободата, която Христосъ носи. И при това, Христосъ носи Любовь, едно още по-висше състояние. Христосъ носи Мъдростъ и знание, Той е проявление на Бога. Когато говоря за Христа, азъ подразбирамъ онзи великъ, вѣченъ принципъ, който се изявява. Казватъ нѣкои: знаете ли, че този е Христосъ? И сърдцето имъ трепва. Единъ приятелъ отъ Америка ми съобщава, че нѣкой си билъ провъзгласенъ за Христосъ. Ами знаете ли, че тамъ има вече 4 - 5 христовци? И американцитѣ не се смущаватъ. Той се прокламира самъ за Христосъ чрѣзъ афишитѣ, и свѣтътъ не се смущава. Какво лошо има въ това! "Ами

дали той е Христосъ?" Нека цѣлиятъ свѣтъ, нека всички станатъ христовци! Що има отъ това? Когато всички хора станатъ христовци, тогава ще дойде истинскиятъ Христосъ. Понеже за сега само нѣколцина сж христовци, а другитѣ сж обикновени хора, затова има споръ. И тогава се заражда въпросътъ: можемъ ли да бждемъ като Христа? Какъ! Да ни турятъ кръстове, икони, да ни направятъ църкви и да кажатъ: ние те уважаваме! - Това не е почитъ къмъ Христа, това сж външни забавления. За онѣзи истински души, които търсятъ пжтя си, които искатъ да осмислятъ живота си, които искатъ да знаятъ, какъ да работятъ при сегашнитѣ условия на живота, тѣ не се задоволяватъ отъ тия външни обряди, тѣ трѣбва да възнасятъ своята молитва направо къмъ Бога. Азъ гледамъ лицата на нѣкои отъ васъ сж отчаяни, обезсърдени, нѣкой пжтъ не искате да живѣете, защо е всичко това? Нали отъ 2000 години сте християни, обичате Христа, защо дигате шумъ? Защо се карате, мъже и жени, я ми кажете? Срамота е! Ние, които имаме благословението на Бога и които седимъ милионъ пжти по-горѣ отъ зайцитѣ, караме се. Зайцитѣ всѣка сутринь благодарятъ на Бога. Азъ съмъ виждалъ зайци, които се молятъ на Бога повече, отколкото хората. Тѣ седятъ по-високо отъ вѣрующитѣ. Ще кажете: Чудна работа! Ние досега сме мислили, че само хората се молятъ на Бога. Не, азъ съмъ виждалъ какъ се молятъ зайцитѣ на Бога. Тѣ казватъ: "Господи, благодаря Ти, че ни даде този животъ! Наистина ушитѣ ми сж дълги но сърцето ми е толкова страхливо, всѣкога бѣгамъ, краката ми се продължиха, но благодаря Ти, че мога да нося теготитѣ си, и каквото ми гадешъ, все ще го нося, Господи благодаря Ти че мога да паса тази трѣвица!" И слѣдъ това пакъ си помахашитѣ и се скрие нѣкъдѣ изъ гората. Азъ казвамъ: молитвата на този заекъ е приета повече, отколкото на нѣкой патриархъ и тѣмъ подобни владици, защото той се моли отъ дълбочината на сърцето си. Той казва: "Гонятъ ме, Господи, всички ме гонятъ, но благодаря Ти и за това". Гос-

подъ казва: “Иде день, когато зайцитѣ, съ своитѣ дълги уши, ще бждатъ спасени”. Тѣ нѣма да се смуцаватъ отъ тия огнестрѣлни оржжия на съврѣменнитѣ културни хора и отъ тѣхнитѣ тенджери. Всичко това ще изчезне.

“И заведоха Исуса”. Кждѣ? Азъ виждамъ онзи Исусъ заведенъ въ църквитѣ, туренъ тамъ на иконитѣ, прободено е сърдцето Му и всички хора плачатъ. Казвамъ: това бѣше прѣди 2000 години, но сега ти не живѣешъ истински животъ; поне да живѣешъ живота на единъ заякъ, или живота на едно дърво, или на една ябълка, поне толкова самопожертвуване да има въ тебе, поне толкова вѣра, колкото въ тѣхъ, ще считамъ, че си разбралъ Христа. Азъ намирамъ че ябълката има повече вѣра отколкото вие. Тя казва: “Дѣца, качете се на дървото ми, откъснете си колкото ябълки искате и като слѣзете, направете, каквото Богъ ви научи”. Ние съврѣменнитѣ хора, които вѣрваме въ Триевинния Богъ, които вѣрваме въ идването на Христа и очакваме да бждемъ Негови ученици, като ни дадатъ една полица и ни кажатъ да се подпишемъ, казваме: а ние не хващаме вѣра! И това сме ние, културнитѣ хора, хората на разнитѣ общества. И послѣ казвате: знаешъ ли въ какво вѣрваме, знаешъ ли колко нѣща знаемъ? Да, до толкова, колкото растенията знаятъ, не знаете. До толкова, колкото заякътъ знае, не знаете. Заякътъ има специални знания. Та вие не разбирате химия толкова, колкото и растенията. Тѣ разравятъ почвата и извличатъ отъ нея най-хубавитѣ сокове. Защо казвамъ, че вие не знаете толкова, колкото знае заякътъ? Питамъ: защо заякътъ е направилъ ушитѣ си толкова дълги? Ще кажете: тѣй го е създалъ Господъ. Азъ нѣма да ви кажа защо ушитѣ на заяка сж толкова дълги, но въ тѣхната дължина има дълбокъ смисълъ вложенъ. Тѣ сж най-красивото нѣщо на заяка. Ако отидете при нѣкой съврѣмененъ физиогномистъ, който изучава човѣка, той най-първо ще те погледне въ ушитѣ, ще каже: какво искашъ ти? Искашъ 10,000 лева на заемъ, нали? Дайте му тия пари! Ти си честенъ човѣкъ. Ако имашъ ушитѣ на заяка, ще

ти дадатъ пари на заемъ, но ако нѣмашъ ушитѣ на заяка, нищо нѣма да ти дадатъ. Защо? Защото заякътъ е честенъ, той никога не краде. Колко милиона е открадналъ до сега заякътъ? Гледашъ го нѣкой пжтъ, като ходи изъ горитѣ, охлузилъ нѣколко дървета, или нѣкой пжтъ влѣзълъ въ нѣкоя градина и обѣлилъ кората на две-три дървета - това сж неговитѣ пакости. И затова ние му теглимъ куршумъ, казваме: заякътъ е влѣзълъ въ едн-коя си градина, обѣлилъ е нѣколко дървета. Скоро хрѣтътъ! Господъ създаде тия дървета. Съ какво право човѣкътъ ги монополизира? Скоро смъртно наказание за заяка! А на онзи човѣкъ, който до сега е убилъ повече отъ 10000 души, ще турятъ кръстъ за храбростъ! Е, мислите ли, че като се явимъ прѣдъ Онзи великия Господъ, Който е създалъ свѣта, Той ще удобри нашитѣ работи? И сега ще ни убѣждаватъ, че такава била волята Божия. Не, отъ памти-вѣка, отъ какъ свѣтъ свѣтува, Богъ изисква отъ насъ да живѣемъ по закона на Любовта, да си служимъ съ свѣтлината на Мждростта и да имаме въ себе си този великъ потокъ на Истината. Затова ни е направилъ по образъ и подобие свое.

Азъ ви питамъ сега: дѣ сте завели вашия Христосъ? Не мислете, че искамъ да ви осжждамъ, да ви кажа, че сте лоши хора. Не, азъ имамъ за васъ отлично мнѣние. Не мислете, че ви подигравамъ. Вие сте добри хора при добритѣ, но сте лоши при лошитѣ. Не е ли така? Така е, азъ говоря Истината. Когато нѣкой ви дава подарѣкъ, вие се усмихвате, пригрѣщате го и казвате: азъ имамъ отлично мнѣние за васъ, добъръ човѣкъ сте. Но когато нѣкой накърни вашитѣ интереси, вие свивате вѣжди, погледнете го накриво и казвате: господине ти не мислишъ като мене, азъ имамъ лошо мнѣние за тебъ и втори пжтъ да не стѣпвашъ въ кжщата ми! Онзи, който мисли като менъ, той е добре дошълъ, той може да дойде въ кжщата ми, но онзи, който не мисли като менъ - вѣнъ! Азъ се различавамъ малко отъ него. Кога трѣбва да мислятъ хората като менъ? Въ три случая трѣбва да мисля

като другитѣ хора, а въ всички други случаи азъ ще мисля другояче. Азъ трѣбва да мисля като ангелитѣ; азъ трѣбва да мисля като зайцитѣ; азъ трѣбва да мисля като дърветата. Богъ ме е заставилъ да мисля като прѣстѣта; Богъ ме е заставилъ да мисля като водата; Богъ ме е заставилъ да мисля като облацитѣ; Богъ ме е заставилъ да мисля като звѣздитѣ и най-послѣ Богъ ме е заставилъ да мисля и като самия Него. Та като мисля отъ туй велико начало, отгорѣ до долу, азъ съмъ длъженъ да мисля като всички и най-послѣ азъ съмъ длъженъ да мисля, както намирамъ за добрѣ. Азъ трѣбва да мисля за Любовта, тъй както вие мислите; азъ трѣбва да мисля, за Мъдростта тъй, както вие мислите; азъ трѣбва да мисля за Истината тъй, както вие мислите. Едно мнѣние трѣбва да имаме всички! И слѣдователно, ако азъ мисля за Любовта тъй, както и вие мислите, като дойда въ дома ви и видя, че сте бѣденъ човѣкъ, а азъ имамъ 10,000 лева на разположение, ще кажа: братко, споредъ закона на Любовта, азъ трѣбва да раздѣля тѣзи пари съ васъ. Тия 5,000 лева сж ваши, вземете ги. Поздравъ отъ домашнитѣ ми! Снемамъ шапката си и си излизамъ. Отида въ другъ домъ. И тамъ намѣря бѣдни хора. Ще направя сжщото нѣщо. Ще дамъ половината отъ 5-тѣ хиляди лева и ще си излѣза. Навсѣкждѣ ще постѣля по сжщия начинъ. Това е Божественото. И най-послѣ, като отида въ послѣдния домъ, знаете ли каква ще бжде последната гробъ? Послѣдната гробъ ще оставя за себе си. Тя ще бжде подквасата. Тази гробъ ще се увеличи. Тя ще бжде равна на едно отъ житнитѣ зрънца, което се съдържа въ единъ килограмъ жито. Ако вие вземете едно кило жито, въ което се съдържатъ отъ 16 - 18,000 зрънца, то едно зрънце ще прѣдставлява $1/16000$ отъ килограма. Знаете ли колко енергия се съдържа въ това зрънце? Въ това зрънце се съдържа повече енергия, отколкото въ цѣлия килограмъ. Ако на това зрънце се дадатъ условия, да ражда въ продължение на 12 години, то ще стане толкова тежко, колкото е тежка цѣлата земя. Каква грамадна енергия има въ него! Колко те-

жи земята? Ще оставимъ този въпросъ. Ученитъ хора не сж ни оставили тѣзи изчисления.

И тъй, врѣме е вече за насъ съврѣменнитѣ хора да се приближимъ до Бога. Да не чакаме, да ни доказватъ, има ли Господъ, или не; ще дойде ли Христосъ, или не. Христосъ ще дойде, Христосъ е дошълъ вече въ свѣта. Вие ще питате: ще намѣримъ ли ние Христа? - Ще Го намѣрите. Когато слънцето изгрѣва, то изгрѣва и въ Америка, и въ Англия, навсѣкждѣ. Като дойде Христосъ, навсѣкждѣ ще Го виждате, и Той ще носи въ себе си животъ, свѣтлина, знание, Любовь, Мждростъ и Истина. При това, Христосъ ще донесе сближение между народитѣ, Той ще ги обедини, ще ги слѣе въ единъ общъ организъмъ. Не че стремежитѣ на съврѣменнитѣ народи сж криви, но тѣ не сж обобщени. Сегашнитѣ народи не знаятъ, защо живѣятъ, па и ние съврѣменнитѣ хора не знаемъ защо живѣемъ. Нашитѣ знания за живота сж много смжтни! Много отъ окултнитѣ ученици говорятъ за разни свѣтове, но тия знания не сж положителни. Тѣ трѣбва да иматъ една жива опитностъ. Въ царството Божие има мжченъ пжтъ за влизане, но има и единъ лесенъ пжтъ за влизане. Единъ генералъ или единъ маршалъ може ли да стане царски синъ? Той може да стане, но трѣбва дълго врѣме да пѣпли по земята, трѣбватъ му такива усилия, че много нѣщо да види и пати. Царътъ може да го осинови, но не е лесно това нѣщо. Онзи генералъ, който е осиновенъ отъ царя, се моли на баща си, а царскиятъ синъ, който е роденъ царски синъ, бащата се моли на него. По това се различаватъ тѣ.

Богъ живѣе въ хората по два начина. У едни хора живѣе отвънъ, а у други хора отвжтрѣ. Сегашнитѣ хора търсятъ Бога отвънъ. Едни хора боготворятъ нѣкой философъ, него иматъ Богъ, други - майка си, трети - баща си, а нѣкои отиватъ на другата крайностъ и казватъ, че Богъ е вжтрѣ въ човѣка. Казвамъ: да, Богъ е и отвънъ, и отвжтрѣ. Богъ трѣбва да бжде за насъ единъ символъ, единъ образъ. Когато азъ говоря за Любовта, нея подразбирамъ единствения на-

чинъ, чрѣзъ който можемъ да се домогнемъ до Бога. Ако не се домогнемъ до Бога по този начинъ, т. е. чрѣзъ Любовта, ние ще останемъ чужди за Него, за Любовта Му, и Той нѣма да може да ни прѣдаде знанието, което има. И Писанието казва: “Когато ме потърсите съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, и съ всичката си сила, тогава ще ме намѣрите”. Какво ще намѣримъ? Най-първо ще намѣримъ Любовта, и когато тя дойде въ насъ, ще внесе онази вътрѣшна радостъ онзи вътрѣшенъ миръ и ще прозремъ, че въ всички хора прониква единъ и сжщъ принципъ. И тогава въ всички хора ще се забѣлѣжи една мощна сила, която ги обединява. Тази сила ще се прояви като свѣтлина, въ която нѣма никаква сѣнка. Тя е една свѣтла нишка, която прониква цѣлия органически свѣтъ. На всички мѣста тя е еднакво свѣтла, еднакво интензивна, въ нея нѣма по-тъмни и по-свѣтли мѣста. Тя е като единъ обржчъ, въ който сж съединени всички сжщества, тя ги държи. Отъ тази нишка всѣки черпи сила за живота си. Въ Писанието се казва: “Заведоха Исуса”.

Сега азъ желая и вие да заведете Христа. Кждѣ? Азъ желая да заведете Христа дома си тѣй, както завеждате единъ вашъ приятель. Азъ желая да заведете Христа тѣй, както единъ учителъ завежда ученика си. Азъ желая да заведете Христа тѣй, както завеждате баща си и майка си. Азъ желая да заведете Христа тѣй, както онзи възлюбленъ завежда своята възлюблена дома си, съ ония чисти намѣрения.

Вие трѣбва да имате високъ моралъ! По нѣкой пжтъ, когато ние говоримъ за Любовта, нѣкои казватъ: тази обикновена любовъ ние я знаемъ! Азъ ще ви приведа единъ окултенъ разказъ. Когато се създавала нашата вселена или нашия сегашенъ свѣтъ, на джщерята на царъ Велмуръ, Далвира, било опрѣдѣлено да и дойде на гости единъ отъ най-великитѣ духове на небето, единъ отъ великитѣ ангели на свѣтлината, който пръвъ излѣзълъ отъ Бога. Той билъ нареченъ Ем-руха. На нея и било казано да се пази отъ всѣкаква друга свѣтлина,

за да може да схване неговитѣ лжчи, а не друга нѣкакѡва свѣтлина отѣ физическия свѣтъ, която да я оскверни. Казватъ, че падането на свѣта станало по тази причина именно, че тя не могла да схване свѣтлината на Ем-руха. Тамъ именно седи заблуждението и на цѣлото съврѣменно човѣчество, че ние не може да видимъ свѣтлината на Емъ-руха. Казвате: какъ тѣй? Христосъ казва: когато дойдешъ до този лжчъ, ти трѣбва да се освободишъ отѣ всички врѣменни врѣзки, които те обвързватъ, и душата ти да бжде чиста и свѣтла, приготвена като на онази невѣста, която чака младоженика. И сега, тази царска дщеря се приготвява за този вторъ изпитъ, да види свѣтлината на Ем-руха. Всички съврѣменни окулисти подържатъ, че този изпитъ ще бжде сполучливъ.

И азъ искамъ, когато Далвира отиде да посрѣщне този ангелъ на свѣтлината, Ем-руха, всички вие да бждете готови, да бждете облѣчени съ свѣтълъ умъ, съ чисто сърдце, съ благородна душа, да се наречете всички Синове Божи, пратени на земята. Не считайте, че това нѣщо ще бжде физическо, то е нѣщо духовно, защото само духовнитѣ нѣща сж реални. Скоро ще бжде това нѣщо. Онѣзи, които не сж разбирали това, сж се отрекли отѣ живота, по горитѣ сж ходили, свети сж станали, за да научатъ закона на търпѣнието; при езерата сж живѣли, за да научатъ закона на движението; при животнитѣ сж ходили, за да научатъ методитѣ на животнитѣ; молили сж се. Всичко това сж все методи, но за да служимъ на Бога, Любовь се изисква. Безъ любовь на Бога не може да се служи. За да се изпълни волята Божия, човѣшкото сърдце трѣбва да бжде пълно съ любовь. Човѣкъ не трѣбва да бжде тѣй малодушенъ, при най-малкитѣ изпитания да падне. Може да го тжпче цѣлиятъ адъ, може да се гаври съ него цѣлиятъ свѣтъ, може да направятъ съ неговото тѣло всичко, но той трѣбва да каже: всичко може да направите съ мене, но моятъ духъ познава само Едного, Който е Любовь; моятъ духъ познава само Едного, Който е Мъдростъ; моятъ духъ познава само Едного, Който е Истина.

Моятъ духъ познава само Ем-руха.

Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 15 ноември, 1925 година в гр. София.

Тридесет и осем години.

“И тамъ имаше нѣкой си човѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ години”.

“И тамъ имаше единъ човѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ години”. Отъ тридесетъ и осемъ години! Този стихъ е единъ костеливъ орѣхъ, отъ който едва ли можешъ да извадишъ нѣщо. Съврѣменнитѣ хора искатъ да изучаватъ лесни работи. Тѣ изучаватъ красиви поетически работи отъ разни поети и ги декламираатъ. Всички имъ ржкоплѣскаатъ, но това е похвала за тѣзи поети, които сж ги писали. Обаче хората се радватъ на тѣзи плодове. Крушата ражда плодетѣ си, но хората имъ се радватъ, декламираатъ ги. Всѣки отъ васъ издекламира едно стихотворение и най-послѣ изпѣе една свѣщена пѣсенъ. Значи, хората не декламираатъ само, но и пѣятъ.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да знаятъ вътрѣшния смисълъ на живота. Казватъ: кажете ни вие, какъвъ е смисълътъ на живота? Нѣкой казватъ: е, родилъ съмъ се. Че кой не знае, какъвъ е смисълътъ на живота? Кой не знае, че се е родилъ? Има много животни, които не знаятъ даже, че сж се родили. Това, дѣто хората знаятъ, че сж се родили, и то е крачка напредъ, защото пияниятъ човѣкъ не знае даже, че е пиянъ. А онзи, който е изтрезнѣлъ, знае, че е пилъ. Онзи, който се е напилъ, ходи изъ улицитѣ, търкаля се натукъ-натамъ, казва: тѣсенъ е пжтьтъ, какво сж направили хората улицитѣ такива, не сж направили пжтя както трѣбва. Нѣму не идва на умъ, че е пиянъ. Той се сблъсква съ нѣкой човѣкъ и си казва: какво се блъска този човѣкъ, какъ се е объркалъ изъ пжтя! Какъ сж тръгнали тия хора така, че незнаятъ пжтя си? Другитѣ хора му казватъ, че е пиянъ а той имъ казва: а, пиянъ съмъ, вие сте пиени. Най-послѣ той дойде до дома си, свѣсти се и казва: какъ съмъ се напилъ! Казвамъ: този човѣкъ е вече пробуденъ, съзнанието му е една стъпка по-високо, той знае, че е пиянъ.

Сега вие казвате: този е некултуренъ човѣкъ. Не, ние

гледаме малко по-другояче на живота. Вие казвате: този билъ добъръ, онзи билъ лошъ. Какво отъ това, че нѣкой билъ добъръ? Какво отъ това, че нѣкой билъ лошъ? Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ. Отгдъ знаешъ, че си добъръ? Другъ казва: азъ съмъ лошъ. Отгдъ знаешъ, че си лошъ? Има ли нѣкаква максима, има ли нѣкакъвъ аршинъ, съ който мѣришъ тия нѣща? Я покажи тази максима! Ама Моисей писалъ така. Че ти видѣлъ ли си Моисея? Нѣкой отъ историцитѣ писалъ! Че гдѣ сж тѣзи историци? - Има факти, има доводи. Хубави сж тѣзи нѣща, но за онзи, който седи горѣ на сцената въ театъра и декламира. Казватъ: какъвъ смисълъ иматъ тия нѣща за живота? Ако смисълътъ на живота е въ това, да живѣемъ, то и руситѣ иматъ думата “животъ”, но подъ животъ тѣ разбиратъ своето благоутробие. Ние казваме: да живѣемъ, но руситѣ, като кажатъ “Вотъ животъ!” - подъ тия думи тѣ подразбиратъ онѣзи хубави пражоли посипани съ малко червенъ пиперецъ и отгорѣ съ онова старо шестъ годишно винце. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: това не е сериозно. Че кои нѣща сж сериозни? Азъ мога въ единъ моментъ да ви направя сериозенъ. Какъ? Ще ви кажа: знаешъ ли, че жена ти падна и умрѣ. Какъ! Веднага се стресвашъ. Знаешъ ли, че синътъ ти, който е студентъ нѣкъгдѣ въ странство, падналъ отъ третия етажъ, и си строшилъ главата! Ти веднага скачашъ и отивашъ да провѣришъ, дали е вѣрно това нѣщо. Сериозенъ ставашъ. Тази сериозностъ има ли смисълъ, на мѣстото си ли е? Питамъ: ние, които се безпокоимъ цѣлъ день, тичаме налѣво-надѣсно, нагорѣ-надолу, има ли смисълъ тази сериозностъ? Нѣкой казва: жена ми умрѣ. Ами че твоята жена бѣше направена отъ ледъ и се стопи. Ами че тя бѣше едно цѣвнало цвѣте и увѣхна, та какво отъ това? Ами че тя бѣше единъ плодъ още зеленичъкъ, сега зрѣе нѣкъгдѣ и като узрѣе, ще ти каже, кждѣ да отидешъ да я откъснешъ, да я изядешъ, и ще видишъ колко е сладка. Казвате: този човѣкъ ни забавлява. Ами вие не се ли забавлявате? Седите цѣлъ день съ перото си прѣдъ тевтеритѣ си църъ-църъ-църъ. Каз-

вате: нѣма смисълъ да се проповѣдва. А има смисълъ да седите цѣлъ денъ прѣдъ тевтеритъ си и да ровите въ тия смѣтки! Казвате: забатачи се главата ми въ тия тевтери! Че какъ може да се забатачи главата на единъ банкеръ въ тевтеритъ вжтрѣ? Азъ не виждамъ никаква калъ, никаква тиня въ тия тевтери! Значи, символистически, алегорично взето, все става нѣкакво забъркване, нѣкакво забатачване въ главата, въ ума на този човѣкъ. Други нѣкоу седятъ, питатъ: какъвъ е смисълътъ на живота? Тѣ си забъркали пжтя и отгѣ идватъ, накждѣ отиватъ, нищо не знаятъ, изгубили компаса на живота си. Ако попитаме приятелски съврѣменнитѣ учени хора, гѣ е сѣверниятъ полюсъ на вселенната, тѣ не ще знаятъ да отговарятъ. Дѣ е сѣверниятъ полюсъ на земята, въ която ние живѣемъ, тѣ знаятъ, но гѣ е сѣверниятъ полюсъ, на вселенната, въ която живѣемъ, не знаятъ. Около този сѣверенъ полюсъ именно става всичкото движение. Значи, за да опрѣдѣлимъ живота, движението му, най-първо трѣбва да опрѣдѣлимъ посоката на нашето движение. Въ свѣта има несъзнателни движения и всички страдания произтичатъ именно отъ тия несъзнателни движения, когато ние като пияни хора се движимъ по една улица оттукъ-оттамъ и не знаемъ накждѣ сме. Наоколо ни има пълненъ без-порядкъ, а ние мислимъ, че причината е въ улицата. Ние не съзнаваме, че нашиятъ умъ, нашитѣ способности, нашитѣ клѣтки сж въ дисхармонично състояние, и цѣлиятъ денъ умътъ ни, клѣткитѣ ни, способноститѣ ни се стѣгатъ, цѣ-лиятъ денъ седимъ въ тъмнина и не можемъ да си дадемъ отчетъ, защо ни е толкова тъмно. Защо ти се стѣга гла-вата? Майка ти е жива, баща ти е живъ, сестра ти е жива, братъ ти е живъ, милиони имашъ въ касата си, но все пакъ нѣщо те стѣга и не можешъ да си дагешъ отчетъ, казвашъ си: има нѣща тайствени! Да, има тайни нѣща, има тайствени нѣща, но за разумнитѣ хора, за неразумнитѣ нѣма тайни. За разумнитѣ хора, за чиститѣ хора, за възвишенитѣ хора, за благороднитѣ хора, има велики идеи въ свѣта, а за глупавитѣ хора нѣма

никакви идеи, за тях всичко се разрешава с една единица. Глупавият човек казва: животът се свършва с смъртта. Като умреш, всичко се свършва. Ето животът за него, той свежда всичко към един знаменател. Тогава и аз казвам: като умрете всичко се свършва. Да, но тия, които подържат тази философия, сами не върватъ в нея. Ако е върно това, че с смъртта всичко се свършва, защо казват тогава: я да ядемъ и да пиемъ! Щомъ всичко се свършва, гдѣ е смисълътъ тогава въ тяхния животъ?

Ние се приближаваме къмъ 38-тъ години. Какво има въ числото 38? Какво съдържатъ тия 38 години? - Крие се нѣщо въ тяхъ, крие се една велика добродѣтель. Имате единъ великъ характеръ. Имате единъ човекъ, който седи цѣли 38 години при една кжпалня и чака тамъ реда си. И ученъ човекъ е при това той! Вие ще кажете: какво ще ни занимаватъ съ този човекъ при кжпалнята тамъ? Цѣли 38 години седѣлъ тамъ, глупавъ човекъ билъ! Ако бѣше въ наше врѣме, този човекъ щѣше да влезе въ една клиника, и до сега щѣше да бжде здравъ. Въ една година врѣме, щѣше да се излѣкува. Казвамъ: да, въ една година щѣха да го изпратятъ на "орландовци". Този човекъ седѣ при кжпалнята цѣли 38 години да се учи. Той научи, какво се крие въ тази кжпалня. Той чакаше да се гурне въ тази кжпалня, да види, какво има въ нея. Друго нѣщо има въ тази кжпалня. Обаче, други, по учени хора отъ него, го изпрѣварваха и влизаха прѣди него. Какво имаше въ този човекъ? Защо цѣли 38 години чакаше прѣдъ тази кжпалня? - Той възпитаваше търпѣнието си. Търпѣние имаше въ него! Образецъ бѣше този човекъ! Кой отъ васъ би могълъ да търпи като нѣго? Нѣкой казва: нѣмамъ вече търпѣние. Цѣли 34 години отъ какъ живѣя, нищо не научихъ. Бѣлъ денъ не видѣхъ въ живота си! Казвамъ: чакай, до 38 години има още врѣме.

"И тамъ имаше нѣкой си человекъ боленъ отъ 38 години". И пита го Христосъ: "Какво чакашъ?" - Чакамъ да влѣза въ тази кжпалня, но други влизатъ прѣди мене, изпрѣварватъ

ме. И тѣ сж хора, и тѣ искатъ да оздравѣятъ. Христосъ му каза: “Азъ съмъ онзи ангелъ, който 38 години наредъ слизамъ да размжтвамъ тази кжпалня, но хората не ме познаватъ. Това сега на тебе казвамъ. Ти никому нѣма да кажешъ това”. Ангелъ е той, но този боленъ Го вижда като човѣкъ. Христосъ му казва: “Стани, дигни одѣра си и ходи!” Питатъ го всички: “Кой ти каза да си вземешъ одѣра?” - Единъ човѣкъ. - Кой е този човѣкъ? Този боленъ е уменъ, той не смѣе да каже, че ангелъ е този, който му каза да си дигне одѣра. Той е обективенъ човѣкъ. Евреитъ го питатъ: “Кой бѣше този който ти каза да си вземешъ одѣра и да си вървишъ? - Той е онзи, който слизаше да размжтва водата. Какъ, който размжтва водата ли? Че той никому до сега не е казалъ да дигне одѣра си и да ходи. А, не е казалъ! Вижъ сега хората какъ казватъ! Какъ да не е казвалъ? Че на всѣки, който е оздравѣвалъ, този ангелъ все е казвалъ: “Дигни одѣра си и си замину!” Кой какъ излѣзе отъ болницата, всѣкому е казвалъ: “Дигни одѣра си и си върви!” Чудни сж хората, като казватъ, че този ангелъ никому не е казвалъ тия думи, каквито каза на този боленъ отъ 38 години. Ако Господъ кажеше това нѣщо на сегашнитъ хора, и тѣ кажеха, че Богъ имъ проговорилъ, какво щѣха да кажатъ тия, които го слушаха? Щѣха да кажатъ: какъ, Господъ ли ви говори? Ако ти си единъ професоръ въ нашия университетъ и кажешъ, че Господъ ти проговорилъ, всички ще кажатъ за тебе: гъската на този професоръ май е мръднала малко. Ние мислехме, че е свѣстенъ човѣкъ, като се занимава съ положителнитъ науки, съ естественитъ науки, съ математика, съ химия, но нѣкаква нова наука е влѣзла въ ума му, разправя, че Господъ му проговорилъ. Този ученъ човѣкъ се извѣялъ малко. Понеже Господъ му проговорилъ, всички намиратъ, че се е извѣялъ. Да, когато Господъ ти проговори, всичко въ тебе е извѣяно. Азъ ще ви докажа, че наистина когато Господъ проговори на хората, тѣ ставатъ извѣяни. Зимно врѣме, когато земята се покрие съ ледъ и съ снѣгъ, нищо не расте, но пролетно врѣме, когато дойде онзи

малъкът вътръ, всичкиятъ снѣгъ, скрежъ всичко това си отива. Дѣ е сцѣплението на частицитѣ тогава? Всички учени хора казватъ, че животътъ сжществува вслѣдствие това сцѣпление, това тегнене между частицитѣ на тѣлата. А, господа, знаете ли що е сцѣпление? Казвате: сцѣплението носи новъ животъ. - И безъ сцѣпление може да се живѣе. Да се свързваме единъ съ другъ, това не е животъ, това е една физическа верига. Когато искаме да заробимъ единъ човѣкъ, ние го свързваме по такъвъ начинъ именно, че го заробваме. Ние го заробваме така, както оплитаме влакната на конопитѣ.

Другъ нѣкой казва: да се съединимъ като брънцитѣ. Ние казваме: да се съединимъ! Да, съединението прави силата. Ние трѣбва да разбираме тази дума. Законътъ, обаче почива на друго нѣщо. Великиятъ законъ на живота не сѣди въ сцѣплението. Сцѣплението е едно прѣходно състояние на живота. То съставлява само една трилионна частъ отъ самия животъ. Питамъ ви сега: ако вие раздѣлите една секунда на трилионни части, каква частъ отъ врѣмето ще прѣдставлява тази трилионна частъ? Вие сте математици, свършили сте университетъ, нѣкои работи разбирате по-добрѣ отъ мене, кажете ми тогава, каква частъ отъ врѣмето съставлява тази трилионна частъ отъ секундата? Ако азъ ви говоря за това врѣме, какво ще разберете? За такова разбиране знаете ли какво казватъ турцитѣ? Едно врѣме единъ турчинъ казалъ на единъ българинъ мукалитинъ: знаешъ ли, че нашиятъ султанъ има войници хиляда хиляди милиона, т. е. хиляда милиона по хиляда милиона? Българинътъ му казва: и орѣхи да бѣше това нѣщо, пакъ нѣмаше да се събератъ на земята, а още повече, щомъ сж войници, споредъ както казвашъ ти. Турчинътъ тѣй разбиралъ това, тѣй си казвалъ. Знаете ли какво нѣщо е да умножишъ хиляда милиона на хиляда милиона? Не е смѣшното тамъ, че турчинътъ казвалъ тѣй, така си мислелъ той, но по нѣкой пжтъ ние се поставяме въ положението на хора безъ смирение и мислимъ, че сме

много учени. Азъ не искамъ да усмивамъ ученитѣ хора, напротивъ, радвамъ се, когато срещна учени хора. Да срещнешъ ученъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ културенъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ набоженъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ общественъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ, човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено, въ каквато и да е степенъ това е приятно! Животътъ, споредъ менъ, на каквато степенъ на развитие и да е, въ каквато форма и да се прояви, щомъ дойде онзи учениятъ човѣкъ въ съприкосновение съ него ще го разбере. Ако азъ съмъ жагенъ и се доближа до извѣстенъ пластъ на земята, който дълго врѣме е билъ сухъ, и видя по едно врѣме, че изъ този пластъ се яви една капка вода, ще се зарадвамъ. Защо? Защото тази капка ще внесе въодушевление въ менъ. Азъ знамъ, че задъ тази капка има още хиляди капки вода. Тази капка ще се увеличи, слѣдъ нея ще дойде втора, трета, четвърта и още много капки вода. Не бѣше ли тази капка носителка на една нова велика идея въ живота? Слѣдователно, всѣка идея, която е кацнала въ вашия умъ, въ вашето съзнание, колкото малка и да е, колкото нищожна и да е, тя е първата капка вода въ вашия сухъ пластъ. Тя носи живота. Спрете се върху нея, зарадвайте и се. Послѣ ще дойде и втората, и третата капка.

Ще ви цитирамъ една пѣсенъ, въ която пѣвецътъ запитва: “Кажу ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!” Какъвъ е отговорътъ на този въпросъ? Азъ ще ви кажа тази Истина сега за пръвъ пжтъ въ живота. Тази Истина отъ Любовта излиза отъ Мждростта про-сиява и носи вѣчния животъ и свобода за тебе. И продължава по натамъкъ този поетъ, този пророкъ, който е говорилъ въ миналото. Тази Истина е насадена дълбоко въ твоята душа, нейниятъ езикъ ти научи, всѣка нейна дума добръ раз-бери и за нея всичко посвети, напрѣдъ върви въ живота безъ страхъ, и ти ще имашъ свобода за всѣкога. Нейния езикъ ти научи, всѣка нейна свещена дума добръ разбери! Азъ казвамъ, че онази Истина, която вие търсите, тя е всадена вътрѣ въ

Вашата душа, и вие трѣбва да научите нейния свещенъ езикъ. Азъ ви говоря за този езикъ, затова всѣка нейна дума добръ разберете и напрѣдъ вървете! За васъ е знанието въ свѣта, за васъ е създаденъ този свѣтъ, не този човѣшки свѣтъ тукъ, но свѣтътъ на ония далечни слънца и звѣзди, които постоянно ви говорятъ. “Колко има да се учи!” И наистина какъвъ пълненъ животъ има тамъ! Оттамъ говори Господъ. Казвате: гѣ е Господъ? - Горе на небето, въ звѣзди-тъ. Дѣ е Господъ? - Въ човѣшкитѣ сърдца. Дѣ е Господъ? - Въ човѣшкитѣ умове. Дѣ е Господъ? - Въ човѣшкитѣ души. Дѣ е Господъ? - Въ човѣшкитѣ духове. Дѣ ще търсимъ този Господъ, я ми кажете вие! - Тамъ, въ сърдцата си. Ако твоеото сърдце е слабо въ даденъ случай, че не може да извърши нѣщо, призови твоя умъ! Защо? Защото умътъ седи по-високо отъ сърдцето. Ако и умътъ не може да извърши работата, която искашъ да извършишъ, Господъ живѣе въ твоята воля, призови и твоята воля на помощъ. Ако и съ нея не можешъ да постигнешъ, което желашъ, Господъ живѣе и въ твоята душа, въ твоеото възвишено съзнание, което носи свѣтлина, призови този Господъ, Който живѣе въ Духа ти, и тогава всичко ще можешъ да направишъ. Кое всичко! - Най-първо онова, което Любовта върши. Тя внася миръ. И когато азъ стана миренъ човѣкъ, азъ ще нося благо на всички хора. Нѣкои хора ги наричатъ мирни. Миренъ е онзи тихиятъ, чистиятъ изворъ, който минава навсѣкждѣ прѣзъ градове и села и ги пои. Този миренъ изворъ дава животъ на хората. Нѣкои хора казватъ: опекоха ме вече. И азъ нѣкой пжтъ искамъ да бжда опеченъ, но не като петмесь, не като баница, не като кокошка, не като прасе, по никой начинъ така не искамъ да бжда опеченъ. Да ме пази Господъ отъ такова опичане! Искамъ да бжда опеченъ, както е опечено житното зърно. Има едно приятно опичане въ свѣта. То съдържа животъ въ себе си. Азъ не говоря за това опичане, че да се огънешъ. Всѣко нѣщо, което живата природа е опекала, носи животъ въ себе си.

Та казвамъ: онзи огънь, онова опичане, което може да внесе въ насъ възвишеното и благородното, то е свещениятъ огънь на Любовта. Защо именно трѣбва да търсимъ Любовта? Защото отъ нея излиза Истината. Защо трѣбва да търсимъ и Мъдростта? Понеже отъ нея просиява Истината. Истината пъкъ е всадена дълбоко въ нашата душа, и тя има свой свещенъ езикъ. Докато ние не научимъ нейния езикъ, тя не може да ни говори. Туй е единъ отъ нейнитѣ велики закони. Истината очаква да научимъ нейния свещенъ езикъ и да разберемъ всѣка нейна дума. И тогава, напрѣдъ въ живота, да видимъ, какъвъ смисълъ има въ Истината! Истината води къмъ живота. Тогава и животътъ има смисълъ, защото може да бжде безсмъртенъ. Той може да хване онази старовременна змия, която ражда страданията въ свѣта. Ние не трѣбва да се отричаме отъ живота, а да търсимъ истинския животъ. Отричаме се ние отъ сламата, а не отъ житото. Нѣкой пита: отъ какво да се отречемъ? - Да се отречемъ отъ тази слама, съ която ни забавляватъ. Дойде онзи благородниятъ, донесе ни пълень кошъ съ плѣва и ни казва: хубаво нѣщо е това, добъръ е животътъ! Казвамъ: зная, плѣва е това, хиляди години съмъ ялъ тази плѣва. Изсъхнало е тѣлото ми, ребрата ми се четатъ, па и лицето ми е станало като на светия. Да, светии сж това, но светии на плѣвата. Азъ почитамъ тия светии, но за други светии говоря. Азъ проповѣдвамъ за светии, които свѣтятъ, които иматъ свѣтящи лица, които свѣтлина носятъ. Азъ не говоря за тия жълтитѣ свѣтии. И азъ съмъ свѣтия, пъкъ и вие сте светии, даже нѣкой отъ васъ сте повече светии и отъ мене. Азъ се радвамъ, че човѣкъ има подобни на себе си. Е, и безъ масълце може, само съ сухъ хлѣбецъ.

И тъй, този човѣкъ седѣ прѣдъ кжпалнята цѣли 38 години. Намѣри го тамъ Исусъ и му каза: “Слушай, азъ съмъ пратенъ при тебе, дигни си одѣра и на работа! Не стой!” Този боленъ каза: “Свършихъ най-послѣ университета, моятъ Учителъ дойде и ми даде дипломъ”.

“Дигни огъра си!” Чакай да видя, дали ще мога да го сдупля! Започва той да сгъва възглавницитъ си. Колко възглавници имаше? Той си казваше: “Тукъ има 10 съдрани и двъ здрави възглавници. Здравитъ ще подаря нѣкому, но слѣдъ като излѣза вънъ. Имаше единъ гюшекъ още и единъ сламеникъ. Май тежко ще ми е, но ще опитамъ. Този ми каза да го дигна и мога да го дигна”. Слѣдъ това събра походното си легло, натовари го на гърба си и каза: “Варда!” Варда значи отворете пжтъ. Този боленъ, който цѣли 38 години е чакалъ прѣдъ кжпалнята излиза най-послѣ и казва: “Азъ съмъ този видниятъ професоръ, който съмъ свършилъ четири факултета. Сега разбирамъ живота. Видѣхъ онзи ангелъ, който всѣка година слиза въ водата и я размжтва. Виждате ли, благодарение на Него мога да нося огъра си”. Питатъ го евреитъ: “Кой ти позволи да носишъ огъра си?” - Онзи, който размжтва водата? Кой е той? - Не го зная, не зная името Му. Ще отида да науча името Му и тогава ще дойда да ви кажа. Той занесе огъра дома си и тръгна да Го търси. Намѣри Го, и Исусъ му каза: “Слушай, прѣди нѣколко сжществування ти бѣше много ученъ човѣкъ, но каза една голѣма лжжа, излжга хората и трѣбваше цѣли 38 години да изкупвашъ грѣха си. И сега си ученъ човѣкъ, но пази се вече да не излжжешъ пакъ, защото ще ти стане злѣ.” Не, азъ нѣма вече да лжжа, а ще отида да проповѣдвамъ. Ще отида да кажа на евреитъ, че Онзи, Който ме излѣкува, е Исусъ. Какво направиха евреитъ? Тѣ казаха: “Дръжте този човѣкъ, той разклаща съвремения порядъкъ на нѣщата! Дръжте този човѣкъ, заради Него ще ни изпотрепятъ римлянитъ!” Като че римлянитъ порано не ги трепѣха. Кое е характерно въ този боленъ, на когото не знаете името? Азъ се ровихъ въ своята архива, въ акашиевитъ записи и въ записитъ на природата, намѣрихъ името му, но не зная, дали ще повѣрвате. Името на този виденъ професоръ е Исаваръ Белъ-Аму. Той е билъ виденъ агентъ, виденъ ученъ, който се ровилъ изъ своитъ книги и чакалъ да дойде неговия виденъ Учителъ. Ученъ човѣкъ е билъ

този боленъ. Ще кажете: какъвъ ученъ, той е билъ единъ хилавъ, боленъ човѣкъ. Не, 38 години да седишъ при кжпалнята, да не изгубишъ вѣрата си и да не се роди въ тебе едно горчиво чувство, това всѣки не може да изтърпи. Лежи той на огъра си, не гледа да грѣне, да бутне този или онзи, чака реда си. Казвамъ: когато вие се обезсърчите, четете Писанието. Красиви работи има въ него. Нѣма какво да се обезсърчавате. Този свѣтъ е една кжпалня. Защо сте дошли на този свѣтъ? - Да се учите. Най-първо този свѣтъ е за учение. Вие казвате, че сте дошли на земята, за да живѣете, но живота ви се дава само като едно условие. Живота ви е даденъ като почва, а учението е смисълътъ, цѣльта въ живота ви. Яденето е на мѣстото си то означава гориво и поливане. Да ядешъ и да пиешъ, това е на мѣстото си въ почвата. Нѣкой казва: азъ ямъ много добрѣ. Не, не поливай много цвѣтето, тѣй-много два-три пжти трѣбва да го полѣешъ. Като изсъхне много, полѣй го съ малко водица. Пъкъ нѣкой пжтъ можешъ да го полѣешъ и съ малко сладко винце. И то не е лошо.

Въ живота има двѣ крайности. Нѣкои хора се отказватъ отъ работата и казватъ: човѣкъ не трѣбва да работи, той трѣбва да бжде благороденъ - и безъ работа може. Онзи който не работи, рѣжда го разяжда. Други пакъ казватъ: не, човѣкъ трѣбва да работи. Тѣ пакъ отъ много работа се изтриватъ. Нѣкои хора казватъ: много сънъ не трѣбва. Други хора пакъ много спятъ. Живата природа не обича крайности. Ти ще спишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ти ще работишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ще работишъ така, че нито да рѣждяшъ, нито да се изтриешъ. Това е истинското състояние въ природата. Сега ние искаме да свършимъ бързо наукитѣ си. Бжди увѣренъ, че ти, който искашъ да свършишъ бързо наукитѣ си, ще се изтриешъ. Другъ нѣкой казва: мене не ми трѣбва никаква наука. Ти пакъ ще рѣждяшъ. Това е още по-лошо. Ще се учишъ! Тогава казвамъ: цѣльта на живота ви е да се учите - нищо повече. Вие сте пратени още отъ прѣди 2,000 години тукъ на земята въ Божественото учили-

ще, въ тази забавачница да се учите. Ако ви попитамъ сега, прѣзъ кой пжтъ минахте, за да дойдете на земята, вие сте забравили. Кога сте тръгнали, и това сте забравили. Какъ е името на баща ви? Ще кажете: баща ми се казва Иванъ Стояновъ. Другъ ще каже друго нѣкое име. Че колко бащи имате вие? Единъ баща имате всички вие. Неговото име искамъ да знаете. Единъ Баща имате, а не хиляди бащи!

Дошли сега математицитъ да ме убѣждаватъ съ своитъ гроби съ различни знаменатели. $\frac{1}{5}$, $\frac{2}{6}$, $\frac{1}{8}$ и т. н. Казвамъ: съберете тия гроби! - Не може така да се събиратъ, различни знаменатели иматъ тѣ. Подведете ги тогава подъ общъ знаменатель! - Ама не знаемъ какъ. Нали имате много учени хора, извикайте ги! Казвамъ: намѣрете единъ такъвъ общъ знаменатель, който да включва отдѣлнитъ знаменатели на всички гроби. Ако имате единъ редъ отъ 100 гроби, подведете ги подъ общъ знаменатель! Какъвъ ще бжде този знаменатель, по-голѣмъ или по-малкъ отъ всички знаменатели на отдѣлнитъ гроби? - По-голѣмъ. Да, вѣрно е. Слѣдователно, общото заключение е слѣдното: когато подвеждаме извѣстенъ брой гроби съ различни знаменатели къмъ единъ общъ знаменатель, всѣкога общиятъ знаменатель е по-голѣмъ отъ общитъ знаменатели на отдѣлнитъ гроби. Общото заключение оттукъ пѣкъ е слѣдното: общиятъ знаменатель отъ всички вѣрвания на всички благородни и възвишени хора въ свѣта е по-голѣмъ отъ нашитъ частни знаменатели. Значи, твоего сърдце има единъ знаменатель: твоятъ умъ има другъ знаменатель: твоята воля има трети знаменатель твоята душа - четвърти знаменатель. Само така ти ще се домогнешъ до общия знаменатель. Само така ще намѣришъ туй възвишеното, Божественото. Само така ще намѣришъ Бога. Твой Баща е Той - Баща, отъ Който си излѣзълъ. Само така ти ще знаешъ на какво си равенъ. Ти трѣбва да знаешъ себе си като една опрѣдѣлена единица, като една опрѣдѣлена величина въ свѣта, защото за всѣки едного отъ насъ не важи това, колко сме малки, не важи формата, но всѣки

трѣбва да знае точно опрѣдѣлено, каква единица прѣдставлява въ живота природа. Въ този Божественъ реаленъ свѣтъ, да знае на колко се равнява. За себе си той трѣбва да знае това нѣщо. Ако ви запитатъ, на колко си равенъ, ще кажешъ: не зная. Това, че не знаете, не е лошо, не е упрѣкъ, но казвамъ, че всѣки трѣбва да знае своята величина. Че не знаете Бога, това не е лошо. Че сте Го забравили, това не е лошо. Азъ зная единъ ученъ американски професоръ, съ когото се случило слѣдното нѣщо. Единъ день отива той на пощата да си получи едно писмо, и началникътъ на пощата го пита: “Моля ви се, господине, кажете си името!” Този ученъ, обаче, си забравилъ името и казва на началника: “Моля почакайте малко!” - и веднага излиза на улицата. Рѣшава да отиде въ кжщи да пита жена си, какъ е името му. Значи, това име, което носи днесъ, не е толкова сжществено. По пжтя го срѣща единъ познатъ господинъ и му казва: “А, господинъ професоре!” - споменава името му. Благодаря ви, извинете ме, господине, казва професорътъ и се отдалечава. Връща се при началника на пощата и му казва: “Господине имамъ честта” - и си казва името. Вие ще кажете: този човѣкъ е смахнатъ. Не е смахнатъ. Нѣкой ме завежда на Витоша и ми казва: слушай, да запомнишъ тази угла на това мѣсто! Връщамъ се послѣ самъ, не мога да я намѣря. Завеждамъ хора да имъ покажа гѣ бѣше угла. Казвамъ имъ: ето, тукъ нѣкъдѣ бѣше угла. Търся я, но не мога да я намѣря, не помня гѣ бѣше угла. Отивамъ при онзи, който ми я показва и му казвамъ: ела да ми покажешъ, гѣ е угла. Какво означава това, че забравямъ? Философски това означава, че моето съзнание не е толкова развито, затова забравямъ.

Та и ние сме забравили сега смисъла на нашия животъ. Вие си казвате: този човѣкъ отъ себе си ли говори тия нѣща, или ги измисля? Ще бжде смѣшно да ги измислямъ. Това не е правиленъ начинъ за разсжждение. Ако азъ съмъ щестлавенъ човѣкъ, разбирамъ, но Истината не е и въ нашихъ разсжждения. Тя е нѣщо Божествено. Ако азъ се спра при вашата

чешма и кажа: отгѣ ли взима тази чешма водата? - Право ли е това разсуждение? Изворътъ и безъ тази чешма може, и безъ коритото и може, и безъ крана на тази чешма може, обаче той може самъ да си направи корито. Азъ казвамъ: истинското корито е това, което този изворъ самъ може да си направи което никой другъ не може да му го направи. Коритото, кранътъ и самата чешма, които могатъ да се взематъ, не сж потребни, а туй корито на извора, което никой не може да вземе, то е истинскиятъ пжтъ. То е реалното въ живота. Слѣдователно всѣко нѣщо, което хората могатъ да ви взематъ, то не е истинското, не е реалното, то е направено отъ хората, затова могатъ да го взематъ, а това, което става въ извора вжтрѣ, което бѣбли, което никой не може да ви го вземе, то показва пжтя на хората. Голѣмъ е този изворъ! Това сте вие. Сега азъ ви гледамъ, вие сте красиви чешми, направени отъ злато и отъ сребро, отъ безцѣнни камъни и като дойде нѣкой при една такава чешма, или при нѣкой такъвъ изворъ, кръсти се. Питамъ го: защо се кръстишъ? Какъ да не се кръстя прѣдъ такива голѣми безцѣнни камъни, като паче яйце, да ми се падне поне единъ отъ тѣхъ! Че какво отъ това, ако ти се падне? - Ще се осигуря прѣзъ цѣлия си животъ. Вѣрно е, че можешъ да се осигуришъ, но не е истина, че можешъ да се осигуришъ. Утрѣ, като се осигуришъ, смъртта ще дойде, и ти ще отидешъ заедно съ този камъкъ. Заради него и ти ще отидешъ. И знаете ли въ какво положение ще се намѣрите? Единъ денъ една тщестлавна жаба хванала едно малко, красиво пиленце, вързала го за гърба си и казала: "Да си имамъ и азъ поне нѣщичко!" Обаче, за бела, вижда я отдалечъ единъ соколъ, който обичалъ пиленцата, спуща се да го улови, хваща го съ клѣна си и заедно съ него задига и жабата. Казвамъ: ако тази жаба нѣмаше туй пиленце на гърба си, щѣше да си бжде въ водата, а сега, като турила туй пиленце на гърба си, соколътъ, като задига пиленцето, задига и нея. Ахъ, тѣзи яйца, сега всички говорятъ за яйцата. Гледамъ нѣкои казватъ: хубави сж коко-

шитъ яйца! Въ Америка иматъ особенъ начинъ за разпрѣдѣленieto на яйцата. Тамъ не ги продаватъ всички на една цѣна, както въ България, но споредъ голѣмината. Иматъ си особени машини, и споредъ голѣмината ги разпрѣдѣлятъ по номера и така имъ опрѣдѣлятъ цѣнитъ. Различни яйца има днесъ! Нѣкои казватъ: туй яйце е цѣла бомба, като се прѣсне, 200 души може да убие. Съ ония кокоши и пачи яйца най-много двама души могатъ да се наядатъ, а тия яйца новитъ и 200 души наведнѣжъ могатъ да убиятъ. Гледамъ друго нѣкое паче яйце, казвамъ: паче яйце е, но като се прѣсне, пълно е съ задушливи газове, 2,000 души може да отрови. Питамъ: какъ почнаха да се снасятъ тия яйца? Едно врѣме кокошкитъ и патицитъ снасяха яйца, които хранеха свѣта, а сега, когато хората почнаха да ги снасятъ, взеха да се унищожаватъ съ тѣхъ. Човѣшкиятъ умъ снася яйца врѣдни за съврѣменното човѣчество. Тѣзи газове можеха да се турятъ на друго мѣсто. Хубаво направиха тѣзи учени хора, че туриха своя умъ на работа и познаха величието на природата, но тѣ не трѣбваше да турятъ енергиитъ на природата въ тия пачи и кокоши яйца. Най-първо ние трѣбва да убѣдимъ тия учени хора, че не по такъвъ начинъ, съ тия отровни, задушливи газове ще могатъ да спасятъ свѣта. Нека мислятъ за други газове, за други яйца.

На ученитъ хора трѣбва да се даде единъ примѣръ. Азъ сега алхимически приготвлявамъ едно кокоше яйце. Ще кажатъ нѣкои: а, залъгва ни този човѣкъ! Какво залъгване? Кокоше яйце е това. Реално нѣщо е туй! Знаете ли какъвъ ефектъ има това яйце? Влѣзешъ нѣкждѣ между хора, които се каратъ, които не разбиратъ, спорятъ за нѣщо: нѣкждѣ синъ баща си изпждилъ, другадѣ синъ майка си изпждилъ, трети братъ си изпждилъ и т. н. Каратъ се, биятъ се и азъ, като влѣза между тѣхъ, покажа имъ яйцето. Всички се затичватъ да го взематъ, но азъ имъ казвамъ: вземете туй яйце, нека мине отъ ржка въ ржка, разгледайте го и тогава ще го разберете. Въ това врѣме, докато това яйце обикаля всички,

хора, неразположението между тяхъ изчезва, и въ тяхъ се заражда едно братско чувство. Казвамъ имъ послѣ: хвърлете това яйце на земята и вижте какво ще стане! Ще убие ли хората? Не, хората нѣма да се избиятъ, но ще оздравѣятъ, ще поумнѣятъ и братски ще живѣятъ.

И тъй, този боленъ е лежалъ цѣли 38 години. Казвамъ: Всички вие, които имате това съзнание, трѣбва да разнасяте туй учение. Врѣме е вече за това! Вие дължите нѣщо на невидимия свѣтъ. Вие може да отричате това нѣщо, но то е фактъ. Ние сме събрани тукъ именно отъ този невидимъ свѣтъ, и затова му дължимъ. Че това е така, ще видите, че споредъ съзнанието, което имате, вие сами ще разберете, че има единъ вжтрѣшенъ свѣтъ. Туй вжтрѣшното въ насъ именно е красивото, то е, което не се измѣня, което остава при всички условия едно и сжщо. Кога ще бжда азъ все сжщия човѣкъ? Ще ви приведа единъ примѣръ, да ме разберете по земному. Ако азъ съмъ сиромасъ човѣкъ, а вие сте единъ богатъ човѣкъ и дойдете въ дома ми, и азъ ви приема добръ, поканя ви въ своята стаичка при огъня, разговарямъ се съ васъ любезно, това още не показва, че азъ съмъ човѣкъ и че вие сте ме познали като такъвъ. Това е само едната ми страна. Азъ имамъ интересъ отъ васъ като богатъ, и затова всѣкога като идвате въ дома ми ще ви приемамъ любезно и ласкаво. Ако единъ денъ вие заемете моето мѣсто, т. е. осиромашеете, и азъ не ви приема по сжщия начинъ, като по-рано, и кажа, че не ви познавамъ, това показва, че азъ сега съмъ другъ човѣкъ. Не, азъ трѣбва и сега да ви приема по сжщия начинъ, както и по-рано. Ако ви дамъ сжщия при-емъ, сжщото почитание, както и по-рано, това показва, че азъ съмъ истинскиятъ човѣкъ, при всички условия си оставамъ единъ и сжщъ. И когато съмъ сиромасъ, и когато съмъ богатъ, трѣбва да бжда единъ и сжщъ. Има една сиромашия, съ която хората могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Има едно богатство, съ което хората могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Има една сиромашия, чрѣзъ която хо-

рата не могат да влѣзатъ въ Царството Божие; има и едно богатство, чрѣзъ което хората не могат да влѣзатъ въ Царството Божие.

Та ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ примѣра на този боленъ съ онова велико смирение. Ние мислимъ, че много знаемъ. Не, малко знаемъ, а това трѣбва да радва всинца ни. Защо? - Понеже има много да учимъ. Ние сме въ първата фаза на развитието си, дѣто може да се радваме, че Богъ ни е далъ този великъ животъ, да видимъ онази велика Божия благодать, която съществува въ Него. Това не трѣбва да бжде подкупъ, но да видимъ, че Богъ, Който, ни е далъ този малкъ животъ, е вложилъ въ насъ редъ сили и способности. Слѣдователно, ние сме още въ прѣдисловие на този великъ животъ.

И тъй, Христосъ ще дойде въ тази кжпалня и какво ще каже? - Дигни огъра си и върви! И като излѣзете вѣнъ ще кажете: Духътъ ни проговори. Не, слѣдъ като Го намѣрите ще кажете: Онзи, Който ми каза, дигни огъра си и си върви, Той е Исусъ. Исусъ, на еврейски Ешуа, е символъ, Той означава единъ принципъ, който съдържа въ себе си творческитѣ сили, позитивнитѣ сили, които създаватъ: той съдържа въ себе си онази формативна сила, която сглобява, която съгражда туй великото съзнание, което ражда хармонията и туря въ редъ и порядкъ всичко. Всички тия сили се подчиняватъ на този висшъ принципъ безъ никакъвъ капелмайсторъ, т. е. има капелмайсторъ, но той само дигне и сложи своята пръчица, всички свирятъ въ тактъ, безъ никаква грѣшка. И тогава имаме буквата w, вавѣтъ, не нашето “в”. На еврейски езикъ това “в” означава кука, геза, съ която овчарѣтъ хваща онази овца, която крѣшка отъ пжтя си и и казва: Само при мене, само при своя овчарѣ можешъ да си въ безопасностъ, а тамъ въ гората вѣлцитѣ ще те изядатъ. Тукъ стой при мене, азъ ще те науча. Въ нашата буква “в” ние сме скрили малко вътрешния и смисълъ. Тази буква въ латинската азбука означава противорѣчие, рогитѣ на козата. Въ окултната наука,

този човѣкъ, който има два рога, както въ козата е въ противорѣчие съ Бога. То означава две единици, които се борятъ една съ друга, които сж въ противорѣчие, или двама пехливана, които се борятъ на хорото, за да покажатъ, кой е посиленъ. Ти ще се боришъ, ще работишъ, докато намѣришъ Учителя си. Кой Учителъ? Азъ не искамъ да ви поставя въ противорѣчие, ще ви кажа, кой Учителъ. Вие ще намѣрите не самозвания си учителъ, но Онзи, Когото Богъ е поставилъ за васъ отъ вѣковетъ. Той е този Ешуа, Който съдържа въ себе си тѣзи формативни, позитивни, козативни и воативни сили. Това, тѣй казано, нищо не значи, но да ви го прѣведе на български. Това значи: силитъ, отъ които всичко произтича; силитъ, които всичко съграждатъ и хармонизиратъ; силитъ, които всичко държатъ и запазватъ, безъ да се измѣнятъ. Тѣй, да се размърда малко ума ви. Запомнете това нѣщо!

И тѣй, този човѣкъ седѣлъ цѣли 38 години прѣдъ кжпалнята. Всички вие, като хора, трѣбва да имате неговия характеръ на търпѣние. Нали сте българи, които се отличавате съ мъжественостъ, покажете, че сте смѣли! Нека те пекатъ, но нека всички знаятъ, че тази Истина, която търси, намѣри и сега разбра, че тя е посадена въ твоята душа. Нѣкой ще ти каже: какво разбра? - Търся Истината, която е посадена въ моята душа, търся Учителя си, Който ще ме научи на този свещенъ езикъ на Истината. Придобиеете ли това, да можете да се разговаряте на този езикъ, това ще бжде най-голѣмото благо, най-великия день за васъ. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който каза въ началото. Какво е казалъ? То е на Божественъ езикъ, азъ не мога да го изкажа, но хайде да ви го прѣведе на български езикъ. И рече Богъ: "Да бжде свѣтлина!" Въ насъ думата свѣтлина подразбира да се видятъ нѣщата само. Свещениятъ езикъ подъ думата свѣтлина подразбира друго нѣщо. Да бжде свѣтлина! - значи "Аумъ".

Сега, азъ ви пожелавамъ като на този боленъ да си дигнете одъра! Аумъ!

Бесѣда, гържана отъ Учителѣтъ
на 22 ноември, 1925 година въ гр. София.

Той знаеше.

“Защото си знаеше какво щеше да прави”.

Изобщо всички същества, отъ най-малките до най-големите все знаят, какво да правят. Въ това отношение, малките същества даже пръвзхождатъ големите, защото тѣ знаят по-добре отъ тѣхъ да си вършатъ работата.

Казва се, че Христосъ искалъ да ги изпита, за да види, дали знаят, какво трѣбва да правят. Това е единъ великъ законъ въ природата; тя обича да изпитва всички същества, за да види дали знаят, какво трѣбва да правят. Обаче, има друго едно положение, което бърка на хората, то е лошиятъ навикъ. Отъ лошиятъ навикъ се ражда мързела въ свѣта, а мързелътъ спъва всѣка култура. Мързелътъ е качество само на тъмнината, на покоя. Всички съвременни хора изобщо иматъ мързелъ, и всички се стремятъ къмъ мързела, затова тази култура ще умре - нищо повече. Когато и да запитаешъ, все казва, че иска да се осигури. Защо иска да се осигури? - Исква да стане мързеливъ, нищо да не работи. Това нѣщо се забѣлзва у лѣкаритѣ, у художниците и другадѣ. Нѣкой лѣкаръ, щомъ поработи нѣколко години и си създаде добра клиентела, отпуща се. Нѣкой художникъ, щомъ нарисова 5-6 картини, казва: човѣкъ не трѣбва да работи. Защо? - За да не се изтощава. Какво ще се изтощи единъ човѣкъ, който съ четката си маже върху платното? Пъкъ жената казва: не трѣбва много да се маже въ къщи, защото като се маже много, може да се скжса нѣкоя жилка. Други казватъ: разходки не трѣбва да се правятъ, защото човѣкъ може нѣкакъ да пострада и да си изгуби живота. Всички се стремятъ къмъ този вѣченъ животъ и казватъ: блажени мъртвите, починали въ Господа. Облажаватъ мъртвите, защото сж прѣдъ лицето на Бога.

Значи, ние сме научили закона на мързела, знаемъ го. То не е нѣщо ново. Всички животни сжщо се трудятъ, за да се осигурятъ.

Ще ви приведа два примѣра изъ руския животъ, изъ живота на двама професори, видни личности - професоръ Велмировъ и професоръ Пастовски - това сж псевдонимитѣ имъ, азъ не давамъ сжщинскитѣ имъ имена. И двамата сж знаменити руски естественици и химици, писали видни съчинения. Обаче, слѣдъ десетъ годишенъ трудъ, единъ чичо на професоръ Пастовски умира и му оставя наследство отъ 10 милиона лева. Той веднага закачва естественитъ науки и химията на единъ гвоздей и казва: безмислено е да се занимава човѣкъ съ естественитъ науки и химията. Защо сж станали безмислени естественитъ науки и химията? - За 10-тъ милиона лева. И професоръ Велмировъ наслѣдилъ едно богатство отъ 15 милиона и повече, но той продължава да се занимава съ науката. Питамъ сега: защо единиятъ прѣстава да се занимава, а другиятъ не прѣстава?

Азъ зная другъ примѣръ за единъ американецъ въ Америка, който наслѣдилъ 15 милиона лева злато, но ги раздалъ всички, а самъ той пакъ си остава метачъ по улицитѣ. Този човѣкъ може да го вземете като образецъ на характеренъ човѣкъ.

Отъ това състояние, отъ този стремежъ къмъ покой, къмъ мързела произлиза смъртъта. Тукъ се ражда смъртъта, понеже нѣма условия за животъ. Ако въ покоя имаше животъ, нѣмаше защо да се създава свѣтътъ. Слѣдователно, всѣка Вселена, слѣдъ като седи милиарди години въ покой, най-послѣ излиза отъ този покой и по такъвъ начинъ отъ покоя, отъ мързела излиза животътъ. Туй е на човѣшки езикъ казано. Но какво може да добие човѣкъ отъ единъ мързеливъ животъ, като не работи, като си почива? Е, казватъ нѣкои, човѣкъ трѣбва да си поспи. Добръ, какво се добива отъ съня? Наистина, човѣкъ всѣкога, трѣбва да спи, но какво се добива отъ съня? - Почивка е, казватъ. Човѣкъ трѣбва да яде. Добръ, какво се добива отъ яденето? Всѣко нѣщо трѣбва да има смисълъ. Слѣдователно, истинското знание седи въ друга посока, да знае човѣкъ да служи. На какво? - На Истина-

та. Азъ ще употребя думитѣ “да служи на Истината”. Нѣкои ще кажатъ: ние знаемъ, какво нѣщо е Истината. Вѣрвамъ, че нѣкога сте я знаели, но сте я забравили и сега не знаете, какво нѣщо е Истината. Вие даже не можете да произнесете думата “Истина”. Ами че отъ хиляди години насамъ се произнася на български езикъ думата “любовъ”, но кой българинъ до сега е произнесълъ тази дума на нейния езикъ? Защото всѣки народъ, всѣки мислителъ, всѣки гений като е създавалъ една дума, той ималъ ключа на тази дума. Я ми кажете, кой е ключътъ на думата “любовъ”? Извадете отъ една пиеса ключа солъ и вижте, какъ ще свири по нея цигуларътъ. Най-послѣ махнете и тактоветъ, оставетъ само нотитъ. Какво ще излѣзе отъ тази пиеса? Сегашнитъ хора говорятъ безъ ключъ и безъ тактъ. Казватъ нѣкои: отличенъ музикантъ е той. Отличенъ философъ е, философски работи говори. Казвамъ: философски работи говори безъ ключъ и безъ тактъ. Нѣма никакъвъ ключъ, никакъвъ опрѣдѣленъ тактъ.

Нѣкой казва: знаешъ ли какво нѣщо е любовта? Казвамъ: любовта е нѣщо направено отъ картошки. Той казва любовта носи животъ. Хубаво, какъ се проявява животътъ? - Въ живота има движение. Вѣрно е, че движението е качество на живота; то произвежда живота. Значи, може да става прѣнасяне на материали, но въ живота има друго нѣщо съществено. Същественото въ живота, това е разумното, това е свѣтлината. Отъ това гледище, въ вселенната нѣма абсолютно никакво движение. Това нѣщо може да ви смути малко. Ще кажете: какъ въ вселената нѣма движение? - Въ вселенната има само едно малко мърдане. Всѣка частица се мърда на мѣстото си. Тя трепти и никждѣ не отива. Отъ слънцето, запримѣръ, не идватъ никакви частици. Всѣка негова частица само трепти на мѣстото си и туй наричатъ движение. Вие ще кажете: че какъ, азъ ходя отъ едно мѣсто на друго, азъ дойдохъ отъ къщи тукъ. Това сж философски твърдения, които трѣбва да се докажатъ. Може ли да се разбератъ? Въ тази мисълъ има едно крайно противорѣчие.

На пръвъ погледъ това противорѣчие е грамадно. Вие казвате: азъ се движа, а той иска да ни докаже, че нѣма движение. Допуснете сега, че нашата вселенна, колкото и да е голѣма, има свой радиусъ, въ видъ на права линия, която се движи. Прѣдставете си, че тази линия е материална, дълга нѣколко трилиона километри, и по нея сж наредени живи същества. Да кажемъ, че завъртитъ тази линия съ такава скоростъ, че да може въ 24 часа да обиколи единъ пътъ цѣлата вселена. Можете ли да изчислите крайната точка на това движение? Когато цѣлата линия, цѣлиятъ радиусъ направи едно голѣмо обръщание, точката, въ която радиусътъ е опрѣнъ, нѣма да направи никакво движение, тя само ще се мърда на едно мѣсто. Ако това е само една проекция на нашия умъ, то ние само мислимъ, че има движение. Напримѣръ, вечерно врѣме когато спишъ, ти ходишъ по планини, по гори, на гости тукъ-тамъ, а тѣлото ти седи на едно мѣсто. Съ какво ходишъ? Ти казвашъ: азъ ходихъ на слънцето и се върнахъ. Питамъ: дѣйствително, ходилъ ли си на слънцето? Но, тѣзи нѣща не сж съществени. Въпросътъ е, дали има движение. Въ свѣта има движение, има и далечина, така е. Въ психологията, обаче, има други едни състояния, които ние опрѣдѣляме. Човѣкъ нѣкой пътъ казва: азъ съмъ падналъ, потъналъ съмъ много долу. Кждѣ си падналъ? - Тѣй дълбоко съмъ потъналъ, че едва ли ще мога нѣкога да излѣза навънъ. Туй падане за него е тѣй реално, че той върва въ това. Другъ пътъ човѣкъ казва: азъ съмъ високо, горѣ на небето. Питамъ: какъ е възможно сега този човѣкъ да падне въ една такава голѣма дълбочина, съ милиони метри надолу и да говори съ менъ въ този моментъ, и какъ е възможно при другъ случай този човѣкъ да е толкова високо, горѣ на небето и пакъ да се разговаря съ менъ? Какъ да обяснимъ тѣзи нѣща? Знания трѣбватъ! Въ хората трѣбва да се създадатъ съответствуващи органи. И дѣйствително, нѣкои учени, нѣкои окулисти забѣляватъ, че въ човѣшкия мозъкъ почватъ да се образуватъ бѣли нишки, образуватъ се форми на извѣстни нови органи за бъдещето ново човѣ-

чество. Докато у хората не се създадат нови органи, много нѣща ще останатъ за тѣхъ необяснени. Новитѣ хора трѣбва да бждатъ създадени отъ нова материя. Старата материя трѣбва да мине. Не е все едно да носишъ единъ простъ камѣкъ, или да носишъ скъпоцѣненъ камѣкъ. Материята имъ не е една и сѣща. И силитѣ, които сж вложени въ тѣзи камѣни, не сж едни и сѣщи. Значи, въ вселенната между разнитѣ материи и сили, които дѣйствуватъ въ нея има разлика. Тогава ние разграничаваме истинския животъ по слѣдното качество: въ него има работа, която се отнася само къмъ реалното, къмъ неизмѣнното въ свѣта. То е служенето на Бога. То е онова, въ което нѣма абсолютно никакво користолюбие. Азъ трѣбва да служа на Бога не за заплата, не за похвала. Споредъ туй схващане, когато азъ се моля Богу, ако се изправя прѣдъ васъ да ме видите, че се моля, всичката ми молитва е отишла. Като ме виждате тѣй изправенъ на молитва, вие ще кажете: какво се е изправилъ този като нѣкой истуканъ? Ако се изправя на молитва въ църква, нѣкои ще кажатъ: какво бѣбри този тамъ? Кажатъ ли така, всичко е развалено. Каквото и положение да заемешъ, който те наблюдава, все ще си направи нѣкакво криво тълкуване; ако си много веселъ, ще дадатъ друго тълкувание. Това, че човѣкътъ се смѣе, туй не е още истинскиятъ човѣкъ. Ако плаче, и това не е човѣкътъ. Ама той е много замисленъ! Че коя е формата на истинската мисль? Дѣ е онази характерна черта на мисльта? Ама той е благороденъ? Дѣ е тази линия на благородство, която не се мѣни. Щомъ се мѣни, тя не е благородство. Слѣдователно, линиитѣ въ истинския свѣтъ всѣкога иматъ еднаква интензивностъ.

Въ този свѣтъ човѣкъ може да бжде едноврѣменно навсѣкждѣ. Отъ това гледище движението е тѣй бързо, че нѣма никакъвъ промеждутѣкъ и изглежда, че човѣкъ не се движи. Въ другитѣ свѣтове, гѣто материята е по-тѣнка, човѣкъ по-лесно се движи и едноврѣменно той може да бжде на много мѣста. Ето напримѣръ, тия ангели, които иматъ,

6 милиона крилѣ, въ една минута могатъ да обхождатъ всичкитѣ слънца на нашата вселенна и да се върнатъ съ знания и съ факти. Вие ще кажете: какъ е възможно, за една минута отгорѣ да се измине такова голѣмо пространство? Ами че това врѣме отъ една минута може да се разпрѣдѣли на още по-малки части. Съврѣменнитѣ учени хора сж почнали да доказватъ, че една секунда отъ врѣмето може да се раздѣли на нѣколко милиарда части, и въ това врѣме всѣка частица правила нѣколко трилиона обръщания. Туй казватъ учениѣ хора. Ако го каже нѣкой религиозенъ човѣкъ, ще кажатъ, че той е извѣтрѣлъ. Какво ще бжде туй пространство, което тази частица ще измине, като се движи съ такава голѣма бързина? Казвате: това сж предположения. Не, има единъ законъ, споредъ който човѣкъ никога не може да каже туй, което не сжествува. Слѣдователно, учениѣ хора сж въ права посока. Азъ казвамъ: една частица може да се движи не само съ бързина нѣколко трилиона обръщания въ секундата, но и още по-бързо. Тази бързина, съ която тази частица се движи въ невидимия свѣтъ е бързината на охлюва. Какво ще кажатъ тѣзи учени професори и философи? Ще кажатъ, че не може. Може, човѣкъ не може да предполага нѣща, които не сжществуватъ. Слѣдователно, ние никога не можемъ да измислимъ и да кажемъ нѣща, които не сжществуватъ. Кога се казватъ глупави нѣща? Когато се въздържаме да казваме Истината, ние казваме глупави нѣща. Глупавитѣ нѣща не сж нищо друго, освенъ отричане на реалния животъ. Нѣкой казва: нѣма Богъ въ свѣта! Казвамъ: не, това е една квадратна глупостъ. Щомъ казва нѣкой, че нѣма Богъ, това значи, че той признава другъ нѣкой Господъ. Той самъ ще стане Господъ на себе си. И всички онѣзи хора, които отричатъ Бога, тѣ съ богове на себе си и казватъ: ние трѣбва да бждемъ силни, богати хора, да се наложимъ на свѣта. Казватъ: да се наложимъ на свѣта! Добрѣ, каква разлика има между онѣзи, които се налагатъ и онѣзи, които не се налагатъ? Въ края на краищата и едниѣ, и другитѣ свършватъ еднакво. Азъ

бихъ желалъ да видя какъ свършватъ нѣкои, които не се налагатъ въ свѣта. Нѣма какво да се налагаме! Въ този смисълъ реалността не позволява да се налагаме.

Та ние казваме: сега трѣбва да се върнемъ къмъ онова истинско разбиране на живота, ако искаме да бждемъ щастливи. За да бждемъ щастливи, хората, съ които дружимъ трѣбва да бждатъ щастливи, разумни. Всичкитѣ тѣхни частици, всички тѣхни клетки трѣбва да бждатъ разумни. Всички клетки на единъ разуменъ човѣкъ, трѣбва да бждатъ разумни. И докато хората не почнатъ да мислятъ съ краката си тѣй, както съ главата си, свѣтътъ нѣма да се оправя. Азъ мисля, че въ свѣта ще дойде една раса, на която и краката ще мислятъ, както и нашитѣ мозъци. Питамъ тогава: краката ще ходятъ ли по земята? Не, нѣма да ходятъ. Азъ ви казвамъ, че първата култура, която се роди, влѣзе да живѣе въ водата, за да избѣгне да се хроникирватъ всички престѣпления, да не стане нѣщо извѣстно за живата природа. Онѣзи, които създадоха тази култура, направиха всички сжщества безгласни. Никакъвъ езикъ, никакъвъ гласъ нѣма тамъ. За всички престѣпления, които се вършатъ тамъ, нищо не се знае. Тамъ е цѣлъ адъ, тамъ всички се глътатъ. Всички тия голѣми сомове, всички голѣми шарани, всички тия китове, мечоносци, всички тия електрически риби, сж все философи на миналото. Тѣ създадоха една баснословна култура, за която нѣма да се спирамъ, но всички тия сжщества, които дойдоха до крайния прѣдѣлъ, казаха си: нѣма да се мине така, нѣма нищо да научимъ. Като мислиха дълго врѣме, казаха: трѣбва да излѣземъ отъ този адъ, да си създадемъ свой езикъ. Тогава тѣзи учени риби предизвикаха едно излизане отъ водата, пилигрими станаха и се превърнаха на птици. Като риби, тѣ нѣмаха домове, семейства. Като посѣха 200-300,000 сѣмена, свои дѣца, оставяха ги на произволъ и казваха: Господъ да се грижи за тѣхъ! И знаете ли какъвъ развратъ е въ водитѣ? Всичкитѣ риби измрѣха отъ развратъ. И Богъ като видѣ, че тази култура е на разлагане, посолѣ

морето, за да не се вмирише. Тогава питамъ: защо трѣбва толкова солъ на океана? За да не се вмирише тази култура, та да поквари всичко наоколо. Това е мое тълкувание, което ученитѣ могатъ да отрекатъ. Като излѣзоха тия риби отъ тамъ и се превърнаха въ птици, тѣ имаха богата опитностъ и минаха въ една по-висока стадия. И като птици, тѣ разрѣшиха сѣмейния въпросъ тѣй, както и хората не сж го разрѣшили. Умно го разрѣшиха тѣ! Направиха си хубави перца, направиха си хубави крилца и литнаха съ тѣхъ високо изъ въздуха, като съ аероплани. Туй, което ги отличава отъ хората е, че разрешиха сѣмейната проблема. Тѣ казаха: туй, което бѣше въ водата, нѣма да го продължаваме повече.

Сега, дойдоха тия два противоположни полюса, мъжътъ и жената, направиха си гнѣздо, полочка, снасяха си тамъ яйцата и като си свършваха работата, излизаха си навънъ. Между тѣхъ нѣма бой, нѣма тояги, кой да управлява дома. Тукъ мъжътъ не казва на жената: хайде навънъ! И въ тѣхъ има разводи, но тѣ сж честни помежду си. Като катъ заедно една година, на другата година едната отъ тѣхъ си избира друга другарка и казва на първата: азъ си избрахъ нова другарка. Единствената птица, която води еднобраченъ животъ, това е орелътъ. Той като се ожени единъ пжтъ, вториятъ пжтъ не се жени. Другитѣ се женятъ по нѣколко пжти. На едната умрѣла другарката, ожени се втори пжтъ. И, тя умре, ожени се трети пжтъ. Въ сѣмейния животъ на птицитѣ нѣма никаква лъжа. Като си свършатъ взаимно работата, тѣ си казватъ: азъ мога сега да обикна и друга нѣкоя птица. Въ тѣхъ има голѣма искреностъ. Обаче какъ е между хората? Вие ще кажете: не трѣбва да се говори тѣй! Че какъ трѣбва да се говори? Ами да се не съблазняватъ хората! Ами онзи сарафинъ, който е изложилъ паритѣ си тамъ на улицата, не съблазнява ли хората? Ами онзи търговецъ, който окачилъ хубавитѣ дрехи и шапки не съблазнява ли хората? Ами онзи тамъ, който окачилъ саламитѣ въ витрината на своя дюкянъ, не съблазнява ли хората? Ами онзи

касапинъ, който окачилъ прасетата, за краката не съблазнява ли хората? И съврѣменнитѣ хора отгорѣ на това минаватъ за много голѣми моралисти! А, зная кждѣ седи моралътъ. Азъ ще дамъ една нова форма за моралъ. Ще разгледамъ какъ постъпватъ лѣкаритѣ, тѣ нѣма да се сърдятъ. Ще ги изкарамъ, не да ги сждя, а само да покажа, какъ седятъ работитѣ. Разболѣе се Иванъ, Стоянъ, трети, скоро викатъ лѣкаря. Лѣкарътъ се зарадва, отиде тамъ. Благодарителъ ли е лѣкарътъ? Не, той ще си вземе за визитата 100 - 200 - 300 лв., споредъ това, до колко е важенъ нѣкой лѣкарь. Колкото е по-ученъ, толкова повече взима. Колкото е по-неученъ, по-невѣжа, толкова по-малко взима. Най-послѣ той изцѣри болния и му казва: трѣбва да знаешъ, какво стори моята наука заради тебе! Болниятъ си казва: да не бѣха моитѣ пари, азъ зная, какво щѣше да сторишъ ти заради мене. Той си мисли това, не казва нищо нѣму, мълчи си.

Ще дойда сега до свещеницитѣ, до проповѣдницитѣ, нали ги има навсѣкждѣ въ свѣта. Азъ не говоря специално за тукашнитѣ, принципно говоря, за тия и въ Индия, и въ Япония, и въ Германия, и въ Америка, навсѣкждѣ. Дойде нѣкой при свещеника, казва: Стоянъ, еди-кой си се поминалъ: Свещеникътъ се зарадва, вземе си епатрахила, кадилницата, Евангелието, отиде, чете му молитви и все за Господа върши това. Казва: ама ще платите! Мисли си послѣ: извършихъ волята Божия. На втория день дойдатъ при него, кажатъ му, че едикждѣ се родило дѣте. Отиде да кржцава той, но пакъ му плащатъ. На третия день го викатъ да венчава. Вѣнчава, но пакъ му плащатъ. Питамъ: дѣ е моралниятъ кодексъ, по който трѣбва да се служи на Бога? Дѣ е онова безкористие, съ което ние трѣбва да служимъ на Бога? Казватъ: християнска култура! Та християнската култура въ това отношение е такава, каквато е и у езичницитѣ. Дѣйствиелно ние не сме толкова груби, колкото езичницитѣ, но споредъ свѣтлината, която имаме, нашитѣ малки погрѣшки могатъ да иматъ по-лоши послѣдствия, отколкото на езич-

ниците. Тѣхните погрѣшки сж по-малки, отколкото на съврѣменните моралисти. Дойдатъ въ Америка видни проповѣдници, проповѣдватъ, но имъ се плаща. И азъ сега съжалявамъ, че нѣма да ми платятъ. Както и да е, но казвамъ, че на тия видни проповѣдници отъ Америка имъ плащатъ на една проповѣдь по 100 доларчета, това сж 500 златни левчета. Всѣки златенъ левъ на българската валута е 30 лв.; значи 15,000 лева горѣ - долу на седмица. Какъ мислите, не биха ли говорили краснорѣчиво тия проповѣдници, като взематъ 15,000 лв. Съ какво въодушевление биха говорили! Като взиматъ 15,000 лв. всѣка седмица, за мѣсець правятъ 60,000 лв. Въ една година колко ще станатъ? - Близко 600 - 700,000 лв. Да, но споредъ мене това не е култура. Това е натрупване на материалъ. Всѣко едно желание въ мене за пари носи друга проказа въ себе си. Въ онѣзи благородни нишки на моя мозъкъ става вече едно натрупване. Азъ отварямъ вече прозорците на моята душа, и тамъ се натрупва единъ тънъкъ пластъ отъ една материя много финна, но много отровна и вѣдна за този свѣтъ. Знаете ли колко е тънъкъ този пластъ? Той по дебелина съставлява една десетмилиардна частица отъ милиметѣра. Толкова е тънъкъ този слой, съ микроскопъ не можете да го видите. Но като се натрупа тази материя, тя вече създава едно недоволство. Напримѣръ, ако азъ погреба единъ човѣкъ, безразлично, дали съмъ светия или грешникъ, и му взема 100 лева за молитвита, като се върна у дома, всичкото благородство отъ мене ще изчезне. Не само това, но нѣкои казватъ: хората трѣбва да ни видятъ, като се молимъ. Не, хората не трѣбва да те знаятъ, не трѣбва да те виждатъ, като се молишъ. Отъ това гледище, свѣтътъ не трѣбва да знае, когато се молимъ. Съврѣмениятъ свѣтъ разбира само езикътъ на мотиката. Щомъ вземешъ мотиката и отидешъ съ нея на нивата, ще те питатъ: какво правишъ? - Копая. Много добръ правишъ. Вземешъ чука, питатъ те: какво правишъ? - Чукамъ. Много добръ правишъ. Но ако седнешъ нѣкъдѣ въ размишление, каз-

ватъ: този будала какво е седналъ тамъ? Цѣлъ день седи както нѣкой изтуканъ. Туй сж схващания! И всички хора, които работятъ, все за будали минаватъ. Защо? Днешнитъ хора мислятъ, че религиознитъ хора не работятъ. Не е тѣй. Истинската работа е само въ служене на Бога. Е, кое е по-хубаво? И азъ мисля, че ако нѣкой светия разоре нѣкога само единъ декаръ земя, то житото, което ще се роди, ще има зрънца, подобни на кокоши яйца. И като ядешъ, това жито ще мяза на такава хубава паста, каквато никой не може да ти направи и въ устата си ще изпитвашъ такава приятностъ, която ще те ободри и ще ти държи сито за цѣла седмица. Питамъ: слѣдъ това нѣма ли да се разрѣши въпросътъ за хлѣба? Днесъ казвате: хлѣбецъ, хлѣбецъ! И - по три пжти на день ядете. И въпросътъ за хлѣба пакъ не се разрѣшава.

“Защото си знаеше, какво щѣше да прави”.

Ще ви приведа другъ единъ примѣръ, за професоръ Блякстонъ, псевдонимъ на единъ виденъ химикъ и физикъ, новаторъ, който се занимавалъ съ дълбоки въпроси на живата природа. Той ималъ своя отлична, голѣма лаборатория, добръ наредена съ шишета отъ разни голѣмини и съ различни съдържания. Единъ день заминава за екскурзия за цѣлъ мѣсецъ, да прѣкара врѣмето си изъ природата, и оставя ключа отъ лабораторията си на своята любознателна слугиня, да наглежда отъ врѣме на врѣме. Тя отваря лабораторията и вижда, че малки и голѣми шишенца сж наредени едни до други. Въ нея било развито чувството на реда и като видѣла този порядъкъ въ лабораторията, казала си: види се, професорътъ не е ималъ врѣме да нареди тия шишенца по редъ, ами чакай азъ да ги нареда. И започва тя да нарежда малки шишенца съ малки, голѣми съ голѣми; малкитъ туря въ една фиритка, голѣмитъ въ друга, и по такъвъ начинъ разчиства хубаво, по свой вкусъ, лабораторията. Като наредила всичко, както трѣбва, разглежда наоколо си, поусмихва се самодоволно, казва си: ще сюрпризирамъ професора. Дохожда си професорътъ гледа, новаторско нѣщо има въ лабораторията му, всички

шишета размѣстени. Питамъ сега: тази слугиня разбрала ли е дълбокия смисълъ, защо професорътъ е наредилъ така шишетата си? - Не е разбрала.

Така и ние, когато дойдемъ въ живата природа, взимаме да разместваме всичкитѣ шишенца. И знаете ли, колко време на професоръ Блякстонъ отнело новото нареждане на лабораторията? Нѣкой пжтъ и ние, като тази слугиня, тѣй нареждаме своитѣ мисли. Ние имаме особени понятия за морала. Ние имаме особени понятия за молитвата. Да се молишъ безъ да те види нѣкой? Не външно, но въ душата си да нѣмашъ абсолютно никакво желание и да се усѣщашъ абсолютно самотенъ. И за въ бждеще светиитѣ нѣма да се молятъ тукъ на земята. Истинскиятъ светия, когато се моли, се качва горѣ. Остава тѣлото си тукъ, а се дига на височина най-малко 12,000 клм. и тамъ се моли. Вие молили ли сте се така? Излизали ли сте 12,000 клм. надъ земята? Трѣбва да попитате съврѣменнитѣ авиатори, какво изпитватъ, когато се издигатъ на извѣстни височини изъ въздуха? Ами какво ще е на височина 12,000 клм. Нѣкой казва: азъ принесохъ на Бога една гореща молитва. Азъ бихъ желалъ да пренесешъ твоята гореща молитва на 12,000 клм., че тогава да видишъ, каква е тя. Ако се качите на 12,000 клм. височина, знаете ли какъвъ студъ ще има тамъ? Ако тѣй прогресивно се увеличава студътъ и съ хиляди градуси студъ може да има. Нѣкои учени казватъ, че подъ 200 метра надолу нѣмало студъ. - Има. Казватъ, че най-големиятъ студъ могълъ да бжде 270 градуса. Не, и съ хиляди градуси има студъ. И 10,000 градуса студъ има. Ние сме въ разрѣзъ съ съврѣменнитѣ учени. Нѣкои учени казватъ, че ако се дойде до 270 градуса студъ, цѣлата вселена щѣла да изчезне. Тѣзи учени хора разсжждаватъ като онази българска баба, която повикала нѣколко свои съседки и имъ казала: съ вѣра азъ мога всичко да направя. Молитвата ми е тѣй силна, че вие ще видите, тази чукара нѣма да я има до утрѣ сутринята. Ставатъ сутринята, чукарата си е на мѣстото. Обаче, тя изхитрила и имъ казала: чукарата си е

на мѣсто, защото се смилехъ надъ васъ, бояхъ се да не ви стане нѣщо отъ очудване. Тя съзнавала, че съ думи само чука-рата не може да се мѣсти. Нѣкои мислятъ, че съ думи могатъ да прѣмѣстятъ планина. Нѣкои даже мислятъ, че съ думи могатъ да прѣмѣстятъ и земята. Да, може, обаче човѣкъ, който работи съ вѣра, не съ простата вѣра; такъвъ човѣкъ може да има абсолютни познания. Вѣрата подразбира Христосъ.

Нѣкой казва: азъ повѣрвахъ въ тебе. Е, какво повѣрва? - Че всичко можешъ да направишъ. Какво ме интересува, че ти вѣрвашъ, какво азъ мога да направя всичко? Ти какво можешъ да направишъ! Това, което азъ мога да направя, то е, което ме подига въ моитѣ очи, но ако ти вѣрвашъ, че мога да направя нѣщо, а не стане, тогава падамъ въ твоитѣ очи. Хубаво, азъ не казвамъ, че трѣбва да мислимъ така, но важно-то сега за насъ хората, които сме вече до прага на новата култура е, да излѣземъ отъ старата култура тѣй, както рибитѣ излѣзоха отъ водата навънъ. И ще излѣземъ! Писанието казва: “Всички ще бждатъ грабнати горѣ въ въздуха”. Ще излѣземъ изъ гжстата срѣда на този животъ, както рибитѣ, и ще разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ въ свѣта - братство и Любовь. Този въпросъ ще се разреши само въ новата култура. Важниятъ въпросъ, за насъ не е този за спасението, както проповѣдватъ нѣкои. Спасението не е въпросъ, то е едно състояние на земята. За насъ важенъ въпросъ е новиятъ животъ, който Богъ внася въ свѣта. Защото желанието на Бога, Който е направилъ свѣта и хората, е всички негови чеда да не умиратъ. Въ Писанието се казва: “Богъ не благоволява въ смъртта на своитѣ чеда. Той има за цѣль, всички тия дѣца да живѣятъ”.

Сега Христосъ изпитва своитѣ ученици, могатъ ли всички тия хора да се нахранятъ съ петъ хлѣба и двѣ риби? Казва единъ отъ ученицитѣ Му: “И 200 динари нѣма да стигнатъ на тѣзи хора за хлѣбъ”.

“Христосъ знаеше, какво щѣше да прави”.

Казватъ, че Христосъ никждѣ не се е училъ. Други казватъ, че Той се училъ въ Египетъ, Индия и др. Не, Великиятъ Учители изобщо, не се учатъ на земята. Нѣкои отъ тѣхъ ходятъ, може би само за 5-6 години на слънцето да се учатъ и послѣ идватъ на земята. Ако нѣкои казватъ, че великиятъ учители се учатъ тукъ на земята, тѣ сж много прости хора. Сега вие можете да ме запитате, по кой начинъ тѣ отиватъ на слънцето. Това нѣщо единъ день вие ще провѣрите, нѣма какво да ви се казва. Туй е една Истина. Както рибитѣ станаха птици, както птицитѣ станаха млѣкопитающи, както млѣкопитающитѣ станаха хора, както хората станаха ангели, по сжщия законъ ще стане всичко това. Сжщественото за насъ не е да доказваме всичко това, но да имаме единъ езикъ, съ който можемъ да се споразумѣваме.

Сега, напримѣръ, като ви говоря, вие разбирате ли, вѣрно ли е всичко това, или не е вѣрно? Говоря ли ви Истината? Нѣкои нѣща сж вѣрни, нѣкои сж прѣувеличени. Азъ ще ви кажа кои нѣща сж прѣувеличени. Има нѣкои нѣща прѣувеличени, само да събудятъ мисълта ви. Запримѣръ азъ отъ толкова врѣме ви говоря за Любовта, но сжщественото за Любовта още не съмъ засѣгналъ. Азъ съмъ още въ прѣдисловието на Любовта. Ако бихъ произнесълъ думата Любовь, както трѣбва, знаете ли какво щѣше да стане съ васъ? Най-първо отъ васъ ще почне да се дига димъ, всичко у васъ ще изгори и ще останете голи. Като произнеса втори пжтъ думата Любовь, тѣлото ви ще почне да се нажежава, отъ него надалечъ ще се разнася една топлина, но не като обикновената. А като произнеса трети пжтъ думата Любовь, вие ще свѣтнете, ще станете свѣтящи сжщества и ще се облѣчете въ ангелски форми. Този салонъ, въ който се намирате, ще изчезне, не че ще изгори, но вие ще бждете вънъ отъ салона. Хубаво, готови ли сте за едно такова състояние? Мнозина сж толкова готови, колкото е готова онази младата мома, за която момъкътъ иде вече. Дойде младиятъ момъкъ, казва и: ела съ мене! Тя му казва: ти готовъ ли си да ме осу-

гуришъ, да не си нѣкой бѣднякъ? Всѣка мома си мисли за царския синъ и за него се готви. Дѣйствително така трѣбва да бжде, но царски синъ е само онзи, който има истинското, Божественото познание, който има душа въ себе си, който има Божественъ умъ, неопетненъ отъ никаква лъжа! Нѣма нѣщо по-отвратително отъ лъжата! Най-първо ние трѣбва да ликвидираме съ лъжата. Всѣки отъ васъ трѣбва да види, какви сж неговитѣ чувства, постоянни ли сж тѣ или измѣнчиви. Защото ако тѣ сж промѣнчиви, единъ день ще ни причиняватъ вѣда.

Защо Христосъ нахрани толкова хиляди души не можа ли да ги изпрати нѣкъдѣ? Този народъ, тия хора, които бѣха събрани около Христа, бѣха жаждуюци души, бждащи ученици, които Той трѣбваше да нахрани. Тия души, които Христосъ нахрани, Го помнятъ отъ прѣди 2,000 години и до днесъ. Тия души нахранени по този начинъ отъ Христа, никога нѣма да Го забравятъ. Тѣ се нахраниха духовно, за това въ тѣхъ има единъ вжтрѣшенъ копнежъ. Казва Христосъ на едно мѣсто: "Не само съ хлѣбъ може да живѣе човѣкъ, но и съ всѣко живо слово."

И тѣй, има една фаза, въ която сега живѣемъ, тя е стремежътъ на душата къмъ Божественото, къмъ Бога. Не казвамъ, че трѣбва да напуснемъ сегашния си животъ, защото въ свѣта всичко изведнѣжъ не може да стане. Прѣходни периоди, прѣскачания нѣма въ живота. Живата природа обича послѣдователността, тя никога не бърза. Туй ще помните! Това е единъ отъ нейнитѣ методи - тя не бърза. Въ нея е вѣчността, тя разполага съ вѣме, колкото иска. Тя икономисва своитѣ сили, защото силитѣ и не сж въ такова изобилие въ каквото е вѣмето. Слѣдователно вие можете да разполагате съ нейното вѣме, но не и съ нейнитѣ сили. По тази причина онѣзи хора, които не живѣятъ споредъ както тя иска, които бързатъ много, скоро изтощаваатъ силитѣ си и умираатъ много рано. Никакви молитви не помагатъ тогава за продължение на живота имъ. Въ това отношение

природата не жертвува силитъ си. И когато искашъ да живѣешъ по-дълго врѣме, трѣбва да се намѣри нѣкое любяще сжщество, което да ти даде на заемъ отъ своитъ сили. Затова, за да продължишъ живота си, ние не трѣбва да бързаме. Въ това отношение, азъ считамъ добродѣтеля въ свѣта като икономия на живата природа. Като ме пита нѣкой, що е добродѣтеля отговарямъ: добродѣтеля е икономията въ живата природа. Да знаешъ, какъ да икономисвашъ силитъ и. Споредъ тази икономия, и свещеникътъ, и писателятъ, и бащата, и майката трѣбва да знаятъ, какъ да работятъ. Като схванете живота тъй, нѣма по-добри методи за икономия отъ добродѣтеля. Когато нѣкой каже, че за въ бждаще трѣбва да се изучава икономията, азъ казвамъ: трѣбва да се изучи добродѣтеля като икономия въ природата.

“Защото си знаеше, какво щѣше да прави”.

Каква била интимната мисълъ на Христа? Въ Христа нѣмало никакво желание да привлече хората при себе си. Неговата интимна мисълъ била да извърши Волята Божия, да служи на Бога беззавѣтно, безъ никаква заплата. Нѣкои казватъ: все трѣбва да ни платятъ. Питамъ тогава: ако богатиятъ човѣкъ, ако нѣкой царъ, които иматъ всички средства, работятъ, за какво трѣбва да работятъ, да спечелятъ повече нѣщо ли? Азъ казвамъ: когато най-богатитъ хора въ свѣта почнатъ да работятъ, тѣ ще работятъ безкористно. Когато най-добритъ хора въ свѣта почнатъ да работятъ, тѣ ще работятъ безкористно. Слѣдователно, ние не можемъ да работимъ безкористно, докато не станемъ добри. Щомъ станемъ добри, отъ насъ ще изчезне всѣкаква тревога, завистъ, злоба, умраза. Нѣкой казва: азъ не мога да търпя едичого си, не го обичамъ. Защо? Ами че Богъ го търпи! Щомъ Богъ го търпи, какъ така ти да не можешъ да го търпишъ? Може да има нѣщо въ него, но Богъ го търпи. Когато Богъ го търпи, и ти ще го търпишъ. Когато Богъ учи, и ти ще внимавашъ въ този моралъ. Ти може да си недоволенъ отъ него, пъкъ други сж недоволни отъ тебе. Много ангели сж

недоволни отъ хората. По нѣкой пжтъ и у ангелитѣ, които сж толкова напрѣднали въ своята култура, се заражда едно отвращение, едно желание Господь да имъ позволи да ометатъ хората, да създадатъ нѣщо по-хубаво. Господь ги възпира, казва имъ да почакайтъ. Сега, ако ме питате, какво правятъ ангелитѣ, ще ви кажа, че тѣ точатъ своитѣ огнени ножове. И като дойдатъ на земята, въ една минута отгорѣ цѣлата съврѣменна култура ще стане на прахъ. Тѣ безъ всѣкакви оржжия ще извадятъ хората отъ тѣхнитѣ черупки и всички ще тръгнатъ следъ тѣхъ много смирено, както цѣли полкове войници вървятъ смирено следъ своя началникъ. Това ще бжде. И царе, и владици, и патриарси, и проповѣдници, всички тия величия, които сж лъгали прѣзъ всички врѣмена, отъ памти-вѣка до сега, на всички тия лъжи въ името Божие, на цѣлата тази лъжлива култура трѣбва да се тури кръстъ. Това ще стане! Майката не трѣбва да се гнѣви на дъщеря си, но отъ дълбината на душата си трѣбва да и каже: дъще, ето ключътъ! Музикантътъ, като повика ученика си, какъ му дава ключа? Майката ще започне да произнася прѣдъ дъщеря си думата любовъ. Ще я произнесе първи пжтъ, за да се задимятъ дрехитѣ и. Послѣ втори пжтъ, да изгорятъ дрехитѣ и и да остане гола. Слѣдъ това трети пжтъ, да се нажежи тѣлото и да свѣти и да изпуска топлина, та да познае, че нищо не знае, но да остане въ нея онова велико желание да намѣри Истината. Това е истинската придобивка. Когато тѣлото и почне да се стопля отвжтрѣ, тогава ще се зародятъ въ нея онѣзи най-възвишени чувства. Слѣдъ туй ще дойде свѣтлината, т. е. тогава ще дойде онова истинско цвѣтене на душата. Когато душитѣ цвѣнатъ, тогава ще се опознаемъ. Казватъ: защо цвѣна този цвѣтъ на слънчевитѣ лжчи? Цвѣтътъ познава онѣзи слънчеви лжчи, които носятъ животъ въ себе си. Въ дадения случай и душата познава онѣзи Божествени лжчи, които носятъ животъ въ себе си. Тогава нѣма да бждемъ тѣй своенравни, тѣй ексцентрични, както сме сега: Ако ти имашъ този Божественъ Духъ въ себе си,

когато нѣкой човѣкъ иде при тебе, още отъ половинъ километъръ разстояние неговата мисль ще се измѣни, и като погледнешъ този човѣкъ, ще му изпратишъ тази Божествена свѣтлина.

Казва се въ Писанието: “Христосъ знаеше, какво щѣше да прави”. Нѣкои казватъ: едно врѣме Христосъ е знаялъ, обаче, ако Той дойде сега, въ наши дни, нѣма да знае, какво да прави, Той не бѣше много ученъ човѣкъ. Не обратното е: първитѣ хора, които дойдоха на земята, бѣха много учени; послѣдващитѣ бѣха малко глупави, а ние сега сме най-глупавитѣ. Обратенъ процесъ на еволюция. Първитѣ хора, които дойдоха създадоха земята; Вторитѣ създадоха само градинитѣ, третитѣ, които излѣзоха отъ рая, научиха се да оратъ; четвъртитѣ - да се биятъ, а петитѣ научиха мързела. Сегашната култура азъ наричамъ “култура на духовния мързелъ”. Всѣки човѣкъ работи, бърза да забогатѣе и като добие пари, удари го на широко, на животъ. Питамъ: това работа ли е? - Не е работа. Въ работата не трѣбва да има никакъвъ материаленъ обектъ. Азъ казвамъ: въ свѣта, въ насъ трѣбва да има само единъ материаленъ обектъ - Мъдростъта. Тя ще дойде като сила, която ще ни направи свободни, самостоятелни срѣщу несгодитѣ въ този животъ. По този начинъ ще опитаме Любовта въ свѣта. Нѣкой казва: ние знаемъ това, но утрѣ трѣбва да ядемъ. Кой не знае че трѣбва да яде? Азъ не казвамъ, че не трѣбва да се яде. Нѣкой казва: не можа ли Господъ да направи свѣта по другъ начинъ? - Може, азъ не мисля, че не е могълъ да го направи по другъ начинъ, но направенъ е вече така. Какво лошо има въ яденето? Ако човѣкъ прѣяде умира, и ако много пости - пакъ умира. Това сж двѣ крайности. Човѣкъ всѣкога трѣбва да яде толкова малко, колкото да подкрепя своя организъмъ, да нѣма никакви излишеци и да прѣкъсва яденето си при най-сладката хапка, повече да не хапва. Ако хапне повече това ще бжде за него отрова. И въ природата трѣбва да бжде така. Дойдешъ ли до най-високия върхъ, дѣто добивашъ най-големото задовол-

ство, спри тамъ.

Сега, мнозина искатъ да отидатъ при ангелитъ, какво ще научишъ? За да отидешъ при ангелитъ, трѣбва да имашъ тѣхнитъ органи. Казвате: ами като отидемъ при тѣхъ, ще ни посрещнатъ ли? Ами ти можешъ ли да възприемешъ тѣхната Любовь? Единъ ангелъ може да се спре при тебе само ако разбирашъ неговия езикъ. И при Бога е сжщото. Съ този езикъ нигдѣ нѣма да ни приематъ. Като проповѣдвамъ Божията Любовь, подразбирамъ, че трѣбва да научимъ Божествения езикъ. Като научимъ този езикъ, само тогава ще влѣземъ въ връзка съ Бога. Нѣкой казва: азъ трѣбва да се науча да се моля. Да, ще се молишъ, но затова трѣбва да научишъ свещения езикъ на молитвата. Само една свещена дума е останала отъ молитвата - “аминъ”. И египтянитъ имали думата “аминъ”. Въ това врѣме имало нѣкои фараони съ това име “амень”. Индуситъ иматъ сжщата свещена дума “аумъ”. Тѣ произнасятъ тази дума прѣди служенето, а християнитъ, като четатъ “Отче нашъ” всѣкога на края казватъ “аминъ”. Какво подразбиратъ подъ тази дума? Когато нѣкой индусъ чете свещената книга на ведитъ, той започва съ думата “аумъ”. Какво означава тази дума? Тя е свещена дума, останала отъ една възвишена култура. Всички казватъ “аминъ”, “да бжде така”. Само тази свещена дума е останала отъ свещения езикъ. И сега трѣбва да се повърнемъ назадъ, да възстановимъ всички свещени думи на този свещенъ езикъ, да разберемъ, какъ сж започнали нѣщата, и тогава ние ще бждемъ послушни къмъ Бога. А сегашната култура ще се измени. Сегашнитъ думи, които произнасяме, носятъ развратъ въ себе си. Почнете да говорите на кой да е българинъ за Любовьта, той ще се съблазни. Напримѣръ нѣкой казва: азъ те обичамъ много. Тия думи веднага произвеждатъ смутъ. Нѣкоя сестра е свободна въ отношенията си къмъ нѣкой братъ, но заговори ли и той за любовь, произнесе ли тази дума прѣдъ нея, тя става вече малко сериозна, студена. Кждѣ отиде любовьта? Ти изговаряшъ думата, а любовьта

я нѣма. Значи, думата “любовь” е опетнена. Ако пѣкъ произнесешъ думата “умраза”, тя има обратенъ ефектъ. Кажешъ ли нѣкому “азъ те мразя”, тази дума има обратна сила. Като срещнешъ този човѣкъ втори пѣтъ, той вече е потопѣлъ, гледа да ти послужи, отваря се къмъ тебе. Значи, като си произнесѣлъ думата “умраза” произнесѣлъ си я по-правилно, отколкото думата “любовь”. Питамъ: гѣ е силата на тази любовь? Има нѣщо особено въ човѣшката душа, има единъ вътрѣшенъ езикъ, на който ние трѣбва да си говоримъ. Азъ считамъ това нѣщо за едно отъ най-добрите качества - то е почитанието. Като срещна нѣкой човѣкъ и го погледна, да познае, че му говоря Истината. Не той да ми казва: кажи ми Истината! Казвамъ: ти готовъ ли си да ме разберешъ? Азъ ще ти кажа само една дума: “Аумъ, ауменъ”. И като ти кажа тази дума, ти трѣбва да ме разберешъ. “Ауменъ - аминъ” - тази дума съдържа всичко въ себе си. “Ауменъ” - това е ключътъ.

Ще ви прѣведа тази дума на нашъ езикъ съ слѣдното сравнение. Ти си пѣтникъ, пѣтувалъ цѣла седмица и замръзналъ всрѣдъ пѣтя въ една тъмна, бурна нощъ, снѣгъ, виелица, краката ти замръзнали, едва се държишъ на тѣхъ. Азъ те срещна, казвамъ ти: вземи този ключъ, тамъ на 100 крачки отъ тукъ има едно здание, единъ великолѣпенъ палатъ, отключи си и като влезешъ вътрѣ, ще намѣришъ ядене, пиене, топлина, баня, библиотека - всички удобства - никой другъ нѣма да намѣришъ тамъ. “Ауменъ” - това е ключътъ - човѣкътъ, който е избавенъ отъ всички несгоди на този животъ. Ще отключишъ и ще влезешъ въ палата. Щомъ почнешъ да ме питашъ: ама по кой начинъ да отворя, ржцѣтъ ми измръзнаха, не мога да държа ключа - тогава азъ ще дойда съ тебе, но нѣма да ти кажа “ауменъ”, нѣма да чуешъ тази дума, а ще чуешъ само “крѣцъ-крѣцъ”. И сега, вие не произнасяте думата “ауменъ”, другъ нѣкой я произнася заради васъ, а вие чувате само “крѣцъ-крѣцъ”. Вие казвате: “аминъ - така да бжде!” Азъ ви казвамъ: ще ви завѣщая една голѣма кжща.

- Аминъ! Ще ви оставя 10 милиона наследство. - Аминъ! Не, вие трѣбваше да кажете "аминъ" прѣди да започна азъ. Ученицитѣ запитаха Христа: "Този народъ, който дойде тукъ, може ли да бѣде нахраненъ?" - Може. Христосъ произнесе една свещена дума. Защо Христосъ се молеше всѣкога вечерно врѣме? Той денемъ никога не се молѣше. Считаха Го малко еретикъ. Той се молеше вечерно врѣме, за да не Го види никой. При това, всѣкога прѣдпочиташе облачни, тъмни нощи. Даже вечерно врѣме, когато имаше мѣсечина. Той никога не се молеше на мѣсечина. Тъмнитѣ нощи обичаше! Казвамъ: ами по-голяма тъмнина отъ скръбта има ли?

Нѣкой пита: защо е скръбта? - За да се молишъ. За да се молишъ, за да не бѣде опетнена твоята молитва, трѣбва да имашъ такава голяма скръбъ, душата ти да бѣде тъй разтрѣсена, че ти да почувствувашъ дълбоко, вътрѣшно желание да се молишъ въ тайно, никой да не те види и да кажешъ на Господа: "Аумень! Господи, обичамъ те за всички добрини, които си направилъ заради менъ отъ толкова хиляди, и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, съ които Си ме обсипвалъ и ограждалъ". Единственото същество въ свѣта, което ни обича, това е Богъ, и Той никога не ни е запитвалъ: ти обичашъ ли ме? Той седи наблюдава, дано се прояви въ насъ това човѣшко съзнание, да се спремъ и да кажемъ: азъ трѣбва да направя на този човѣкъ едно добро заради онази безпрѣдѣлна Любовь, съ която всѣкога сж ме ограждали. Щомъ кажа това нѣщо на себе си, въ тайно, по сжщия скритъ начинъ трѣбва и да му помогна. Въ душата ми и слѣдъ това трѣбва да остане една свещена радостъ. Когато съмъ наскърбенъ, тогава трѣбва да направя най-големитѣ добрини. А сега, кога очакватъ хората да направятъ най-големитѣ добрини? - Когато сж радостни. Това не е правиятъ пжтъ.

И сега, вие ме запитвате: защо сж скърбитѣ? Казвамъ: скръбта е единъ великъ методъ за разбиране великата Истина въ свѣта. И всички велики Учители, всички светии,

всички пророци, всички учени сж минали прѣзъ училището на скръбъта и станаха хора. Всѣки трѣбва да обикне скръбъта и като я срещне, да и се зарадва. Ако и кажешъ, че (не) я обичашъ, тя става студена, затваря вратата си за тебе, не може да я познаешъ, скрива се отъ тебе. Ако пъкъ кажешъ на радостъта, че я мразишъ, тя отваря вратата на стаята си за тебе, посрѣща те, дава ти угощение. Тѣй че, кажешъ ли на скръбъта, че я обичашъ, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако и кажешъ, че я мразишъ, че не я обичашъ, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

Сега какъ ще разберете този животъ? Вие, понеже мислите по човѣшки, ще кажете: Господи, не виждашъ ли страданията ми? Вие мислитъ, че Господъ се грижи само за вашитъ малки страдания. Той вижда всичко. Тѣй и при Христa едно врѣме дойдоха всички хора и Той каза: "Хлѣбъ трѣбва да се даде на тѣзи хора!" Христосъ и днесъ вижда всички несгоди и страдания на ученитъ хора, на лѣкаритъ, на болнитъ, на страждущитъ, на умирающитъ. Казвамъ: всички вие трѣбва да разбирате ключа на Любовта, и когато намѣрите този ключъ и произнесете тази дума, и въ най-лошото състояние на душата си да се намирате, тя ще я тонира. Нѣкой пътъ сте близо, много близо до това състояние на радостъ, но лесно го изгубвате и съ години го нѣма.

Та врѣме е сега, врѣме е нѣкои отъ васъ да учите този свещенъ езикъ. Послѣ, казвамъ на тѣзи, които мислятъ, че сж се родили отъ Духа Божий, позволено е вече за тѣхъ да учатъ този свещенъ езикъ на Любовта и да се учатъ да служатъ на Бога. Дойдемъ ли до това служене, ние ще разбeраме този свещенъ езикъ, между насъ ще се роди тази вътрѣшна връзка и ще се познаваме. Тогава нѣма да казваме: направи това или онова. Всѣки ще знае самъ, какво ще трѣбва да прави. Не, вие трѣбва вече да живѣете въ новия животъ. Казвамъ: новиятъ моралъ е абсолютно безкористие, не бездѣйствие, не безработица, но работа чиста, благородна, въз-

вишена, безъ да се спъваме отъ сегашнитѣ мжчноти. Сегашнитѣ мжчноти сж прѣдшественици на нѣщо велико въ свѣта. Ние сме дошли до крайния прѣдѣлъ на съвременния свѣтъ. Нѣма да се мине дълго врѣме, и ние ще влѣземъ въ една нова вълна, въ едно трансформиране, затова трѣбва да бждемъ готови. Който не е готовъ, ще се намѣри въ положението на онзи, който за прѣвъ пжтъ се качва на нѣкой аеропланъ. Прѣзъ цѣлото врѣме той ще трепери отъ страхъ и нищо нѣма да види, ще иска по-скоро да слѣзе. Който е готовъ, ще усѣти единъ полетъ на духа си.

Мнозина искатъ да изучаватъ живата природа, искатъ да изучаватъ математиката, естествени науки, астрономията и др. Отлична наука е астрономията! Какво ще учите хората на нея? Какво ще учатъ, отъ какви елементи е съставено слънцето ли? Хората сж смѣшни, като казватъ, че слънцето е съставено отъ водородъ, кислородъ и други нѣкои елементи. То е сжщото, както когато нѣкой дойде и каже, че кжщата на едн-кого си е съставена отъ дървета, керемиди и други материали. Щомъ кжщата ми е създадена отъ тия елементи, и азъ съмъ създаенъ по сжщия начинъ. Не, проявлението на това слънце, което виждаме и за което казваме, че е създадено отъ кислородъ, водородъ и други елементи, това е само една форма на единъ и на другъ родъ енергии, които се проявяватъ по особенъ начинъ. Тия малкитѣ първични проявления на енергиитѣ, ние наричаме елементи. Това, което ние наричаме елементи, въ сжщностъ не сж елементи. Дѣ ще се спремъ тогава? При атомитѣ не можемъ да се спремъ, тѣ сж цѣли свѣтове, създадени отъ йони. Послѣ ще дойдемъ до суперйонитѣ. Дѣ ще се спремъ тогава? Тѣзи елементи сж набрани енергии. Научно, или атомистически, или по който начинъ и да разглеждаме свѣта, идеята е една и сжща.

Туй, което сега свѣтътъ ни прѣдава, то е само по себе си важното. Въ слънцето, вънъ отъ тѣзи елементи, има и други елементи, които човѣкъ трѣбва да знае. Азъ съмъ каз-

валъ и другъ пжтъ, че слънцето може да ни даде животъ, но разумностъ не може да ни даде. Освѣнъ, че не може да ни даде разумностъ, но слънцето внася и мързелъ. Щомъ те нагорещи, вече не искашъ да работишъ. Всички живи същества ставатъ мързеливи подъ благоприятнитъ слънчеви лъчи, и културата трѣбваше да се прѣнесе отъ по-топлитъ страни, отъ Африка, въ по-студенитъ мѣста, да се намали неговата свѣтлина и топлина. Тѣй че разумността не е отъ слънцето, отъ друго мѣсто иде тя. Отъ друго мѣсто иде тази култура. Като казвамъ, че разумността не иде отъ слънцето, въ моя умъ седи друга идея. Ако ви кажа, че азъ виждамъ друго слънце, какво ще кажете вие? Ще кажете: ами ние защо не можемъ да го видимъ? Азъ го виждамъ при извѣстни условия, тѣй щото и вие може да го видите при тѣзи условия, при които го виждамъ азъ. Ако нѣкой вижда единъ микробъ, той го вижда при извѣстни условия, подъ своя микроскопъ. Или ако нѣкой вижда една звѣзда, той я вижда при извѣстни условия, подъ своя телескопъ.

Слѣдователно, въ вселенната има друго слънце, което носи разумностъ. Ние трѣбва да дойдемъ въ връзка съ живото слънце, а не съ това, което виждаме, и което се казва въ Писанието: “Да не послужите на това слънце”. То е прѣдшественикъ на другото слънце.

Та въ окултната наука има редъ методи за ония ученици, които се занимаватъ съ нея. Съ тия методи тѣ ще могатъ да провѣрятъ всички нѣща, които се говорятъ, а не да останатъ само на думи, но тамъ човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, като авиаторитъ, и да не казва: азъ толкова години вече съмъ посвѣтилъ на това учение и какво съмъ направилъ? Не ще кажешъ: азъ съмъ посветилъ толкова години, за да провѣря единъ фактъ въ живата природа, дали има друго слънце, но този фактъ е живъ, той върви заедно съ мене. Че съмъ изживилъ 100 години, какво отъ това, една тайна съмъ добилъ. Че съмъ изживилъ единъ животъ, какво отъ това, едно богатство съмъ добилъ, придобилъ съмъ една опит-

ностъ, която става плътъ отъ плътта ми, костъ отъ костта ми, духъ отъ духа ми. Туй знание живѣе съ моето съзнание. И тогава ние вѣрваме въ единъ Господъ, християнитѣ вѣрватъ въ другъ Господъ, мохамеданитѣ вѣрватъ въ свой Господъ, и азъ не знамъ всъщностъ въ кой Господъ вѣрватъ хората. Не че този Господъ е лошъ, всички Го виждатъ. Всѣка религия е добра, тя е на своето мѣсто, принесла е полза, но въпросътъ не е въ това, въпросътъ е за онѣзи напръднали души, които сж израснали тѣ трѣбва да излѣзатъ. Нѣма какво да се спираме, да казваме на другитѣ: вие сте невѣжи. За мене не е въпросътъ да отричамъ нѣщата, за мене е въпросътъ, какво трѣбва да зная сега. При сегашнитѣ условие трѣбва да изпразнимъ шишенцата си, за да ги напълнимъ. Значи, дойде нѣкой при мене, ще му кажа: изпразни своето шишенце, че да ти туря друго знание. Азъ наричамъ идеално шишенце това, което никога не може да се напълни. Азъ наричамъ тия шишенца скачени сждове въ свѣта. Били ли сте вие въ такива малки сждове? Защо не могатъ да се напълнятъ тѣ? Това сж милиарди шишенца, които сж тѣй скачени, че всички се пълнятъ едновременно.

Та всички ние сме скачени сждове въ свѣта. Слѣдователно, добродѣтелитѣ на хората, и злото и доброто, което иде въ свѣта, като се вложи въ тия скачени сждове, въ тия шишенца, равномерно се разпрѣдѣля. И затова всички трѣбва да се стремимъ къмъ своето цѣло, къмъ добродѣтелитѣ, понеже туй добро е общо за цѣлото човѣчество, а ние сме частици отъ цѣлото.

Въ една отъ бесѣдитѣ си азъ говорихъ за частитѣ, и за цѣлото (“Истинната лоза”). Всички тия правила трѣбва да се изучаватъ. Та не е важно, кой каква служба заема. Службата е само врѣменно нѣщо. Нѣкои отъ васъ сте жени, други мъже, учени хора, поети, художници, лѣкари, но погледна въ очитѣ на кого и да е отъ тѣхъ, виждамъ нѣщо лошо. Защо? Нѣкоя сестра е отлична художничка. Какво и липсва? - Нищо не и липсва. Освѣнъ това, че нѣма възможностъ да се прояви.

И сега, всички ние сме набрали толкова много енергия, че искаме да се проявимъ. Не е въпросътъ само да ни обичатъ, но ние, които сме дошли на земята, всички трѣбва да се проявимъ. Проявлението е въ това, да изразимъ Божията Любовь. Христосъ преди 2,000 години е казалъ: “Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила”. Ето начинъ, да проявимъ тази Любовь! И сега, като говоримъ за тази Любовь, у васъ веднага се явява мисълта: този човѣкъ ни заобикаля много, говори ни за Любовта много, но той има навѣрно нѣкакво намѣрение. Или, слѣдъ като говоримъ за Любовта, нѣкой казва: ние се обикнахме, азъ те обичамъ много, ти не можешъ ли да ми дадешъ 5 - 10,000 лева на заемъ. Тебе те жегне нѣщо, казвашъ си: много скъпо си продавашъ любовта. За сега у всички хора има само единъ материаленъ вжзелъ. Онзи обича красивата жена все за нѣщо. Онзи обича търговеца все за нѣщо. Ученикътъ обича учителя си все за нѣщо. На всѣкъждѣ все користолюбие, а то трѣбва да изчезне! Трѣбва да познаваме учителя си вънъ отъ това, което носи въ себе си, вънъ отъ неговата професия. Трѣбва да познаваме лѣкаря вънъ отъ неговата лѣкарска професия. Трѣбва да познаваме майката не само въ формата на майка, трѣбва да познаваме тази душа, тя е свободна, въ нея има нѣщо по-високо отъ проявата на майка. Христосъ казва: “Онѣзи, които изпълняватъ волята Божия, сж мои майки, братя, сестри”. Какъвъ е дълбокиятъ смисълъ на тѣзи думи?

Та казвамъ: има нѣщо по-високо отъ бащата; има нѣщо по-високо отъ майката; има нѣщо по-високо отъ братя; има нѣщо по-високо отъ сестрата; има нѣщо по-високо отъ приятеля. Какво е това? - Е, не го знаемъ. Туй е толкова свещенно, че не може да се каже, но има нѣщо!

Тогава, какво казва Христосъ за онзи свѣтъ? Ще кажатъ нѣкои: сроднитѣ души, нали? Да кажешъ онова най-великото, значи да кажешъ думитѣ: “Господи, Боже, мой?” На български езикъ нѣма по-свещена, по-висока дума отъ

тази. Тази е думата, която съдържа всичко. Тя е по-висока от майка, баща и братъ. Българинътъ, като дойде до нѣкждѣ, гѣто не може да разрѣши въпроса, въздъхне си и каже: Господи Боже! Тогава въ неговата душа настава облекчение. Българинътъ трѣбва да прѣвърне тия двѣ думи въ едно. Той казва: Господи Боже. Охъ! - туря обекта отпрѣдъ. Казвамъ: сега ние всички сме дошли до това положение, до каквото е дошълъ българинътъ. Той е практиченъ човѣкъ. Като се объркатъ работитѣ му, той казва: "Господи Боже, веднѣжъ да се оправятъ работитѣ ми, азъ ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа за винаги!" Щомъ обаче, се оправятъ работитѣ му, той казва: е, то не бѣше нѣщо особено. Азъ произнесохъ тѣзи думи, обърнахъ се къмъ Бога въ единъ моментъ на слабостъ - и се отказва. Но не се мине много, Господъ втори пжтъ го стисне за гушата, но вече така, че не може да произнесе тази дума - въздъхне и падне - умира. Тѣй свършватъ всички онѣзи, които сж рекли "Господи Боже" и слѣдъ това се отрѣкли. Тѣ кажатъ най-послѣ "охъ" и умираатъ. Тѣй ще свърши и сегашната култура. Вие ще кажете: дали всичко това, което ни се говори, е Истина? Азъ ви давамъ само 10 години срокъ да провѣрите. Все 10 години! Колкото минаватъ, все 10 години оставатъ. Не се лъжете отъ думитѣ на никого! Ще дойдатъ нѣкои ще ви говорятъ, че всичко това сж празни думи. Не се лъжете! Всичко това, което хората ви говорятъ, сж празни думи, измама. Отъ тѣхнитѣ думи именно се покварятъ най-благороднитѣ, най-възвишенитѣ идеи. Това, което ви говоря сега, не е човѣшко, то е Божествено, било е нѣкога. Това, което хората говорятъ, то носи за въ бждаще смъртъ за всекиго. Кажешъ ли веднѣжъ "Господи Боже", бжди смѣлъ човѣкъ! Рѣшително застани и кажи: "отъ сега нататѣкъ азъ ще служа смѣло, безкористно на тази свещена идея, която търсихъ и намѣрихъ, че ако ще свѣтътъ да се обърне наопаки!" Започни да пѣешъ, бжди радостенъ и веселъ и кажи: "Аумень"! Като станешъ сутринъ, кажи "аумень!" Може да нѣмашъ обуца на краката си, нищо отъ

това, кажи: Господи, много Ти благодаря, че виждамъ краката си тъй, както Си ми ги създалъ. Можешъ да нѣмашъ грехи, кажи пакъ така. Защо не? Туй наричамъ Любовь къмъ Бога! Като виждашъ парцалитъ на грехитъ си, които наоколо изглеждатъ като панделки, засмѣй се, считай, че си облѣченъ, както онзи, който е съ нова форма, съ модни грехи и си кажи: тия мои грехи не сж толкова долги, тѣ може да сж парцаливи, но въ тѣхъ сѣмъ вложилъ моитъ най-свещени идеи! И наистина, съ тия неговии парцаливи грехи, като накадятъ нѣкой боленъ, оздравѣва, а отъ тия модернитъ грехи умира. Затова, съ грехитъ на светиитъ, които е носилъ той, колкото и да сж парцаливи хората издържатъ и съ тѣхъ лѣкуватъ болни. Тия грехи на светиитъ, насадени съ най-хубавитъ свещени идеи сж по-хубави, отколкото най-хубавитъ модерни грехи на кого и да е. Както виждате, съ тия хубави грехи сега азъ мязамъ на васъ.

“Знаеше!” И всинца трѣбва да знаемъ! И азъ желая сега всинца да знаете тази свещена дума и като я кажете, да знаете, че въ единъ день слънцето заради васъ ще изгрѣе, заради васъ е то! И като изгрѣе слънцето, да знаете, че първия лжчъ е заради васъ. Защото като изгрѣятъ толкова милиона лжчи, вие не можете да благодаритъ, нѣма да знаете, кой е първиятъ, тѣ ще бждатъ тъй много!

И тъй, всички ние трѣбва да бждемъ носители на новата култура и да не се срамуваме. Желая на всинца ви сега да знаете какво трѣбва да правите. Като се върнете дома си, кажете: Господи Боже! Кажете ли това, слѣдъ туй кажете, третата дума, новата дума “аумень аминъ” и започнете съ ключа “солъ”, да произнасяте думата “Любовъ”. Не да ви любятъ хората, но като произнесете тази дума, вашитъ грѣхи да почнатъ да димятъ, послѣ Вашето тѣло да се нагоре-щи, да се нажежи и да почне да свети, да очистите всичко отъ себе си и да разберете, че животътъ има смисълъ. Само тъй произнесете тази дума, ще осмисли живота ви. Туй азъ наричамъ “Възкресение”. Тѣй ще започне истинскитъ жи-

вотъ. Казва се, че Господъ щѣлъ да изпрати ангелитѣ си съ трѣби да затрѣбятъ, и човѣкъ щѣлъ да възкрѣсне. Туй е възкресението. Този ангелъ ще говори съ тази нова дума на живитѣ, на праведнитѣ, а трѣбата е за глухитѣ, за умрѣлитѣ, на които ще да трѣби тѣй силно, че тѣ ще изскочатъ отъ гробоветѣ си, никой нѣма да може да се скрие. Тѣй както рибаритѣ съ мрѣжата си извлича рибитѣ навънъ изъ водата, така и ангелитѣ съ тази трѣба ще ни извлѣче изъ водата и ще ни изправи прѣдъ сѣдовѣщето Христово. Тѣй го прѣдставятъ религиознитѣ, по тѣхнитѣ схващания, но прѣдъ мене седи друга една картина. Най-първо всичкитѣ нечистотиин на хората ще се изчистятъ, послѣ грѣхитѣ ще взематъ да димятъ, слѣдъ туй тѣлата ще се стоплятъ, ще свѣтнатъ и всички ще усѣтимъ, че въ нашитѣ парцали се криятъ тѣзи свещени мисли, съ които можемъ да оживѣваме.

И тѣй, Христосъ е казалъ: “Кажете имъ да насѣдатъ!”
И нахрани 5,000 души съ петъ хлѣба и двѣ риби.

Бесѣда, държана отъ Учителъ
на 29 ноември, 1925 година въ гр. София.

Видѣ го Исусъ.

И като го видѣ Исусъ, че се наскърби, рече: “Колко мъчно ще влѣзатъ въ Царството Божие тѣзи, които иматъ богатство!”

Ако се зададе въпроса, какъвъ е смисълътъ на разбирането, или смисъла на живота, какво ще отговорите? Единъ предметъ, или една вѣщь, или единъ въпросъ може да разглеждаме отъ разни гледища, но всичкитѣ отговори нѣматъ еднакво отношение къмъ въпроса. Вие ще кажете: кажи ни кое е сжщественото въ живота? Азъ ви казвамъ: сжщественото е, че вие сте една въпросителна. Всѣки човѣкъ е една въпросителна - нищо повече. Когато стане студено, човѣкъ мяза на въпросителна. Той пита: защо се родихъ? Казвамъ: ти се роди, за да опитаешъ студа. Това отговоръ ли е на въпроса? Срещнешъ ме лѣтно врѣме, хвърлилъ си дрехата си, питаешъ ме: защо е топло? Казвамъ: за да се изпотишъ. Отговорилъ ли съмъ право на въпроса? Вие казвате: това сж маловажни въпроси, ти ни кажи кои сж важнитѣ въпроси. Нека съвременнитѣ учени хора разрѣшатъ всички тия въпроси. Ученитѣ хора сж разрѣшили въпроса, какво разстояние има отъ земята до слънцето, но не сж го разрѣшили точно. Тѣ сж изчислили туй разстояние, но съ една разлика отъ 1 - 2 милиона километри. Тѣ казватъ: разстоянието между земята и слънцето е около 92 - 93 милиона километри (мили). Това изчисление точно математически ли е? Това не е за подигравка, но казвамъ, че съврѣменната официална наука съ своитѣ приблизителни изчисления е станала за подигравка. Съврѣменната официална наука се продала като нѣкоя жена и вече не работи за доброто на човѣчеството, но за неговото разрушение. Всички ония учени, които сж посветили цѣлия си животъ за благо на човѣчеството, азъ ги похвалявамъ, нѣмамъ нищо противъ тѣхъ.

Сега пристъпвамъ къмъ въпроса, защо богатиятъ не може да влѣзе въ Царството Божие? Върху този стихъ има

писани много хубави работи, красиви работи, и то все отъ бѣдни хора. Богатитѣ хора никога не сж засѣгали този стихъ. Никой богатъ милионеръ не е засѣгалъ този въпросъ. Всички богати свещеници, проповѣдници или владици никога не сж побутвали този стихъ. Тѣ казватъ: не бутайте този стихъ, той е тѣй случайно вметнатъ въ Евангелието, не е трѣбвало да го вмѣкватъ, но влѣзълъ е вече въ свещенната книга, нѣма какво да се прави. Обаче, всички бѣдни хора, кой какъ мине, все за него се закачватъ. Много естествено е! Този стихъ има три отговора. Отъ чисто материално гледище, единъ богатъ човѣкъ, натоваренъ съ единъ чувалъ злато на гърба си, може ли да го прѣнесе отъ едно мѣсто на друго? - Не може. Единъ богатъ човѣкъ, съ богатство на гърба си, може ли да прѣплава океана? - Не може. Единъ богатъ човѣкъ съ богатство на гърба си, може ли да хвъркне изъ въздуха? - Не може. Значи, Христосъ е наблюдавалъ нѣщата тѣй, както сж. Той е взелъ нѣкои работи изъ общия животъ. За да се роди туй различие между богатия и бѣдния първоначално е имало нѣкакъвъ вътрѣшенъ смисълъ. Христосъ констатира фактитѣ тѣй, както сж. Като говори за Царството Божие Той подразбира новитѣ условия на живота. Питамъ тогава: какъвъ е смисълътъ на живота? Човѣкъ, който се е родилъ на земята, трѣбва ли да пита, какъвъ е смисълътъ на живота? Щомъ станешъ сутринъ отъ леглото си, какъвъ е смисълътъ на твоеото ставане? Какъвъ въпросъ разрѣшавашъ най-първо? Всички говорятъ за философия, но като станатъ сутринъ, какъвъ въпросъ разрѣшаватъ? Въпросътъ отъ “Чистия разумъ” на Канта ли, отъ философията на Шопенхауера ли, защо злото владѣе въ свѣта, или отъ Милтона за “Изгубения рай”, или отъ Данте “Пжтуването прѣзъ ада” ли разрѣшавате? Съ кой въпросъ започвате? Този въпросъ азъ нѣма да го разрѣшавамъ, понеже вие толкова пжти сте го разрѣшавали той е ваша специалностъ. Тѣй щото, азъ признавамъ специалността на цѣлия свѣтъ. Този въпросъ се разрѣшава сутринъ. Като излѣзе мжжътъ отъ кжщи, ка-

къвъ въпросъ разрѣшава жената? Правото на жената ли разрѣшава тя, или коя жена е най-нещастна, или колко хора сж измрѣли, или какъ трѣбва да се подобри положението на човѣчеството, или кога Господъ е създалъ свѣта, или колко звѣзди, колко планети има на Вселенната, или кои философи какво сж писали? Не, не разрѣшава тѣзи въпроси. Въпросътъ който и прѣдстои да рѣши, е рѣшенъ за нея, тя знае рѣшението му. Какъ го разрѣшава? - Тя влѣзе въ своята лаборатория, взима едно гърне, въ което има една бѣла течностъ въ сгжстено състояние, гребне съ лъжицата отъ това вещество и хайде въ своята реторта, поставена върху накладения огънь и започва да се чува “църъ - църъ - църъ”. Онзи, който гледа това нѣщо, казва си: какво прави тази жена тамъ? Казвамъ: тази жена е алхимикъ, чакай да видишъ, какво ще направи! Послѣ взима нѣщо извадено изъ земята, накълцва го и го поставя въ това масло - прави си своитѣ опити. Тя се занимава съ магии, редъ магии прави и послѣ казва: азъ имамъ единъ възлюбленъ, той е толкова опърничавъ, отъ толкова години се занимавамъ съ нѣго, дано измѣня характера му; и днесъ турямъ отъ това масло по малко, тѣй наречена “омниусъ профандумъ”, или както англичанитѣ го наричатъ “ониенъ”, дано се успѣе. Но като се върне този учениятъ, който разрѣшава въпроса вънъ, въ свѣта, и тя която разрѣшава въпроса въ своята лаборатория, виждатъ, че и двамата още не сж разрѣшили този въпросъ. Отношенията на хората въ сѣмейния животъ още не сж разрѣшени. Питамъ: защо не разрѣшиха въпроса? Не че не знаятъ какъ да го разрѣшатъ, но не искатъ.

Ще ви приведа единъ анекдотъ, да ви покажа, защо хората не разрѣшаватъ въпроса. Едно врѣме, животнитѣ поставили слона за сждия. Овцитѣ подали до него заявление, въ което се оплакали отъ вълка, че се отнасялъ неделикатно, некоректно спрѣмо тѣхъ, използувалъ тѣхната доброта и ни въ туй, ни въ онуй врѣме влизалъ въ кошарата имъ и ги давилъ. Издава се призовка, съ която викатъ вълка като об-

виняемъ. Той повиква лисицата като своя довърителка да го защитава прѣдъ сжда. Явява се лисицата прѣдъ сжда и казва: “Господинъ Сждия, обвиняватъ моя довъреникъ, че прѣскачалъ плета и влизалъ въ кошарата. Какво зло има въ това? Нѣкои твърдятъ, че всѣки трѣбвало да мине прѣзъ вратата на кошарата. Хубаво, но тази кошара трѣбва да е заградена отгорѣ, а тя е отворена. Птицитѣ никога не минаватъ прѣзъ вратитѣ на кошарата, все отгорѣ влизатъ, а при това никой не протестира. Моятъ довъреникъ като прѣскача плета, всички го обвиняватъ. Азъ не виждамъ никаква вина въ него. Послѣ отъ сждебнитѣ анализи мога да приведа редъ други доказателства, че вълкътъ понѣкога е много учтивъ, добръ се обхожда съ овцитѣ, влюбва се въ нѣкоя овца и тя се разхожда заедно съ него, прѣскочи прѣзъ плета и той я хваща за врата. Какво има отъ това?”

Питамъ ви сега: онѣзи, които сж съставили тази басня, какъвъ вжтрѣшенъ смисълъ сж скрили въ нея? Тѣ описватъ все човѣшкия животъ, но въ една басня какво може да се опише. Въ нѣкои отношения вълкътъ има много прави понятия. Всички казватъ, че трѣбва да се ядатъ пресни плодове, че храната трѣбва да е чиста. И вълкътъ е съгласенъ съ това. Той казва: “Най-здравословната храна е топлото месо на овцитѣ, и затова слѣдъ като одера кожата имъ, азъ веднага изяждамъ туй месо, за да ми даде повече животъ. Като умре тази овца, нейното месо вече става безполезно”. Питамъ: ако ние разсжждаваме, че отношенията на вълка сж жестоки, ако осжждаме неговото поведение, тогава защо оправдаваме поведението на единъ човѣкъ? Единъ вълкъ задигналъ нѣкоя овца нѣкъдѣ осжждаме неговото поведение, а тукъ въ София нѣкой господинъ заклалъ нѣкоя овца, никой не обѣлва зжбѣ. Значи, ако една постжпка е морална, тя е валидна едноврѣменно за цѣлия свѣтъ, всички трѣбва да и се подчинятъ. Подъ думата “мораленъ свѣтъ”, разбирамъ всички сжщества да се подчинятъ на едни и сжщи норми, правила и закони. Ние не говоримъ за вълцитѣ, за мечкитѣ, подъ тѣхъ

ние разбираме единъ неразуменъ животъ. И Богъ казалъ: “Да стане това, да стане онова” - и всичко станало. И когато разумното въ свѣта, което е идеалътъ на човѣчеството, се е проявило, Богъ казалъ: “Ще направя човѣка по свой образъ и подобие”. Това е идеалътъ, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми. Нѣкои казватъ, че Господъ като направилъ човѣка по образъ и подобие свое, свършилъ вече работата си. Обаче, Неговата работа още не е свършена. Ако тѣй разбираме учението на Моисея, тогава какъ ще разберемъ онова твърдение въ Писанието, гѣто се казва: “Бждете съвършени, както е съвършенъ и Отецъ вашъ Небесни!” Слѣдователно, когато казваме, че човѣкъ трѣбва да живѣе, за да се усъвършенствува, подразбираме, че въ себе си той има извѣстни максими, извѣстно мѣрило, съ което опрѣдѣля постѣпките си, като съвършени, или не. За да се изпита човѣшкиятъ характеръ, човѣкътъ трѣбва да бжде поставенъ на изпитания. Ако вие сте неблагодарни отъ своитѣ изпитания, какво разрѣшавате, какво печелите? Да допуснемъ, че казвате какво законитѣ на природата не сж разумни. Добръ, какво печелите отъ това? Да допуснемъ, че казвате, какво има, или нѣма задгробенъ животъ. Какво печелите? Твърденията и отрицанията много пжти не допринасятъ нищо на човѣка. Да допуснемъ, че азъ правя слѣдното твърдение: азъ съмъ сиромасъ човѣкъ. Станахъ ли сиромасъ? Или, казвамъ: азъ съмъ богатъ човѣкъ. Станахъ ли богатъ? Сжщината на нѣщата е вътрѣ, вътрѣшно какъвъ е човѣкътъ. Другото, това сж външни отношения на нѣщата. Азъ съмъ добъръ човѣкъ. Станахъ ли добъръ? Или, азъ съмъ лошъ човѣкъ. Станахъ ли лошъ? Това сж твърдения само, но ние трѣбва да дойдемъ до положението да опрѣдѣлимъ живота тѣй, както си е. Какъ ще го опрѣдѣлимъ?

Ще ви приведа другъ единъ примѣръ, той е прѣдание, но до колко е вѣрно, не зная. Когато синътъ на прочутия еврейски царь Давидъ, Соломонъ, станалъ възрастень, баща му рѣшилъ да го изпрати въ странство, въ Египетъ, тамъ

да учи, както правятъ това сегашнитѣ бащи - пращатъ сино-
ветѣ си да учатъ въ странство. Соломонъ билъ изпратенъ
съ прѣпорѣжка до най-видната школа. Египтянитѣ сж били
изобщо хора много възискателни, тѣ се отнасяли много него-
вѣрчиво къмъ гърцитѣ, а малко по-доверчиво къмъ евреитѣ.
При пристигането си, Соломонъ трѣбвало да се яви съ прѣпо-
рѣжка при единъ отъ великитѣ агенти на училището, Учите-
льтѣ Мах-Земру. Този Учитель му далъ единъ букваръ, пого-
бенъ на този, по който се учатъ нашитѣ дѣца, и му казалъ:
“Ще научишъ този букваръ наизустъ и ще видишъ, какво
съдържа”. Соломонъ, като царски синъ, ималъ много позна-
ния, но като отишълъ въ Египетъ, трѣбвало да изучава този
първоначаленъ букваръ. Цѣли три години Соломонъ изучавалъ
букваря, научилъ всички точки и запетаи въ него, научилъ
формата на всички иероглифи, и слѣдъ това се явилъ при
Учителя си и му казва: “Всичко, каквото съдържае този
букваръ, научихъ; кажи ми сега нѣщо по-сериозно.” Учите-
льтѣ го запитва: “Прочете ли го?” - Прочетохъ го. “Изслѣд-
ва ли го?” - Изслѣдвахъ го. Тогава Учителътъ прѣстѣпва къмъ
него и му показва, че между тия едри букви, които вижда въ
букваря, има други букви и му казва: “Сега ще четешъ ново
букваря, и то не споредъ първитѣ букви, но споредъ вторитѣ,
спорѣдъ второто съдържание”. Казва си Соломонъ: “Много
сериозенъ стана този букваръ”. Три години слѣдъ това Соло-
монъ пакъ се явява при Учителя си и му казва: “Изучихъ вече
това, което се съдържа въ букваря, но азъ търся още по-
дълбоко нѣщо въ свѣта”. Учителътъ му го запитва пакъ:
“Ти изучи ли този букваръ? - Изучихъ го. “Обърна ли внимание
на всичко, което се съдържа въ него?” - Обърнахъ. Обаче
Учителътъ пристѣпва къмъ него и му показва, че листата
на този букваръ не били направени отъ еднакво вещество, и
формата на всѣки листъ се различава единъ отъ другъ, и Той
му дава упѣтвания да почне да учи книгата по самитѣ листа,
по вътрѣшното имъ съдържание. И знаете ли колко години
е трѣбвало Соломонъ да учи този букваръ? И най- послѣ Соло-

монъ се върналъ въ Палестина безъ да довърши този новъ езикъ. Като не могълъ да го научи, казалъ: “Суета на суетитъ, всичко е суета. Учихъ, но не довършихъ нищо!” И като разправя въ всички свои тези, че изслѣдвалъ живота, че научилъ това онова, щомъ дошълъ до най-сжщественото въ живота, не могълъ да го разрѣши. Защо не могълъ да го разрѣши? На всички, които влизали въ школата, споредъ законитъ на Бѣлото Братство, строго се забранявало да иматъ работа съ жени, но Соломонъ, както баща си, обичалъ женитъ, и се влюбилъ въ дъщерята на Фараона. Затова той не могълъ да довърши третия езикъ на букваря.

И съврѣменнитъ хора сега, нѣкои отъ тѣхъ четатъ още букваря съ първитъ букви; други четатъ букваря съ вторитъ букви, а всички тия, които идватъ до листата на букваря, влюбватъ се въ нѣкоя Фараонова дъщеря и послѣ какво казватъ? - Като Джонъ Веслей. Джонъ Веслей билъ знаменитъ английски проповѣдникъ, комуто се доревнало, като на другитъ хора, да си намѣри нѣкоя другарка, за да може да проповѣдва по-добрѣ Словото Божие въ Англия. Потърсилъ той въ Англия нѣкоя красива англичанка и намѣрилъ, но три дни слѣдъ женидбата си срѣща единъ свой приятель и му казва: “Не струва да се жени човѣкъ”. Ако нѣкой отъ васъ искатъ да знаятъ нѣщо за жената на Джонъ Веслей, нека прочетатъ книгата на неговия животъ, тя е прѣведена на български езикъ. Той си мислилъ, че тя ще му бжде сътрудница въ проповѣждане Словото Божие, но наскоро още слѣдъ женидбата му казала: “Слушай, ти нѣмашъ право да гледашъ чуждитъ жени, да се разговаряшъ съ тѣхъ. Ти не си вече свободенъ, като нежененитъ мъже. За жененитъ мъже има други правила, други кодекси”. И почнала тя да му чете. Какво да му чете? - На български езикъ казватъ “молитви”. Не зная, до колко е вѣрно всичко това, но понеже той получавалъ много писма отъ видни англичанки, тя го хванала единъ денъ за косата, развъртѣла го изъ стаята и го питала: “Защо ти пишатъ тия писма? Защо имъ отговаряшъ?” Питамъ ви:

Джонъ Веслей и жена му разрѣшиха ли важния сѣмеенъ въпросъ въ живота си? Та нима Господъ създаде свѣта, за да се женятъ хората? Ще кажете: така е наредилъ Господъ, хората да се женятъ. Не, ние правимъ научно възражение срѣщу нашето твърдение. Най-послѣ, онѣзи най-малкиятъ, дребни клѣтки, женятъ ли се? Ако женигбата е единъ установенъ законъ въ природата, чрѣзъ който може да се работи, и нѣма другъ методъ освѣнъ този, разбирамъ, но въ сжщностъ не е така. Ние като кажемъ нѣщо, веднага го навиятъ на прѣстъ, тѣй се казало иначе се казало, и като погледнете, цѣлата философска литература е пълна съ различни работи. Отлични нѣща сж тѣ, но ако ги прѣсѣемъ, колко цѣнни работи ще излѣзатъ? Има цѣнни нѣща въ свѣта, но всички не сж такива. Казва поговорката: “Не всичко, което блѣщи е злато; и не всичко, което свети е диамантъ”. Клѣтките никога не се женятъ. И ако вие запитате невидимия свѣтъ нѣщо за женигбата, тѣ ще ви кажатъ слѣдното: “На Бога никога не е идвало на умъ да устройва нѣкаква женигба въ свѣта”. Той направилъ нѣкакво съчетание между разумнитѣ сжщества, съ цѣль да използватъ всичко разумно; Той ги е турилъ като архитекти, като ваятели, да направятъ каквото искатъ, но ако единъ ваятель вие нѣщо, какво особено е направилъ?

Азъ гледамъ малко по-другояче на живота. Едно малко житно зрънце паднало на земята. Около него имало листа нападали отъ дървото. Започналъ се между тѣхъ единъ разговоръ. Листата казали на житното зрънце: “Не бжди глупаво като насъ! Ние прѣждеврѣменно слѣзохме отъ дървото на живота и тукъ изгубихме всички условия, но ти гледай по-другъ начинъ да използвашъ живота, да намѣришъ условия, да влѣзешъ въ земята, защото, останешъ ли така, ще изгниешъ и нѣма да постигнешъ цѣльта на живота си”. Ами какво да правя? - Запитва житното. Земята не ме иска, пѣкъ нѣма да влѣза вътрѣ. Вътрѣтъ чулъ този разговоръ, задухалъ и започналъ да търкаля житното зрънце да го занесе въ нѣкоя цѣпнатина на земята и тамъ да го мушне. Казватъ

хората: защо духа вѣтърятъ? - Да вкара житнитъ зърна въ пукнатинитъ на земята, за да израстватъ и да се развиватъ. Е, така ли е сега? Нѣкой, като ме слушатъ, ще кажатъ: това сж баснословни приказки - вѣтърятъ духалъ, за да вкара житнитъ зърна въ пукнатинитъ на земята. Дали затова духа вѣтърятъ, това е въпросъ, но вѣрно е, че вѣтърятъ като духа, може да вкара нѣкои житни зърна въ земята, може да имъ помогне. Защо духа вѣтърятъ? - На този въпросъ можемъ да отговоримъ толкова, колкото когато се питаме, защо тече водата. Водата тече, защото въ нея има склонность да слиза надолу и затова, като срещне нѣкой наклонъ въ низходяща степенъ, водата започва да слиза. Щомъ и се даде този наклонъ, тя върви надолу по него, туй е нейната насока. Слѣдователно, водата, по своето естество, седи малко по-долу отъ твърдото вещество. Твърдото вещество е малко по-устойчиво. Питамъ: ако нѣмаше течено, жидко вещество, щѣше ли да има нѣкакво течение? За да има течение, трѣбва да има нѣкаква субстанция.

Въ миналата си бесѣда азъ казахъ, че нѣма движение въ природата, но има само нѣкакво мърдане. Нѣкои не сж ме разбрали добръ. Въ свѣта има движение, но то е само частично, тѣй го разбирамъ азъ. Всичко въ това безпрѣдѣлно пространство не се движи, ако цѣлата вѣчностъ, ако цѣлата вселенна, ако цѣлиятъ козмосъ се движи, накждѣ ще отиде това? Толкова повече, че всичкото пространство е изпълнено съ една субстанция. Едни философи подържатъ движението, други го отричатъ. И едни сж прави, и другитъ сж прави, но едноврѣменно има нѣщо въ свѣта, което се движи. Съ това подразбирамъ абсолютната субстанция или реалность, отъ която е направена цѣлата вселенна. Когато се говори за движение, подразбирамъ промѣна на формитъ. Само тамъ има движение. Движението всѣкога подразбира новъ животъ или то е признакъ на нѣкакъвъ новъ свѣтъ, който се заражда. Азъ казвамъ: когато вѣчното рѣши да се ограничи, само тогава има движение. Слѣдователно, ние казваме:

двигатъ се само частицитъ на цѣлото, а цѣлото всѣкога седи въ покой. И въ човѣка става движение. Питамъ тогава: вашитъ крака накждѣ се движатъ? Вие имате едно механическо движение навънъ, ходитъ навсѣкждѣ, но вътрѣ въ васъ има друго едно съществено движение, едно прѣдвижване на клѣткитъ, които образуватъ краката ви. Ако вие сте, запримѣрь, единъ хиксъ, по този законъ клѣткитъ на краката на едно поколение отъ редица същества, за въ бждеще, слѣдъ нѣколко хиляди поколения, ще образуватъ клѣткитъ на тѣхнитъ ржцѣ. Това нѣщо не е доказано математически, това сж само прѣдположения. Значи, станало е едно прѣдвижване на клѣткитъ отъ краката въ ржцѣтъ. Клеткитъ на ржцѣтъ, понеже сж отъ по-висша еволюция, влизатъ въ мозъка.

Тѣй щото, всѣка клѣтка минава отъ една иерархия въ друга, отъ една градация въ друга, както това става и у самитъ хора. Единъ день, когато умрете, тѣзи клѣтки ще ви срещнатъ нѣкждѣ въ пространството, ще ви се усмихнатъ и ще кажатъ: едно врѣме ние бѣхме въ вашия домъ. Ще ме попитате: ами ще можемъ ли да се разговаряме съ тѣхъ? Да, тѣзи клѣтки сж разумни същества въ невидимия свѣтъ. Тамъ тѣ сж ангели, които разрѣшаватъ по-сериозни въпроси отъ тѣзи, които вие разрѣшавате тукъ. Вие ще кажете: тѣзи нѣща сж въображаеми. Вѣрно е, но въображението, фантазията е утроба на всички идеи въ свѣта. Туй, което индуситъ наричатъ “мая”, това е въображението. Човѣкъ безъ въображение не може да прогресира. Казватъ за нѣкого: той си въобразява. Да си въобразява, въ това именно седи културата. Нали ние си въобразяваме, че Господъ създахъ Адама? Нали ние си въобразяваме, че еди кой си човѣкъ разрѣшилъ нѣкой наученъ въпросъ? Ами като учимъ за философитъ, тѣ не си ли въобразяватъ? Чудни сж хората, като казватъ, че еди кой си е въ заблуждение. Че кой не е въ заблуждение? Ти седишъ и си въобразявашъ, че можешъ да свършишъ университетъ. Всичко това го нѣма, но въ ума ти седи. Ти си въобразявашъ, че ще направишъ нѣкоя машина, че ще напишешъ нѣкоя

поезия, или нѣкой романъ, или нѣкое музикално съчинение и т. н. Онази младата мома е грозна, черна, но седи тя, въобразява си: азъ днесъ съмъ черна, грозна, но каква хубава мома ще стана! Питамъ: какво лошо има въ въображението? Казватъ нѣкои, че въображението е носителъ на всички злини въ свѣта. Да, вѣрно е, но въображението е и носителъ на всички добрини въ живота. Злото не е въ въображението. Тогава ние казваме: само разумнитѣ, само високоморалнитѣ хора въ свѣта могатъ да правятъ погрѣшки. Само най-ученитѣ хора, само най-виднитѣ философи могатъ да правятъ погрѣшки, а глупавитѣ не могатъ да правятъ никакви погрѣшки, понеже въ тѣхъ всичко е глупаво. Чудни сте вие, като казвате, че еди-кой си направилъ погрѣшка. Този човѣкъ, който е направилъ погрѣшка, азъ считамъ, че е ученъ човѣкъ. Ама сгрѣшилъ! Да, затова е ученъ човѣкъ.

Вие, които ме слушате, ще извадите заключението: този човѣкъ тика хората къмъ безморалие. Не е така. Съврѣменнитѣ хора хванатъ нѣкого въ нѣкоя грѣшка, осжждатъ го и хайде на бѣсилката. За тѣхъ това не е прѣстѣпление, а като казвамъ, че и най-учениятъ човѣкъ може да грѣши, казватъ: ето едно развращение, ето единъ човѣкъ, който съсипва съврѣменното общество. За насъ въпросътъ седи друго-яче. Защо се убиватъ хората? Трѣбва да се даде едно разумно обяснение, за причинитѣ, защо става това. По този въпросъ ние разсжждаваме така: защо трѣбва да обѣсвятъ този човѣкъ и каква полза има отъ това обѣсване? Ако обѣсването или убиването на единъ човѣкъ е за благо на човѣчеството, и 100 пжти може да го обѣсите, стига това да допринесе дѣйствителни резултати, а да не е само въображения. Хората си въобразяватъ, че нашето общество имало врагове. Въ сжщностъ, всички хора въ свѣта искатъ да живѣятъ, а послѣ се явява въ тѣхъ друго желание - да бждатъ богати. Понеже въ дадения случай тѣ не могатъ да бждатъ богати, то въ това отношение половината отъ тия, които искатъ да бждатъ богати, ставатъ сиромаси. По отношение на как-

во? - На богатството. Това сж извращения. Ние сме дошли до положението да казваме: хубаво е човѣкъ да бжде богатъ. Казвамъ: не е лошо, човѣкъ да бжде и сиромашъ. Това сж крайности, това сж понятия само за земята. Сиромашията и богатството, това сж само двѣ състояния на нашия умъ. Въ сжщностъ, ако ние искаме да намѣримъ оноа, което Соломонъ е намѣрилъ това е задачата ни въ живота.

Кой е истинскиятъ начинъ, за да се прояви човѣкъ на земятъ? Да допуснемъ, че нѣкой мжжъ има жена като на този Джонъ Веслей. Три начина има, по които той ще може да разрѣши въпроса съ нея: 1) той може да бие жена си всѣки денъ по 10 пжти и най-послѣ тя да дигне ржцѣ отъ него и да каже: аманъ, не се търпи този човѣкъ! - и да избѣга. Това е философия. 2) Да заведе по законенъ редъ едно разумно дѣло противъ жена си и да се освободи отъ нея. 3) Тя да си замине. Кждѣ? - За другия свѣтъ. Питамъ: хората разрѣшили ли сте въпроса по този начинъ? - Не. Съчетанието на хората е тѣй, както съединението на елементитѣ. Когато два или повече елемента се съединятъ, тѣ образуватъ устойчиви и неустойчиви съединения. Съврѣменната химия казва: едн-кои си съединения сж устойчиви, и едн-кои си сж неустойчиви. Но тя не е дала никакво обяснение, защо е така. По този въпросъ има много хипотези, много теории, изобщо много отъ учени-тѣ се досѣщатъ, на какво се дължи тази устойчивостъ или неустойчивостъ на съединенията. То е сжщия въпросъ, защо нѣкой мжжъ обича жена си повече, а другъ не я обича. Ще кажатъ нѣкои, че нѣкой мжжъ обича жена си, защото е красива. Не е въпросътъ въ това. Обичьта не седи въ красотата. Устойчивостъта не седи въ красотата. Ама тя е благородна. Не е и въ това. Да обичашъ нѣкого, значи, че ти не можешъ да живѣешъ безъ него. Това е обичъ, това е вътрѣшния смисълъ на обичьта. Щомъ мислишъ, че и безъ него можешъ, ти не го обичашъ. Слѣдователно въ абсолютния смисълъ на думата, ние казваме, че обичаме нѣщо или нѣкого само тогава, когато не можемъ безъ него. И когато казваме, че Богъ е

Любовь, ние разбираме туй Великото, Абсолютното, безъ Коемо не може да се живѣе, нито може да се мисли, нито може да има свобода. И когато говоря, че трѣбва да обичаме, азъ разбирамъ три нѣща: Любовь, безъ която животъ не може да има; Мждрость, безъ която свѣтлина не може да има; и Истина, безъ която свобода не може да има. Ако можемъ да развиемъ въ една теза, какво нѣщо е свободата, мога да ви говоря на третия езикъ, но вие трѣбва да бждете изпразнени шишета и да чувствувате, че безъ мене не можете да живѣете. Но да не мислите, че трѣбва да се качите на гърба ми. Това е механическо нѣщо. Ако азъ се кача на гърба ви, това не е разрѣшение на въпроса. Ами че всѣки отъ васъ се е качилъ на нѣщо. На какво? - На едно животно, което азъ наричамъ плътъ. Духътъ се е качилъ на плътта, и тя скача, скача отдолу. Нѣкой пжтъ успѣе да хвърли духа долу и тогава той казва: тази плътъ е много лоша. Казватъ: този човѣкъ е много лошъ. Не, духътъ е трѣбвало да бжде уменъ, да не слиза отгорѣ. Това е човѣкътъ, който не е разбралъ още Божията Мждрость, Това е човѣкътъ, който едва чете първитъ, едритъ букви на букваря. Въ какво седи четенето на първитъ букви? Този човѣкъ, като стане сутринъ, хубаво ще се нахрани, добръ ще се облѣче, ще се докара, ще се поогледа въ огледалото и ще каже: тѣй, хубавичкѣ съмъ, носътъ ми е класически, очитъ ми хубави, чернички - заглади си косата и излиза вънъ по работа. Сегне нѣкждѣ между познати, между приятели, тѣй се държи, като ученъ човѣкъ, съ нѣкаква тяжесть. Никаква тяжесть нѣма, той си прѣдставлява само. И ние си въобразяваме, че имаме нѣкаква тяжесть, че имаме нѣкакви знания. Не е лошото въ това, но ние гледаме отъ по-високо положение на нѣщата и се заблуждаваме. Туй гледане е единъ потикъ, една добродѣтель. Ако човѣкъ гледа по този начинъ на нѣщата, никога не трѣбва да се обезсърчава. Нѣкой се огледва. Нима трѣбва да се присмиваме за това? Човѣкъ, който се огледва въ огледалото е разуменъ човѣкъ. Нѣкои говорятъ противъ огледалото, но въ свѣта има едно

физическо огледало, има и едно духовно огледало. И за да спасите дъщеря си, или сина си отъ какъвъ и да е порокъ, ще ви съветвамъ да спазвате едно правило: нека се оглеждатъ! Срѣщамъ нѣкой човѣкъ, огледамъ се въ него, видя хубава черта, казвамъ си: бихъ желалъ и азъ да имамъ тази черта. Единственото нѣщо, което ни прѣпятствува е, че не можемъ да запомнимъ своя образъ. Като се оглеждамъ въ огледалото, ще видя една своя черта, която не харесвамъ и ще искамъ да я поправя. За въ бждеще, учителятъ трѣбва да казва на своитѣ ученици, момченца и момиченца, да си носятъ въ джеба по едно хубаво, кржгло огледалце. Скарать се нѣкое момченце и момиченце, учителятъ имъ ще каже: я си извадете огледалцата и се огледайте! Дѣцата като се огледатъ, ще се поусмихнатъ и учителятъ ще започне своята лекция. А сега, като се скарать нѣкои дѣца, учителятъ ще каже: “Слушай тамъ, Добчо, знаешъ ли защо баща ти те е изпратилъ въ училището?” Хмъ-хмъ - не знае. - Не зная, Господинъ Учителю! Ти тамъ, Марийке, защо те е пратилъ баща ти на училище? - Не зная, Господинъ Учителю! Азъ зная и други случаи отъ живота на българскитѣ учители. Учителятъ се кара на тия двама ученици, тѣ не могатъ да му отговорятъ нищо, но става трети ученикъ и безъ да го питатъ казва: “Господинъ Учителю, азъ зная защо дойдохме на училище. Да ни учишъ, Господинъ Учителю. Но и ти, Господинъ Учителю, нѣма да си гърчишъ лицето, нѣма да правишъ сжщото като насъ. Ние се караме и биемъ, защото сме глупави, но ти нѣма да употребявашъ пръчката. Не сме толкова глупави, разбираме и безъ пръчка”. Ние туряме като священо правило въ живота си слѣдното положение: пръчката е благословено нѣщо, защото е излѣзла отъ рая. Какво разбирате отъ това? Откакъ Адамъ излѣзе отъ рая, той взе пръчката и я употреби като остенъ на млѣкопитающитѣ. Магитъ направиха една малка пръчица и я скриха въ своята мантия. Владицитѣ туриха тази пръчица на своята патерица. Всички носятъ тази тояга и казватъ: жива трѣбва да бжде тази тояга!

Какво показва тази тояга? Който носи тази тояга, той трѣбва да показва пѣтя къмъ истинския животъ, къмъ Бога, къмъ Любовта, къмъ Мѣдростта, къмъ Истината. Да биешъ съ тази тояга мѣжа си, жена си, дѣцата си, ученицитѣ си - не! Съ тази тояга, - която е направена отъ тритѣ елемента - Любовь, Мѣдростъ и Истина - ще показвашъ правия пѣтъ.

Казва сега Христосъ: “Богатитѣ нѣма да наслѣдятъ Царството Божие”. Кои сѣж богатитѣ? Богати хора сѣж онѣзи, които мислятъ, че иматъ богатство, когато въ сжщностъ нѣматъ никакво богатство. Вие ще кажете: то е за свѣтскитѣ хора. Ами по нѣкой пѣтъ ние можемъ да мислимъ, че сме учени хора, но туй знание, което имаме, не е наше. Ние сме запомнили, какво е писалъ Шекспиръ въ своитѣ драми, какво е писалъ въ съчиненията си Гьоте, или какво е писалъ нѣкой музикантъ, и всичко това го декламираме, възпроизвеждаме, но то е чуждо нѣщо, взето назаемъ. Тия хора сѣж се трудили, това е тѣхна слава, слава на Гьоте, на Шекспира и др., азъ ги похвалявамъ. Писали сѣж хората, тѣ сѣж складирали всичко това въ тия банки, въ тия книги, които оставатъ за общо ползуване на човѣчеството. Азъ пѣкъ ще чета Шекспира, ще чета Гьоте, ще чета Канта, ще чета всички философи, ще отида при тѣхъ да се уча, ще взема поука отъ тия разумни хора, все ще извлека отъ тѣхъ нѣщо. Ще отида да чета, да уча отъ книгата на Великата Природа, и отъ тамъ да използвамъ за себе си нѣщо. И дѣйствително, не съмъ дошълъ въ свѣта само да декламирамъ българското стихотворение: “Парице, парице, Всесилна царице, съ тебе въ рай, безъ тебе на края!” Но въ кой рай съ парицата? - Въ човѣшкия рай. Ти, който си въ човѣшкия рай съ парицата, въ Божия рай си накрая. Тогава азъ прѣвеждамъ: “Парице, парице, Всесилна царице, съ тебе влизамъ въ човѣшкия рай, и съ тебе излизамъ отъ Божия рай.” Ние, обаче, слѣдъ като се издекламира нѣщо, казваме: туй е глупаво, не е хубаво нѣщо. Не е така. Ние, религиознитѣ хора, по нѣкой пѣтъ сме смѣшни,

като вземемъ едно важно положение и казваме: азъ слушахъ лекцията на едн-кой си виденъ професоръ. Това е лекция. Отлична е тя, върно е, но за тебе е важно да приложишъ онѣзи методи, които този виденъ професоръ е приложилъ. Туй е, което ще те подигне. Не е достатъчно само да чуешъ неговия гласъ. И Адамъ чу гласа на Бога въ рая: "Адаме, Адаме!" Но Адамъ се криеше задъ листата на зеленитѣ дървета. Вие много пжти си правите заключения, защо Адамъ мълчалъ. Смѣшно е положението на Адама. Ще направя едно сравнение. Азъ съмъ минавалъ покрай нѣкои гори въ варненско, тамъ хората наоколо, които се занимаватъ съ земледѣлие, работятъ съ биволи, та вечерно врѣме ги пуцатъ въ гората, а сутринъ този земледѣлецъ взима торбата, пълна съ зобъ за биволитѣ си и ги вика: де, Караманчо, де! Тѣ чуватъ гласа му, познаватъ го, знаятъ защо ги вика, но онѣзи биволи си ухапвали хубаво зелената трѣвица, не мърдатъ. Подигнатъ главата си, казватъ: знаемъ ние, отъ толкова врѣме си ни лъгалъ съ тази торба! Селянинътъ се чуди, кждѣ ли отидоха тѣзи биволи! Казвамъ: и тѣ като Адама, скриха се тамъ задъ нѣкое дърво. Той ги вика, докато ги намѣри и слѣдъ половинъ часъ, гледашъ, впрезналъ ги цѣлъ день на нивата. Слѣдъ като се върне бивола, питамъ го: какво научи днесъ на нивата? Какво е научилъ той? Колко е сложенъ съврѣмениятъ животъ! Ами че ние не оремъ ли цѣлъ день? Прѣхвърляме прѣстѣта, караме се - примиряваме се, караме се - примиряваме се, и най-послѣ казваме: азъ не мислихъ, че това било тѣй. Примиримъ се, на другия день пакъ се скараме. Слѣдъ всичко това заминаваме си за другия свѣтъ и казваме: какво научихме? - Е, за слѣдното прѣраждане. Или, Господъ ще ни научи. Че какво ще ни научи Господъ?

Азъ правя своитѣ наблюдения и си вадя заключение отъ всичко, което наблюдавамъ. Нѣкои казватъ: ти не си жененъ, нѣмашъ нашата опитностъ. Да, не съмъ жененъ, нѣмамъ вашата опитностъ, признавамъ, но имамъ наблюдения. Азъ гледамъ, нѣкоя майка изчистила, окжпала своето

дѣте казва: нашето ангелче! Не се минава и единъ часъ врѣме, нашето ангелче съвсѣмъ мирише и майката казва: нашето дѣте не се е научило още, но слѣдъ врѣме ще се научи. Казвамъ: да, слѣдъ врѣме. И пакъ почне своята операция, почва да го мие. На другия день пакъ мирише. Като стане на 10-15 години, вече не мирише, започва да се прѣска съ парфюми. Вие ще кажете сега: трѣбва ли да се говори за такива работи? Ами че въ морално отношение и ние миришемъ за невидимия свѣтъ. Дойде единъ ангелъ, тури те въ коритото, измие те, казва: дѣте е, не разбира! Той те изкжпи, ти пакъ сгрѣшишъ. Падашъ, ставашъ, казвашъ: отъ мене човѣкъ нѣма да стане! Ангелътъ пакъ дойде, измие те, казвашъ: отъ менъ човѣкъ ще стане! Еди-кой си моралистъ казва, че като сгрѣшишъ еди-колко си пжти, повече не се прощава. Не, при първото четене на букваря се прощава по единъ пжтъ на день; при второто четене на букваря се прощава по десетъ пжти на день, а при третото четене на букваря се прощава безброй пжти. Въ този дълбокъ смисълъ, ако ние излизаме отъ Бога и влизаме въ свѣта, има друго разбиране на живота. И въ този смисълъ, азъ говоря на разумнитѣ отъ васъ, които можете да разбирате, у които има тази интелигентностъ. Азъ разбирамъ думата “интелигентностъ” въ онази висша смисълъ; тя се отнася до онѣзи отъ васъ, които иматъ разумни души, които сж пробудени, които иматъ стремежъ. Ще кажете: ама ние сме родени отъ Бога. Оставете това! Щомъ си роденъ отъ Бога, това показва, че си влѣзълъ въ живота, влѣзълъ си въ правия пжтъ и сега трѣбва да работишъ! Отъ сега именно ти прѣдстои една велика работа. Тѣзи хора, които сж родени отъ Бога, азъ ги поканвамъ на истинска работа, а онѣзи, които не сж още родени, тѣ нека пѣплятъ по земята. Тѣ сж като онѣзи дини и пжпешни, които слѣдъ 6 мѣсеца умиратъ. Ние не сме противъ динитѣ и пжпешитѣ, ние не сме противъ тиквитѣ, и азъ ги обичамъ, но казвамъ, че тѣ не разрѣшаватъ въпроса. Казвамъ на онзи новородения човѣкъ: ти си изникналъ, за тебе е животътъ. Казвамъ: ние

трѣбва да разрѣшимъ въпроса за живота. Какъ го разрѣшавате вие!

Ще ви приведа единъ примѣръ изъ английския животъ, за единъ виденъ професоръ по моралнитѣ науки нареченъ Бляк-Бери. Той ималъ въ дома си една млада слугиня, която се влюбила въ него, но била толкова внимателна, че не знаела какъ да изрази вниманието си. Тя искала нѣкой пжтъ да се приближи до него, да направи нѣщо, но тѣй умно да го направи, че да не забѣлѣжи той. Тя мислила дълго врѣме - дни, седмици, мѣсеци, цѣла година. Единъ денъ ржцѣтъ и били очернени, нечисти и тя трѣбвало да полѣе на господаря си да се измие. Отива да му полѣе, но сжщеврѣменно се навежда, цѣлува го по врата и скоро се дига. А, какъ? - Ще извините, видехъ единъ косъмъ на врата ви, но понеже той е лошъ проводникъ на топлината, за да не сбъркате нѣщо лекциитѣ си, взехъ го съ устата си, защото ржцѣтъ ми сж нечисти. Защо, ако този косъмъ се вземе съ ржцѣтъ е морално, а ако се вземе съ устата е неморално? Този професоръ даже и не подозиралъ нейното желание. Но, питамъ, разрѣшили ли сж правилно въпроса? - Не.

Казва Христосъ: “Богатитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие”. Когато ние обсебимъ знанието, когато ние обсебимъ силата, когато ние обсебимъ, материята, когато мислимъ: че ние сме всичко и разполагаме съ този свѣтъ, разбира се, че нѣма да влеземъ въ Царството Божие. Не че ти не трѣбва да бждешъ богатъ, но богатството и сиромашията трѣбва да бждатъ за тебе условия въ живота ти. Това подразбира, че ти трѣбва да седишъ по-високо отъ богатството и отъ сиромашията. Новиятъ човѣкъ не трѣбва да бжде богатъ, нито бѣденъ, той трѣбва да бжде по-горѣ отъ богатството и отъ сиромашията. Защото сиромашията за него ще бжде едно условие, за да се прояви; и богатството за него ще бжде едно условие, за да се прояви. Казвалъ съмъ и другъ пжтъ: сиромашията продължава живота. Затова е тя въ свѣта - за да не се съкрати човѣшкиятъ животъ.

Богатството, това е изобилието на живота. Туй богатство трѣбва да се раздаде, но понеже хората не го раздаватъ, нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие. Всѣки човѣкъ трѣбва да раздава своето богатство. Защо? - За да мине отъ този животъ въ вѣчния. Съ това той ще стане по-добъръ. Сиромаштъ трѣбва да се радва на своята сиромашия, понеже съ това продължава живота си. Сиромаштъ пита: до кога ще върви сиромашията съ мене? До кога ще се продължава този мой животъ? Вие ще научите този моралъ въ водата. Вижте водата въ рѣката! Какво казва тя? - Вие само ме пуснете да тека надолу, азъ ще правя своя пжтъ! Тя обича да продължава пжтя си, стига да има наклонъ. И ние трѣбва да имаме този моралъ, да вървимъ по тази наклонна площъ, да изпълнимъ Волята Божия. Може да се минатъ хиляди години, то не е важенъ въпросъ. За насъ това е безразлично. Може да прѣкъснете тази рѣчица, може да я направите кжса и дълга, това е безразлично за насъ. Извѣстна работа може да ни отнеме единъ день, една седмица, единъ мѣсецъ, една година, 10 години, хиляда години, за насъ този въпросъ трѣбва да ни бжде безразличенъ. Никой не трѣбва да пита, защо е сиромашията. Щомъ се затруднишъ, обърни се къмъ Господа и кажи: "Господи, достатъчно е това положение". Той ти отнеме то-вара. Ти се разпѣришъ, излизашъ отъ великия океанъ на живо-та и влизашъ въ покоя, отгѣто си дошълъ. Тогава не желай да бждешъ богатъ! Ако това е правило, питамъ: кое натоварено животно, кой волъ би желалъ неговата кола да се това-ри повече? Ние казваме: да бждемъ богати! Но кога? - Когато другитѣ носятъ нашия товаръ. Богатъ човѣкъ е само онзи, който самъ носи своя товаръ на гърба си, за да знае, колко е тежко това богатство.

Бихъ желалъ богатитѣ хора да влѣзатъ въ положението на сиромаситѣ, които съ години сж работили, чоплили, за да извадятъ туй богатство отъ земята. Бихъ желалъ богатитѣ хора да влѣзатъ въ положението на ония хиляди, хиляди животни, на които кожата сж одрани. Ще дойдатъ

сега богатитѣ и ще ни казватъ: ние спечелихме това! Има ли нѣкакъвъ смисълъ въ тази философия? И тогава жената казва на мъжа си: ти трѣбва да бждешъ богатъ, та отъ нивитѣ ли ще вадишъ това богатство, кожитѣ на животни-тѣ ли ще дерешъ, не зная, азъ искамъ да бждемъ богати! Азъ нѣмамъ нищо противъ това. Човѣкъ въ свѣта все трѣбва да бжде богатъ, туй е едно благо заради него. Той може да бжде и сиромасъ. И това е едно благо заради него. Защото, има едно богатство, въ което грѣхътъ обитава; има една сиромашия, въ която грѣхътъ обитава. Има едно богатство въ свѣта, въ което Добродѣтелята живѣе; има и една сиромашия, въ която Добродѣтелята живѣе. Слѣдователно, азъ съмъ за сиромашията и богатството, въ която Добродѣтелята живѣе.

Сега казвамъ на всички: насъ ни трѣбва учение! Ще учимъ! Но кое учение? Нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбва учение. Вѣрно е, насъ не ни трѣбва това учение, което покваря, но ни трѣбва оноа истинското учение, което просвѣщава умоветѣ, облагородява сърдцата и подига душитѣ. Нѣкои ще кажатъ, че въ свѣта нѣма таково учение. Не, намира се. Ние трѣбва да помогнемъ на свѣта, не трѣбва да се отказваме отъ него. Ние трѣбва да му помогнемъ тѣй, както оноа житно зрънце, като падне въ почвата и помага. Почвата, това е съвокупностъ отъ мъртви клѣтки, които еволюиратъ. Отъ това гледище, цѣлата наша земя не е нищо друго, освѣнъ мъртви, заспали духове, които отъ прѣди хиляди години сж паднали. Житнитѣ зрънца събуждатъ тѣзи мъртви клѣтки. Всички разумни, живи сжщества въ цѣлата вселена трѣбва да свършатъ тази работа - да събудятъ тия спящи духове. Дали всички ще се събудятъ, то е другъ въпросъ, но ние ще изпълнимъ своя дългъ. Когато събудимъ тѣзи наши братя, голѣма радостъ ще настане. Какво казва Христосъ? - Голѣма радостъ настава въ небето, когато можемъ да издигнемъ единъ нашъ падналъ братъ. И когато единъ богатъ човѣкъ се събуди и разбере, че неговото богатство

не е нѣщо, което може да го повдигне, той влиза въ Царството Божие. И когато единъ сиромасъ се събуди и разбере, че бѣднотията не е наказание, а едно благо, голѣма радостъ ще настане въ свѣта.

И тѣй, вие трѣбва да живѣете съ този новъ импулсъ, съ това ново схващане. Той трѣбва да влѣзе тѣй дълбоко въ васъ, че да ви прѣобрази коренно. Вие казвате: то така се говори, но така не може да се живѣе. Хубаво, ако не можемъ да живѣемъ тѣй, какъ ще живѣемъ тогава? Ще живѣемъ като актьоритѣ ли? Азъ не съмъ противъ актьоритѣ, тѣ извършватъ отлична работа, но тѣхниятъ животъ е животъ на сцената. Нѣкой актьоръ тази вечеръ ще го произведатъ царъ, актьорката - царица, но на другия денъ ще ги дестрониратъ. На сцената сж нѣщо, а вънъ отъ сцената сж нищо. Тогава вие казвате: ние искаме реаленъ животъ. Кой реаленъ животъ? Въ реалния животъ има нѣщо красиво и възвишено. Нека разберемъ този животъ, нека разберемъ скрития му смисълъ. Не говоря за живота на дѣцата. Нѣкой пжтъ и този животъ ме интересува. Нѣкога обичамъ да наблюдавамъ, какъ се каратъ мжжъ и жена, какъ се измѣнятъ физиономитѣ имъ. Тѣ сж актьори на сцената. Казвамъ: много хубаво си отговаряте, много хубаво си играете ролитѣ. По нѣкой пжтъ се намѣсватъ и дѣцата, че дойдатъ и сватоветѣ отвънъ. Не мине много врѣме, казватъ ама ние станехме посмѣшище на свѣта? Излиза единъ актьоръ на сцената, играе ролята на крадецъ. Казватъ: ама то е на шега. Ами единъ апашъ като влѣзе въ нѣкой магазинъ и обере касата, това не е ли на шега? А, това е дѣйствително, не е на шега. Какви сж неговитѣ побуждения? Той опитва богатия по два начина. Казва му: "Ти употреби ли тѣзи пари, както трѣбваше? Азъ дойдохъ да те науча, какъ трѣбва да ги употребишъ. И мене може да ме затворятъ, но трѣбва да знаешъ, че азъ сега съмъ пророкъ и Господъ чрѣзъ мене ти казва, че за да влѣзешъ въ Царството Божие, трѣбва да изпразнишъ касата си". Не се минава много врѣме, и пакъ обиратъ този човѣкъ. Хората

казватъ: не му върви на този човѣкъ! Какъ, върви му, сега именно му е тръгнало. Азъ ни най-малко не поощрявамъ хората да крадатъ, тѣ и безъ това си крадатъ, но съмъ за дълбокото разбиране на онзи великъ Божественъ животъ, да се разтворятъ сърдцата на хората и да познаемъ, че ние сме дошли на земята и може да живѣемъ по другъ начинъ. До сега ние сме отричали, че сѣществува Любовь въ свѣта. Ние сме отричали и Мждростъта, а сме признавали само една обикновена интелигентностъ, колкото да можемъ да живѣемъ и по-нататѣкъ не му мислимъ. Не е така. Ние сме отричали и свободата, и Истината, всичко туй отгорѣ от-долу. Не е така. Любовьта у насъ трѣбва да бжде пълна и съвършена. Мждростъта у насъ трѣбва да бжде пълна и съвършена. Истината у насъ трѣбва да бжде сѣщо тѣй пълна и съвършена. Туй трѣбва да бжде Великиятъ Идеалъ, къмъ който да се стрѣмимъ. Туй можемъ да направимъ! Ама кога, ще кажете вие? За въ бждеще ли? Нѣкои ще кажатъ: да, било е врѣме, когато хората сѣ живѣли добрѣ. Не, туй трѣбва да направимъ сега! Не е ли хубаво, всички вие тукъ, всички хора, които живѣятъ въ София, всички хора изъ цѣлия свѣтъ, които иматъ туй вътрѣшно дълбоко разбиране на живота да се сплотятъ и да заживѣятъ въ името на тѣзи основни закони на Любовьта, Мждростъта и Истината? Хората пакъ ще строятъ кѣщи, пакъ ще строятъ училища, пакъ ще строятъ църкви, но какви ще бждатъ тѣ? Какви църкви ще иматъ? Знаете ли какви ще бждатъ иконитѣ на бждещитѣ църкви? Прѣдъ амвонитѣ, прѣдъ олтаритѣ ще бждатъ наредени все живи мжже и жени, боядисани не съ такава боя, съ каквато рисуваатъ днесъ иконитѣ. Най-възвишената, най-благородната сестра ще представлява нѣщо като св. Богородица, и кой какъ мине, ще се прѣкрѣсти, ще я цѣлуе. И отъ братята ще изберемъ най-възвешения, най-благородния, св. Иванъ или св. Никола, и кой какъ мине, ще се прѣкрѣсти, ще го цѣлуе. Туй наричамъ азъ “жива църква”, съ живи икони. Вие, като ме слушате, казвате: тѣй било

то, този човѣкъ обърна свѣта съ главата надолу! А вие туряте свѣта съ главата нагорѣ, нали?

Казвате: кога ще дойде Христосъ? И да дойде Христосъ, вие все ще му казвате: Господи, направи това чудо да оздравѣя! Христосъ ще дойде! Христосъ ще дойде, ще тури ржката си върху главата ти и ти оздравѣвашъ. Послѣ пакъ ще кажешъ: това не е Христосъ, лѣкарьтъ ме излѣкува. Нѣкои нѣматъ своя кжца, хазяитѣ имъ ги пждятъ, притѣсняватъ ги и веднага се обръщатъ съ молитва къмъ Бога: Господи, Исусе Христе, пждятъ ни отъ кжцата, моля Ти се, повели на тия хора да се смилятъ надъ насъ! Повелява Господъ на хазяитѣ да не ги безпокоятъ, и тѣ пакъ си оставатъ въ кжцата. И послѣ пакъ казватъ: че какъ, то не е чудно нѣщо, това и човѣкъ може да го направи. Пжди ви хазаинътъ. Защо? - Искане по-голѣмъ наемъ. Колко плащате? - Петъ хиляди. Добрѣ, азъ давамъ за васъ 6,000 лв. Хазяинътъ си отива усмихнатъ, много е доволенъ. Лесно може да уредите въпроса съ хазяитѣ си. Той ви иска 5,000 лв, дайте му 6,000 лв.! Ама отъ гѣ ще вземемъ тѣзи пари? - Изровете ги отъ нѣкждѣ, земята е пълна съ злато.

Какво може да направи Христосъ за васъ, за да познаете, че Той е Христосъ? Има нѣщо, което Христосъ може да направи, а другитѣ не могатъ да го направятъ. Вие може да сте свършили и единъ, и два факултета въ университета, па и повече дори, но когато дойде Христосъ, когато дойде синъ Человѣчески, Той ще внесе нѣщо съвсѣмъ ново въ този свѣтъ. Азъ ще ви оставя да мислите, какво ще е това ново, което Христосъ ще донесе. Ако го идущата сжбота не можете да измислите, какво ще бжде новото, което Христосъ ще внесе, тогава въ недѣля азъ ще говоря върху него, но ако го намислите, ще говоря за съвсѣмъ други работи.

И тѣй, за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Любовь и Животъ; за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Мждростъ и Свѣтлина; за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Истина и Свобода!

Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ
на 6 декември, 1925 година въ гр. София.

Откъдѣ и да.

“Защото зная отъ дѣ съмъ дошелъ и кждѣ отивамъ; а вие не знаете отъ кждѣ и да и на кждѣ отхождамъ”.

Въ този случай думата “зная” нито е славянска, нито българска, нито е английска, нито латинска, нито френска, нито германска, тя не е дума и отъ еврейски произходъ, а произлиза отъ единъ старъ езикъ. Значи, коренътъ на тази дума се намира въ санскритски езикъ. И гърците сж я взели отъ тамъ. Да знаешъ, значи да прѣживѣвашъ нѣщата съзнателно, т. е. да разбирашъ висшето, Божественото въ свѣта. Споредъ сегашната философия, че отъ несъзнателния животъ произлиза съзнателния, т. е. че отъ малката микроба, която нѣма съзнание произлиза човѣкътъ, който има съзнание, това е вѣрно 50 % , споредъ както развиватъ тази идея, но вѣрно е и другото положение, че отъ съзнателното излиза и безсъзнателното. Питамъ: когато онзи герой, или онзи ученъ професоръ, или онзи светия заспи на своето легло, дѣ отива той, дѣ отива неговото съзнание? Отивате при него, побутвате го, но съзнанието му го нѣма. Той диша, изпълнява всички процеси, обаче е въ безсъзнание. Ти го буташъ, но нѣма го въ тѣлото. Дѣ е отишълъ той? Значи, има нѣщо въ човѣка, което е безсъзнателно, и то трѣбва да се опрѣдѣли. Следователно, два живота сж свързани единъ съ другъ. Единиятъ животъ е безсъзнателенъ, а другиятъ е съзнателенъ. Въ безсъзнателния животъ причинитѣ сж вънъ, а въ съзнателния животъ причинитѣ сж вътрѣ, но понятията “вънъ и вътрѣ”, трѣбва пакъ да се опрѣдѣлятъ. Напримѣръ, вземете вие простата готварска соль, разтворете я въ вода и послѣ изпарете този разтворъ на слънце или на огънь. Какво ще стане съ готварската соль? - Тя отново ще кристализира. Колкото пжти и да я разтваряте, тя все ще кристализирва по единъ и сжщъ начинъ. Това показва, че силитѣ на сольта сж вътрѣ въ нея, затова формитѣ и въ всички случаи сж едни

и сжици. Но вземете една проста морска мига, или единъ охлювъ и ги счукайте на дребно и послѣ се опитайте отъ тѣхъ да произведете първоначалната имъ форма. Ще можете ли да направите сжщата форма? - Не, отъ счупенитѣ парченца охлювъ никога нѣма да можете да направите първоначалната форма. Сжщото нѣщо е и съ мидата. Ето защо ние казваме, че причината, която е образувала охлюва или мидата е извънъ тѣхъ, не е вътрѣ въ тѣхъ. Причината, която е сформирувала вашитѣ тѣла, вънъ или вътрѣ въ васъ ли е? Въ вашето тѣло ли е тази причина? Ако причината е вънъ отъ васъ, тогава да вземемъ когото и да е отъ васъ и да направимъ съ него сжщия опитъ, какъвто направихме и съ готварската солъ. Да вземемъ нѣкой ученъ професоръ, да го разтопимъ въ едно голѣмо гърне и послѣ да го изложимъ на слънцето да се изпари водата му. При този процесъ ще може ли той отново да се възстанови? Ако той може да се възстанови, силата на живота е вътрѣ въ него, но ако не стане това той е една мига или единъ охлювъ. Слѣдователно, този професоръ казва: азъ не съмъ завършилъ още своитѣ опити. Всички тия черупки, които образуватъ мидата, това сж само забавления за дѣцата. Едно врѣме азъ съмъ събиралъ тия черупки, за да забавлявамъ съ тѣхъ дѣцата. А сега хората събиратъ тия черупки и казватъ: много нѣщо знаятъ ученитѣ хора за тия миди и охлюви. Питамъ ви: какво сж мислили тия староврѣменни миди и охлюви? - Тѣ сж мислили, какъ да завладатъ морето. Много учени сж тия миди и охлюви! Вие сега ще кажете: ние не виждаме никаква ученостъ въ тия миди и охлюви.

Азъ ви питамъ: ако единъ ангелъ погледне въ мозъка на единъ човѣкъ, ще види ли нѣкаква ученостъ? Пъкъ и вие, ако разтворите вашия мозъкъ, ще видите ли нѣкаква уче-ностъ? Ако го разтворите, вие ще се отчаеете, никаква интелигентностъ нѣма да видите въ него. Интелигентността се забѣлѣзва само на лицето на човѣка, а въ мозъка ставатъ само извѣстни конвулсии, извѣстни напрѣжения,

каквито и съ водата, когато ври въ затворенъ котелъ. Тази пара иска да се освободи отъ котела, вслѣдствие на което прѣдизвиква извѣстно напрежение. Сжщото е и у насъ. Тази енергия, която ние наричаме мисловна сила, иска да се освободи. Значи, интеллигентността се изразява на човѣшкото лице, то е огледалото. И тогава азъ казвамъ: човѣкъ може да направи огледалото, и всичко, което е въ огледалото той може да го направи, но огледалото не може да направи човѣка. Каква реалностъ се съдържа въ едно огледало? Въ това огледало се отразява цѣлата вселенна, както и човѣкътъ, както и всички негови движения. Каквото направи човѣкъ, огледалото го отразява. Огледалото показва нѣщата точъ въ точъ. Огледалото е толкова разумно! Накждѣто мръдне човѣкъ, точно сжщото и то прави. Човѣкъ не може да направи нѣщо, което и огледалото да не направи. Ако огледалото тѣй отразява, тогава питамъ: човѣкътъ, който е прѣдъ него, интеллигентенъ ли е? Азъ нѣма да разрѣшавамъ този въпросъ, оставамъ го на васъ. Всички вие сте хора свършили четири факултета. Всички вие, които ме слушате, ходите все инкогнито, но сте много учени. Вие сте толкова учени, че нѣкой пжтъ разрѣшавате задачата на свѣта съ единъ калемъ, тѣй както турцитѣ. Напримѣръ, вие нѣкой пжтъ казвате: животътъ нѣма никакъвъ смисълъ. Това е фактъ. Питамъ този учениятъ професоръ: защо животътъ нѣма смисълъ? Животътъ нѣма смисълъ, казва този ученъ професоръ, понеже имахъ единъ другаръ, на когото преди нѣколко дни дъската му мръдна. Утрѣ може да мръдне и моята дъска. Каква е сигурността за това? Че мърдатъ дъските на хората, мърдатъ, разбира се, но каква загуба прѣдставлява това нѣщо? Ако азъ обѣля задната частъ, амалгамата на едно огледало, наистина то нѣма да може повече да отразява, но питамъ: какво се е изгубило? Пострадалъ ли е свѣтътъ съ това? Дѣ е реалността, въ огледалото, или въ мене? Реалността е вътрѣ въ мене, а не въ огледалото. Огледалото е едно приятно забавление за дѣцата. И азъ мога да кажа, че едно отъ ве-

ликътъ изобретения на човѣка, това е огледалото. По-хубаво, по-красиво изобретение отъ огледалото, човѣкъ не е могълъ да измисли. То причинява радостъ, но по нѣкой пжтъ причинява и скърбъ на човѣка. Младиятъ като се поогледа, зарадва се, усмихне се, а стариятъ като се огледа, потекатъ му четири реда сълзи и казва: е, добъръ е Господъ, за въ бждеще може да се подмладя. Това огледало, все-таки ми е нужно, за да ми покаже, като се огледамъ въ него, дали съмъ се подмладилъ. И наистина, ако това огледало му покаже, че е младъ, значи подмладилъ се е.

Сега Христосъ казва: “Азъ зная отгдъ съмъ дошълъ и накждъ отивамъ, а вие не знаете отгдъ идя и накждъ отхождамъ.” Каква е била интимната мисълъ на Христа, като е казалъ, че азъ зная отгдъ съмъ дошълъ и накждъ отивамъ? Това е единъ отъ най-важнитъ въпроси, които съществуватъ въ окултната наука, и всички агенти, всички велики Учители се подвизаватъ, за да се пробуди въ тѣхъ туй великото, Божественото съзнание, да знаятъ отгдъ сж дошли и кждъ отиватъ. Не е достатъчно само да мислишъ върху този въпросъ, но той, въ своя дълбокъ смисълъ, съдържа една велика идея, която трѣбва да се разбере.

Ще се поспра сега и върху самитъ идеи, да видя, какво представляватъ тѣ изобщо. Казватъ, че идеитъ създаватъ свѣта. Въпросъ е дали идеитъ създаватъ свѣта, но идеитъ поддържатъ свѣта. Ние можемъ да кажемъ, че хлѣбътъ е създалъ човѣка, но това не е вѣрно. Че хлѣбътъ поддържа животътъ на човѣка, това е вѣрно, но хлѣбътъ да е създалъ човѣка, това е само привидно така. Въ какво седи силата на онази добръ екипирана армия, която има хиляди свои оржжия, картечници и топове? Въ самитъ топове ли седи силата, или въ самитъ картечници, или въ самитъ оржжия, или най-послѣ въ самитъ хора, които я управляватъ? И ние правимъ следната аналогия: всички ония всевъзможни идеи, съ които сега работимъ, това сж само оржжия, пособия. Идеитъ сж нѣщо външно, а задъ всѣка идея, задъ всѣка една мисълъ въ сжщ-

ностъ седи нѣщо разумно. И както казватъ нѣкои, задъ всѣка една мисль въ човѣка седи човѣшката душа, човѣшкия духъ. И тѣзи идеи, тѣзи мисли сж важни доказателства, доколко вие можете въ дадения случай да си служите съ тѣхъ. Вие можете да си служите съ всѣка една идея, съ всѣка една мисль. Въ Божественія свѣтъ идеитъ, мислитъ не сж създадени да разрушаватъ. Идеитъ и мислитъ въ Божественія свѣтъ сж създадени да съграждатъ, за да се домогнемъ до онзи правъ пжтъ. Но извѣстна идея, извѣстна мисль може да се изопачи. Една свещена мисль, една свещена идея щомъ се материализира на физическия свѣтъ има вече възможностъ да се изврати. И слѣдователно, при това извращаване на мислитъ, по нѣкой пжтъ ние попадаме въ грѣшки. За да можемъ да се избавимъ ние, които живѣемъ на земята, както и всички останали хора, трѣбва да имаме извѣстенъ стремежъ. Вие ще кажете: добръ, азъ искамъ да осигуря живота си. - Отлична идея е да осигуришъ живота си! Азъ искамъ да добия образование - Отлична идея е! Азъ искамъ да стана културенъ човѣкъ. - Отлична идея е. Азъ искамъ да стана благороденъ човѣкъ. - Отлична идея е! Питамъ: Всичко това, което вие желаете, можете ли да го осъществите? Всички отговарятъ: можемъ. Но отъ всички хора, които сега съществуватъ на земята, и които подържатъ тѣзи идеи, ние не сме срещнали до сега нито единъ човѣкъ, който е доказалъ, че е разбралъ тази идея. Какво виждаме ние въ свѣта? Съврѣменнитъ учени хора изгубватъ знанието си. Съврѣменнитъ богати хора изгубватъ богатството си. Съврѣменнитъ хора изгубватъ своето здраве, изгубватъ своитъ добродѣтели, изгубватъ своята честъ, изгубватъ своята разумностъ. Питамъ: где сж изгубили тѣ? Значи, това, което се губи, нѣма основа въ себе си. Ако могатъ да ме подкупятъ съ нѣкакви земни блага, значи азъ съмъ човѣкъ безъ всѣкаква идея. Ако азъ мога да ходя отъ едно заведение въ друго и да мисля, че спасението е тамъ; ако азъ мога да вървамъ въ единъ, а послѣ въ другъ Господъ; и ако мога да вървамъ въ единъ човѣкъ, въ

другъ човѣкъ, това е изгубена работа. Онзи човѣкъ, който е на земята и живѣе въ тази слънчева система, въ колко слънца може да върва? Азъ не говоря за сжщества, които живѣятъ въ друга слънчева система. Тамъ може да има двѣ слънца и тия сжщества ще върватъ и въ двѣтѣ слънца. Но тия, които живѣятъ на земята ще върватъ само въ едно слънце, ще върватъ само въ това, което виждатъ. Вие нали сте реалисти? Питамъ: въ какво върватъ съврѣменнитѣ учени хора? Всички тѣхни герои не сж ли умрѣли? Съврѣменнитѣ хора отричатъ живота слѣдъ гроба, като подържатъ че задъ гроба не остава нищо, нѣма никакъвъ духъ, а при това, когато умре нѣкой, казватъ, че неговиятъ духъ витаялъ около гроба. Азъ съжалявамъ тѣзи герои, на които духоветѣ витаятъ около гроба. Ще ви прѣдставя една картина. Представете си единъ богатъ човѣкъ, който слѣдъ смъртъта си витае около своята кжца. Още при-живѣ той си направилъ една хубава, богата кжца, но слѣдъ смъртъта си духътъ му витае около нея, макаръ че сега сж я взели други нѣкои. Той обикаля около кжщата си, въздъхва си и казва: ахъ, азъ направихъ тази кжца! На другия день пакъ витае около кжщата си. Питамъ: този човѣкъ герой ли е? Азъ съжалявамъ този богатъ човѣкъ. Може ли такъвъ единъ народъ, или такова едно общество, или такъвъ единъ човѣкъ, съ такива идеи да се повдигне? - Съ такива идеи тѣ не могатъ да се повдигнатъ.

Ние разсжждаваме здраво върху въпроса. Можете ли вие да живѣете, ако майка ви ви храни постоянно съ шоколадена кашица или съ сладки бонбончета? Мислите ли, че това дѣте, което се храни постоянно съ шоколадъ или съ сладки бонбончета, може да стане нѣкой виденъ професоръ? Онова дѣте, което се храни съ българска пита, печена въ жеравата, има сто пжти по-голяма възможность да стане отъ него нѣкой виденъ професоръ, отколкото отъ това дѣте, което се храни съ шоколадъ и сладки бонбончета. Казвамъ: шоколадената кашица, това е едно модерно изобрѣтение. Ако се хранишъ съ такава шоколадена кашица, никакъвъ професоръ

не може да стане отъ тебе. Ако се хранишъ съ българска пита и професоръ, и художникъ, и музикантъ може да станешъ. Хранишъ ли се съ такава шоколадена каша, само на каша ще станешъ. Това сж само форми. Нѣма какво да ви доказвамъ тия форми, тѣ сж толкова на лице, но казвамъ, че този хлѣбъ, тази българска пита, трѣбва да бжде хубаво опечена. Какво седи задъ този хлѣбъ? Всѣки хлебаръ не може да прави хлѣбъ. Задъ хлѣба седи едно велико изкуство, което хлѣбарьтъ е вложилъ въ този хлѣбъ. Азъ казвамъ: тѣзи, които правятъ хлѣбъ, за въ бждаще трѣбва да сж свършили четири факултета, трѣбва да иматъ докторатъ. Тѣ трѣбва да сж свършили правнитѣ науки, да сж свършили философия, да познаватъ естествениѣ науки и математиката. Само такъвъ човѣкъ може да бжде кандидатъ за хлѣбаръ. Само той може да прави хлѣбъ. При това, той трѣбва да бжде здравъ, да не боледува никога. Той трѣбва да бжде човѣкъ съ свѣжи идеи, които да вложи въ хлѣба, та като ядешъ отъ този хлѣбъ, тия неговѣ докторски идеи да влѣзатъ вътрѣ въ тебе и да просвѣтятъ ума ти. Вие ще кажете: е, то е лесна работа. Не, ето единъ въпросъ за майкуѣ. Въ това отношение, всѣка мома прѣди да се ожени, трѣбва да е свършила четири факултета и да знае да мѣси хлѣбъ. За въ бждаще, въ шестата раса ще има слѣдния законъ: всѣка мома, която иска да се ожени, трѣбва да е свършила поне четири факултета и да знае да мѣси хлѣбъ. Какъ ще се жените тогава? А сега, онази младата мома, съ бѣлата шапка, безъ да знае да мѣси хлѣбъ, разхожда се нагорѣ-надолу и всички казватъ за нея: да оженимъ тази мома, че да се подържа човѣшкия родъ, да се продължава човѣчеството! Хубаво, природата нѣма нищо противъ това, да се женятъ хората, тя е за това, но когато дойдемъ до онзи разуменъ човѣшки животъ, има други правила, които човѣкътъ трѣбва да спазва. Той не трѣбва да ходи по пжтя на животнитѣ. Животнитѣ сж разрѣшили въпроса за себе си. Пеперудитѣ, рибитѣ, птицитѣ, сж разрѣшили въпроса за себе си, а ние разрѣшаваме друга

една задача. Каква? Ние разрешаваме отношенията си към Бога, връзката си с Бога. Каква е тази връзка? Тя е връзка, която ще освободи човъка от онова материално робство, от онзи вътрешен гнет, под който се намира. Тази връзка ще даде простор и свобода на неговия ум, на неговото сърце, простор и възможности на неговата душа и сила на неговия дух, за да се прояви. Аз взимам думата “човъшки дух” не въ неговата първична проява но, въ неговата вторична проява когато духът изразява живота.

Христосъ казва: “Азъ зная отгъ и да и накждъ отхождамъ”. Питамъ: какъ е научилъ Христосъ тази велика тайна? Той все я научилъ отнѣкждъ. Тогава азъ ще ви запитамъ: защо сж създадени тия пустини, като Сахара и други нѣкои? Защо сж създадени тия високи планински върхове, гѣто нищо не расте? Пустинитъ и високитъ планински върхове сж създадени за най-разумнитъ сжщества въ свѣта. Когато искатъ да изпитатъ нѣкой агентъ, или нѣкой ученъ човѣкъ, дали той е разбралъ живота, пращатъ го да живѣе въ нѣкоя пустиня, гѣто нищо не живѣе, гѣто всичко умира. Изпращатъ го тамъ, при най-бѣднитъ условия, гѣто никой не може да живѣе, и тамъ го изпитватъ. Освѣнъ въ пустинитъ, този агентъ го пращатъ още и по най-високитъ мѣста, по най-високитъ върхове на планинитъ, гѣто само мъховетъ и мъхообразнитъ растения живѣятъ, отъ тѣхъ да се учатъ, какъ да растатъ - тѣ да имъ бждатъ професори. Мъховетъ иматъ тия знания. И наистина, колкото се качвате по-нагорѣ, виждате, че малкопитающитъ, разнитъ животни, птицитъ и всички останали растения се намаляватъ все повече и повече, докато стигнете до най-високитъ върхове и виждате, че тамъ живѣятъ само мъховетъ. Само тѣ могатъ да живѣятъ по тия мѣста, тѣ сж много учени. Тамъ трѣбва да отиде този агентъ, да потъне дълбоко въ своето съзнание и да се научи на великитъ закони, какъ трѣбва да се живѣе.

Сега съврѣменнитъ учени хора искатъ да научатъ тайната на живота и мислятъ, че тя се крие въ паритъ.

Всѣки говори за златото и казва: “Парице, парице, Всесилна царице!” Паритѣ които тѣ търсятъ, сж дълбоко скрити въ земята, затова ако искатъ да ги намѣрятъ, не трѣбва да се опитватъ да пробиватъ човѣшкитѣ каси, но да слѣзатъ дълбоко въ земята и тамъ да питатъ нѣкоя отъ тия златни жили, какъ се е образувало това злато. Защото това злато все иде отнѣкъдѣ. Ако ви запитатъ, какъвъ е произходътъ на златото, какво ще кажете? Какъ ще обяснитѣ, какво нѣщо е златото? Вие ще кажете: златото е единъ елементъ. Добрѣ, но това злато сжщеврѣменно представлява емблемъ на човѣшката разумностъ. И защо съврѣменнитѣ хора не сж разумни? Защото иматъ много малко злато въ ума си. Днесъ въ човѣшкия умъ има много повече желѣзо, отколкото трѣбва. И всичкото зло въ свѣта днесъ се дължи на това, че въ човѣшкия умъ, въ човѣшкитѣ мисли има чрѣзмѣрно желѣзо, вслѣдствие на което започва единъ процесъ на ръждясване. Като ръждяса желѣзото, заематъ се да го чистятъ. Като се очисти желѣзото въ ума на хората, тѣ казватъ: хайде да се обичаме! Започватъ да се обичатъ, но послѣ пакъ ръждясватъ. Отново се очистватъ, пакъ ръждясватъ - и така непрѣкъснато се продължава този процесъ, който именно дава влияние на отношенията на хората помежду имъ.

И тѣй, ние виждаме въ живота единъ непрѣкъснатъ процесъ на изтриване и ръждясване. И когато нѣкой човѣкъ най-послѣ напълно се изтрие, хората казватъ за него: Господъ да го прости! Професоръ билъ този човѣкъ, свършилъ най-послѣ лекциитѣ си изтрилъ се. За него казватъ: еди-кой си професоръ починалъ. Азъ казвамъ: еди-кой си професоръ се изтрилъ, нека дойде на неговото мѣсто нѣкой професоръ, който не е изтритъ. И най-послѣ виждаме всички проповедници, свѣщеници, майки, бащи, всички се изтрили, а хората казватъ, че заминали за онзи свѣтъ. Другадѣ виждамъ носятъ нѣкой герой, подигатъ му паметникъ и пишатъ на него: “Тукъ лежи еди-кой си герой, въздигналъ българския народъ”. Какво направилъ за него? - Освободилъ го отъ турското робство.

Ами вижте въ историята, колко пжти освобождаватъ евреитѣ ту отъ римско робство, ту отъ египтянитѣ. Но освободиха ли ги като народъ? Не, има едно вътрѣшно робство, за което хората още не сж намѣрили този мехенкъ-ташъ, който турцитѣ наричатъ “пробенъ камъкъ”.

Христосъ казва: “Азъ зная отгѣ ида”. Отгѣ иде Той? Кждѣ е добилъ това знание? Христосъ доби това знание въ пустинята. Слѣдъ своето кръщение кждѣ отиде Той? - Цѣли 40 дни Христосъ пости въ пустинята, но кждѣ отиде слѣдъ това? Никой отъ васъ не се е спиралъ да мисли върху този въпросъ. Между хората ли отиде Христосъ? - Не, Той отиде въ едно пусто мѣсто, гѣто нѣмаше никакъвъ животъ. Вие ще кажете сега това унижава престижа на Христа. Не, това не унижава престижа Му. Вие не разсъждавайте така лекомислено, така плитко. Всѣки зародишъ носи условията въ себе си, но се изискватъ специални, съответни условия, при които той може да се пробуди. Житното зърно си носи своитѣ условия. Ябълката, крушата, всички плодни растения, отъ какъвто битъ и да сж, тѣ иматъ съответни условия за своето развитие. Като дойдемъ до човѣшкия духъ, като дойдемъ до човѣшкитѣ мисли, и тѣ си иматъ съответни условия за своето развитие. Значи Христосъ отиде при онѣзи условия, при които човѣшкия духъ може да се пробуди. Докато вие ядете кокошки и пиленца, докато пиете винце и други напитки никакъвъ духъ не може да се пробуди въ васъ. Едно врѣме и рибитѣ въ морето сж яли сурови пражоли, както и до днесъ ядатъ. Единъ евангелски проповедникъ, като разказвалъ за Финландия, какъ живѣли тамъ хората въ любовъ, казвалъ: културни хора сж финландцитѣ! Като отидатъ въ нѣкоя гостилница, поръчватъ си нѣкоя пражола, изядатъ я, турятъ паритѣ въ чинията и си отиватъ - никой не взима тия пари. Честни, културни хора били тѣ! Нима въ това седи културата? Не, въ умоветѣ, въ духоветѣ на тия хора седятъ велики мисли, велики чувства. Туй ядене, тия пражоли, това е външната страна на тѣзи велики идеи, които сто-

ятъ задъ тѣхъ. Тия хора иматъ убѣждения! Казвамъ: като е отишълъ Христосъ на това мѣсто, Той е научилъ нѣщо. Нѣкой пжтъ вие се оплаквате, защо сж тия мжчноти, защо сж тия страдания въ свѣта. Ако вие искате да живѣете безъ никакви мжчноти, безъ никакви страдания въ свѣта, можете, но вие ще бждете единъ глистей. Като ви прѣрѣжатъ, пакъ ще продължите живота си. Единъ глистей, който живѣе въ човѣшкия стомахъ, не е нищо друго, освенъ една пражола, която постоянно расте и никога не умира. Но питамъ: каква философия разрѣшава, този глистей въ човѣшкия стомахъ? Той става ли ученъ тамъ? Ти ядешъ, а той се храни, изсмуква соковетъ ти. Питамъ: ако ние въ свѣта заемемъ това положение на глистей, че искаме да живѣемъ въ утробата на природата да смучимъ отъ нея на готово соковетъ и, тя да работи, а ние да ядемъ, мислите ли, че можемъ да заемемъ нѣкое благородно положение? Всѣки отъ васъ, у когото е влѣзълъ единъ такъвъ глистей, гледа ли съ благовидностъ на него и казва ли да не го смущаватъ? - Не, той е недоволенъ отъ този глистей и казва: нѣма ли нѣкой виденъ професоръ, който да ме посъветва какъ да изхвърля навънъ този глистей? Той отива при нѣкой виденъ професоръ и му казва: Господинъ професоре, въ менъ се е загнѣздилъ единъ глистей, та ме измжчва, кажете ми какъ да го изкарамъ. Професорътъ си изважда единъ тефтеръ, прѣписва нѣкое лѣкарство. Прѣпоръчва му нѣкой пжтъ 3-4 дни постъ, а слѣдъ това му дава тиквено семе. Нѣкой пжтъ болниятъ изкарва глистей навънъ нѣкой пжтъ не може. Защо този глистей е влѣзълъ въ неговия стомахъ? По този начинъ природата, невидимиятъ свѣтъ го запитватъ: ти и тя не си ли мязате? Ние сме чудни? Съвременнитъ хора искатъ нѣкой пжтъ природата да ни стане робъ, да ни даде всички удоволствия, а ние само да ядемъ и да пиемъ, да ни даде дрехи, автомобили, кжщи, да не пипне дѣцата ни. Ние искаме небето да гледа на насъ съ всичкото си почитание и уважение, а ние само да се разхождаме, да ядемъ пиемъ. Отлично е това, което искаме, но пи-

тамъ: това, което желяемъ за себе си, искаме ли го и за другитъ? Постъпваме ли съобразно небото! Това, което небото прави, това, което небото изисква, правимъ ли го и ние? Азъ ще ви оставя сами да си отговорите, понеже вие сте умни хора. Всъки отъ васъ знае, до колко изпълнява волята Божия. Казвамъ: когато Христосъ отишълъ въ пустинята, Той влѣзълъ въ съприкосновение съ Божествения Духъ. Когато Христосъ излѣзе отъ водата, Духътъ слѣзе отгорѣ Му като гълъбъ и рече: “Този е моятъ възлюбенъ Синъ, Него слушайте!” Защото Христосъ като излѣзе отъ водата не отиде да проповѣдва, своето учение, а отиде да пости? Той трѣбваше да пости 40 дни и послѣ да възприеме Божия Духъ, за да разбере, кои сж причинитъ, които спъватъ хората да изпълнятъ волята Божия. И разбра той. Тамъ се яви изкусителъ при Нѣго и Му рече: “Направи тѣзи камъни на хлѣбъ!” Той каза: “Не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но и съ всъко живо Слово”. И азъ до сега мислихъ, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе, но сега разбрахъ, че и съ другъ хлѣбъ може да се живѣе”.

Второто положение, което Христосъ научи, е че трѣбва да уповава на Бога и то разумно. Този духъ по-нататкъ взима Христа, изкачва Го на едно високо мѣсто на храма и Му казва: “Хвърли се отгорѣ, защото е писано въ Писанието, че ангелитъ ще те носятъ на ржцѣ, да не би да прѣпънешъ въ камъкъ ногата си”. Христосъ му отговори: “Мене много пжти е носила майка ми на ржцѣ, но азъ разбрахъ, че спасението седи въ това да не изкусявамъ Господа, а съ Духа си да живѣя въ Господа и да изпълнявамъ Неговата воля”. Само въ това седи спасението. “Значи, волята Божия не е въ това, азъ да се качвамъ по високитъ мѣста, Ти ме качи горѣ, ти ще ме снемешъ долу, нѣма защо азъ да се хвърлямъ отгорѣ”. Какво подразбира това? Нѣкоя мома се влюбила въ нѣкой знатенъ момъкъ. Той е високото мѣсто на нѣкой храмъ. Дяволътъ я качва на това високо мѣсто и и казва: “Хвърли се отъ това мѣсто, да му покажешъ, че го обичашъ”. Съ това ще покаже ли тя, че го обича? Че колко

хора сж се хвърлили отъ храма? Въ вода сж се давили, суб-
лиматъ сж гълтали, отъ третия етажъ се хвърляли, отъ
скала се хвърляли, за да покажатъ, че се обичатъ, но любовь
ли е това? Това е една извратена идея въ ума на хората. Ти
нѣма да се хвърляшъ! Ще седишъ на това мѣсто и ще кажешъ:
азъ разрѣшавамъ въпроса между Бога и мене, нѣма какво да
Го изкушавамъ, нѣма какво да се съмнѣвамъ въ Него, азъ го
познавамъ, нѣма какво да казвамъ: Господи, ако ме обичашъ,
прати отгорѣ ангелитъ да ме хванатъ! Какво научи Хрис-
тосъ въ пустинята? Духътъ Му каза: “Ще дойде онзи, който
изкушава хората”. Високото мѣсто на храма, това е гор-
достъта. Ние се гордѣемъ съ своитъ кжци, съ своето богат-
ство, съ своитъ знания, съ своята сила. Дойде изкусителятъ
и ти казва: “Ти си ученъ, ти си великъ, ти си пратенъ за спа-
ситель да носишъ великата култура”. Той ти прави по този
начинъ инъекции, инъектира те. Азъ съмъ виждалъ тия спа-
сители, свѣтътъ е пѣленъ съ тѣхъ, но те не сж могли още и
до сега да го спасятъ. Защо не могатъ да го спасятъ? Хрис-
тосъ разбра това. Духътъ му казва: “Ти нѣма да се подавашъ
на тия слабости”.

Сега, като развивамъ тѣзи идеи, нѣкои ще кажатъ, че
и този начинъ на живѣене не е правъ. Добрѣ, азъ правя едно
научно възражение. Ако ние трѣбва да се установимъ върху
извѣстни форми, ако трѣбва да ги възприемемъ и да считаме,
че тѣ сж неизмѣняеми, питамъ тогава: защо природата не
се спре върху първичнитъ форми, които създаде и върху тѣхъ
да прояви всичкия животъ, ами създаде този почти безконе-
ченъ редъ отъ форми, докато дойде до човѣка? Защо създаде
всички тия форми? - Тѣзи форми прѣдставляватъ училище,
прѣзъ което е миналъ човѣшкия духъ. Тѣзи форми сж листата
на една велика книга. Трѣбва да знаете, че всѣка форма има
два начина на разбиране. Вие може да разглеждате, какво е
устройството на всѣки листъ, а слѣдъ това можете да чете-
те, какво е написано на него, какво е съдържанието му. Въ
единъ листъ, въ една черупка, въ рогата на единъ волъ може

да четете много нѣщо. Защо волѣтъ носи рога? Защо конѣтъ носи копита? Върху копитата на коня, върху рогата на вола може да четете за условията, при които тѣ сж живѣли. Ние можемъ да се смѣемъ на вола, на коня, но много нѣщо е написано върху тѣхъ. Тѣ прѣдставляватъ листата, по които може да се чете. Най-послѣ, като дойдемъ до насъ, и върху насъ има много нѣща написани. Върху всѣки едного има много нѣщо написано. Е, какво е написано? Ние не знаемъ да четемъ, защото отъ сутринъ до вечеръ сме заети само съ мисълта, какво ще ядемъ и пиемъ, съ какво ще се облѣчемъ, каква кжца ще си направимъ и т. н. Дъщеря ни се родила, синъ ни се родилъ, постоянно мислимъ за тѣхъ. Хубаво е това, което мислимъ, но ние още не сме намѣрили тия условия, при които нашитѣ синове и дъщери могатъ да бждатъ щастливи. Азъ съмъ за щастieto на хората, азъ съмъ за живота на хората. Ще каже нѣкой, че трѣбва да служимъ на старото. Нѣмамъ нищо противъ старото, но ако този старъ животъ, въ който върваме може да внесе въ насъ разумностъ, нѣмамъ нищо противъ него. Ако въ паленето на свѣщи може да се внесе разумностъ въ живота, нѣмамъ нищо противъ, нека всинца палимъ свѣщи! Но питамъ: онѣзи, които цѣли 30-40 години палятъ свѣщи и не сж придобили тази разумностъ, необходима въ живота имъ, какво сж придобили? Азъ не осжждамъ нѣщата, но разглеждамъ въпроса принципиално, питамъ: какво се постига съ този старъ животъ? Като разглеждамъ всички въпроси на живота, като вървамъ въ единъ, въ втори, въ трети, какво се постига съ това? Най-послѣ ние се спираме и казваме: ти не мислишъ като мене. Че ти не мислишъ като мене, това е красивото! Азъ като зная, че ти не си едно огледало, което да ме отразява, а си едно разумно сжщество, това ме радва. Прѣдставете си, че азъ прѣдложа на съврѣменнитѣ учени хора единъ автоматъ въ форма на човѣкъ съ ржцѣ, крака, очи, уста и вжтрѣ въ него поставя единъ грамофонъ и го заведа така, че този автоматъ да произвежда най-виднитѣ рѣчи на нѣкои философи на

нѣкои богослови, декламира стихотворения на най-великитѣ поети, питамъ: този автоматъ ученъ ли е? Азъ мога да накарамъ този автоматъ и да нарисува нѣщо, но той художникъ ли е? Пъкъ мога да го накарамъ и да изсвири нѣщо, но той музикантъ ли е? Красивото въ свѣта е не да има ехо на нѣщата, но да имашъ насреща си единъ разуменъ отговоръ. Когато азъ мина покрай нѣкоя долина и извикамъ: жагенъ съмъ! - Какво ще ми се отговори? - Жагенъ съмъ. Азъ казвамъ: пие ми се вода! И автоматътъ отговаря: пие ми се вода. Това не е ли подигравка? А щомъ има едно разумно сжщество, на което кажа: жагенъ съмъ! - То веднага ще се отзове съчувствено. Ще ми каже: "Братко, тукъ наблизо има единъ отличенъ изворъ, еди-на кое си мѣсто е той". Отиде, донесе ми една чашка вода и ми каже: "Заповѣдай"! - И азъ вече имамъ прѣдъ себе си бистра водица. Това значи да имашъ насрѣща си едно разумно сжщество, което да схваща вашитѣ нужди и въ дадения случай пожелава да ви послужи. Не е ли хубаво това нѣщо? Не е ли хубаво да виждаме въ всѣки нашъ ближенъ единъ хубавъ, възвишенъ свѣтъ. Ние изучаваме Бога, изучаваме най-отдалеченитѣ звѣзди, а за най-близкия си човѣкъ казваме: е, той нѣма никакви идеи. Какъ да нѣма идеи? Той е цѣла вселенна! Красивъ е този човѣкъ, Господъ го е пратилъ на земята, има въ него идеи. Дойде нѣкой човѣкъ въ дома ти, а ти казвашъ: нѣма какво да се занимавамъ съ него. Питамъ: постъпилъ ли си благородно? Въ дадения случай какво ще кажатъ ангелитѣ за тебе? Нека вземемъ примѣръ отъ съврѣменнитѣ учени хора, какъ тѣ се интересуватъ и наблюдаватъ и най-малкитѣ явления въ природата. Когато става нѣкакво явление на небето, тѣ веднага взиматъ своитѣ тръби и наблюдаватъ. Тѣ сж точни като часовници, слѣдятъ и най-малката промѣна. Азъ нѣма да кажа, че се очудвамъ на тия хора, защото не съмъ отъ тия, които се очудватъ, но ги похвалявамъ за тази имъ точностъ и казвамъ: ето една отлична черта въ тия хора! Тѣ наврѣме насочватъ телескопа си и отъ малкитѣ работи чоплятъ отъ тукъ отъ тамъ, гледатъ

да научатъ поне малко нѣщо, да разбератъ, какъ се движи нѣкоя звѣзда или комета, слѣдятъ какъ тя се отдалечава или приближава. Красиви сж тия нѣща! Когато нѣкой философъ създава своята теория за слънцето, той разправя нѣща, които не съществуватъ, като да сж отъ 1001 нощъ, но между всички тия факти все има нѣщо вѣрно, все иматъ нѣкои вѣрни заключения. Питамъ ви тогава: тази душа, която вие сте срещнали и за която казвате, че не искате да се занимавате съ нея, разбрали ли сте отгъ иде тя и накъдъ отива?

Често сегашнитъ християни плачатъ за Христа, че прѣди 2,000 години страдалъ много. Че Христосъ страдалъ прѣди 2,000 години, Той е забравилъ тия свои страдания, даже и не ги помѣнава, но Христосъ като гледа съврѣменното човѣчество, въ душата Му се заражда една тжга, че тѣзи хора, които сж живѣли вече 2,000 години слѣдъ Него, не сж се възползували отъ Неговата опитностъ, и не могатъ още да вървятъ, тѣй както трѣбва. Една тжга се вижда по лицето на Христа, малко замислено е, не е така весело. Въ онова предание отъ Сенкевича, какво се разправя за Христа и за апостолъ Петра? Апостолъ Петъръ бѣгалъ отъ Римъ. Христосъ като го срѣща, запитва го: “Къдѣ отивашъ Петре?” Петъръ му отговорилъ: “Господи, отивамъ нѣкъдѣ навънъ да проповѣдамъ”. Христосъ му казва: “Товава азъ ще отида въ Римъ втори пжтъ да се разпна.” Петъръ веднага се досѣти и каза: “Господи нѣма защо ти да се връщашъ, азъ ще се върна назадъ”. Колцина отъ васъ, като Петра, бѣгате отъ Римъ! Ами че вашиятъ мжжъ е Римъ, и вие бѣгате отъ него, като казвате: не искамъ този мжжъ, не искамъ неговитъ идеи, той е толкова доленъ, толкова гаденъ, той е неоправимъ. Възмущава се тя. Бѣга тя отъ Римъ, но Христосъ я срѣща и я пита: “Къдѣ отивашъ, жено?” - Отивамъ да търся своето щастие. Казва и Христосъ: “Азъ ще отида при твоя мжжъ”. Велики герои изисква днесъ свѣтътъ, и мжже и жени! Герои, не страхливци изисква свѣтътъ! Свѣтътъ изисква морални герои, а не герои на паритъ, не герои на силата. Изисква се геройство въ онази

непоколебима вѣра, въ онази непрѣодолима Любовь вжтрѣ въ човѣка? Не е важно какво вие може да мислите заради мене въ дадения случай, важно е какво съмъ азъ въ сжщностъ. Какво съмъ азъ, това зная. И казвамъ: великъ законъ е да служимъ на Бога! Нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ това да служимъ на Бога! И питамъ: ако ние си подадемъ ржцѣ да служимъ на Бога, нѣма ли да оправимъ свѣта? - Ще го оправимъ. И ако ние се съединимъ помежду си, ако се съединимъ съ небето, нѣма да има нищо невъзможно.

При сегашнитѣ условия на живота ние трѣбва да се съединимъ! Не говоря за това съединение, което прави пакости, но за оноа съединение което може да ни направи носители на Великото, Божественото въ свѣта. Ние трѣбва да се съединимъ, и това съединение за въ бждаще ще даде още подобри методи. Азъ не разбирамъ съединение като тия телефони, като тия електрически жици, които носятъ отоплението и освѣтлението. Единъ денъ ние можемъ да прѣмахнемъ тия електрически жици, и тогава Великото, Божественото, ще прѣминава прѣзъ насъ, като прѣзъ жици. Ние ще бждемъ възприематели и ще прѣдаваме тази Божествена енергия. Вие искате да приемете Божествената енергия, но готови ли сте за жертвата? Азъ не говоря за тази обикновена жертва, а за жертва, която изисква юначество, никога да не се колебае и съмнѣвате въ Бога. Смѣли и рѣшителни да бждете! Нима онзи човѣкъ, който е изнамѣрилъ нѣкакво изобрѣтение, съ което може да спъне човѣчеството, е ученъ човѣкъ? Азъ похвалявамъ онѣзи, които измислиха кинематографа; азъ похвалявамъ онѣзи, които измислиха телефонитѣ, печатането, фабрикутѣ за платове; азъ похвалявамъ всичко оноа, което подтиква човѣчеството напредъ; азъ похвалявамъ и всички онѣзи изобрѣтения, които ще дойдатъ въ бждаще за потокъ на човѣчеството, но важно е, какви трѣбва да бждатъ нашитѣ отношения. Нали нашитѣ отношения трѣбва да бждатъ любовни. Въ какво седи тази любовь?

Христось казва: “Азъ зная отгдѣ съмъ дошелъ и кждѣ

отивамъ”. Че Христосъ знаеше това, съ туй именно Той разрѣши една велика задача, и когато Го туриха на кръста, Той каза: “Прости имъ, Господи, защото тѣ още не сж разбрали великата Истина, както азъ съмъ я разбралъ, нека иматъ още една малка благодать за още 2,000 години. Трѣбва да се знае, обаче, че прощава се само на онзи, който прощава, а на онзи, който не прощава не му се прощава. На онзи, който е показалъ милостъ, прощава се, но на онзи, който не е показалъ милостъ, не се прощава. Всѣки народъ, всѣко общество, всѣки индивидъ, каквато и погрѣшка и да направи, щомъ иска да служи на Бога, ще му се прости. Всѣка една душа, каквато и да е тя, трѣбва да се приближи при Бога. Ще ви приведа тогава онзи примѣръ за царъ Соломона по отношение на неговото съчинение: “Пѣсенъ на пѣснитѣ”. Соломонъ е писалъ притчитѣ, писалъ е Еклесиастъ, но “Пѣсенъ на пѣснитѣ” прѣдставлява единъ малкъ любовенъ романъ. Различнитѣ тълкуватели се произнасятъ различно върху “Пѣсенъ на пѣснитѣ”, но азъ вземамъ мистическата страна на въпроса. Туй, което повдигна Соломона въ свѣта, това беше една сунамка. Той, царскиятъ синъ, се влюби въ тази мома, млада овчарка, която пасеше стадото си и го накара цѣлъ день да обикаля около нея. Соломонъ ходилъ въ Египетъ да се учи, но не могълъ да научи уроцитѣ си, не могълъ да научи споредъ светото разбиране онази велика книга на живота, и прѣдлага сърдцето си на тази млада овчарка. Той имаше слабостъ къмъ женитѣ, бѣше човѣкъ на влюбването и разлюбването. Сегашнитѣ хора казватъ: красивото въ живота не седи въ жененето, но ние искаме да се влюбимъ, за да почувствуваме какво нѣщо е Любовта. Тѣхната любовъ азъ уподобявамъ на състоянието на тия, които пиятъ шестъ годишно винце, седнатъ на масата X, Y, Z, зарѣчатъ си всѣки отъ тѣхъ по половинъ килце винце, пийнатъ, развеселятъ се и започнатъ: “Ой, вино, вино, руйно вино!” - замислятъ се дълбоко; пиятъ една чаша, че втора, че трета и започватъ отново да пѣятъ. Ако е нѣкой българинъ, провикне се нѣкоя българска пѣсенъ:

“Заплакала ми е гората, гората още и планината.” И наистина, плаче гората, това е много вѣрно. Плаче гората, но отъ кого? - Отъ човѣка. Такива сж сегашнитѣ любовни чувства на хората - чувства на винцето. Нѣма нищо установено. Да обичашъ единъ човѣкъ, значи да виждашъ въ неговата душа нѣщо красиво, хубаво, да внесешъ въ нея нѣщо ново, да му пожелаешъ доброто. И той като те обича, ще види въ тебе сжщото. Туй, е красивото, Божественото въ живота!

Сега вие като ме слушате, ще кажете: кажи ни нѣщо реално! Добрѣ, да ви кажа нѣщо реално. Прѣдставете си, че азъ съмъ единъ милиардеръ и взема да подписвамъ на този единъ чекъ отъ нѣколко хиляди лева, на онзи единъ чекъ отъ нѣколко хиляди, на трети нѣколко хиляди и то все звонкови, златни, всички като излѣзете отъ тукъ, ще кажете: има смисълъ да се слушатъ такива проповѣди, тѣ сж нѣщо реално. Азъ казвамъ: господа, виждате ли тази пражола? Дамъ на едного една пражола отъ 1,000 лева, на другия 2,000 лева, на трети 10,000 лева и т. н. Всичкитѣ пражоли сж хубави, отлични. Да, това нѣщо е хубаво отъ моя страна, хубаво е отъ ваша страна. Щомъ се свършатъ пражолитѣ, пакъ настава първото положение на недоволство. Слѣдователно, въпросътъ седи другояче. И ние не трѣбва да се самозаблуждаваме. Любовта е вложена вътрѣ въ човѣка и човѣкъ най-първо трѣбва самъ да прояви любовта си, а сжщо и другитѣ да я проявятъ. Ние сме хората, които сега трѣбва да проявимъ любовта си къмъ Бога. Въ Писанието се вижда, че още Моисей е заговорилъ на своя народъ: “Да възлюбишъ Господа Бога твоего.” Христосъ като дойде, и Той потвърди този законъ. И ние казваме: всички ние трѣбва да проявимъ Божията Любовъ. Само така можемъ да имаме една наука въ свѣта. Каква наука? - Наука на дѣйствителния животъ. И тогава, всички науки прѣдъ насъ ще се оформятъ. Днешната математика сжщо ще се оформи. Ако азъ съмъ единъ народенъ учителъ, щѣхъ да кажа на единъ отъ своитѣ ученици “Стоянчо, я ми напиши една единица!” Какво нѣщо е единицата? Какъ

трѣбва да му обясня, какво нѣщо е единицата? - Най-първо ще му обясня единицата съ едно житно зрънце. Ще му дамъ едно житно зрънце и ще го накарамъ да го посади. Послѣ, ще му дамъ едно ябълчно зрънце, или едно зрънце отъ круша и слѣдъ 10 години ще му кажа: "Слушай Стоянчо, единицата, това е отношение на двѣ разумни същества". Да можешъ да напишешъ единицата, това значи да познавашъ Бога.

И тъй, единицата е отношение на човѣка къмъ Бога. Единиятъ полюсъ е Богъ, другиятъ сме ние. Тази частъ, която се вижда сме ние, а другата, невидимата е Богъ. Слѣдователно, отъ тази единица се произвеждатъ всички други числа. Единицата ражда 2-тъ, 3-тъ, 4-тъ, 5-тъ, 6-тъ, и т. н. Азъ ще оставя сега тѣзи работи, защото това е толкова дълбока философия, но казвамъ: въ този смисълъ, научили ли сте, какво нѣщо е математиката? Какво нѣщо е единицата. Нѣкой ще каже: азъ познавамъ Бога. Ами, че като хванете при електричеството положителния и отрицателния полюсъ едновременно, ще имаме токъ, хванемъ ли само единия полюсъ, токъ нѣма да имаме. Щомъ, обаче, хванемъ едновременно и двата полюса, туй течение може да бѣде толкова силно, че да свѣтнемъ, безъ да изгоримъ. Тъй да светнемъ, че отъ насъ да излизатъ пламъци. Казвамъ: ти си намѣрилъ този огънь, който носи животъ. И тогава, отъ главата ти, отъ очитѣ ти ще излиза свѣтлина, и около тебе ще излиза една температура около 100,000 градуса. Питамъ тогава: кой ще бѣде този герой, който ще може да те пипне? Ще кажемъ: това сж само прѣдположения, това сж само хипотези. Казвамъ: само при такъвъ единъ огънь могатъ да се родятъ свещенитѣ идеи. Прѣзъ такъвъ огънь сж минали и пророцитѣ, и апостолитѣ, и Христосъ. Огънятъ, страданията не сж нищо друго, освѣнъ превръщане, омекчаване на твърдитѣ вещества въ организма на човѣка. Защото умствениятъ, духовниятъ свѣтъ не търпятъ никакви съединения. Всички елементи въ въздуха не се намиратъ въ съединения. Слѣдователно, материята въ умствения свѣтъ трѣбва да бѣде сво-

бодна, а не въ съединено състояние. Само тогава ще се роди въ насъ онази възвишена, благородна и свободна мисль. И когато се качваме къмъ възвишеното, къмъ благородното, ще почувствуваме Божията любовъ. Ако опитаме тази любовъ само за една минута, или само за една секунда, никога нѣма да я забравимъ. И всѣки отъ васъ, който само веднѣжъ е близналъ отъ този Божественъ медъ, той е готовъ вече да стане мъченикъ. Това сѣ мъченицитѣ. Тѣ сж видѣли този свѣтъ и за това казватъ: за този свѣтъ сме готови да пожертвуваме всичко. Тѣ нѣма защо да плачатъ. Ако дѣщеря ти, синътъ ти или мъжътъ ти не те слушатъ, ти не трѣбва да бѣгаешъ отъ тѣхъ, но ще ги учишъ. Ако бѣгаешъ, Христосъ ще те срещне. Какво трѣбва да правишъ? - Ще хванешъ двата полюса на този токъ и ще кажешъ на мъжа си: ела и ти да се хванешъ! Ако успѣешъ да го накараешъ само веднѣжъ да се хване ще каже: жено, азъ вървамъ въ твоя Господъ и съмъ готовъ като тебе да жертвувамъ всичко. Този мъжъ ще се промѣни, ще познае Господа. Ще дойде това врѣме.

Та казва Христосъ: “Азъ зная отгѣ и да”. Христосъ знаѣше отгѣ идѣше и накъдѣ отиваше, защото носеше Любовта. Той носеше тази Любовъ, която свързва всички хора на земята. И днесъ Христосъ е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги къмъ Бога, за да ги направи разумни, да внесе въ тѣхъ тази велика идея на живота. Тѣй щото Богъ да живѣе навсѣкждѣ въ свѣта и да бжде все и вся за насъ - това е великата задача, която сжществува сега въ свѣта. Богъ да бжде Богъ на Любовта, Който се изявява като животъ, като Мъдростъ и като Свѣтлина. Богъ да бжде Богъ на Мъдростъта, Който се изразява въ тази Свѣтлина. Богъ да бжде Богъ на Истината, Който носи Свобода. Тази вътрѣшна свобода подмладява, защото само свободнитѣ хора може да се подмладяватъ. Човѣкъ, който нѣма тази Истина въ себе си, той ще се ражда и умира, а човѣкъ, който има тази Истина въ себе си, той постоянно ще се подмладява. Човѣкъ, който носи тази Сво-

бога въ себе си, той никога нѣма да остарѣва, никога въ свѣта нѣма да срещне мжчнотици, които да го обезсърдятъ. И Любовьта като влѣзе въ него, трѣбва да бѣде разумна. Той не трѣбва да изкушава Бога, да се качи въ една малка шлюпка, въ една малка черупка и да каже: азъ ще прѣмина съ тази черупка Атлантическия океанъ и Господъ ще ме пази. Не, ти ще се качишъ на единъ голѣмъ, модеренъ параходъ и като капитанъ на този параходъ ще прѣплувашъ океана. Богъ не се занимава съ такива малки работи, затова ще вземешъ голѣмъ параходъ. Ти можешъ да се качишъ и на единъ малкъ корабъ, но кога? Когато намалишъ милиарди пжти този океанъ, когато го прѣвърнешъ въ едно малко езеро, което и дѣцата могатъ да прѣплуватъ. Когато този океанъ стане малкъ като нѣкой шадраванъ, тогава и дѣцата ще го преминаватъ отъ единия край до другия. Вие ще кажете: азъ прѣплавахъ Великия океанъ. Азъ ще ви кажа: да, голѣмъ герой сте. Но ако искаме да прѣплаваме Великия или Тихия океанъ, който е между Бога и насъ, тамъ се изисква единъ голѣмъ, модерно построенъ параходъ, който да се кара отъ огъня на Любовта. Този параходъ трѣбва да бѣде построенъ отъ материята на Свѣтлината, и всички матроси трѣбва да сж хора на Свободата. Само съ този параходъ може да се прѣплава Великия или Тихия океанъ и да се отиде до онзи брѣгъ на Вѣчния Животъ.

Христосъ казва: “Азъ зная отгдѣ съмъ дошълъ и кждѣ отивамъ, а вие не знаете отгдѣ сте дошли и кждѣ отивате”. Защо не знаете? Сега, слѣдъ като ви говоря тъй вие ще кажете: то се говори така, но още не му е дошло врѣмето, човѣкъ може да живѣе и по другъ начинъ. Не, човѣкъ може да живѣе само по единъ начинъ, той е най-красивия начинъ, той е начинътъ - човѣкъ да служи на Бога. Туй е съзнателниятъ животъ. Човѣкъ не трѣбва да бѣде ексцентриченъ. Човѣкъ който служи на Бога, въ каквото общество и да влѣзе, нито ще се окислява, нито ще рѣждясва, нито ще се изтрива.

Сега, азъ желая всѣки отъ васъ да си зададе въпроса:

азъ зная ли отгъ и да и накждъ отивамъ? “Азъ не ви разрѣшавамъ този въпросъ, той е личенъ за всѣки отъ васъ. Задайте си този въпросъ, разсжждавайте върху него день, два, три и повече, не се смущавайте, той е единъ отъ кардиналнитѣ въпроси.

Христосъ си зададе сжщия въпросъ и отиде въ пустинята, гѣто пости 40 дни. Тамъ той учеше този въпросъ. И при това когато бѣше разпнатъ на кръста, пакъ учеше. Нѣкои казватъ, Христосъ знаялъ всичко. Само Богъ знае всичко. Само Богъ не може да се разпѣва. Но всички Негови служители има какво да учатъ. И Христосъ, като дойде на земята, имаше какво да учи, и Той учаше нѣщо. Онзи, който е вжтрѣ въ Него, Той никога не се учи, но Онзи, който Го изявява, всѣкога се учи. Вие трѣбва да знаете, че всички се учимъ. Туй е красивото въ живота, че ние всѣкога ще се учимъ да познаваме Бога въ Неговата безгранична Любовь, да познаваме Бога въ Неговата безгранична Мждростъ и Свѣтлина, да познаваме Бога въ Неговата Истина и Свобода. И всички форми, които сжществуватъ въ свѣта, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, въ всички тия градации на интелигентностъ ние ще изучаваме красивото и хубавото въ свѣта. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да обмѣни само двѣ мисли съ Бога, и Богъ да му каже само двѣ думи. Туй е достатъчно! Много пжти нѣкои ангели, които сж живѣли хиляди, милиони и милиарди години, сж чули направо отъ Господа само двѣ думи, но двѣ съдържателни думи, които съдържатъ цѣлата вѣчностъ. И върху тия двѣ думи тѣ работятъ. Нѣкои отъ васъ искатъ да говорятъ цѣль день съ Господа. Не, само двѣ думи ще ти каже Господъ. Знаете ли какво ще ти каже Господъ? - Люби Бога! Люби ближния си! Въ интонацията, съ която сж изказани тия думи “Люби Бога, Люби ближния си”, всѣки ще разбере вжтрѣшния смисълъ на живота си. И дѣйствително, думитѣ “люби Бога” значатъ да вземешъ нѣщо отъ Бога. Да любишъ ближния си, значи да проявишъ Божественото навънъ. Единиятъ начинъ е Богъ да се прояви за

насъ, а другото положение е да проявимъ Бога.

Днесъ вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото онѣзи прѣди 2,000 години. Тѣзи хора сж били герои, а вие които се върнахте на земята, имате много работа, много важни въпроси има да разрѣшавате. Напримѣръ, вие имате да разрѣшавате сѣмейни, обществени, научни въпроси, и може да ги разрѣшите само по два начина на Божията Любовь. Ако ги разрѣшите по този начинъ, ще разберете вътрѣшния смисълъ на живота, на науката въ тѣхната благородна страна. И ако имате любовь къмъ ближния си, вие ще имате единъ реаленъ методъ на разрѣшение, съ който ще може и да се проявитъ. И тогава, между васъ нѣма да има никакви противорѣчия по въпроса, какъ трѣбва да живѣете. И тъй, азъ искамъ да ви оставя съ онази мисълъ, съ онова чувство, което ималъ Соломонъ къмъ сунамката, около която обикалялъ по цѣли дни. Тя му дала една свѣтла идея. Тя не се подала на неговитѣ слабости, не се оженила заради него. Заради нея той написалъ книгата “Пѣсенъ на пѣснитъ,” която считатъ, че прѣдставлява отношение на църквата къмъ Христа. Тази сунамка, която живѣ прѣди 2,000 години, имаше единъ високъ идеалъ, една възвишена идея въ себе си. И тя не се рѣши да се ожени даже и за най-разумния царъ, какъвто бѣше царъ Соломонъ и затова му казва: “Ти имашъ едно прѣдназначение въ свѣта и ако се оженишъ за мене, ще го изгубишъ. Тъй както азъ пася тия овци, така и ти трѣбва да се научишъ да пасешъ тия хора”. И дѣйствително Соломонъ най-първо подържаше това учение. Послѣ надойдоха леки жени отъ Египетъ, отъ Асирия и Соломонъ започна да се храни съ шоколадени каши, но и самъ той на каша стана. И раздѣли се тогава царството му. Прѣданието казва, че слѣдъ това той втори пжтъ срещналъ тази сунамка, която му казала: “Ти направи една погрѣшка, не вървя по правия пжтъ”. Той се разкаля отъ тия думи и казалъ: “Като дойда втори пжтъ на земята, азъ ще бжда единъ добъръ и уменъ ученикъ”. Прѣданието казва, че Соломонъ въ врѣмето на Христа е билъ единъ отъ най-добри-

тъ Негови ученици и проповѣдвалъ Неговото учение. Кой е билъ този ученикъ, не казвамъ.

“Азъ зная отгѣ и да” - казва Христосъ.

Сега и на васъ пожелавамъ да знаете, отгѣ идете и накждѣ отивате. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да знаете кждѣ отивате и отгѣ идете. Да знаете, че идемъ отъ онзи свѣтълъ възвишенъ свѣтъ на Любовта, на Мждростта, гѣто Свѣтлината царува; отъ онзи свѣтълъ свѣтъ на Истината, гѣто Свобода царува, гѣто Братство и Равенство царува, за което хората копнеятъ, гѣто хората се познаватъ, единъ за другъ животътъ си полагатъ и съ любовь се обграждатъ и за Бога живѣятъ.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ
на 13 декември, 1925 г. въ гр. София.

Добрата земя.

“А друго паднѣ на добрѣтѣ земя, и като израсте, стори плодѣ стократенѣ”.

Семето, което паднало на добрата почва, на добрата земя, дало плодѣ стократно. Обикновената истина може да се разбере по нѣколко начина. Обикновената истина е тази, която хората сѣ пипали по нѣколко пѣти, затова е станала обикновена. Тази обикновена истина хората наричатѣ факти. Това е фактѣ, казватѣ тѣ, - нищо повече. И този фактѣ ходи отѣ рѣка на рѣка, тѣй както обикновената златна монета минава отѣ рѣка на рѣка, влиза въ касата на единѣ, на втори, на трети, на четвѣрти банкерѣ, навсѣкѣ-дѣ обслужва. Отѣ чисто материалистично гледище, една монета, която е ходила отѣ рѣка на рѣка и е минала прѣзѣ рѣцѣтѣ и на най-ученитѣ и на най-проститѣ, пострадала ли е? Отѣ гледището на материализѣма тази златна монета нищо не е пострадала, обаче отѣ гледището на духовния свѣтѣ, тази златна монета е пострадала много. Тогава азѣ ще ви запитамѣ слѣдния фактѣ: защо нѣкои малки дѣца, като ги цѣлуватѣ мъже или жени, не казватѣ нищо, оставятѣ се да ги цѣлуватѣ, а други дѣца, (като ги цѣлуватѣ), плачатѣ, крѣскаатѣ, не се подаватѣ. Защо последнитѣ не сѣ доволни отѣ тази цѣлувка? Азѣ нѣма да обяснявамѣ това нѣщо, то е фактѣ, нищо повече. Азѣ мога ли да ви обяснявамѣ, какво нѣщо прѣдставлява числото едно? Да кажемѣ, че всинца тукѣ сте професори, и азѣ почна да ви обяснявамѣ числото едно, как ще се почувствувате вие? То значи да уроня вашия престижѣ, вашия авторитетѣ. Има нѣща които азѣ не ви обяснявамѣ за да не уроня вашия престижѣ. Нѣкои питатѣ: защо той не ни обяснява тѣзи нѣща? - За да не урони вашия прѣстижѣ, професори сте вие. Какѣ ще ви говоря, какво нѣщо е единицата? Да седна да ви обяснявамѣ, какво нѣщо е единицата, какво нѣщо е двойката, нѣма смисълѣ, вие знаете тия

нѣща. Да седна да ви обяснявамъ, какво нѣщо е жената, пакъ нѣма смисълъ. Защо? Защото много писатели, много философи обясняватъ, какво нѣщо е жената. Не бутайте този въпросъ! Не бутайте двойката! Жената въ аритметиката е двойката. Адамъ въ Писанието е единицата. Не бутайте нито единицата, нито двойката! Защо? Защото хората, сами по себе си, сж професори. Като ви говоря тъй, вие ще ме разбирате въ правия смисълъ. Нѣкоя двойка пита: ти познавашъ ли мъжа ми? Не питай никого, познава ли мъжа ти. Какъ ще го познава? Той е единица. Не поменавай името му. Защо? Когато слънцето изгрѣва, за тебе ли изгрѣва? Ще кажешъ, че изгрѣва за тебе. Добръ, като е така, повикай го тогава на гости. Но то не идва. Значи, не изгрѣва за тебе. - Ама азъ мисля така. Да, всѣки може да мисли като тебе. Реално въ свѣта е само това, което може да дойде при насъ. Реалното сжщество за насъ е само това съ което можемъ да обмѣнимъ двѣ разумни думи, и което може да дойде при насъ. А всѣко нѣщо, съ което не можемъ да обмѣнимъ двѣ разумни думи, и което не може да дойде при насъ, по отношение на себе си може да е реално, но по отношение насъ не е реално. Тѣй съвременната наука опредѣля кои нѣща сж реални. Що е реалностъ? Реалността е отношения на живи сжщества, отношения на съзнанието. Азъ мога да съзнавамъ двѣ нѣща, че нѣщо е вътрѣ въ мене или извънъ мене. Напримѣръ, когато болката е вътрѣ въ мене, въ стомаха ми, тогава съзнавамъ, че нѣщо ме боли. Значи, тази болка е реално нѣщо. Защо се проявявашъ? - Болка усещашъ. Казвашъ: имамъ една реалностъ, прѣдъ която се покланямъ. Да, азъ се покланямъ прѣдъ всѣка реалностъ, която чувствувамъ, или която усещамъ. Мене ме боли стомахъ, та съмъ се прѣвилъ отъ болка, а нѣкой ми казва: стой правъ, дѣ! Когато дойде тази реалностъ въ тебе, и ти ще се превивашъ. Той казва: не, азъ не се покланямъ прѣдъ реалността. Но гледамъ, на другия денъ тази болка дошла и въ него, и той се превива и казва: превивамъ се прѣдъ реалността. Нѣкой беденъ човѣкъ, на когото

жена му умира, отива при доктора и казва: “Господинъ докторе, жена ми умира!” “Е”, казва докторътъ “файтонъ можешъ ли да ми пазаришъ?” - Не мога. “Щомъ не можешъ, и азъ не мога да дойда у васъ”. - Ама нѣмамъ нито петъ пари въ джеба си. “За бѣднитѣ хора има опрѣдѣлени доктори отъ държавата, иди на едѣ-коя си улица, тамъ ще намѣришъ нѣкой отъ тия лѣкари, който ще може да прѣгледа жена ти”. Този професоръ е отъ високопоставенитѣ, той не се занимава съ групавитѣ единици. Той казва: азъ не се занимавамъ съ групавитѣ единици. Ами съ кои? - С облеченитѣ единици се занимавамъ. Коя е групавата единица? - Която нѣма съдържание. А коя е облѣчената единица? - Която има съдържание, разбира се.

Та казвамъ: сега ние ще се приближимъ къмъ реалността, която има отношение къмъ насъ. Тази реалностъ може да има чисто материални отношения, подразбирамъ външния животъ, животътъ на формитѣ. Тази реалностъ може да бжде и вътрѣшна както я наричатъ субективна или интроспективна, както щете я наречете, това е съдържание на самия животъ. При това, тази вътрѣшна реалностъ, която съдържа и формата и съдържанието, прониква всичко, и ние я наричаме смисълъ на живота. Тогава имаме форма, съдържание и смисълъ. Всички ние въ съвременния животъ сме достигнали до първата стѣпка на реалността до формитѣ. Всичко онова, което ни радва въ живота, това сж формитѣ. Външното е което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите, насъ може да ни радва само това, което има образъ. Не мислете, че въ образитѣ нѣма реалностъ. Образитѣ сж изразъ на разумния животъ. Когато имате една хубава картина, на какво се радвате? - Радвате се на разумността, която е вложена въ нея. Ако тази картина най-първо е микроскопическа, и вие я увеличавате колкото цѣлото земно кълбо, какво ще видите? - Ще видите вече нейнитѣ черти, но тѣй груби, тѣй дебели, че ще изгубятъ своята предишна красота. Когато тази кар-

тина е малка, сбита въ единъ малъкъ мащабъ, въ това именно седи красотата. Красотата седи въ разумното съчетание на тия малки, живи черти.

Азъ ви говоря на единъ разуменъ езикъ. Когато вѣчността се ограничава, или когато вѣчността се проявява, или когато вѣчността проявява своята разумностъ, трѣбва да я вложи въ една малка форма. Тамъ именно е най-голѣмото изкуство въ свѣта. Изкуството не е въ създаването на великитѣ свѣтове, създаването на слънцата и на планетитѣ, но въ създаването на онѣзи дребни нищожни форми, гѣто не виждаме никаква интелигентностъ. Обаче въ всѣка форма, колкото и да е малка, тя има толкова интелигентностъ, колкото и въ човѣшкото естество. Нека съврѣменнитѣ хора, които отричатъ всѣкаква интелигентностъ на малкитѣ същества погледнатъ на тия малки мидички и видятъ каква форма, каква култура, какви дрехи иматъ тѣ, колко хубаво сж полирани! Какъ ще си обяснитѣ всичко това? Ще кажете, че това е инстинктъ, или че това е природа. Турцитѣ наричатъ това “бошлавъ”, празни приказки. Какво нѣщо е инстинктътъ? - Е, то е, казватъ, нагонъ. Какво нѣщо е нагонътъ? - Потикъ. Разумността не е нито инстинктъ, нито нагонъ, нито потикъ. Тя се изразява въ всички тия нѣща, но не е нито едно отъ тѣхъ. Ако човѣкъ има нагонъ, това още не е разумностъ. Та нима онази граната, която хвърчи въ въздуха съ голѣма бързина, е разумна? Нима онзи часовникъ, на който показателятъ се движи, е разуменъ? Нима онзи автомобилъ, който се движи по улицата, е разуменъ? Нима онзи параходъ, който се движи по морето, е разуменъ? Ако е разуменъ, нека го оставимъ самъ да се движи. Нека извадимъ всички хора, които го управляватъ и да го оставимъ самъ, да видимъ какво ще направи. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ, че аеропланитѣ станали разумни, защото могли да се движатъ въ пространството и безъ авиаторъ. Да, но авиаторътъ отдолу пакъ мисли за аероплана, напътва го съ своята мисль. Я да го остави самъ на себе си, та да види!

Всички съвременни хора искатъ да разрѣшатъ реалността, да разрѣшатъ смисъла на своя животъ, но вървятъ по единъ кривъ пжтъ. Всичко въ живота седи въ това, че хората сж се отклонили отъ своя правъ пжтъ, и вслѣдствие на това отклонение днесъ се зараждатъ всички нещастия. И науката имъ фалира, и религията имъ фалира, и убѣжденията имъ се развалиха, всичко пропадна. Защо? Само поради единственото обстоятелство, че сж се отклонили отъ правия си пжтъ. Това не е защото съвременнитъ хора нѣматъ наука. - Иматъ наука. Не че нѣматъ и идеали. - Иматъ идеали. Не че нѣматъ и стремежи. - Иматъ стремежи. Какво имъ липсва тогава? Какво липсва на съвременната европейска култура? Всичко иматъ, но имъ липсва съзнанието, че се отклонили отъ правия пжтъ на живота си, вслѣдствие на което тѣ забатачиха и не могатъ да си изкаратъ кораба. Тѣ сега седятъ и мислятъ, наждѣ да го изкаратъ. Ако вървятъ напредъ - ще потънатъ; назадъ не могатъ. Тогава? Ще кажете: нагорѣ! Съвременната култура се забатачила така, както се забатачиха рибитѣ едно врѣме. Въ миналото имало една култура, на която хората тѣй се забатачили, както съвременнитъ хора, и Господъ имъ казалъ: "Само чистотата може да ви избави отъ тая проказа!" И тогава всички хора рѣшили да станатъ риби, да минатъ прѣзъ водата и така да се изчистятъ. Но като влѣзли въ водата, изгубили своята рѣчь и онѣмѣли. Тѣ добили външна чистота, но изгубили словото си. Слѣдователно, съ това не се постига цѣльта. Когато човѣкъ пожертвува една истина, за да спечели друга истина, или когато човѣкъ пожертвува едно благо, за да постигне друго благо, това не е правиленъ пжтъ. Въ математиката по нѣкой пжтъ ние замествае едно число съ друго, но въ истинския животъ не можемъ да замѣствае нѣщата тѣй безразборно. Трѣбва да ви приведа нѣкой по-сжщественъ примѣръ, за да разберете мисълта ми по-лесно. Ако те заболи окото и отидешъ при нѣкой свой съседъ и му кажешъ: хайде да размѣнимъ очитѣ си! Едното ми око недоволно е нѣщо

отъ мене, затова извади ми това око и го тури на себе си, пъкъ азъ ще извадя твоего и ще се размѣнимъ. Питамъ: вие двамата, които разсжждавате така, вашитѣ работи ще се уредятъ ли? - Нѣма да се уредятъ по никой начинъ. Единственото важно нѣщо за васъ е това, че очитѣ ви не трѣбва да се мѣстятъ. Даже ако очитѣ се движатъ много изтриватъ се. Отъ какво ослѣпяватъ хората? Много съврѣменни хора ослѣпяватъ отъ това, че искатъ да виждатъ всичко. Азъ наблюдавамъ хората въ театъра или въ нѣкой концертъ. Ужъ отишли за театъръ или за концертъ, но насочили своя бинокль къмъ публиката и гледатъ натукъ-натамъ, а като се върнатъ дома си, очитѣ имъ се изтрили. Защо? Защото гледатъ много. Нали отишли за концерта? Кой е главниятъ актьоръ тамъ? - Виртуозътъ. Ако сж отишли на театъръ, кой е главниятъ актьоръ? Който играе. Какво ще разглеждашъ другитѣ? Публиката и ти сте едно и сжщо нѣщо. Вие сте единъ и сжщъ числителъ. Важното нѣщо е героятъ, актьорътъ. А колко сж тия актьори? Може да сж 10-15. Гледайте тѣхъ, и очитѣ ви нѣма да се развалятъ. Защо се развалятъ семейнитѣ отношения? Азъ ще ви кажа сега. Но вие ще кажете: кажи ни нѣщо за добрата земя! Чакайте малко! Понеже сега, 2,000 години слѣдъ Христа, сме на земята, азъ обяснявамъ, какво значи “добрата земя”. Христосъ е далъ по-хубаво обяснение за това, и нѣкои нѣща азъ не искамъ да ги обяснявамъ, за да не уроня вашия престижъ.

Азъ ви казвамъ, че нѣма да засѣгамъ единицата и двойката, но ще засегна единъ въпросъ, който ще повдигне вашия престижъ, като професори. Да не ви се види обидна думата “професоръ”. Професоръ значи човѣкъ, който изповѣдва нѣщо. Идете въ Америка или въ Англия, и ще видите, че тамъ всѣки християнинъ казва за себе си: азъ съмъ професоръ по християнството. Защо се нарича професоръ? - Понеже изповѣдва това нѣщо. Изобщо всѣки американецъ или англичанинъ казва за себе си, че е професоръ. По какво? - По каквото и да е. Обаче въ България, за професоръ считатъ само този, който

чете лекции въ университета. Въ Америка всѣки е професоръ. Тамъ има толкова доктори, че ябълка да хвърлишъ, все докторъ ще ударишъ. Когото срещнешъ, все е докторъ, все “du”, “du”. И тогава, за да различатъ, кой по какво е докторъ, казватъ “du - du” докторъ по богословието; “ел - du” - докторъ по правнитѣ науки; “ем - du” докторъ по медицината и т. н. Въ България всѣки земледѣлецъ казва: “дуй - дуй”. Значи всички български земледѣлци сж произвели своитѣ рала въ богословски доктори. Туй е едно съвпадение на нѣщата. Защо обаче се разваля семейния животъ на хората? Нѣкой пжтъ жената е актьоръ на сцената, а мжжътъ е публиката. Ако той гледа само своята актьорка, тѣ ще иматъ ангелски животъ, но понеже мжжътъ, като дойде въ театъра, вземе си бинокла и започва да гледа и другитѣ. Въ тази актьорка се явява ревностъ, защо той не гледа само нея, а гледа и на другитѣ. Подига се въпросътъ: какъ тѣй публиката да гледа и на другитѣ хора? Най-послѣ той нѣма ли право да гледа и на другитѣ актьори? Нѣма ли право той да си даде мнѣнието? Той има право и да гледа, и да фотографира. Другъ пжтъ законътъ е обратенъ, мжжътъ е актьоръ, а жената е публиката. Ако жената гледа само на актьора, тогава нѣма да стане нищо, но ако тя поглежда и къмъ публиката, главно къмъ женскитѣ почитатели, да не би да гледатъ къмъ нейния актьоръ, тогава става голѣмъ споръ и се явява недоволство. Какъ тѣй тѣ смѣятъ да поглеждатъ къмъ този актьоръ! Чудни сж хората! Богъ е далъ свобода на всички хора да гледатъ. Турцитѣ казватъ: да гледашъ хубавото, това е щастие, има нѣщо добродѣтелно въ него. Това спасява човѣка, потиква го къмъ нѣщо хубаво. Казвамъ сега: туй нѣщо можемъ да прѣнесемъ и въ нашитѣ религиозни убѣждения. До тогава, докато ние вѣрваме само въ единъ Господъ и се държимъ въ Него, мисълта ни се развива много правилно, но вземемъ ли всѣки день да мислимъ, какъвъ е този Господъ, дали има само единъ Господъ или повече, въ насъ става цѣла каша: И започваме: единиятъ Богъ билъ Брама, другиятъ

билъ Кришна и т. н.

Сега, ще ви приведа на български езикъ единъ митически разказъ, споредъ който астрономитъ обясняватъ образуването на свѣта. Той е следниятъ. Когато Брама направилъ свѣта въ всичката негова красота, той повикалъ на угощение въ своя дворецъ всички богове въ вселенната. Брама се облѣкълъ въ своята старческа тога, а другитъ богове, млади и стари по възраст, се облѣкли въ най-хубавитъ си дрехи. Явяватъ се тѣ при Брама, за да получатъ своитъ подаръци, да имъ се даде кому какво трѣбва, да имъ се опрѣдѣлятъ службитъ. По едно съвпадение, тъкмо този день билъ рождения день на първата дъщеря на Брама, най-красивото сжщество въ свѣта, наречена “Зората”. Тя била толкова красива, толкова хубава, че нѣмало сжщество въ свѣта, което като я види, да не се влюби въ нея. И самиятъ Брама се влюбилъ въ дъщеря си. Когато дъщеря му влѣзла въ двореца при Брама, понеже го много обичала, приближила се при него, пригърнала го и го цѣлунала. Когато другитъ богове видели това нѣщо, паднали на лицето си отъ уплаха. Това било голѣмо светотатство отъ страна на тази мома. Тѣ имали особена прѣдстава за Брама. Да дойде при Брама една млада мома, да си позволи да го цѣлуне и той да позволи да стане това нѣщо - това било голѣмо сътресение за тѣхъ. Питамъ: меродавно ли е за морала на Брама мнѣнието на тия богове, които Той поканилъ на угощение въ двореца си? Тѣ сж разбрали външната страна на живота. Брама пришепналъ на своята дъщеря: “Дъще ти си много красива, ти си единственото благо на свѣта. Ти много сълзи ще изтриешъ, но и много сълзи ще създадешъ въ свѣта. Мнозина ще направилъ щастливи, но и мнозина ще направилъ нещастни. На едниѣ ще откриешъ красотата на тѣхната душа, на тѣхния умъ, на тѣхния духъ, а на други ще откриешъ тѣхнитъ неджзи и тѣхнитъ отвратителни черти, за което тѣ ще те намразятъ. И ти сама ще бждешъ нещастна въ живота си, докато се върнешъ при мене и ти прѣдамъ втория урокъ.”

Питамъ ви сега: какво разбрахте вие? Ако ме питашъ, защо днесъ си неспокоенъ, ще ти кажа: дъщерята на Брама те е посѣтила, открила е нѣкоя лоша черта въ тебе, и ти си недоволенъ отъ нея. Огледашъ се въ огледалото и виждашъ, че не си красивъ, че си черенъ, а онѣзи, които ще те цѣнятъ, цѣнятъ те по лицето. Хайде сега, какво ще кажете? Човѣкъ трѣбва да има достоинство! Какво достоинство имате, лесно ще го проверите. Какъ? Идете на нѣкой балъ, и вижте, ако нѣмате хубаво, красиво лице, ще можете ли да играете на този балъ? Може да играете, но само съ посрѣдственитѣ хора, а онѣзи високопоставенитѣ даже нѣма да ви обърнатъ внимание. Но ако вие, ти или той, въ женски или мъжки родъ, сега говоримъ за женски родъ, ако имате красотата на дъщерята на Брама, на това непрестъпно божество, всички ще ви обърнатъ внимание. Защо се уплашиха тия богове? Понеже който погледне Брама, му затреперватъ гащитѣ, на български да се изразя. Външно той е толкова страшенъ, но тази свѣтлина, която излиза отъ него, не показва, каква е външната му страна, а какво има вътрѣ въ него. Страшното въ Брама е частичниятъ животъ на онѣзи сжщества, които живѣятъ неразумно. Страшното въ Брама е онзи великъ корабъ, който като е пжтувалъ съ години по морето и се е върналъ най-послѣ на пристанището, цѣлата му повърхност отъ пояса надолу е обрасла съ миди. Той е изгубилъ своята приятна, чиста външностъ и трѣбва да се тури на силенъ електрически токъ, за да се очисти.

Та казвамъ: всѣки отъ насъ, като мивнава прѣзъ живота, все ще се натъкне на нѣкакви противорѣчия. На първо мѣсто ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да обича Бога, трѣбва да обича своята душа, трѣбва да обича ближния си. Така е, но вземете простия фактъ: ражда ти се синъ или дъщеря, и нѣкой пжтъ ти си доволенъ, а нѣкой пжтъ си недоволенъ. Защо? Нѣкой пжтъ бащата не е доволенъ, че се родила дъщеря, а нѣкой пжтъ и майката не е доволна - и двамата не сж доволни, че се родила дъщеря и казватъ: да бѣше поне момченце!

На тия години да имаме момиченце, какъ ще го упазимъ! То е цѣло нещастие за насъ. Питамъ ви тогава философски, споредъ езика на съврѣменнитѣ хора: какъ овцитѣ опазватъ своитѣ млички? Какъ тѣзи нежнитѣ кокошки и птици упазватъ своитѣ млички? Упазватъ ли ги? - Не ги упазватъ. Но нѣкой пжтъ тѣхнитѣ млички, тѣхнитѣ дъщери ставатъ угощение на трапезитѣ на вълцитѣ; нѣкой пжтъ тѣхнитѣ млички ставатъ угощение на трапезитѣ на мечкитѣ; по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ млички ставатъ угощение на трапезитѣ на тигритѣ; по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ млички ставатъ угощение на трапезитѣ на лъвоветѣ; по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ млички ставатъ угощение на трапезитѣ на змиитѣ и т. н., а по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ млички ставатъ угощение на трапезитѣ на хората. И всички казватъ, че това е въ реда на нѣщата, че по-малкитѣ същества трѣбва да ставатъ жертва на по-големитѣ.

Сега, ние не се интересуваме отъ външнитѣ прояви, на живота, насъ ни интересуватъ вътрѣшнитѣ прояви, които ще дадатъ стабилностъ на нашия животъ. Ние съврѣменнитѣ хора, искаме да живѣемъ. Прѣди насъ хората на земята сж имали сжщитѣ стремежи, слѣдъ насъ хората ще иматъ сжщитѣ, стремежи, но законитѣ на миналото, законитѣ на настоящето и законитѣ на бждещето сж едни и сжщи. Значи, животътъ трѣбва да се разбере по форма, по съдържание и по смисълъ. Разумниятъ животъ тогава ще има отношение къмъ добрата почва, къмъ добрата земя. Разумното слово може да расте на разумна почва. И ако ние имаме тази основа, тази почва всичко може да ни даде. На земята вие може да посадите и най-хубавитѣ ябълки, круши и сливи. Подъ “почва” разбирамъ външнитѣ и вътрѣшнитѣ условия. Ако тѣзи условия се развалятъ, кои сж причинитѣ? Казвате, че тия причини се криятъ въ самата природа. Да допуснемъ, че остѣта на нашата земя вмѣсто да е перпендикулярна спрѣмо своята еклиптика, е наклонена съ 23 градуса. Накждѣ е наклонена тя? Онѣзи, които изучаватъ астро-

номията, ще видятъ какъждѣ е наклонена земната ось. Пъкъ нали казвамъ, че всинца сте професори, знаете това нѣщо. Хайде да не бутамъ този въпросъ, но фактъ е това. казвате: земята е наклонена само на 23 градуса. Да, но тия 23 градуса сж създали нещастieto на съврѣмненната култура. Нѣкои казватъ, че отклонението на земната ось съвпада съ грѣхонпадението на човѣка. А пъкъ азъ ви казахъ, че двѣ линии сж успоредни само тогава, когато перпендикулярътъ на тия двѣ линии никога не се измѣня. Щомъ той се измѣни и е перпендикуляренъ само къмъ едната страна, а не е перпендикуляренъ и къмъ другата страна, тия двѣ линии не сж успоредни. Щомъ е перпендикуляренъ и къмъ двѣтъ линии, тѣзи двѣ линии сж успоредни. Тѣ не само че сж успоредни, но сж и разумни. Защото има успоредни линии безъ да сж разумни. Разумнитѣ линии се отличаваатъ. Слѣдователно, когато въ математиката се казва, че двѣ линии сж успоредни подразбира се, че тѣ не се пресичатъ, освѣнъ въ вѣчността. Онѣзи професори, които се занимаватъ съ висша математика се справятъ съ този въпросъ въ своитѣ библиотеки. Впрочемъ, като професори, вие знаете, че двѣ успоредни линии сж разумни линии и като така, тѣ ще намѣрятъ единъ методъ да се срещнатъ въ вѣчността. Казвамъ: ако една царска дѣщеря се влюбва въ сина на единъ овчаръ, привидно взелъ овчарска форма, а въ сжщностъ той е ангелъ, дошълъ отъ небето, отъ висшитѣ свѣтове за да прекара единъ животъ на земята, и ако този царски синъ скрито обича царската дѣщеря, тѣ нѣма ли да намѣрятъ благоприятни условия да се срѣщнатъ, да се разбератъ, макаръ че тази царска дѣщеря живѣе при най-строгия моралъ, при най-строжитѣ обичаи, които владѣятъ въ двореца? - Ще намѣрятъ. Какъ? - И на земята, и въ въздуха, и въ другия свѣтъ, тѣ ще намѣрятъ начини да се срещнатъ, понеже сж разумни. Нѣма само единъ начинъ за срѣщане въ свѣта. Начинътъ за съобщението на двѣ души не е само единъ - много начини има.

Нѣкой казва: да цѣлуна този човѣкъ. Ами какъ ще го

цѣлунешъ? Цѣлувката е само въ твоеото съзнание, тя съществува въ тебе само като една идея. Нѣкой казва: азъ го цѣлунахъ въ устата. Не, никого не можешъ да цѣлунешъ въ устата. Ако цѣлувката е нѣщо истинско, нѣщо реално, то ако цѣлунешъ единъ умрѣлъ човѣкъ, той трѣбва да се съживи. Азъ виждамъ, какъ роднинитѣ, приятелитѣ на нѣкой умрѣлъ се изреждатъ да го цѣлуватъ, но това не е цѣлувка, това е прѣдателство. И Юда цѣлуна така Христа. Онѣзи, които цѣлуватъ умрѣлитѣ по моя начинъ, това е прѣдателство въ моитѣ очи, т. е. не въ моитѣ очи, но въ очитѣ на небето. И Юда прѣдаде така Христа. Христосъ каза: “Съ цѣлувка ли прѣдавашъ Синъ Человѣчески?” Ако тази цѣлувка е изразъ на Божествената Любовь, този умрѣлъ трѣбва да стане, да се съживи и да възкрѣсне. Ако цѣлунешъ нѣкого, който е наскърбенъ, натжженъ, тази цѣлувка трѣбва да му подѣйствува като токъ, трѣбва да го съживи. Ние говоримъ това за разумнитѣ обичаи, а за обикновенитѣ обичаи то е другъ въпросъ. Ние не искаме да разрушаваме сегашнитѣ разбирания. Сегашнитѣ обичаи, това не е методъ на природата. Природниятъ методъ е еволюцията, която постоянно възобновява нѣщата.

Слѣдователно, ние трѣбва да прѣобразимъ свѣта, защото въ него има много неджзи. Ще ми кажете: вие сждите свѣта. Не, за да сждя свѣта, трѣбва да извикамъ прѣдъ васъ хилядитѣ родове, произлѣзли отъ този първоначаленъ родителъ Адамъ и отъ тази първоначална майка на поколѣнията Ева, и тогава да видимъ, кой какво е допринесълъ за човѣчеството. Казвате нѣкому: ти си виноватъ. Не, азъ не съмъ виноватъ. Ако разгледате моята вина, ще видите, че тя е много малка; трѣбва да я турите подъ микроскопъ и така да я търсите. Въпросътъ не се разрѣшава тъй лесно. И Богъ, Който разбира този законъ, ще сжди праведно. Ние казваме: всички хора сега колективно сждятъ. И наистина, колективно трѣбва да се сжди, а не индивидуално. Ако трѣбва да има сждба, цѣлото човѣчество трѣбва да се сжди! При това, даж-

битѣ трѣбва да се разхвърлятъ на всѣки еднакво, та кому по колкото се падне. На мене какво ще ми се падне? - Много малко. На втори, на трети - сжщо.

И тъй, азъ казвамъ: сѣмето, което паднало на добрата земя, е разумното слово. Най-първо нека се роди въ насъ едно силно желание да познаемъ Истината. Чрѣзъ тази Истина да познаемъ Бога, но не тъй, както Го познаха поканенитѣ богове въ двореца на Брама, които отидоха да добиятъ нѣщо, но като видѣха, че дъщерята на Брама дойде и го целуна, тѣ паднаха на очитѣ си отъ страхъ и излѣзоха вънъ. Ние сме ние които създаваме този мѣродавенъ моралъ въ свѣта. Въ новия моралъ трѣбва да има по-голѣма дълбочина и по-голѣма широчина. Защо, обаче, тия богове изпаднаха на лицето си и останаха недоволни? Тия богове не подозираха, че младата мома е дъщеря на Брама, а мислеха, че е нѣкоя чужда за него мома, а всѣки въ себе си бѣше влюбенъ въ нея и имаше скритото желание да я вземе за жена. Като видѣха, че Брама шепне нѣщо на тази мома, тѣ си казаха: “Този, най-силниятъ отъ насъ, ще я вземе за жена, и като се научи, че ние сме влюбени въ нея, всички ще ни очисти, и нито косъмъ нѣма да остане отъ насъ”. Затова тѣ си казаха: “Ние ще си мълчимъ и ще излѣземъ отъ тукъ незабѣлѣзано”. Ще кажете: какъвъ е дълбокиятъ смисълъ, който ги е заставилъ да излѣзатъ навънъ? - Страхътъ, че Брама е по-силенъ отъ тѣхъ. Но въ ума на Брама ни най-малко не е имало такава идея. Боговетѣ сж мислили за едно, а Брама си мислилъ за друго. И тогава, Брама като видѣлъ, че тия богове скрили едно зло въ себе си, отъ очитѣ му паднали двѣ сълзи. За да увѣковѣчи тия сълзи, Брама създалъ човѣшкитѣ очи. Заради грѣховетѣ, които били скрити въ боговетѣ, които Брама поканилъ на гости въ двореца си, той пролѣлъ двѣ сълзи, отъ които се образували човѣшкитѣ очи. Ето, разбрахте ли сега произхода на вашитѣ очи?

Та ние, които сме дошли до тази фаза на своето развитие които сме поканени днесъ на това угощение, ще мислимъ

ли като тѣзи богове? - Не. Христосъ казва: "Ако азъ кажа, че не Го познавамъ и трѣбва да живѣя за себе си, ще бжда подобенъ на васъ, нѣма да има помежду ни никаква разлика, но азъ Го познавамъ и изпълнявамъ Неговата воля". Каква е волята на Бога? Каква е волята на Христа? - Каква е волята на свѣтлината. Каква е волята на дъщерята, която е цѣлунала Брама. Въ нея имало доблестъ! Брама, който работилъ толкова години, като се явилъ въ свѣта, явилъ се въ своята стара, окаляна греха, и дъщеря му, като знаела, че той създалъ свѣта, дошла при него, цѣлунала го и му казала: "Татко, много ти благодаря, че създаде свѣта заради мене. Азъ ще се старая да го украся". Той се зарадвалъ, че има умна дъщеря и я нарекълъ "свѣтина - зора", проява на живота, като и казалъ: "Носи всичкото това благословение навсѣкждѣ по свѣта, дѣто те очакватъ! Носи радостъ и веселие на скърбеци и тѣжни и разправяй, че всичко е създадено за добро на онѣзи, които разбиратъ. Казвамъ: сега и вие сте нещастни. Защо? - Влюбили сте се. Вие сте поканени на гости въ двореца на Брама и сте се влюбили въ неговата дъщеря. Нѣкой казва: азъ съмъ нещастенъ. Гледамъ го, влюбилъ се, но не иска да каже Истината. Азъ не се подигравамъ, но казвамъ, че сте се влюбили. Влюбването е хубаво, красиво нѣщо.

Въ Писанието се казва: "Горко на богатия". Кой е богатия въ свѣта? Азъ казвамъ: младитѣ! Това сж богатитѣ. Старитѣ това сж сиромаситѣ. Горко на васъ богатитѣ! Горко на васъ младитѣ. Че кой ще се бие въ свѣта? - Все младитѣ. Кой ще се напие? - Все младитѣ. Старитѣ хора могатъ ли да се биятъ? Не, тѣ сж светии. Гледамъ нѣкой младъ, напѣчилъ се, напѣлнилъ кесията си съ пари, върви, готовъ съ всекиго да се разправя. Горко на васъ младитѣ! "По лесно е камила да мине прѣзъ иглени уши, нежели младъ да влѣзе въ Царството Божие". Какво ще кажете сега? Ако тѣлкуваме тия нѣща така, то ако единъ баща ражда богатъ синъ, какво ще очаква отъ този синъ? Не богатъ, но разуменъ трѣбва да бжде съврѣмениятъ младъ човѣкъ. И когато ние

казваме, че човѣкъ не трѣбва да бжде богатъ, ние подразбираме, че на младитѣ не трѣбва да имъ се дава само сила, но силата всѣкога трѣбва да бжде придружена сж разумностъ, защото силата въ човѣшката душа безъ разумностъ е богатство, което може да се употреби за зло, за лоши работи. И Христосъ казва: "Силнитѣ физически, безъ разумностъ нѣма да се спасятъ, защото само разумността дава сила, само тя въвежда въ Царството Божие". Слѣдователно, ако богатитѣ хора не се отрекатъ. . . Отъ какво да се отрекатъ? - Да се отрекатъ отъ своето безумие. Безумие е да се разрушава онова, което Богъ е създалъ въ свѣта! Безумие е да се разрушаватъ добродѣтелитѣ! Нѣкои казватъ: нѣма добродѣтели - кради, убивай колкото искашъ! Нѣма Истина - лъжи колкото искашъ! Какъ? Кражба, лъжа, това е най-голѣмиятъ срамъ въ свѣта! Лъжата е най-голѣмиятъ позоръ въ свѣта! Единственото велико, хубаво нѣщо въ свѣта, това е добродѣтелята. Да направишъ едно добро дѣло, колкото и да е микроскопическо, това е единъ благороденъ актъ, за който всички отъ небето ставатъ на крака, понеже въ доброто е скритъ Богъ. Като направишъ една добра постѣпка, каквато и да е тя, не е важно, дали хората виждатъ или не, обаче тя е видѣна отъ небето. Ангелитѣ, които сж толкова будни, или казано на другъ езикъ, онѣзи Разумни същества, които сж завършили своята еволюция, или онѣзи възвишени братя, на които днесъ Брама дава второ угощение, за което сега нѣма да ви говоря, всички слѣдятъ, всички виждатъ това нѣщо. Всѣка добродѣтель, всѣка добра постѣпка е една цѣлувка, дадена на Брама отъ неговата дъщеря свѣтлината на живота. Каква цѣлувка? - Такава, каквато една дъщеря може да даде на баща си - цѣлувка на свѣтлината. Отъ тази цѣлувка човѣкъ ще се издигне въ очитѣ на Брама, или въ очитѣ на Онзи, Който е вжтрѣ въ него. Че ние искаме да бждемъ щастливи, права е мисълта. Че ние искаме да бждемъ блажени, права е мисълта. Че ние искаме да бждемъ богати, права е мисълта. За какво богатство се говори? - За разумно богат-

ство! Ние искаме да бждемъ красиви, но красота, която да е изразъ на човѣшката разумность. Нека въ туй красиво лице да се чете разумността на една възвишена душа, на единъ ангелъ който е слѣзълъ да прави добро. Не говоря за красота, въ която е облѣчена нѣкоя нисша сила.

Ще ви приведа сега единъ малъкъ примѣръ. Единъ агентъ, живѣлъ въ древността между англичанитѣ, отива единъ день на разходка съ своята възлюбена изъ нѣкои хубави мѣста на Индия, както това често правятъ англичанитѣ. По едно врѣме чува, че неговата възлюбена издава единъ плахъ викъ и забѣлязва, че една голѣма боа конструктъ се обвива около нея, и понеже тази мома била много хубава, змията взела да мисли, дали да и строши коститѣ, или само да я клѣвне нѣкъдѣ и така да свърши съ нея. Питамъ: ако сте вие на това мѣсто, какво ще направите съ тази боа? Ще избѣгате ли? Този агентъ, обаче, билъ голѣмъ герой, той веднага хваща боата за врата и за да покаже, че има голѣма сила, започва борба съ тази боа-конструктъ. Съврѣменнитѣ хора уподобаватъ страститѣ на тази боа-конструктъ, която обвива човѣшкитѣ души. Кой е този агентъ, който се бори съ човѣшкитѣ, страсти? Не е ли човѣшкиятъ духъ? Съврѣменнитѣ хора не се ли борятъ да иматъ повече дѣца? Казва се за Бога, че ималъ само единъ Синъ. На всѣки човѣкъ, който иска да има семейство, се позволява да има само една дъщеря и единъ синъ. Онзи човѣкъ, у когото едноврѣменно има много желанія, това не сж ли многото синове и дъщери? Нѣкой казва: какво да правя, като имамъ много дѣца? Той трѣбва ли да отхрани всички тия дѣца? Когато единъ човѣкъ има много дѣца, дѣцата на тия дѣца сжщо се увеличаватъ. И тогава учениитѣ хора казватъ: ако се увеличаватъ много рибитѣ въ моретата, както и всички други животни, какво ще ги правимъ? Нали трѣбва да ги колимъ, да ги ядемъ, за да не се размножаватъ много? Това не е заключение, това не е осмисляне на живота.

Казва Христосъ: “Доброто сѣме, което паднало на

добрата земя, дало плодъ стократно". Добрата земя, това е разумният животъ. Всѣки човѣкъ, още откакто е дошълъ на земята, трѣбва да е вложилъ въ себе си идеята, че неговото съзнание трѣбва да бжде будно, че той трѣбва да води единъ разуменъ животъ. Той трѣбва да си постави за девизъ слѣдното положение: моятъ животъ и всички мои постѣпки трѣбва да бждатъ разумни! Като си напише този девизъ въ съзнанието, не трѣбва да се плаши отъ студа. Когато е студено вънъ, той не трѣбва да се пита, какво да прави. Да се прѣдпазва отъ студа, да се плаши отъ него, това не трѣбва да бжде програма на живота му, защото разумниятъ животъ включва само разумни условия въ себе си. Студътъ нѣма влияние върху разумния човѣкъ. Той се намира извънъ него. Разумниятъ човѣкъ е извънъ съвременния общественъ строй. Него не могатъ да го убиятъ, него не могатъ да го окрадатъ, не могатъ да му направятъ нищо лошо. Той е извънъ всички тия условия. Той е едно съ Бога, или казано на другъ езикъ, той е едно съ всички добри хора въ свѣта. Съвременниятъ свѣтъ се управлява отъ разумни същества. Туй нѣщо ние още не съзнаваме. Ние мислимъ, че всичко можемъ, и сами се управляваме. Не, свѣтътъ се управлява отъ разумни същества - туй трѣбва да туримъ като вѣрую въ своя животъ. Вие казвате: азъ искамъ да видя всичко това и тогава да повѣрвамъ. Ако искашъ да видишъ всичко прѣдварително и тогава да повѣрвашъ, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ако искашъ да знаешъ, колко съмъ честенъ, ще ти кажа: утре ще ти дамъ 100,000 лева. Ама дай ми сега! Щомъ ги искашъ сега, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ама не мога да ти повѣрвамъ. Щомъ не можешъ да ми повѣрвашъ, ти не си разуменъ. Азъ те каня у дома на гости въ 6 часа вечерта, но ако като дойдешъ и не ме намѣришъ, ти се усъмнишъ и кажешъ, че втори пжтъ нѣма да дойдешъ, ти не си отъ разумнитѣ. Ако ти си разуменъ човѣкъ, като не ме намѣришъ дома първия пжтъ, ще дойдешъ и втори пжтъ. Ако и тогава не ме намѣришъ, пакъ ще дойдешъ. Ще дохождашъ до тогава, докато най-пос-

лъ ме намѣришъ. Този, който единъ път не ме намѣри и се обиди, той не е разуменъ човѣкъ, а този, който идва постоянно и не се обижда, той е разуменъ човѣкъ. Онзи, който постоянно търси Бога, той е отъ разумнитѣ хора. Вие още не сте намѣрили Бога. Ето, всички имате покана да дойдете въ 6 часа. Нѣкой казва: ама азъ съмъ сънувалъ. Оставете сънищата, тѣ не сж реалности. Вие сте професори. Азъ не говоря за вашитѣ сънища, нито за вашитѣ вѣрвания. Ако говоря за вашитѣ вѣрвания, ще ви обидя, но азъ не внасямъ нѣщо ново въ вашия животъ. Има ли нѣщо чудно въ новото? - Нѣма. Онази рѣка, която приижда и внася нѣщо ново въ езерото, прѣстѣпление ли прави? Чудно ли е това? Ами защо да дойде сега? Че кога да дойде? Тя казва: "Азъ не съмъ виновна въ нищо. Менъ ми дадоха отгорѣ много блага затова идвамъ да внеса нѣщо отъ тѣхъ и въ езерото".

Та казвамъ: какъ трѣбва да разберемъ новия животъ, въ който сега влизаме? Вие търсите Бога, нали? Богъ ви е казалъ да дойдете въ 6 часа, но нѣма Го тамъ. Не че Го нѣма тамъ, но Той ви изпитва. И вие тогава казвате: това е празна работа! Ученитѣ казватъ, че търсили Бога въ небето. Тази дума "небе" е толкова обширна. На кое небе? Съврѣменнитѣ астрономи казватъ, че търсили Бога на небето, но не Го намѣрили тамъ. На кое мѣсто Го търсили? Това е безмислица! Когато ученитѣ хора търсятъ нѣкоя звѣзда на небето, тѣ не я търсятъ на нѣкое точно опрѣдѣлено мѣсто, но тѣй приблизително, както ние казваме за нѣщо, че е на разстояние една педя отъ друго. Това разстояние "една педя" въ небето е равносилно на милиони километри. Не, нѣщата трѣбва да се търсятъ точно, най-много съ разлика $1/10$ или $1/100$ отъ милиметъра. Туй значи геометрия. Нѣкой казва: насъ не ни трѣбва много математика, много геометрия. Защо? Какво ти трѣбва тогава? - Трѣбва ти да знаешъ да кълцашъ лукъ, да знаешъ да вадишъ масло отъ гърнето, да бжркашъ въ кесията на мжжа си, да знаешъ да туряшъ шапката си, грехитѣ си и т. н. Туй ли наричате вие култура? Слушайте,

това е първоначалното учение. Тази наука - кълцането на лука - женитъ сж я започнали много отдавна. Нали вие плачете при кълцането на лука? Ами туй именно е учението на Брама. Вие не сте разбрали още защо трѣбва да се плаче. Когато плачете при кълцането на лука, това сте вие. Лукътъ ви казва: “Вие ме кълцате, защото не ме разбрахте. Туряте ме на огъня и казвате, че не заслужавамъ по-голяма почитъ”. Защо кълцашъ лука? - Е, лукъ е, казвате, проста работа е той! Тогава кой плаче? - Лукътъ е който плаче у тебе. Духътъ на лука, като излезе отъ него, дойде въ тебе и ти почвашъ да плачешъ.

Казвамъ: Всички вие сега сте получили покана да отидете на гости при Брама въ 6 часа вечерята. Да кажемъ че не Го намѣрите, какво ще направите? - Ще оставите писмо и ще кажете: утрѣ въ 6 часа вечерята пакъ ще дойдемъ. На другия денъ пакъ ще Го търсите. Ще ходите, ще хлопате, докато най-послѣ тази Истина прозре въ вашитъ сърдца. Това е единъ великъ законъ, който дѣйствиува въ сърцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпѣние могатъ да намѣрятъ Истината. За Бога се казва, че е дълготърпеливъ. Защо? Велика философия се крие въ тия думи. Като станемъ като Бога търпеливи, само тогава ще разберемъ тази философия. Като казвамъ “търпѣние”, не подразбирамъ да носимъ неволята на свѣта, но всѣко нѣщо, което носимъ да ни радва. Ще ви приведа единъ примѣръ. Разбойници гонятъ една млада мома, искатъ да я хванатъ, да я опозорятъ и да я убиятъ. Тя бѣга отъ тѣхъ, но дохожда до една рѣка, на която вмѣсто мостъ има една тѣсна греда и тя трѣбва да мине. Тя се страхува. Вижда я единъ младъ, красивъ момъкъ и я хваща, за да я прѣнесе прѣзъ рѣката. Щомъ дохожда до срѣдата на рѣката, той я пита: да те хвърля ли долу? Тя се обвива съ ржцѣ около врата му, цѣлува го и му казва: “Азъ виждамъ, че ти си красивъ и добъръ момъкъ, зная, че нѣма да ме хвърлишъ”. - Да, щомъ знаешъ да пригрѣщашъ и цѣлувашъ, ще те спася. Какво лошо има въ това? Вие каз-

вате: дали отъ сърдце го цѣлува тя, или не? Нѣма да ви казвамъ, но ще ви оставя на нейното мѣсто, та сами да разберете. Ако сте на нейното мѣсто, какво ще направитѣ? - Ще го цѣлунете и оттатѣкъ ще минете. Това ви се вижда малко противорѣчиво. Ами че кое дѣте не е хванало майка си и не я е цѣлувало? Майката въ този случай е момѣкътъ и казва на дѣтето си: да те хвърля ли? То е момата и казва: моля ти се, недей ме хвърля, гонятъ ме онѣзи разбойници тамъ! Това е въ реда на нѣщата. Туѣ наричаме ние човѣщина и благо-разуменъ животъ. Този младъ момѣкъ прѣдставлява мъдростта свързана съ разумността. Тя му казва: "Ти си разуменъ, ти имашъ сила, нѣма да употребишъ тази сила за зло. Красивата форма, която Богъ е създалъ, ти нѣма да я хвърлишъ въ водата и да я обезличишъ, защото ще имашъ онази участъ на боговетѣ, поканени въ двореца на Брама. Ти ще ме оставишъ да допринеса онова благо на човѣчеството, което Богъ ми е опрѣдѣлилъ." Тя го цѣлува и му казва: "Азъ трѣбва да изпълня въ свѣта онзи законъ, който ми е опрѣдѣленъ отъ Бога." Значи, тя цѣлува Брама. Той и казва: "Дѣще, ти си сжщата, азъ те познахъ. Носи своето благословение по лицето на земята!" Туѣ е разрешението на въпроса. Геройство трѣбва. Съмнѣнието не е геройство. Съмнѣнието е малодушие. Хора, които се съмнѣватъ, това сж страхливци въ свѣта. Безъ съмнѣние вече! Най-дребнавитѣ хора сж тия, които казватъ, че науката не може да сжществува безъ съмнѣнието. Каква наука може да има въ съмнѣнието? Съмнявамъ се че, едното е едно, че двѣтъ е двѣ, че тритѣ е три и т. н. Какво може да се работи съ съмнѣнието? Съмнявамъ се, че имамъ една уста, че имамъ двѣ очи, съмнявамъ се, дали нѣкой ми говори Истината, или не. Съмнението е единъ порокъ единъ неджгъ на души, които сж изостанали далечъ въ пжтя на своето развитие. Това сж паднали духове, души на непослушанието. Доблестъ се изисква отъ човѣка! Човѣкъ трѣбва да се подигне и да каже, че Богъ е Любовь. Слѣдователно, свѣтътъ е създаденъ за мене. За кого е създа-

денъ? - За мене, но азъ трѣбва да бжда изразъ на тази велика Любовь, която дѣйствиува въ свѣта, за да заслужи този свѣтъ. Цѣлия свѣтъ е за мене. Но кога? - Когато живѣя по закона на Любовта, когато живѣя разуменъ животъ. Не живѣя ли разуменъ животъ, ще бжда въ положението на онѣзи богове, които били поканени отъ Брама, и които изчезнали веднага вѣнъ отъ двореца. Тѣ си казали: "Стига да се научи Брама, че сме влюбени въ тази красива мома ще ни изпотрепне" и излѣзли навѣнъ.

Съврѣменнитѣ философи казватъ: опрѣдѣлено е на човѣкъ само веднѣжъ да се роди, да живѣе и да умре. Затова и религиознитѣ хора казватъ: веднѣжъ човѣкъ се ражда, послѣ умира и съ това всичко се свършва. Не, приятели, това учение е за дѣцата. Отлично учение е, педагогическо е, азъ нѣмамъ нищо противъ него. Има и прави схващания, но въ живота има и друго нѣщо. Красивъ е животътъ на едно дърво; красивъ е животътъ на една ябълка; красивъ е животътъ на една пеперуда, красивъ е животътъ на единъ изворъ; красивъ е животътъ на единъ камѣкъ, но казвамъ: красивъ и още по великъ е животътъ на разумния човѣкъ, който ходи изправенъ на краката си и мисли. Неговиятъ животъ е хиляди пжти по-красивъ отъ живота на всички останали същества, защото има по велики условия. Ако вие, които ходите съ два крака, ми се оплаквате, че сте несчастни, какво остава за всички по-малки същества отъ васъ? Азъ виждамъ, обаче, че всички миди се радватъ, че сж миди; азъ виждамъ, че всички дървета се радватъ, че сж дървета; азъ виждамъ, че всички извори се радватъ, че сж извори, а хората не сж доволни отъ положението си. Какво трѣбва да бждете? Ще бжда несправедливъ, ако кажа; че всички хора сж недоволни, но много пжти у васъ прониква недоволството, лицето ви добива израза на Каина и вие казвате: азъ ли трѣбва да бжда най-несчастниятъ човѣкъ? Мене ли сждбата отреди на това? Не сте вие най-несчастниятъ човѣкъ. Споредъ вашата философия, ако има нѣкой най-несчастенъ, това трѣбва да бжде Богъ. И

ако има нѣкой най-щастливъ, това пакъ трѣбва да бжде Богъ, Който е създалъ свѣта. Ако вие сте недоволни отъ свѣта, това показва, че Богъ, който е създалъ свѣта, е създалъ нещастенъ свѣтъ. Това обаче не е ли най-голямата лъжа, която разпространявате въ свѣта? Това не е ли една квадратна лъжа, която развращава хората? Не, при всичкото си нещастие трѣбва да имате онова усмихнато лице на зората и да дадете една цѣлувка на Брама. Трѣбва да знаете, че и при некрасивитѣ нѣща въ живота, когато сте най-тъжни, все пакъ има нѣщо красиво, велико, обвито въ мантията на скърбѣта. Какво е това нѣщо? - Цѣлувката на дъщерята на Брама. Въ тази цѣлувка ще видите и лицето на Брама, който осмисля живота. Ако разберемъ живота така, само тогава ще чуемъ онзи тихъ гласъ на Брама, който ще ви каже, както на зората: "Идете, носете тази свѣтлина наврѣдъ изъ свѣта и направете човѣшкитѣ сърдца радостни и весели въ надеждата, че разумната Любовь, която слиза отъ Бога и иде сега въ свѣта, е почвата, върху която ще се насадятъ всички добри сѣменца." Тогава и сълзитѣ на Брама ще създадатъ по-добри условия въ свѣта, и хората ще гледатъ съ други очи на него. И всички ние ще се зарадваме, защото ще видимъ, че има една разумностъ между хората, че можемъ да живѣемъ единъ чистъ и свѣтъ животъ. Само чрѣзъ разумния животъ можемъ да се спогодимъ. И тогава нѣма да имаме онѣзи криви схващания на неразумнитѣ богове, а ще имаме онова правилно схващане на свѣтлината, която носи благо за цѣлия свѣтъ.

Когато свѣтлината изгрѣва, нѣкои ме питатъ: кажи ми какво мислишъ за свѣтлината. По нѣкой пжтъ азъ казвамъ днесъ ми прѣдстои да извърша само едно добро дѣло! Всѣки день ми прѣдстои да върша само по едно добро дѣло. Не го ли извърша, не съмъ направилъ нищо - всичко съмъ изгубилъ. Направя ли това добро дѣло, всичко съмъ извършилъ. За всѣки день има опрѣдѣлено само по едно добро дѣло. Направишъ ли го, ти осмисляшъ живота си. Туй добро дѣло е първата цѣлув-

ка, която трѣбва да гадешъ на Брама, или, на вашъ езикъ казано, то е първата цѣлувка, която онази мома дава на момъка, който я прѣнася презъ моста, като му казва: ти си добъръ, ти си благоразуменъ, недей ме хвърля презъ моста! И ако нѣкой пжтъ вие се намѣрите въ това положение, не се срамувайте, бждете доблестни! Вие като се намѣрите въ това положение, ще се обидите и ще кажете: какъ, азъ да се обвия около врата на нѣкой човѣкъ и да го цѣлуна! По-добре ме хвърли долу! Ще се обвиешъ, това е разумното! Външнитѣ нѣща сж изразъ на единъ вжтрѣшенъ животъ, и ако ние разберемъ този вжтрѣшенъ животъ, Богъ ще ни проговори на единъ Божественъ езикъ, или, съ други думи казано, ние трѣбва да разберемъ добръ живота, да разбираме Божествения езикъ, и да не караме Бога да учи нашия езикъ. Отъ 8,000 години ние искаме да научимъ Бога на нашия езикъ и казваме: Богъ не разбира ли нашия езикъ? Защо не ни отговаря? Вие знаете по нѣколко езика, но отъ сега нататѣкъ ще си кажете: ние ще се заемемъ да изучаваме Божествения езикъ. Ще дойдатъ много професори отъ небето които ще ви кажатъ: имаме честъ да ви се представимъ като професори, да ви научимъ Божествения езикъ, чрѣзъ който да се съобщавате съ ангелитѣ. За въ бждеще ще има съобщения съ небето, като съ радиотелеграфи. Това сж възможности.

Христосъ казва: "Сѣмето, което паднало на добра земя, дало плодъ стократно". Какво се казва въ 18-та глава? Онѣзи които разбиратъ словото Божие, тѣ го държатъ въ разумното сърдце, въ благомото сърдце, и то принася плодъ стократно. Кое е благомото сърдце? - Коемото принася плодъ на тѣрпѣнието. Кое тѣрпѣние? - Разумното тѣрпѣние, на което Истината е майка. Въ свѣта Истината е добита чрѣзъ тѣрпѣнието. И всѣки отъ васъ, който иска да намѣри Истината, трѣбва да намѣри нейното дѣте. Намѣрите ли нейното дѣте, тѣрпѣнието, ще намѣрите и Истината. Нѣмате ли нейното дѣте, никога не можете да започнете съ Истината. Когато говоря за тѣрпѣнието, азъ разбирамъ

сжщественото въ Истината. Търпеливиятъ човѣкъ е човѣкътъ на Истината.

Днесъ ви пожелавамъ да бждете радостни, весели, бодри, да отхраните това слово и да се зарадвате на дъщерята на Брама. Коя е тази дъщеря? Ще ви приведа тия думи малко по-близо до васъ, за да ги разберете. Първата дъщеря на Бога, това е Любовьта, която вие постоянно търсите. Първиятъ синъ на Бога, това е Мждростъта, която сжщо постоянно търсите. А синътъ на Истината, това е търпѣнието. И когато Любовьта, тази царска дъщеря, ви стане приятелка, и когато мждростъта, този царски синъ, ви стане приятель, и когато търпѣнието, този синъ на Истината, ви обикне и намѣри нѣкоя стая въ васъ да живѣе, тогава вие ще бждете най-щастливиятъ човѣкъ въ цѣлия свѣтъ.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 20 декември, 1925 год. въ гр. София.

Показа имъ ржцѣтъ си.

“И това като рече, показа имъ ржцѣтъ и ребрата си.”

Да си покажешъ ржцѣтъ, да си покажешъ ребрата, въ това по видимому нѣма никаква наука. Кой отъ васъ не си е показалъ ржцѣтъ нѣкому? Когато лѣкарьтъ дойде въ дома на болния, болниятъ веднага си показва ржката, лѣкарьтъ я хваща и опитва пулса му. Кой отъ васъ не си е подавалъ ржката на своя приятель? Навсѣкждѣ изобщо има подаване на ржцѣ. И това е толкова маловажно, че ние не му даваме никакво значение. Да си подадешъ ржката, това е едно отъ обикновенитѣ събития въ свѣта. Когато хората правятъ нѣкакъвъ договоръ помежду си, тѣ си подаватъ ржка. Когато се здрависватъ, сжщо си подаватъ ржка. Казва се въ Евангелието, че Христосъ си е показалъ ржката. Какво означава това? Отъ чисто научно гледище ржката има голѣмо съдържание. Да си подадешъ ржката на единъ херомантикъ, това значи да прочете по нея твоеото минало, твоеото настояще и твоеото бждеще. Той отъ ржката ти ще познае, какъвъ човѣкъ си. Обаче сегашнитѣ хора криятъ вътрѣшната страна на ржката си, защото херомантицитѣ четатъ по вътрѣшната страна на ржката. Нѣкои си стискатъ ржцѣтъ, защото тази книга трѣбва да бжде загърната, не всѣки трѣбва да чете по нея. И дѣйствително, хубавитѣ книги сж за учени хора. Когато казвамъ, че науката е за ученитъ хора разбирамъ, че тя е за високоблагороднитѣ, за високостоящитѣ хора, за хората, които иматъ души. Човѣкъ, който нѣма душа, за какво му е наука? Въ онази Велика и истинска наука на живота не се гледа на външната форма, не се гледа, какво е външното лице на нѣщата, а се гледа на вътрѣшното съдържание. Сега ние говоримъ за формата, но формата сама по себе си е една необходимостъ за проява на реалността.

Азъ сега ще ви направя едно малко отклонение, ще внеса едно вметнато предложение, а именно ще кажа, че съв-

рѣменнитѣ учени хора твърдятъ, какво всичко въ свѣта се движи. Това твърдение на ученитѣ хора е на половина вѣрно, защото ако дѣйствително всичко се движи, тогава ние не бихме познали това движение. Значи, има нѣщо, което се движи върху нѣщо, което не се движи. Следователно, по онова, което е постоянно, ние познаваме това, което се движи. Тѣй че има нѣщо въ свѣта, което се движи върху неизмѣняемото. И тѣй, въ самитѣ васъ, онова, което се движи, което се измѣня, ви радва. Но същеврѣменно въ всѣка душа, въ всѣки умъ има нѣщо, което не се движи. Нима дѣното на онази рѣка, въ която тече водата, се движи? Не, дѣното и е постоянно.

Вѣрно е значи твърдението, че само развиващиятъ се животъ се движи, а животъ, който не се развива, не се движи, той е една постоянна величина. Следователно, развиващиятъ се животъ се опрѣдѣля отъ онзи, който не се развива, или който не се диференцира, или който нѣма нужда да се проявява. Това нѣщо на единъ окултенъ езикъ означава: има сжщества, които сж доволни отъ себе си, следователно тѣ нѣматъ нужда да се проявяватъ, а има сжщества, които не сж доволни отъ своето положение, и тѣ искатъ да се проявяватъ. Сега, да приведа това философско твърдение на единъ по обикновенъ езикъ. Има богати хора, които не искатъ да бждатъ богати и има сиромаси, които не искатъ да бждатъ сиромаси. Защо сиромаситѣ не искатъ да бждатъ сиромаси? Защото тѣ считатъ богатството като едно благо въ живота си. Добрѣ, ако това е вѣрно, и всичкитѣ хора бѣха еднакво богати, ако всичкитѣ хора бѣха еднакво учени, какво щѣше да бжде положението на съврѣмения свѣтъ? Възможно ли е всички хора да бждатъ еднакво силни въ свѣта? По закона на мисълта, допустимо е, но то е само една концепция, едно понятие едно твърдение, но дали то има своя реалностъ, то е другъ въпросъ. Отъ казаното по този логически начинъ, какво слѣдва? - Че само разумното расте и се развива, а неразумното седи на едно мѣсто. Какво заключение ще из-

вадите отъ това? Че онова, което не се проявява е неразумно. Нали така? Щомъ кажемъ за нѣкой човѣкъ, че е неразуменъ въ живота, ние подразбираме, че той не се развива, а щомъ кажемъ, че е разуменъ, подразбираме, че той се развива. Когато кажемъ “мъртъвъ” човѣкъ, подразбираме човѣкъ, у когото движението е престанало, а когато кажемъ “живъ” човѣкъ, подразбираме човѣкъ, у когото движението е започнало. Само въ разумния животъ има движение. Само разумното, животътъ се развива, а дѣто има животъ, има и разумностъ. Животътъ и разумността сж тѣсно свързани. Така седи този въпросъ въ човѣка. И много пжти мъртвитѣ тѣла се движатъ не по своя воля, а по волята на разумния. Единъ мъртвецъ може да се прѣнесе отъ Германия въ България, може да му направятъ венци, туй-онуй, но всичко това не е по неговата инициатива, той не иска да го мѣстятъ отъ едно мѣсто на друго, това е по желанието на живитѣ хора. И когато ние мъртвитѣ хора, се движимъ, какъ мислите, ние ли се движимъ, или ангелитѣ ни носятъ отъ едно мѣсто на друго? По нѣкой пжтъ вие мислите, че сте живи. Сега ние прѣстъпваме къмъ една обласъ, азъ я наричамъ областъ на бездѣннитѣ прѣдмети, и като хлѣтнемъ тамъ долу, отиде вече. Хлѣтнешъ ли долу, незнамъ кждѣ ще стигнешъ. Затова ще се пазимъ отъ тѣзи работи. Ще надникнемъ само донѣкж-дѣ и ще кажемъ, че това мѣсто е безъ дѣно.

Христосъ показалъ ржцѣтъ си на своитѣ ученици и ги запиталъ: “Вие познавате ли тия ржцѣ”? Понеже тѣ не можаха да Го познаятъ, той имъ каза: “Четете линиитѣ на ржцѣтъ, понеже тѣ никога не се измѣнятъ.” И наистина гласътъ по нѣкога може да се измѣни, лицето може да се измѣни, но човѣшката ржка никога не се измѣня. Най-мжчно се измѣня човѣшката ржка. Слѣдователно, туй, което е написано въ човѣшката ржка, освѣнъ че не се измѣня, но оставя за хиляди поколѣния, както е написано и отъ хиляди поколения. То е тѣй точно, тѣй неизменно написано. Нѣкой ще каже: защо азъ не мога да го видя? Не можешъ да го видишъ! Виждането

подразбира знание, будностъ на съзнанието. Какъ може учениятъ подъ своя микроскопъ да вижда и най-малкитѣ бубулецици? Ти казвашъ: понеже не виждамъ нищо въ водата не мога да вървамъ, че има въ нея нѣкакви микроби. Но микроскопа казва: погледни чрезъ мене, питамъ: този микроскопъ върва ли въ микробата, която виждашъ? Слѣдователно, има начини, чрезъ които ние можемъ да се доберемъ до онази велика реалностъ въ живота. Реалността всѣкога се отличава по слѣдното качество. Щомъ човѣкъ се домогне до сжщинската реалностъ, тѣй както ученикъ твърдятъ, безъ разлика на това, дали ти си въ будно или въ сънно състояние дали си ученъ или простъ тя ще произведе въ него една малка радостъ. Това е единъ неизбеженъ законъ. Значи, всѣка малка радостъ, отъ какъвто характеръ и да е, показва една допирна точка отъ онази реалностъ, отъ която животътъ произтича, или отъ която разумността произтича, или отъ която произтичатъ условията за проявлението на тази реалностъ. Но понеже ние сме въ движение, не можемъ да бждемъ въ постоянно съприкосновение съ реалността. Ето защо при това движение, слѣдната фаза ще бжде едно отдалечаване отъ реалността, и човѣкъ ще се намѣри въ една крива линия. Линията на еволюцията не върви по единъ правъ пжтъ, но по единъ кривъ пжтъ. Сега у васъ може да се сложи идеята: ами нали е казано, че трѣбва да вървимъ по единъ правъ пжтъ? Обаче правиятъ пжтъ не подразбира правата линия. Нима онзи разбойникъ, който върви по правия пжтъ по най-кжсия пжтъ, това означава правъ пжтъ? Въ окултната наука подъ “правъ пжтъ” разбиратъ онзи пжтъ, който има най-много допирни точки до реалността, той е правиятъ пжтъ.

И тѣй, Христосъ показва ржката си на своитѣ ученици и имъ казва: “Вие можете ли да четете?” Тѣ му казаха: “Можемъ, Учителю!” Тѣ четеха по нея. И какво казаха? - Тази е ржката на нашия Учителъ. Но какво означава човѣшката ржка сама по себе си? Човѣшката ржка, това е изявяването на човѣшкия духъ. Това е мощното, това е великото

въ свѣта. Ржката е тѣсно свързана съ човѣшкия духъ, затова човѣкъ трѣбва да държи въ себе си великата мисълъ, че той има ржка, и то съдържателна ржка, върху която е написано всичко. За човѣка не е достатъчно само да знае, какво е написано по тѣзи линии, но да знае, какво означаватъ тѣзи линии, какво означаватъ формата, гънкитъ на самата ржка, да разбира цѣлата и външна и вътрѣшна страна. Нѣкой казва: тази ржка е грозничка. Не красивитъ ржцѣ не сж съдържателнитъ ржцѣ, и грознитъ ржцѣ не сж безсъдържателнитъ ржцѣ.

Азъ ще се отгѣля за малко отъ въпроса за ржката и ще ви прѣдставя два примѣра. Тѣ сж слѣднитъ. Имате единъ човѣкъ малко сприхавъ, малко чувствителенъ, нервенъ по натура - естеството му е таково. Той скоро се възбужда, скоро избухва, сѣче направо, дѣ кого завари, този-онзи, всички ги е страхъ отъ него. Кой какъ го бутне, на всички отговаря. Ако ти го бутнешъ единъ пжтъ, той ще те бутне два пжти, ти му кажешъ една дума, той - десетъ. Този човѣкъ е готвачъ, държи гостилница, но готви хубаво чисто, пѣкъ и евтино продава, затова кой какъ мине, все го обикаля, неговата гостилница е постоянно пълна. Всички обичатъ яденето му и казватъ: сприхавъ човѣкъ е, но хубаво готви и евтино продава. За кого отиватъ тия хора: за неговата сприхавостъ ли, или за яденето му? - За яденето му, защото всѣки може да си вземе отъ него.

На другата страна имате единъ благороденъ човѣкъ, съ класическа физиономия, неговитъ дѣди и прадѣди сж били отъ знатенъ родъ, въ думитъ му нѣма да намѣришъ нито една погрѣшка. И той е единъ гостилничаръ, и той готви много хубаво, но продава много скжпо, затова никой не влиза въ гостилницата му. Който влезе, кесията му се изпразва. За него казватъ: много добъръ човѣкъ е, но много скжпо продава. Казвамъ: тия двама души се различаватъ. Единиятъ е благороденъ по наслѣдство, но по проява е много скжперникъ, а другиятъ по наслѣдство е сприхавъ човѣкъ, но по проява е благороденъ, евтино продава и казва: “Нека си взематъ всич-

ки! “ Като правя сравнение между тия двама гостилничари, вие казвате: много е прѣсилено това. Да, може да е прѣсилено, но по нѣкой пжтъ трѣбва да се направи едно прѣувеличение въ нѣщата, за да се видятъ и проучатъ добрѣ. Нѣкой пжтъ ученитъ хора, когато искатъ да прѣдставятъ нѣкоя микроба на дѣска прѣдъ своитѣ слушатели, тѣ я нарисуватъ голѣма, такава, каквато е наблюдавана подъ микроскопъ. Казвамъ: тази микроба подъ микроскопа е голѣма, но съ обикновено око гледана, тя е малка.

Ще ви представя други два аналогични примѣра. Срѣщате една красива дама, или една красива “леди”, както я казватъ на английски езикъ, нѣма да употребя думата госпожица. Турцитѣ употребяватъ въ този случай думата “ханъмъ”. Тази “леди” е благородна, красива, хубава. Тя има съзнание за своята красота. Който я погледне, всички се чудятъ на нейната красота, но тя не обръща никому внимание, никого не поглежда. Всички казватъ за нея, че е горда. Тя казва: “Нѣмамъ нужда отъ васъ”. Но въпреки всичко това всички тичатъ подире и. Защо? - Да взематъ нѣщо отъ нейната красота. Има една друга “леди”, но тя не е красива. Като съзнава своята грозота тя гледа да бжде добра, любезна съ всички. Питамъ: защо тя пѣкъ е тѣй любезна, тѣй учтива? Казвамъ грозната, за да балансира своята грозота, туря на лице своята доброта, а красивата за да пази своята красота, понеже всички я търсятъ, тя ги прѣзира, туря на лице една лоша черта - гордостта. Тя казва: “Не искамъ да ги зная”. Въ природата има единъ такъвъ законъ на балансиране. Разбира се, че щомъ съмъ богатъ нѣма да искамъ да зная хората, защото всѣки ще се интересува да знае, какво има въ моята каса. Кой какъ мине, ще бърка. Кой какъ дойде до паритѣ, прѣститѣ му ще се привлекатъ отъ паритѣ.

Христосъ посочи ржката си на своитѣ ученици. Съврѣменнитѣ хора казватъ: посочете ни реалността въ свѣта! Ето ржката, това е една реалностъ. Нѣма по-голѣма реалностъ, отъ човѣшката ржка! Но до колко учени хора вѣрватъ

въ тази реалност? До колко върватъ тѣ въ тия линии? Това, че човѣшката ржка има петъ прѣста за тѣхъ е една случайностъ. Човѣкъ може да има и шестъ прѣста. Така разсжждаватъ хората, които мислятъ, че всичко е въ движение, че цѣлиятъ свѣтъ се движи, а хората които разсжждаватъ, че свѣтътъ въ едно отношение е постояненъ, а развиващиятъ се животъ е въ движение, тѣ мислятъ, че тази ржка може да расте и се развива.

Тогава ще ви приведа едно сравнение като отличителна черта между физическия или механическия и органически свѣтъ. Ако вземете 10 пѣсѣчни зрънца и ги турите въ една кутия, и послѣ други 10 ябълчни зрънца и ги турите въ друга кутия, като ги оставите да седятъ тамъ нѣколко мѣсеца, или една година, тѣзи зрънца ще се увеличатъ ли? Нѣма да се увеличатъ. Но между пѣсѣчните и ябълчните зрънца има едно сжщественно, отличително различие. Кое е то? Ако посѣете пѣсѣчните зрънца въ земята, ще се увеличатъ ли? - Нѣма да се увеличатъ. Ако посѣете ябълчните зрънца въ земята, ще се увеличатъ ли? - Ще се увеличатъ. Слѣдователно, казватъ за нѣкого: той иска да се покаже. Какво означава това? Когато нѣкой човѣкъ иска да се покаже, то е отлична черта. Азъ бихъ желалъ всѣки човѣкъ да се покаже. Защо? Нека се покаже, той е живъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да покаже, че е живъ. Той е една ябълчна сѣмка. Всѣки човѣкъ трѣбва да има стремежъ да се покаже, въ каквото и да е направление. Като посадя едно ябълчно зърно въ земята, слѣдъ врѣме то се покаже отгорѣ надъ земята, започва да расте и казва: "Господарю, благодаря ти че ме посади, че ми даде възможностъ да се развивамъ". Е слѣдъ нѣколко години то дава плодъ. Между дървото и мене има извѣстно съотношение, ний се разбираме. Азъ поливамъ това дърво и то се радва. Слѣдователно, между видимия и невидимия свѣтъ има едно съотношение. И туй съотношение се изразява само по единъ вътрешенъ начинъ.

Значи, цѣла книга е написана по ржцѣтъ на хората. И

съвременните майки трябва да знаят, какво е написано по ржцѣтъ на тѣхните дѣца. Тѣ казватъ: каквото Господь даде. Не, не е така. На ржката на твоего дѣте, напрымѣрь природата е написала: твоего дѣте има нѣдѣжъ. Какъвъ? - То ще обича да поизлѣзва малко. Послѣ и друго е написано. Какво? - Твоего дѣте ще обича да пооткрадва малко. Понеже е майка, тя казва: а, моето ангелче не може нито да краде, нито да лѣже. Да, сега не може, но за въ бѣдаще ще може и да поизлѣзва, и да пооткрадва. Нима мислитъ, че онзи соколъ, който е вжтрѣ въ яйцето, може да направи нѣкому зло? Не, докато е въ яйцето нищо не може да направи, но като се измжти, ще покаже своето естество. Слѣдователно, природата, като е написала това нѣщо на ржката на туй дѣте, съ това иска да му каже: "Ти ще работишъ върху себе си, за да прѣмахнешъ тази склонность да поизлѣзвашъ и да открадавашъ". Майката казва: ама не може дѣ бѣде това нѣщо! Ние сме се молили на Бога за това дѣте, Той не може да ни даде такова дѣте, съ такива лоши наклонности, да краде и да лѣже. Но като порасне това дѣте, майката вижда, че то и поизлѣзва, и пооткрадва, излиза тѣкмо така, както природата е написала на ржката му. Тогава майката и бащата казватъ: защо Господь ни даде това дѣте? Защото си го искахте. Коя мома като се ожени не иска дѣтъ? - Ама ние мислехме, че ще бѣде нѣкой ангелъ. Чудни сте вие! Ангелитѣ нѣматъ друга работа, ами ще напуснатъ небето, онзи свѣтълъ, смисленъ животъ, и ще дойдатъ при васъ, при нѣкоя неодѣлана майка, като нѣкое малко бебенце, до го потупва всѣки день, да го праща да оре на нивата или да го праща да пасе нѣкому биволи-тѣ и воловетѣ. Майката казва: ангелче е моето дѣте. Да, ще го видишъ. Ние хората сме много възискателни, искаме да дойде при насъ нѣкой ангелъ. Благородно е това желание, да дойде нѣкой ангелъ у насъ, възможно е и това, но кога? По какъвъ начинъ може да дойде, единъ ангелъ у насъ? Ангелитѣ нѣма да се раждатъ като насъ, но писано е въ Писанието: "Когато ние се обърнемъ къмъ Бога и се новородимъ, тогава

Господь ще изпрати по единъ ангелъ да живѣе въ всѣки едного отъ насъ”. Тогава ще бждемъ радостни и весели. И дѣйстви-телно, нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да дойде единъ ангелъ да живѣе въ тебе, да си всѣкога бодъръ и веселъ, а когато ис-кашъ да прослѣдишъ единъ наученъ въпросъ, ще запиташъ този ангелъ: кажи ми нѣщо по този въпросъ? Нѣма нищо, което този ангелъ да не знае. Той знае и музика, и изкуство, и наука - всичко знае. Тия хора, въ които се вселява по единъ ангелъ, ние наричаме “гениални хора”. Вие казвате: този чо-вѣкъ е гениаленъ. Азъ казвамъ: въ този човѣкъ живѣе единъ ангелъ. Ама той е святъ човѣкъ. Да, въ него живѣе единъ ангелъ, затова е святъ човѣкъ. Слѣдователно, въ всички велики хора живѣе по единъ великъ духъ, които духове сжщо сж на йерархии. Нѣкой човѣкъ иска да бжде музикантъ. Му-зикантъ, въ пжленъ смисълъ на думата, може да бжде само онзи, у когото живѣе единъ ангелъ. И всичко възвишено и благородно въ свѣта, въ какъвто и да е смисълъ, се дължи само на ангелитѣ. Обаче ние ще кажемъ: тогава дѣ е нашата индивидуалностъ? Какво подразбираме подъ думата “индиви-дуалностъ”? Има ли въ това нѣщо несъобразно? Ангелитѣ сж почерпили своето знание отъ Бога, а ние го черпимъ отъ тѣхъ. Какво лошо има въ това? Когато единъ ангелъ влѣзе въ нѣкой човѣкъ, и той се прояви като поетъ, напише една много хубава поема, ангелътъ нѣма да подпише името си, но ще каже на своя ученикъ: “Ти си подпиши името, тази работа е твоя!” Ангелитѣ сж много щедри, много благородни. И като напише този човѣкъ нѣщо хубаво, всички казватъ: “Кол-ко е гениаленъ този човѣкъ, глава има въ него!” Да, тази гла-ва е на ангела.

Христосъ показва своята ржка на ученицитѣ си и казва: “Ще се научите да четете!” Нѣкой искатъ да познаятъ Христа. Какъ ще го познаете? Христосъ като дойде, ще ви покаже ржката си. Научихте ли се да четете на Христовата Ржка? Какво ще видите на нея? - Първата линия - линията на сърдцето - е идеално развита, което показва една идеална

любовъ - любовъ къмъ цѣлото човѣчество. Тя е една отъ най-дългитѣ линии. Най-правилната линия на ржката е тя. Тази линия по своята форма показва, че въ всички условия на живота тя може да се прояви правилно, нормално, т. е. разумно може да се прояви - да обичашъ, безъ да се встрастявашъ; да обичашъ, безъ да ограничавашъ! Да обичашъ така, това значи да давашъ потокъ на всѣка душа да се повдига. Туй е написано на сърдечната линия на Христовата ржка. Втората линия, която ще ви обърне внимание въ Христовата ржка, е линията на ума, която сжщо така е гениално, въ смисълъ много правилно развита. Тази линия върви паралелно съ линията на сърцето. Линията на сърцето и линията на ума трѣбва да вървятъ паралелно, но въ двѣ противоположни посоки. Въ сегашната математика се казва, обаче, че двѣ линии, за да бждатъ успоредни, трѣбва да вървятъ въ една и сжща посока, а въ живата математика може да имаме двѣ успоредни линии, които вървятъ въ двѣ противоположни посоки, и пакъ да сж успоредни. Слѣдователно, разумнитѣ хора, които се движатъ въ двѣ противоположни посоки на своето битие, спазватъ сжщитѣ отношения. Това движение привидно само е противоположно.

И тъй, да опрѣдѣлимъ сега, какво означаватъ двѣтѣ линии на ржката. Линията на сърцето показва, че то бораби съ по-гжста материя, а линията на ума показва, че той бораби съ по-фина материя. Отъ тукъ виждаме че, единиятъ свѣтъ почива върху другия, строежъ има. Друга важна линия въ ржката на Христа е линията на живота. Ще забѣлѣжимъ, че въ линията на живота у Христа се подчертава идѣята че Той дава животъ прѣзобилень. И тази линия е добръ, правилно развита тя опрѣдѣля възможноститѣ на Любовта. Линията на ума слиза къмъ долината на Марса, което показва, че умътъ трѣбва да ограничи войната. Хората трѣбва да воюватъ, това е върно, но какъ трѣбва да воюватъ? Линията на сърцето пѣкъ ще опрѣдѣля, какви трѣбва да бждатъ отношенията на хората - благородни отношения съ всички

и навсѣкждѣ. Линията на сърцето сжщо така ще опрѣдѣля и каква трѣбва да бжде религията на хората въ свѣта. Сегашнитѣ хора казватъ, че трѣбва да има религия. Не казвамъ че не трѣбва да има религия, но прѣди да сжществува религия, хората трѣбва да бждатъ духовни, разумни, защото религията се включва въ духовния животъ на хората. Човѣкъ седи по високо отъ своята религия. Религията, това е външно изявяване на човѣка въ свѣта, на неговитѣ схващания.

И тогава казвамъ: човѣкъ има три вида отношения къмъ свѣта: първо: отношение къмъ Бога, къмъ Любовта. Второ: отношение къмъ своята душа. Трето: отношение къмъ своя ближень. Казвамъ много мжчно е да се познае, какво нещо е Богъ, и какви трѣбва да бждатъ нашитѣ отношения къмъ Бога. Често ме запитватъ: кажете ни какъ трѣбва да се служи на Бога! Да се служи на Бога това и малкитѣ дѣца знаятъ. То не трѣбва да се доказва. Служенето на Бога е служене, което иде най-естествено и се проявява и въ най-малкитѣ нѣща. Значи, служенето на Бога е естество не само за човѣка но и за най-малкитѣ животни. Наскоро единъ мой познатъ ми разправяше единъ примѣръ за служене на Бога отъ страна на една мечка. До колко този фактъ е вѣренъ, не зная, но той седи въ слѣдното: отива единъ българинъ нѣкъдѣ изъ гората да сѣче дърва, но ето насрѣща му излиза една мечка, отправя се къмъ него и му посочва дланъта си. Той спазва присжтствието на духа и поглежда, въ лапата на тази мечка стърчи единъ доста голѣмъ трънъ, забилъ се доста надълбоко. Той се приближава до нея, изважда тръна отъ лапата и, подухва малко мѣстото, позаглажда го да не я боли и се готви да тръгва. Като се освобождава мечката отъ тръна, повела този селянинъ нагорѣ въ гората и се спрѣли прѣдъ едно мѣсто, дѣто имало много готови насѣчени дърва. Той си натоварилъ лесно колата. Послѣ го повежда навжтрѣ въ гората и се спира подъ едно голѣмо дърво. Обръща му вниманието да погледне нагорѣ. Той се очудва, какво ли иска още отъ него, но забѣлѣзва на дървото една пчела съ

медъ. Съ това тя му благодарила, като му казва: “Ето тукъ има дърва, а тукъ медъ, вземи си колкото искашъ!” - и си заминала. Значи, тя си плаща, като на докторъ. Какво ще кажете отгоръ на това? Че туй е измислица? Не, доказано е, че въ животнитъ има много голъма признателностъ. Има случаи, дѣто плъхове сж хранили гжлжби. И редъ други наблюдения сж правени върху животнитъ, при които е констатирана тѣхната признателностъ. И въ животнитъ има разумностъ. Щомъ и въ животнитъ има разумностъ, ние, по-разумнитъ сжщества отъ тѣхъ, нѣма ли да имаме разумността поне на тази мечка? Ние нѣма ли да имаме поне и толкова признателностъ и къмъ Бога, Който ни е изпратилъ на земята, далъ ни е животъ, на който да се радваме и да проучаваме неговото величие и дълбочина? Хайде да не произнасямъ постоянно думата “Богъ”, защото може би, ще кажете: гръмна ни главата отъ тази дума! Тогава ще каже: не трѣбва ли да имаме благодарностъ къмъ тази жива природа, която ни е дала всичко? Не трѣбва ли да опрѣдѣлимъ отношенията си къмъ нея, къмъ всички наши по-напрѣднали, по-възвишени, по-разумни братя, които сж били тѣй благородни, тѣй доблестни да ни помагатъ въ нашето развитие? Какъ трѣбва да имъ се отплатимъ? Ако една мечка, за изваждането на единъ трънъ, отъ крака и, показва на този българинъ, де има дърва да си ги насѣче и събере, де има медъ да си похапне, какво трѣбва, да направимъ ние, за да изразимъ своята благодарностъ? Този българинъ е билъ толкова благороденъ, че не е взелъ всичкия медъ отъ хралупата на дървото, но оставилъ и на мечката да си хапне. Обаче ние, съврѣменнитъ хора, какъ бихме постъпили въ този случай? - Бихме взели всичкия медъ, и за мечката нищо не бихме оставили. Не е така. Вземете толкова, колкото ви трѣбва, а излишното оставете за другитъ.

Азъ ще ви приведа другъ примѣръ, отъ който ще видите, че и въ мечката има човѣщина. И туй се случило въ България. Нѣкой си добъръ, благочестивъ българинъ пжту-

Валъ изъ една гора, но по пжтя му станало лошо, и той падналъ на земята. Но около му нѣмало нито единъ човѣкъ - мѣстността била планинска. Като се видѣлъ самъ, изоставенъ, обърналъ се къмъ Бога съ молитва, дано нѣкакъ му се помогне, иначе билъ осжденъ на смъртъ. По едно врѣме отъ гората се задава една мечка, която иде право срещу него. Побутва го малко, но той не се мърда. Тя разбрала, че той е боленъ и го задига. Този българинъ си казалъ: ти остави треската, тя прѣмина, но съ мене всичко се свѣршва, азъ отивамъ вече. И наистина, отъ страхъ го прѣтресло. Оставилъ се най-послѣ, да става каквото ще. Мечката го понесла и се приближила къмъ една овчарска колиба. Овчарътъ, като видѣлъ мечката, хукналъ да бѣга. Тя влиза вжтрѣ, слага болния на земята и си излиза навънъ. Овчарътъ слѣдъ това се връща въ колибата си и пита болния: какъ те носеше мечката? - Трѣбва да станешъ като мене боленъ, за да разберешъ. Питамъ сега: това нѣщо възможно ли е? Да възможно е. И въ животнитѣ има благородни пориви, и въ тѣхъ има пробуждане на съзнанието, както и у хората. Казвамъ: не трѣбва ли и ние, поне колкото тази мечка, да имаме благородни чувства?

Сега, въ съврѣмения животъ, ние мислимъ, че сме най-разумнитѣ хора. Хубаво е да мислимъ така, но сжщеврѣменно трѣбва да постъпваме и разумно. Най-разумното въ свѣта, това е Богъ. Това съврѣменната наука нарича "постулатъ", т. е. това, което всѣкога и въ всички врѣмена остава неизмѣняемо, това е Богъ. Той е послѣдователенъ, хармониченъ въ всички свои постъпки. Той прави добро, безъ да има нужда отъ доброто. Проявява своята разумностъ, безъ да има нужда отъ тази разумностъ. Хората Го славятъ, безъ да има нужда отъ тази слава. Всичко това, което Той проявява прави го все заради нашето благо. Въ Неговото битие седи благо на всички малки и голѣми сжщества, за да се радватъ на всичко това, което Богъ има. Тѣ се радватъ на всички възможности въ Бога. Богъ съдържа много велики блага въ

себе си, но ние още не сме ги изпитали. Единъ день, обаче, вие можете да опитате и тия блага, които ангелитъ иматъ. Тогава вие ще живѣете въ единъ свѣтъ, гѣто ще има абсолютна свобода. Знаете ли, какво нѣщо е абсолютната свобода? - То значи да живѣете въ единъ свѣтъ, гѣто ще бждете обичани напълно отъ всички, а не както сега, любовта ви се разваля всѣки день. Вие казвате: ние сега се обичаме. Да, но не се знае, колко врѣме ще трае тази любовъ. Нѣкой пжтъ нѣкой те обича за година, а другъ за двѣ години, трети за три години, а нѣкой и за 20 години, но въ края на краищата и тази любовъ се разваля. Обаче въ ангелския свѣтъ Любовта никога не се изменя, никога не се разваля. Тя е постоянна, даже постепенно се усилва и расте, понеже е разумна. Нѣма по разумно нѣщо отъ Любовта. Когато любовта влезе въ човѣшкото сърдце, какво прави? - Тя провежда единъ свещенъ трепетъ въ сърдцето единъ разуменъ актъ въ ума. Любовта, е която образува тази линия на ржката. Като разгледате тази линия, отъ горното и разклонение, до долното и разклонение тя показва пжтя, който човѣкъ е миналъ прѣзъ всичкитѣ епохи, какъ се е подвизавалъ въ Любовта и т. н. Много степени има въ Любовта. Линията на умъ пѣкъ показва, какъ се развивалъ човѣкъ и до колко разумно е използувалъ условията на своя животъ.

Вие казвате: човѣкъ трѣбва да има душа! Нѣкой пжтъ ученитѣ хора не признаватъ душата, понеже не я виждатъ. Пѣкъ и религиознитѣ хора нѣкой пжтъ не вѣрватъ въ душата. По нѣкога ние вѣрваме само въ човѣшкия умъ, понеже той се проявява въ мисълта. Ние можемъ да познаемъ човѣшката душа по човѣшкото сърдце. Тамъ, гѣто има душа, има и сърдце. Думата “сърдце” не е толкова сполучлива, защото показва постояннитѣ промѣни. Да обичашъ човѣка, това значи той да може да расте и да се развива подъ твоята обичъ. Безъ любовъ не може да има растене и развиване. Нѣкой казва: защо трѣбва да обичамъ? - За да растешъ. Защо трѣбва да раста? - За да се проявишъ, да се пробуди съзнанието ти,

да разберешъ защо си дошълъ на този свѣтъ.

И тъй, Христосъ имъ показва ржцѣтъ си. Тѣ познаха формата на ржката Му. Вие разглеждали ли сте си ржцѣтъ, за да видите, че всички ржцѣ не сж еднакво устроени. Онѣзи хора, които обичатъ удоволствията, които обичатъ да си похапватъ, да си попиѣватъ, да говорятъ за кокошчици, за патици, за ядене, за пиене, тѣхнитѣ ржцѣ сждебелички и много добрѣ устроени. А онѣзи хора, които сж сатурнови типове, т. е. критици, които не могатъ да видятъ нищо хубаво въ свѣта, а виждатъ само лошото, тѣ иматъ дълги, сухи, кокалести прѣсти, съ вжзли. Тѣ казватъ: дълги ни сж прѣститѣ. Не дълги сж само, но и кокалести. За такъвъ човѣкъ казватъ: той е цѣль светия. Не само че не е светия този човѣкъ, но е голѣмъ критикъ. Лошото не е въ това, че е критикъ, но човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ критикъ. И всѣко нѣщо, за което той се изказва, не трѣбва да го говори отъ злорадство. Има начинъ за казване на нѣщата. Ние можемъ и трѣбва да бждемъ благородни въ отношенията си. Всѣки отъ васъ се стреми да живѣе единъ разуменъ и благороденъ животъ. Това сж едни отъ най-хубавитѣ потици. Всѣки иска да се прояви. Това е най-благородното желание. Всѣки иска да бжде ученъ, да бжде благороденъ. По-добро нѣщо отъ това нѣма.

Вториятъ принципъ е да служишъ на ближния си. Слѣдъ като се научишъ да служишъ на Бога, тогава ще се научишъ да служишъ и на ближния си. Прѣдставете си, че една муха кацне на ржката ми. Най-първо въ мене ще се зароди едно желание, както у дѣцата, да я духна. Духна ли я, съ нея се свършва. Обаче, когато въ мене дѣйствиува този Божественъ принципъ, първото желание, което ще се яви, ще бжде да я оставя на ржката си и да не я бутамъ. Тя ще си ходи по ржката ми, и азъ ще и се радвамъ. Слѣдъ това, азъ излизамъ изъ гората и виждамъ едно малко цвѣтенце. Първо въ менъ се заражда едно желание да стжпча това цвѣтенце, да опитамъ силата си. Не, ще го оставя тъй, както Господъ го е създалъ. Заради Господъ нѣма да го бутамъ. Другъ пжтъ се

приближа при нѣкое дърво и взема да го чопля. Не, нѣма да го чопля, нѣма да чупя клонитѣ му, но ще го изчистя, ще го полѣя съ чиста вода. Нѣкога пѣкъ се спра при нѣкой изворъ. Какво мога да направя? - Мога да го запуша, а мога и да го изчистя. Кое ще прѣдпочета? - Ще го изчистя, ще го ограда наоколо съ камъни. Прѣзъ което мѣсто мина, всичко ще прѣчистя. Ще кажа: Всичко това Господь е направилъ, и азъ се радвамъ за всичко сторено отъ Господа. Слѣдъ това Господь казва: “Ти вече се научи да служишъ на мене, сега ще ти покажа, какъ се служи на ближния”. Азъ наричамъ “Учение за служене на Господа” това което, никога не се доказва а “учение за служене на ближния” това, което се доказва на половина. Що значи мой ближень? Да позная своя ближень, значи да позная че този сжщиятъ Господь, Когото обичамъ, е ограниченъ въ моя ближень. Слѣдователно, както обичамъ да служа на Бога, така трѣбва да служа и на своя ближень. Какво е писано въ Писанието? - Да служишъ на ближния си тѣй, както и на себе си. Какво значи това? - Да му дамъ половината си богатство. Когато служишъ на Бога, ти не можешъ да Му дадешъ само половината отъ своето богатство. Ти на Бога ще дадешъ всичко, което имашъ - нищо повече. Като дадешъ на Бога всичко и всичко взимашъ. Когато дойде да служишъ на ближния си, ще му дадешъ половината си благо. Ако той иска да ти вземе всичкото богатство, той не ти е ближень. Ближниятъ ти сжщо трѣбва да познае, че има единъ човѣкъ, у когото Богъ живѣе. Той не трѣбва да се усъмни въ тебе и да каже: какво ли намѣрение има този човѣкъ? Каква ли задня цѣль има? Ако азъ дойда като единъ лѣкарь при тебе, да не казвашъ какво ли намѣрение има този човѣкъ? Не, между ближния ми и мене трѣбва да има последователностъ и пълна хармония въ всичкитѣ си постжпки. Когато азъ направя нѣщо за ближния си, трѣбва да го направя за Бога, Който живѣе въ тебе. Служи така и ти на Господа въ себе си!

И най-послѣ, човѣкъ като се научи да служи на ближния си, ще служи и на себе си. Въ “учението за служене на себе

си” се иска най-голямото доказателство. Въ това учение Богъ се проявява въ най-млаката си форма. Най-мъчното учение въ свѣта, това е служенето на себе си. Най-първо човѣчеството трѣбваше да започне съ служенето на Бога, после съ служенето на своя ближень и най-послѣ съ служенето на себе си, но понеже човѣчеството се отдалечи отъ Бога, отклони се отъ правия пжтъ, то започна съ най-мжчното учение - служене на себе си, вслѣдствие на което дойдоха най-големитѣ страдания и земята се обърна съ главата надолу. И тѣ казаха: не може да се служи на Бога. Не, най-благородното учение е да служимъ на Бога и да съзнавашъ, че си въ единъ разуменъ свѣтъ и служишъ на всички. Подъ думата “служене на Бога”, азъ разбирамъ да служишъ на всички. Да служишъ на “ближния си”, разбирамъ да служишъ на половината свѣтъ, и да служишъ на “себе си”, разбирамъ да служишъ на една единица. Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на себе си. Добръ, ще служишъ на себе си, но най-първо ще се научишъ да служишъ на Бога, Той ще ти бжде Учитель. Послѣ ще отидешъ при ближния си, той ще те научи, и най-послѣ ще се учишъ отъ себе си. Да служишъ на себе си, това е най-мжчното учение, което старитѣ гърци сж проповѣдвали, като съ казвали: “Познай себе си!” Какво се изисква отъ тебе, когато ще служишъ на Бога? Първо ще бждешъ доблестенъ човѣкъ. Човѣкъ, който служи на Бога, не казва, че безъ пари не може, че безъ знание не може. Ако служишъ на Бога, ти ще имашъ и пари, и знание, и сила. Онзи човѣкъ който служи на Бога, има всичко.

Ще обясня своята мисль. Да служишъ на Бога, значи да имашъ всичкитѣ благоприятни условия за работа, както онази жена, която има кжца пълна съ вълна и може да работи. Какво и трѣбва сега? - Да се опретне да изпере, да очисти, да изпреде, да изтъче тази вълна. И станъ, и всичко, което и е нужно за тъкане тя ще го има. Слѣдователно, “служенето на Бога” подразбира възможности при всички условия. За такъвъ човѣкъ нѣма да има условия отъ които да е лишенъ.

При служенето на ближния има по-ограничени условия, а при служенето на себе си се създава характер. Ти си единъ малъкъ свѣтъ, въ който владѣе пѣленъ хаосъ, и ти при тия условия трѣбва да създадешъ своя характеръ, трѣбва да прѣобразишъ този свѣтъ, да го направишъ по образъ на Бога, по образъ на своя ближень. Кои сж твоитѣ ближни? - Твоитѣ ближни сж ангелитѣ. Най-първо ще служишъ на Бога, послѣ на ангелитѣ и най-послѣ на себе си. Въ древността е съществувала една култура, въ врѣмето на която хората сж напуснали Бога и сж служили на ангелитѣ, а послѣ на себе си. Туй е едно ограничение. Най-първо ще служишъ на Бога, Който съдържа всичко въ себе си, послѣ на ангелитѣ и най-послѣ ще влеземъ при себе си, като човѣкъ и ще видимъ, какви сж нашитѣ отношения въ свѣта. Като се разбере живота така, ще се уредятъ всичкитѣ ни отношения и всичката дисхармония сама по себе си ще изчезне.

Тогазъ Христосъ има посочи ржцѣтъ си и имъ каза: "Всѣки отъ васъ пипналъ ли си е ржката?" Азъ ви питамъ: вие разглеждали ли сте сърдцето си? Вие казвате: азъ искамъ да имамъ Божията Любовь. Вие можете да имате Божията Любовь всѣкога, но разумностъ се изисква отъ васъ. Ние се спираме само върху нѣкои дребни факти и казваме: азъ не съмъ добъръ човѣкъ. Да, азъ мога да призная, че въ извѣстна своя постѣпка не съмъ билъ добъръ, но не че цѣлокупно не съмъ добъръ. Да кажа, че цѣлокупно не съмъ добъръ, това е лъжа! Като казвамъ, че въ едн-коя си своя постѣпка не постѣпихъ добръ, това е благородство на характера. Трѣбва да си кажа: въ едн-коя си своя постѣпка бѣхъ добъръ, но въ едн-коя си не бѣхъ добъръ. Слѣдователно, човѣкъ по естество, по Бога, той е добъръ, но въ проявлението на своя характеръ, той нѣкога може да бѣде добъръ, а нѣкога не. Нѣкой казва: азъ съмъ много лошъ човѣкъ. Не, разумно трѣбва да постѣпвашъ въ живота си. Сега като проповѣдвамъ, че трѣбва да се служи на Бога, нѣкои отъ васъ които ме слушате, може да кажете: ти, който проповѣдвашъ отъ амвона, че всичко

трѣбва да се даде за Бога, че трѣбва да се служи на Бога, ето азъ искамъ да слѣдвамъ въ университета, имамъ нужда отъ 10,000 лева, услуги ми тогава! Мислите ли, че този господинъ, който ще дойде при менъ съ такава молба е разрѣшилъ въпроса правилно? Азъ ще го питамъ: въ коя Божествена книга е писано, че трѣбва да му дамъ 10,000 лева? Писано е, че ти имашъ нужда отъ хлѣбъ. Въ такъвъ случай, ти ела при мене, азъ ще те нагостя, ще ти дамъ хлѣбъ. Но, ако ти вложишъ въ ума си мисълта, че азъ трѣбва да те пенсионирамъ тѣй, както държавата прави, ти си на кривъ пѣтъ. Ако ти дойдешъ при мене, азъ ще ти дамъ това, отъ което имашъ нужда, безъ да го искашъ. Искашъ ли ми самъ това-онова, искашъ ли да ме заставишъ да ти услуга, въпросътъ не е сложенъ по Бога. Въ такъвъ случай, азъ служа на Бога, а ти служишъ на себе си. Благородството отъ моя страна е тамъ, че като зная твоитѣ нужди да ти услуга самъ, безъ да уроня твоитѣ добри чувства, безъ да уроня твоя престижъ. Не говоря за човѣшкитѣ ти чувства, които се таятъ дълбоко въ душата ти.

Защо се яви Христосъ на своитѣ ученици? - За да имъ покаже, че слѣдъ смъртта има животъ и то разуменъ животъ, и че ржката никога не се измѣня. Той имъ показа, че Неговата ржка сега е още по-хубава, по-четлива, и всички онѣзи утайки, които имаше на физическия свѣтъ, изчезнаха. Въ него остана само онази чиста, префинена материя, съ която Той можеше да става видимъ и невидимъ, и съ която можеше да измѣня коефициента на прѣчупването на слънчевитѣ лъчи. Понеже всички частици на тѣлото Му бѣха въ състояние да пропускатъ всички слънчеви лъчи, Той ставаше невидимъ. Такъвъ животъ можеше да имаме само тогава, когато бждемъ разумни. Тази разумностъ ще внесе въ насъ радостъ, че за въ бждеще ще имаме всички възможности да живѣемъ и въ другия свѣтъ. Ние можемъ да бждемъ въ съобщение едновременно и съ Бога, и съ ангелитѣ. Когато говоримъ нѣкой пѣтъ, че ние можемъ да имаме съобщения съ Бога,

опасното за насъ е да не станемъ много фамилиарни. Пазете се отъ тази фамилиарностъ! Щомъ се приближаваме къмъ Бога, трѣбва да забравимъ всичко за свѣта. Когато се приближавамъ къмъ Бога, азъ изгарямъ всичкитѣ си тевтери, нѣмамъ никакви отношения къмъ свѣта, забравямъ всичко. Тогава азъ съмъ като едно новородено дѣте, животътъ ми се осмисля и въ ума ми изпъкватъ само онѣзи добри дѣла, които хората сж ми направили, а злото прѣдъ менъ се утаява и азъ виждамъ човѣка въ неговото бждаще; виждамъ, че Богъ работи въ всѣка душа, и то най-много при най-големитѣ мъчно-сти на хората. Ти си се отчаялъ, обезсърчилъ, но дохожда Божественото при тебъ и ти казва: “Не бой се, има възможности и за тебе”. Доиде нѣкой човѣкъ при тебъ и ти казва: знаешъ ли, баща ти бѣше лудъ, майка ти охтичава, отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Божественото ти казва: “Не бой се, всичко ще се поправи!” Защо баща ти полудѣ? Защото работеше въ противовѣсъ на Бога. Защо майка ти стана охтичава? Защото бѣше въ противорѣчие съ ангелитѣ. Когато хората изгубватъ любовта си - охтика ги хваща, а когато изгубватъ разумния стимулъ въ живота - полудѣватъ. Вие казвате: ама никаква разумностъ нѣма въ свѣта! Значи, вие отричате разумността. Щомъ отричашъ разумността у другитѣ, това подразбира, че само ти си разуменъ. Мислишъ ли така, ще дойдешъ въ стѣлкновение съ цѣлокупността на живота. Христосъ дойде въ свѣта, за да покаже на хората разумността, като имъ показа ржката си. Защо? - Ржката изразява разумността. Най-хубавото, най-красивото нѣщо, което изразява Любовта, това е човѣшкото лице. Ржката е образъ на разумността, а лицето е образъ на Любовта. Разумниятъ човѣкъ, онзи вѣщъ цигуларь, като вземе цигулката и засвири, всички казватъ: “Да, ржката прави всичко!” Отъ тази ржка започватъ да се изливатъ звуци и ти се очудвашъ. Онзи знаменитъ художникъ, като вземе четката, ти се очудвашъ, казвашъ: “Да ржка!” Вѣрно е, но отъ ржка до ржка има разлика. Онзи техникъ, като вземе чука и започне

да сглобява и да разглобява и най-малките частици, излиза нѣщо. Значи, отъ ржката излиза една велика разумна сила, и ние трѣбва да отпушимъ тази ржка. Прѣкарай прѣзъ ржката си всичкото добро. Искашъ да направишъ едно добро, направи го! Искашъ да рисувашъ нѣщо хубаво, рисувай го!

Искашъ да направишъ едно добро, но нѣмашъ възможностъ за това. Ще ви кажа, какъ ще го направите. Въ древността, единъ царски синъ се влюбилъ въ една циганка и я направилъ царкиня. Обаче, навикътъ и да проси, билъ по-силенъ отъ нея и надделява надъ положението, въ което се намирала. Какво да прави? Влиза въ една отъ своите стаи, затваря се вътрѣ. Взима една торба брашно, разпрѣдѣля го по малко на всичките столове и почва да обикаля отъ столъ на столъ да проси, прѣдставлява си, че това сж хора. Казва: “Моля ви се, дайте ми малко брашно!” Въ сжщата торба събира брашното, което счита, че и е дадено. По такъвъ начинъ тя напълва торбата си съ брашно и си казва: “Е, изкарахъ прѣхраната си”. Така и вие направете нѣкой пжтъ. Турете въ стаята си на всѣки столъ по единъ левъ и кажете: на тебе, приятелю, еднъ левъ, на тебе сжщо единъ левъ и т. н. Ще кажете: е, такава жена! Не, това е отлично занимание. Ако единъ човѣкъ може да остави на всѣки столъ по единъ левъ, той ще може и вънъ да даде нѣкаква помощъ. Ако не може да остави на стола единъ левъ, той и вънъ не ще може да даде нѣкаква помощъ. Това е едно хубаво упражнение.

Та има много такива естествени методи, които ние за въ бждаще трѣбва да приложимъ. За тия методи, които живата природа е вложила, тя е мислила много време, докато ги създаде. Отъ хилядитъ начини, които тя е измислила, най-послѣ е създала нашия животъ и е вложила въ него тази форма, която ние имаме, и въ която се криятъ несметнати богатства. Сегашните учени хора, обаче гледатъ малко скептически на много нѣща: тѣ гледатъ сжщо тѣй скептически и на ржката и казватъ тѣзи линии по ржката сж произволни, тѣ сж създадени отъ свиването на ржката. Да, всички хора

си свиватъ ржцѣтъ, но тѣзи гънки не сж еднакви въ всички. Има друго нѣщо, което е сформирувало тѣзи линии, тѣзи гънки. Загъ тѣзи линии седи другъ единъ свѣтъ, още по-красивъ. Христосъ прѣдставя прѣдъ сегашнитѣ хора, прѣдъ сегашната култура, ржката си, разумното въ човѣка и ги пита: “Познавате ли ржката ми?” Какво означава това, споредъ езика на съврѣменната култура? То значи: вие живѣете ли споредъ великия законъ на Божията Любовь? Вие живѣете ли споредъ великия законъ на Божията Мждрость, които сж написани върху вашитѣ ржцѣ? И най-послѣ, вие живѣете ли спорѣдъ тази велика Божествена линия на живота, която е написана сжщо на ржката ви, и която включва възможноститѣ на разумния животъ? Тѣй запита Христосъ разумнитѣ хора.

И сега, всички съврѣмѣнни учени хора изучаватъ слънцето, изучаватъ звѣздитѣ, изучаватъ малкитѣ бубулечици и т. н. Всичко това е хубаво, обаче всички трѣбва да се върнемъ и изучаваме първоначалното учение за служене на Бога. Нека изучаваме астрономията, но заради Бога! Нека изучаваме слънцето и всички други звѣзди и планети, но заради Бога! Нека изучаваме всички науки, но заради Бога! Нека ставаме майки и бащи, но заради Бога! Нека Богъ изпълни сърдцата и умоветѣ на всички ни! Отъ тамъ да започнемъ - отъ служенето на Бога. По другъ начинъ не може. Не може да има друго учение, което да разрѣши всички въпроси на земята. И казвамъ: Ако се намѣрятъ само 12 души, които да възприематъ това учение, свѣтътъ въ 29 години ще се оправѣ. Какъ? Ако всѣки единъ отъ 12 души се наеме всѣка година да обръща по единъ човѣкъ къмъ Бога. Тия новообърнатитѣ отъ своя страна да обърнатъ други 12 и по такъвъ начинъ, въ 29 години свѣтътъ ще се оправѣ. Послѣдващитѣ, които идватъ, тѣ ще служатъ по-малко. Ако се постъпва така прогресивно, тия 12 души значи, въ 29 години ще обърнатъ цѣлия свѣтъ къмъ Бога. Това нѣщо ще стане много лесно, но всѣки единъ ще трѣбва всѣка година да обръща по единъ човѣкъ къмъ Бога. Има проповѣдници, които сж обърнали нѣкои хора къмъ Бога,

но не знаятъ какъ и до колко сж ги обърнали. Да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога, значи да му прѣдадешъ сжщия импулсъ, какъвто и ти имашъ, или да му прѣдадешъ такъвъ стремежъ, такова благородство каквото и ти имашъ. Та казвамъ: сега отъ цѣлия свѣтъ се изискватъ 12 души, които да го обърнатъ къмъ Бога въ продължение на 29 години. Кои сж тѣзи 12 души? Тия 12 души, които ходятъ ще дигатъ само ржката си, и всѣки, който ги срещне ще бжде обърнатия и ще имъ каже: “я ми кажи нѣщо за Бога!” Азъ искамъ да живѣя споредъ тази велика Истина на живота. Ти ще му кажешъ: първото най-велико е човѣкъ да служи на Бога и да пожертвува всичко за Него. И то не само на думи, но и въ ума си, и въ сърцето си, и въ душата си - ще мислимъ само за Бога. Тогава нѣма да има никакъвъ споръ. Щомъ споримъ, това не е учение за Бога. Азъ, който дигамъ ржката си, нѣма да се спирамъ, но ще продължавамъ пжтя си. Онзи изворъ, който тече, нѣма какво да се спира. Нѣкой го пита: кажи ми отгдѣ идешъ? - Той си върви. Кждѣ отивашъ? Той пакъ си върви. Той казва: “Ако искашъ да знаеш отгдѣ ида, намѣри извора ми! Ако искашъ да знаешъ кждѣ отивамъ, ела съ мене!” Тѣй че, който иска да знае отгдѣ ида, да отиде тамъ, отгдѣто и азъ дойдохъ; ако пъкъ иска да знае, кждѣ отивамъ, да дойде съ мене.

И тѣй, азъ ви казвамъ: поканватъ ви да отидете тамъ, отгдѣто сте дошли. Вашитѣ домашни ви канятъ да се върнете, но не тѣй, както на погребение. Вие трѣбва да се върнете тѣй, както се връща онзи студентъ, който свършилъ въ странство своитѣ науки и донася прѣдъ баща си дипломата си. Азъ пъкъ искамъ да излѣзете и да тръгнете въ свѣта тѣй, както синътъ отива да се учи въ странство. Този синъ, като свърши своитѣ науки, връща се при баща си, въ своя домъ за да помага на ближнитѣ си. Доста вече сме учили въ този университетъ, осемъ дълги години ставатъ вече, всѣка отъ тѣхъ отъ по хиляда години! Доста сме учили вече! Врѣме е да стане единъ обратенъ процесъ и да се вър-

немъ при домашнитѣ си. Мислите, че сме прости хора! Не, много учени хора сме. Ще се върнемъ дома си съ този дипломъ, и баща ни ще каже: “Синко, я си покажи дипломътъ!” Той ще го прочете и ще каже: “Много се радвамъ, по всички предмети си свършилъ отлично.” Ти ще оставишъ диплома при баща си и тамъ, въ свѣта вече ще се учишъ по другъ начинъ, безъ всѣкакъвъ дипломъ.

Врѣме е когато всѣки отъ васъ трѣбва да остави диплома на баща си, за да не се изгуби и да отиде да помага на ближнитѣ си. Българитѣ казватъ: “Горѣ ржцѣтъ!” Какво означава то? “Горѣ ржцѣтъ” значи: хайде сега да те видимъ, какво си, колко струвашъ! И това е хубаво. И Христосъ показва на своитѣ ученици ржцѣтъ си. И ние трѣбва да покажемъ своята ржка. Да покажемъ своята ржка, азъ разбирамъ да я покажемъ на онзи, който ни обича. Да покажемъ ржката си, разумното въ насъ на онзи, който ни обича, и съ това да му докажемъ, че Богъ живѣе въ насъ, и ний сме готови да направимъ всичко което Той иска отъ насъ.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 27 декември 1925 год. въ гр. София.

До скончанието на вѣка.

“И учѣте ги да пазятъ всичко, що съмъ ви заповѣдалъ: и ето, азъ съмъ съ васъ прѣзъ всичкитѣ дни, до скончанието на вѣка. Аминъ!”

Нѣма по страшно нѣщо въ свѣта отъ прѣсищането. Най-страшната отрова въ свѣта, това е прѣсищането. Даже и най-хубавитѣ нѣща, най-красивитѣ нѣща могатъ да произведатъ прѣсищане. Прѣсищането често произвежда втрѣсване. Втрѣсването произвежда отвращение. Отвращението произвежда бездѣйствие. Бездѣйствието произвежда смъртъ. Смъртъта произвежда разлагане, а разлагането произвежда воня. Онѣзи хора, онѣзи християнски културни народи, които се мислятъ за много учени, нѣкои отъ които иматъ по 2-3 диплома, а нѣкои нѣматъ нито единъ, азъ бихъ желалъ, всички тия народи и хора да иматъ по четири диплома, а именно: да иматъ единъ дипломъ, че сж свършили факултета на разумността; да иматъ единъ дипломъ че сж свършили факултета по честността, да знаятъ, какво нѣщо е човѣшкото достойнство; да иматъ трети дипломъ, че сж свършили факултета на справедливостта, да знаятъ, какво нѣщо е мораленъ устой, и какво нѣщо е мораленъ остень, и най-послѣ да сж свършили послѣдния факултетъ на университета, да знаятъ, какво нѣщо е интелигентността.

Казва Христосъ: “Идете и учете ги”. На какво? На съврѣмения свѣтъ се втрѣснало вече отъ учение! Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цѣла галиматия! Кое по-напрѣдъ да учишъ? Има специални училища, въ които се учи, какъ да се готви: какъ да се готвятъ кокошки, гжски, какъ да се кълца и приготвява агнешко месо, какъ да се готви свинско месо, по кой начинъ да се консервиратъ ябълки и разни други плодове. Послѣ, има и други училища, въ които се прѣподава, какъ да се шиятъ дрехи, най-красивитѣ най-изящнитѣ, съ които да се самоизмамваме. Онази млада мома,

Вместо да се накичи съ най-хубавитѣ добродѣтели на разумностъ, на честностъ, на справедливостъ, на въздържание, на скромностъ, се накичила съ онѣзи красиви панделки и перца. Всичко туй е хубаво, но това не сж добродѣтели. Тѣзи краски, тѣзи перца сж само за птицитѣ, само за пеперудитѣ, но не и за хората. Това сж добродѣтели за тѣхъ, а за хората трѣбватъ други добродѣтели. Имате ли вие добродѣтеля на гжлжба? Имате ли неговата устойчивостъ, неговия характеръ, който прѣодолява всички условия и мъчности въ живота? Гжлжбѣтъ, отъ памети вѣка, отъ незапомнени врѣмена, е единствената птица, която не се е съблазнила отъ месото. Прѣзъ всичкитѣ мъчности, прѣзъ които гжлжбѣтъ е миналъ, той ималъ доблѣстта да си остане вегетариянецъ. Той никога не е казвалъ: условията на живота сж тежки, и азъ трѣбва да си хапна малко месо. Напротивъ, той казва: “Каквито и да сж условията на живота, азъ ще ги прѣодолея. Понеже Богъ е разуменъ, и азъ съмъ разуменъ, ще ямъ зрънца - и нищо повече! И когато Господъ създалъ свѣта, повикалъ гжлжба и го посочилъ на всички като емблемъ на твърдостъ въ убѣжденията. Тогава Богъ казалъ: “Понеже, гжлжбѣтъ устоя на своитѣ убѣждения, азъ го поставямъ като символъ на Духа Божий”. И до сега гжлжбѣтъ седи като емблемъ. Когато искатъ да покажатъ, че върху нѣкой човѣкъ слиза нѣкой гений, или нѣкой великъ духъ, винаги прѣдставятъ, че върху този човѣкъ слиза гжлжбѣ. Питамъ: ако, обаче, речете да сравните главата на гжлжба съ тази на човѣка, колко пжти главата на човѣка е по-голяма отъ главата на гжлжба? Главата на човѣка е много пжти по-голяма отъ главата на гжлжба. Измѣрено е, че мозъкътъ въ човѣшката глава тежи единъ и половина кгр., а нѣкъдѣ и до 2 кгр. Мозъкътъ на слона тежи до 9 кгр. Нѣкои хора мислятъ, че човѣшката интелигентностъ може да се тегли. Дѣйствително, право е донѣкъдѣ, че тежестта на мозъка указва известно влияние върху интелигентността на човѣка, но голѣмо влияние има и това, какъ е организиранъ този мозъкъ, какъ е организирана онази

Вжтрѣшна разумность въ човѣка. Природата е толкова внимателна къмъ всѣка придобивка! Тя е отбѣлѣзала всѣка една благородна черта, всѣка наша придобивка. И когато човѣкъ направи нѣкое добро въ свѣта, когато извърши единъ разуменъ актъ, въ невидимия свѣтъ настава голѣмо тържество. Когато човѣкъ завърши нѣкаква своя работа, или нѣкое свое добро начинание, ангелитѣ издаватъ единъ указъ, една похвала за него. Нѣкой беденъ човѣкъ извърши нѣкое благородно дѣло, той и не подозира даже, че въ небето става такова голѣмо тържество заради него.

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: дѣ е този разуменъ свѣтъ? - Въ вашата глава. Дѣ е вашата глава, обаче? Мислите ли, че тази глава, която носите е ваша глава? - Не. Нѣкои мислятъ, че всичко, което вършатъ, вършатъ все подъ влияние на тази си глава която виждатъ и затова казватъ: е, глава имамъ! Казвамъ: ти не знаешъ още, дѣ е главата ти. Следъ 50-60-100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казватъ: главата е начало на нѣщата. Значи, туй, което никой не може да ти вземе, то е глава. Главата е причина на всички нѣща. Следователно, ако моята глава може да се изпразни, ако моята глава може да я вземе нѣкой, ако моята глава може да се мѣни по 20 пжти на день, каква глава е тя? Казала ли е много нѣщо тази глава? Питамъ тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? Че и свинята казва: знаешъ ли, че и азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да ровя? И волътъ казва: знаешъ ли, че азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да бодя съ рогитѣ си? И конътъ казва: знаешъ ли, че азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да ритамъ? Питамъ: коя отъ тѣзи хиляди глави въ свѣта, които заповѣдватъ, трѣбва да се слуша? Коя е разумната глава? Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: животъ е създаденъ тѣй, условията въ живота сж такива. . . Какво подразбирате вие подъ думитѣ, че животътъ е създаденъ така? Споредъ мене, животътъ никога не е билъ създаванъ, а животътъ само се

проявява отъ Бога. Животътъ не може да се създаде, той не е нѣщо механическо, той излиза отъ Бога, той е велико проявление на една висша разумностъ. И всѣки отъ васъ, който иска да живѣе, на първо мѣсто трѣбва да бжде разуменъ, и то не въ обикновената смисълъ на думата “разуменъ”, но въ пълната смисълъ, разуменъ тѣй, както гължбътъ е разуменъ.

И тѣй, Христосъ казва: “Учете ги да пазятъ това, що съмъ ви казалъ”. Кой Христосъ? Азъ не ви говоря за онзи Христосъ, Когото евреитѣ разпнаха прѣди 2,000 години. Този Христосъ бѣше много слабъ човѣкъ. Азъ ви говоря за единъ Христосъ, Който никога не е билъ разпнатъ въ свѣта. Него може да наричатъ Христосъ, но Той има друго име, свещено име има Той, което вие трѣбва да знаете. Казвате: вие ни говорите за Христа. Не, слабъ човѣкъ бѣше този Христосъ, Когото евреитѣ разпнаха. Апостолъ Павелъ гонѣше този, именно, разпнатия Христосъ и си казваше: “Азъ зная този Христосъ”. Не, той видѣ, какво нѣщо бѣше Христосъ, видѣ Го като свѣтлина и падна отъ коня си съ лицето на земята. Видѣ той тази свѣтлина! Свѣтлината не може да се разпне, свѣтлината не може да се изгаси. Хората, обаче и тази свѣтлина изопачаватъ, използватъ я за зло. Ще кажете: какъ? Ами онзи човѣкъ, който гони неприятели си, не използва ли свѣтлината, за да го намѣри нѣкъдѣ по пжтя и да го убие? Какъ употребяваме ние свѣтлината, която Богъ ни е далъ да използваме като разумни човѣци! Срещнешъ своя неприятели въ гората, теглишъ му куршумъ и го убивашъ. Казвотъ: тѣй е писалъ Господъ. Не, не говорете така! Това не говори онзи Христосъ, който е билъ разпъванъ, а говори онзи Христосъ, който никога не е билъ разпъванъ.

Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: “Учете ги да пазятъ благо, което съмъ ви далъ, и ето, азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!” Това свещено име “Аминъ”, то е името на онзи Богъ, Когото египтянитѣ знаеха. Тѣ го наричаха “аманъ”, но то не е така.

“Аминъ” го наричаме ние. И когато нѣкой човѣкъ бактиса, както българитѣ често казватъ бактисахъ отъ живота, употребяватъ думата “аманъ”! Като каже българинътъ “аманъ”, той се обръща къмъ Бога и казва: “Господи, помогни ми Ти въ тази бѣда, никой не ми помага!” Като каже “аманъ”, избавлението идва. “Аманъ” е името на Бога. Едно врѣме въ Сирия имаше нѣкой си Аманъ, носѣше свещеното име на Бога, и той искаше да избие евреитѣ, но този Аманъ окачиха на една бесилка за едно прѣстѣпление, съ което наруши Божия законъ. И съврѣменнитѣ хора, които се кръщаваатъ съ името на възкрѣсналия Христосъ, които носятъ свещеното име на Бога, а проповѣдватъ смъртъ, ще увиснатъ горѣ на въжето, като този Аманъ. Онази бесилка, която сте приготвили за другитѣ, сами ще увисните на нея, сами ще паднете въ собствената си клопка.

Вие ще кажете: кажете ни нѣщо ново! Ето, ново ви казвамъ: никой нѣма право да разрушава оноа, което Богъ е създалъ! Никой нѣма право да позори чистия и светия животъ, който Богъ му е далъ! Никой нѣма право да изопачава и да осквернява своя умъ, който носи свѣтлина и свобода за неговата душа! Никой нѣма право да грѣши! Никой нѣма право да безобраствува, да върши прѣстѣпление, да осквернява своитѣ братя и сестри. Никой нѣма право да осквернява, да обезчестява своята майка и баща! Дѣ е този моралъ на съврѣменнитѣ хора, които казватъ, че това учение, което се проповѣдвало не било право? Азъ викамъ днесъ тѣзи хора на сждъ прѣдъ Господа! Дѣ е моралътъ на съврѣменнитѣ хора? Дѣ е моралътъ на съврѣменната църква? Защо изпрати Господъ на земята тѣзи свещеници, да се облѣкатъ въ златни дрехи ли? Най-послѣ, защо ви изпрати и васъ Господъ? Ние всички седимъ прѣдъ прѣстола на великия Господъ, Който ни даде животъ. Защо седимъ ние тукъ, да служимъ на хората ли, или да служимъ на Бога? Първо трѣбва да служимъ на Бога, да знаемъ, че имаме единъ чистъ и святъ животъ, че имаме единъ великъ идеалъ, който трѣбва да постигнемъ.

Какъв е този идеал? Да, велик идеал е да дойде за вас този тържествен ден, да се стопли вашата душа и да почувствувате, поне за половин час от живота си, поне за един момент, какво нещо е великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете въ себе си целия свят. Велик момент е този, да почувствувате тази висша интелигентност, да почувствувате връзката между всички същества, от най-малкото до най-големия, да почувствувате това Великото, което наричаме "Амен", или "Амин", или както индусите го наричат "Аумен", или както други Го наричат "Аум", или както евреите Го наричат "Иехова-Иае". Българите пък казват "наяв", значи всичко разумно трябва да бъде наяве, всичко разумно трябва да става пред онази разумна видлина, която носи топлина въ себе си, която носи още светлина и свобода за човешката душа.

И този живият Христос, Който никога не е бил разпнат, се обръща днес към вас и ви запитва: "Вие, които ме слушате днес да ви проповядвам, какво направихте заради мене откак сте дошли тук на земята? Упазихте ли моето Слово, упазихте ли моя закон? Просветнаха ли вашите очи пред хората? Някой ще каже: е, братко, остави тази работа! Не, аз питам всички ви, няма да гледам, какво сте направили другите, няма да се съдим, но всеки от нас трябва да си даде отчет, какво е направил? Аз не искам да ви съдя, но този живият Христос на справедливостта ви пита! Той казва: "Братя, върнете се от този път! Не е този път, който води към Бога, към Любовта. Върнете се и погледнете към Бога, Който още преди 2,000 години е казал: "О, Израелю, върни се към мене!" Той се обръщаше към онзи Израел, който вършеше всякакви престъпления. Прочетете цялата свещена история, да видите, какъв разврат, какво насилие е съществувало тогава! "Върнете се към мене, обърнете се към мене и живи ще бъдете!" И днес този живият Христос се об-

ръща къмъ цѣлото съврѣменно християнство и казва: “О, вие, които се именувате синове на свѣтлината, върнете се къмъ мене!” И азъ чета по вашитѣ лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Нѣкой написалъ нѣкоя книга и книгата му не се разпродала много, той е смутенъ. Нѣкой не е произведенъ въ по-високъ чинъ, смущава се. Нѣкой мжжъ не живѣе добрѣ съ жена си, смущава се. Нѣкой вашъ близъкъ е боленъ и умира, смущавате се. Нѣкой проповѣдникъ се смущава, че не искали да го слушатъ. За тия и за много още нѣща се смущавате, но единствената тревога за васъ трѣбва да е тази, че не вървите въ правия пжтъ. Единствената тревога, която дѣйствително може да ви смущава е тази, че вие сте се отбили отъ Божия пжтъ. Туй отбиване не е постоянно, но въ насъ има едно лѣкатушене, ние искаме да примиримъ злото съ доброто; ние искаме да примиримъ безобразното съ красивото; ние искаме да примиримъ любовта съ омразата; ние искаме да примиримъ мъдростта съ безумието. Примирие може да сжществува само между двама разумни хора. Любовь може да сжществува само между двама интелигентни, честни, справедливи, благородни хора. Между безумни хора любовь не може да сжществува. Това трѣбва да знаете! И сега, ние трѣбва да измѣнимъ това направление на живота си и да искаме да се научимъ отъ този живиятъ Христосъ, Който ни говори. Чудни сж хората, когато нѣкой казва: азъ чухъ гласа Божий. Да, чулъ гласа Божий. Пророкъ Илия чу гласа Божий, но се възнесе на небето. Този живиятъ Христосъ чу гласа на Бога и възкрѣсна отъ гроба. И всички онѣзи апостоли, пророци, светии, праведници, които чуха гласа Божий възкрѣснаха, станаха и напуснаха земята и сега живѣятъ на небето. Нѣкой казва: азъ чухъ гласа на Бога. Не, приятелю, ако ти бѣше чулъ гласа на Бога, ти нѣмаше да бждешъ единъ обикновенъ човѣкъ, ти нѣмаше да бждешъ човѣкъ на условията, ти щѣше да възкрѣснешъ. Ти щѣше да бждешъ човѣкъ на какво? Азъ ще ви оставя сами да си разрѣшитѣ въпроса, на какво щѣхте да бждете хора.

Казва Христосъ: “Учете ги да пазятъ!” Какво трѣбва да пазятъ? Какво трѣбва да пазимъ на първо мѣсто? Наста-на вече день, когато трѣбва да осветимъ Любовьта. Ние трѣбва да се повърнемъ, мжжътъ къмъ жената, братътъ къмъ сестрата; всички хора, отъ най-малкия до най-големия, трѣбва да опрѣдѣлимъ единъ день за освѣщение на Любовьта. Нали е казано, че Богъ е любовь? Любовьта винаги се отличава съ закона на изобилието и примирието. Дойде ли любовьта ние ще почувствуваме, че сме въ единъ великъ свѣтъ красивъ самъ по себе си, свѣтъ на миръ и изобилие. За да има миръ, всички трѣбва да отворятъ хамбаритъ си, и то доброво-лно, а не съ насилие, не съ остень. Съ мораленъ остень и вольтъ орс, и проповѣдникътъ проповѣдва, и свещеникътъ служи, и войникътъ се бие на бойното поле, и жената готви въ кжщи, навсѣкждѣ има редъ и порядъкъ, но това не е животъ. Ние знаемъ този остень. Не, мораленъ устой трѣбва да има! Този остень е за полуразумнитъ хора. Тоягата е за полуразумнитъ хора. Любовьта, Мждростъта и Исината, това сж за пълно разумнитъ хора, които разбиратъ тия закони, защото само тѣ ще осмислятъ нашия животъ, и ние само така ще възкрѣснемъ. Сега всички говорятъ, че трѣбва свобода. Всички хора по свѣта, въ всички камари, търсятъ начини да придобиване на свободата, търсятъ начинъ за създаване на истинска вътрѣшна връзка въ домоветъ; всички търсятъ начинъ, какъ да живѣятъ добръ, по единъ любовенъ начинъ, майка съ синове и дъщери, мжжътъ съ жената си, братътъ съ сестрата и т. н. Слугата търси начинъ, какъ да угоди на своя господарь. Има единъ начинъ. Кой е той?

“Идете и научете ги да пазятъ всичко, що съмъ ви рекълъ; и, ето, азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!” Нѣкой казва: до скончанието на вѣка ли? Да, този живия Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: “Понеже разпънаха онзи човѣкъ, когото бѣхъ пратилъ на земята, за да имъ каже моята заповѣдь, идете вие сега да проповѣдвате, и азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка.

Всичкия този редъ и порядъкъ азъ ще го измѣня. Ще скончая този вѣкъ. Иде сега новата епоха! Всички хора искатъ да задържатъ старата култура. И ако нѣкой се осмѣли да каже, че иде нѣщо ново, тѣ сж въ състояние да го обѣсятъ. Новото ще донесе спасението на човѣчеството. Новото ще донесе онова истинско братство, не да се подкупватъ хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всѣки да се прояви тѣй както трѣбва.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да събуди въ себе си Божественото. Той трѣбва да се запита: защо съмъ пратенъ на земята? При първата спѣнка вие ще си кажете: азъ съмъ пратенъ да оправямъ свѣта. Господъ не ви казва да оправяте свѣта, но ви казва: “Идете и ги учете!” На какво? - Да пазимъ това, що съмъ ви казалъ. Да кажемъ, че нѣкоя сестра не може да живѣе съ мъжа си. Какво трѣбва да направи? Тя трѣбва да повика своя възлюбенъ и да му каже: “Слушай, Господъ те създаде по образъ и подобие на себе си. Той внесе Любовта, Мъдростта и Истината въ твоята душа, ти трѣбва да пазишъ всичко това което Господъ ти е далъ, което е вложилъ въ тебе. Доста си се перчилъ прѣдъ мене съ тия панделки, доста си ме плашилъ съ своя остенъ и съ своята тояга! Този остенъ можешъ да показвашъ на воловетъ, а на мене покажи Истина, която е вложена въ душата ти. Ако ти не искашъ да ми покажешъ това нѣщо, втори пжтъ нѣма да ме видишъ”. Веднѣжъ каже ли това нѣщо, тя трѣбва да го направи. Сегашнитѣ жени сж голѣми герои. Тя каже това нѣщо на мъжа си и си излѣзе, но не се минаватъ и 4-5 дена, тя вече праща сватове до мъжа си да го уговарятъ. И мъжа прави сжщото. Напусне жена си, но слѣдъ 4-5 дена и той се връща. Това сж героитѣ на съврѣмения свѣтъ. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мъжа си, че повече нѣма да я види, какво означава това? Съ туй тя иска да му каже, че такава, каквато ме знаешъ, да се карамъ и сърдя, повече нѣма да ме видишъ. Ако дойда втори пжтъ, ще дойда съ Любовта, съ Мъдростта и съ Истина-

та, и ти нѣма да ме познаешъ. И мжжѣтъ като напусне жена си и каже, че втори пжтъ нѣма да го види то значи, че такъвъ, какъвто съмъ билъ до сега, както съмъ те билъ, хукалъ нѣма да ме видишъ вече, но втори пжтъ ще дойда при тебе съ Любовта, съ Мждростта и съ Истината, и ти нѣма да ме познаешъ. Ти ще ме видишъ вече по образа на Любовта. И когато синѣтъ каже на баща си: татко, ти нѣма да ме видишъ повече, то значи: азъ изяхохъ и изпихъ богатството ти, но втори пжтъ ще ме видишъ съ Любовта, съ Мждростта и съ Истината. Това е новото учение! За да може да се разбере учението на живия Христосъ, Който никога не е билъ разпѣванъ, изисква се една свещена душа, чиста като кристалъ. Нѣкой казва: какво нѣщо е моралѣтъ? Азъ ще ви кажа, какво нѣщо е моралѣтъ.

Има два вида моралъ. Ще ви дамъ сега една максима, тѣй, както азъ схващамъ морала. Азъ взимамъ числото 10. Прѣдставете си, че имате 10 извора, които даватъ чиста, хубава вода. Първиятъ изворъ е този който дава нектара на живота. Като пиятъ хората вода отъ него, възкрѣсватъ. Всички останали извори сж малко или много опетнени. Ако нѣкой е пилъ отъ първия изворъ и дойде да пие отъ останалитѣ, той върши едно морално прѣстѣпление. Той е изгубилъ своята духовна интелигентностъ, Той нѣма право да пие отъ другитѣ извори! Хора, които не пиятъ отъ другитѣ извори, освѣнѣ отъ първия сж идейнитѣ хора въ свѣта. И Писанието казва: "Първиятъ изворъ е Богъ". Той е единствениятъ, отъ който като пиятъ хората, възкрѣсватъ. Онзи, който се училъ отъ Бога, и отива да се учи отъ хората, той се опетнява вече. Научениятъ отъ Бога, нѣма защо да се учи отъ хората. Съ хората той може само да се разговаря по единъ разуменъ начинъ, може да имъ покаже любовта си.

Сега ще ви прѣдставя другия моралъ, по който свѣтътъ върви. Азъ започвамъ пакъ съ числото 10. Има 10 извора съ хубава вода. Човѣкъ въ свѣта започва да пие отъ десетия, послѣ отъ деветия, осмия, седмия докато най-послѣ

достигне до първия. Дойде ли до първия, повече нѣма право да се връща назадъ. Вие сте пили вече и отъ десетия изворъ, пили сте нѣкога и отъ първия. Сега отново дойдохте до кой изворъ? - До първия. Тамъ седятъ ангели съ своитѣ мечове. Казвате: страшни мечове! Да, онзи, който дойде да пие вода отъ този изворъ, ще мине прѣзъ огънь. Той трѣбва да се прѣчисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готовъ вече да извърши всичко за Бога, за своя ближень и за себе си. Той е готовъ за славата Божия и за доброто на своя ближень да извърши всичко, което се изисква отъ него.

Та казвамъ: ако ние бихме слушали Този живиятъ Христосъ, не разпнатия Христосъ, лесно бихме постигнали всичко това. Нѣкой казва: защо не се оправя свѣта? Че какъ ще се оправя свѣта? Ние и до сега още се молимъ на разпнатия Христосъ, а не на живия. Ние навсѣкждѣ виждаме все разпнатия Христосъ. Не се лъжете! Врѣме е вече да се снесе отъ кръста разпнатия Христосъ! Апостолъ Павелъ казва: "Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме". Нѣкой казва: ти вървашъ ли въ Христа? Въ кой Христосъ? Въ разпнатия ли? Не, азъ вървамъ въ онзи Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ. Азъ зная, че онзи посланикътъ на Христа, когото хората разпнаха, дойде да имъ покаже, че тѣхнитѣ сърдца сж развалени, за това Го разпнаха. Той бѣше единъ пробенъ камъкъ, който показа, че хората още не бѣха готови за тази велика любовъ. Туй е, което може да ни съживи и да ни покаже, че врѣме е вече да приложимъ това учение. Нѣкои отъ васъ сж чели библията и Евангелието, нѣкои не сж ги чели, но всѣки може да разбере, дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие живѣете. Има една велика истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие мислите. Има една велика истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие страдате. Великата Истина е това, че вие живѣете, но за кого? - За Любовта. Велика Истина е това, че вие мислите, но за кого? - За Мъдростъта. Велика Истина е това, че вие страдате, но

за какво? - Че сте се отклонили отъ Божия пжтъ. Слѣдователно страданията ви показватъ, че между вашия животъ и вашата мисль нѣма единство. И сега, като естествено, психологическо послѣдствие отъ това иде законътъ, че навсѣкждѣ по свѣта, въ Германия, въ Франция, въ Англия, въ Америка, се явяватъ редъ писатели, философи, учени, които посочватъ на хората редъ методи и правила, какъ трѣбва да се постѣпва, какъ трѣбва да се живѣе. Но съ всички тия методи се е злоупотрѣбило и днесъ се вършатъ прѣстѣпления повече отъ колкото когато и да било другъ пжтъ. Тогава хората се запитватъ: какво трѣбва да вършимъ, за да не правимъ прѣстѣпления? - Всички трѣбва да бждемъ разумни! Всички трѣбва да обичаме поне едно сжщество въ свѣта. Ние не може да обичаме себе си. Човѣкъ не може да има себе си като обектъ. Трѣбва да има една жива душа въ свѣта, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трѣбва да обичате една душа тѣй, както обичате Бога. Образецъ да е вашата любовь! Онзи, когото обичамъ, трѣбва да бжде за мене идеалъ. Идватъ нѣкои при менъ и ми казватъ: Учителю, ти трѣбва да ни обичашъ. Азъ казвамъ: азъ мога да обичамъ само онѣзи хора, които сж чисти идеални. Чудни сж хората, когато говорятъ за Любовьта! Азъ не зная, какво мислятъ за Любовьта, какво понятие иматъ за нея! Дойде при мене нѣкой, който е пилъ отъ десетия изворъ и ми казва: пийни малко отъ тази вода! Казвамъ: не мога да прѣстѣпня священния законъ на числото едно. Мога да извикамъ другъ нѣкой да пие заради мене, но такъвъ който още не е пилъ отъ числото едно. Има начини, чрѣзъ които мога да угодя на вашитѣ желанія. Но кога? - Когато не съмъ пилъ отъ чистата вода, когато не съмъ пилъ отъ извора на числото едно. Но когато съмъ пилъ, не мога; колкото да ме викате и молите, не идвамъ. Слѣдователно, онази душа, онзи човѣкъ, който иска да го обичамъ, трѣбва да е пилъ отъ извора на водата отъ числото едно. Казвате: каква е тази Любовь? - Ще я познаете. Другъ нѣкой казва: азъ те много обичамъ и за тебе имамъ

високо мнѣние. Да, но ако въ стаята ми влѣзе нѣкоя млада мома и остане при мене цѣла нощъ, този сжщиятъ ще каже: азъ измѣнихъ мнѣнието си за този човѣкъ. Снощи при него имаше една млада мома.

Тогава, азъ ще ви покажа единъ другъ моралъ, по който да сждите нѣщата. Вие, които ме сждите, ще ви дамъ да изпиеете една чаша съ чиста вода и ще ви накарамъ да проверите, дали тази вода излиза отъ васъ тѣй чиста, каквато е влѣзла прѣзъ устата ви. Ако водата излѣзе така чиста, както е влѣзла, тогава азъ приемамъ прѣгрѣшенията си, но ако не излѣзе така, тогава какво ще кажете? Тогава вие ще си носите грѣховете. Разбирате ли ме? Азъ имамъ моралъ, азъ имамъ норма, по която сжда. И когато нѣкой ми каже, че еди кой си братъ е кривъ, азъ ще си кажа: прѣди да се произнесе, трѣбва да видя, тази вода, която ще изпия, дали ще излѣзе чиста отъ мене, или не. Дали единъ човѣкъ е грѣшенъ, или не, азъ веднага мога да провѣря. Слѣдователно, когато вие се произнасяте за прѣстѣпленията на нѣкой човѣкъ, спрѣте се въ себе си и си кажете: Божествената вода, която ще изпия отъ чашата, чиста ли ще излѣзе отъ мене? Този опитъ ще направятъ и ангелитѣ съ васъ. Азъ не говоря за обикновеното наше тѣло, не говоря и за обикновенитѣ наши чувства, мисли и дѣйствия, но говоря за нашето духовно тѣло, за нашата душа, която е толкова чиста, но по нѣкой пжтъ и по нея се намиратъ прашинки, и тя трѣбва да се чисти. Туй учение, значи, не е за нашитѣ тѣла, то е за нашитѣ умове, за нашитѣ сърдца.

Прѣди нѣколко врѣме азъ посѣтихъ една млада, неженена сестра, болна, която казвала, че Господъ ѝ говорилъ, Господъ я поставя на изпитъ дава ѝ една болестъ, заболява я силно коремъ. Тя употребява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-послѣ казва: викайте Учителя! Отивамъ при нея, казвамъ ѝ: вѣра трѣбва! Тя ми казва: моята вѣра не помага, но дано твоята вѣра помогне. Пита ме: Ти ще се молишъ ли за мене? - Нищо не ѝ говоря.

Казвамъ и само: вѣра се изисква, вѣрата на онзи живия Христосъ. Ти си поставена на изпитъ. Ще обикнешъ болестъта, ще и дадешъ едно голѣмо угощение, ще и дадешъ единъ банкетъ, ще и покажешъ любовта си, а ти искашъ тѣй изведнѣжъ да я изпѣдишъ навънъ, но тя е по-силна отъ тебе. Болестъта казва: не излизамъ отъ тукъ! Рѣшишъ ли да я приемешъ, ще се разберете съ нея. Тази сестра ме пита: какви компреси да си турямъ, топли или студени? - Топли компреси, защото студенината е умраза, а топлината е любовъ. Покажете и любовта си, и работата ще тръгне добръ. Всички съврѣменни лѣкари, обаче, прѣпоръчватъ студени компреси. Тѣ казватъ: клинъ клина избива. Дѣйствително така е, но то се отнася при цѣпене да дърва, но не и при болеститѣ. Клинъ не може да урежда човѣшкитѣ работи.

Сега, въ свѣта се изисква едно учение, споредъ което да знаемъ, какъ да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съврѣменни хора, които се родили вече, както и на тия, които въ бждаще ще се раждатъ, ние можемъ да имъ покажемъ начини и методи, чрѣзъ които грѣхътъ никога да не стѣпва въ тѣхъ. Всѣка жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Божествено дѣте, което да служи на Бога, никога не трѣбва да допуща нито едно лошо чувство въ сърдцето си, нито една лоша мисль въ ума си, нито едно лошо дѣйствие въ душата си. Тя никога не трѣбва да се съблазнява! Е, какъ мислите, ние съврѣменнитѣ хора не се ли съблазняваме въ Бога, не се ли съблазняваме въ този живия Христосъ? Всички хора казватъ: защо Господъ направи такъвъ свѣта? Не, Господъ ни изпитва. Мислите ли че всичкитѣ прѣстѣпления, които се вършатъ въ свѣта, се вършатъ все отъ този живия Христосъ? Казватъ: Господъ е наредилъ нѣщата така. Не, азъ, доколкото зная на Господа никога не е дохождало на умъ да измжчи нѣкоя душа, нито да извърши нѣкакво прѣстѣпление. Да, когато нѣкой човѣкъ грѣши нѣкога, Господъ ще му изпрати страдания, но за да го спаси. Или, когато нѣкой човѣкъ е боленъ и Господъ го лѣкува, ще

му изпрати страдания, но тѣ сж необходими за нѣговото лѣкуване.

Та казвамъ: туй учение трѣбва да се приложи! Кждѣ трѣбва да се приложи? Христосъ казва: “Идете и научете ги да пазятъ всичко, което съмъ казалъ.” И вие, които излѣзохте отъ нашия домъ знаете ли прѣди колко години сте излѣзли? Ще кажете: ние сега се родихме. Че какъ тѣй, ако сте се родили сега, за толкова кратко врѣме се огрѣшихте? И вашата философия ще мяза на разсжжденията на онзи турчинъ, който като слушалъ единъ грамофонъ да пѣе турски пѣсни, казалъ си: “Че кога дойде този грамофонъ тукъ и вече се научи турски езикъ?” Не, онзи, който е накаралъ този грамофонъ да говори и да пѣе, той е знялъ турски, а не тази плоча. Плочата сама нищо не знае. Така сжщо и онзи, Който е написалъ всичко въ нашитѣ мозъци, онзи, Който е написалъ всичко въ нашата душа, Той всѣкога е вжтрѣ въ насъ. Той никога не е идвалъ на земята, Той никога не се е въплотявалъ. Мнозина сж идвали на земята, мнозина се въплотявали и сж носили Неговото име, но Онзи Абсолютниятъ, на когото хората не знаятъ името, никога не е идвалъ въ човѣшка форма на земята. Той само се е проявявалъ. И насъ сега искатъ да ни убедятъ, че Онзи непостижимиятъ, Който е създалъ всичко въ свѣта, ще се облѣче въ една човѣшка форма и ще дойде на земята да Го хванатъ хората и да го разпнатъ. Не, това е несъвмѣстимо съ Божественитѣ закони. Писанието казва: “Ще се всели Богъ, но нѣма да се въплоти”. Какъ ще се всели? - Той ще живѣе между човѣшкитѣ души, ще живѣе и между ангелитѣ. Той може да живѣе навсѣкждѣ. Той изпълва всичкото битие, изпълва всичкитѣ свѣтове, изпълва всичкитѣ слънчеви системи, и все пакъ остава още една непроявена частъ отъ Него. Има още нѣщо непроявено отъ този великъ Господъ и въ цѣлата вѣчностъ пакъ нѣма всичкитѣ форми, чрѣзъ които Господъ може да се прояви напълно. То е най-красивото въ свѣта.

“Идете и ги научете!” - казва Христосъ. На какво? -

Че Богъ с Богъ на Любовта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Мждростта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Истината. Идете и ги научете, че този Богъ обича милосердието, обича кротостта, обича въздържанието, обича всичко онова, което е възвишено и благородно, обича всъки потикъ, колкото и да е малъкъ. Нѣкои отъ васъ, които ме слушате, казвате: речта на този човѣкъ е тѣй впечатлителна, той иска да запечати нѣщо въ насъ. Не, пазилъ ме е Господъ отъ това! Азъ не съмъ нѣкой печатаръ, та да запечатвамъ. Ако запечатвамъ въ васъ, вие ще замязате на нѣкоя книга. Азъ съмъ отъ онѣзи, който пиша свѣщената книга, но пиша тѣй, както пише свѣтлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е живо слово. Казвамъ: проявете онова, което е всадено въ васъ! То е Божественото въ васъ. Всички имате въ себе си нѣщо добро. Облѣчете тази Божествена греха! Всички вие търсите любовта, нали? Проявете се въ Любовта си! Най-първото нѣщо въ свѣта: всички трѣбва да дойдемъ до този законъ - да обикнемъ Бога! Всички казватъ, че Богъ не може да се обича. Питамъ тогава: кое обичаме ние въ свѣта? Нали обичаме свѣтлината? Нали обичаме топлината? Можешъ ли да обичашъ туй, което не е топлина? Защо обичате Бога? Вие казвате: ние направо не можемъ да обичаме Бога, но Го обичаме чрѣзъ свѣтлината, чрѣзъ топлината. Щомъ е тѣй, азъ ще си отворя очитѣ на четири, за да възприема свѣтлината ще си туря после ржцѣтъ срещу топлината за да възприема повече топлинка. Всичко, което носи животъ се обича. И сегашнитѣ хора казватъ, че Богъ не може да се обича! Може да се обичатъ само онѣзи души, които обичатъ огъня на Любовта. Ние казваме: нека влѣзе тази топлинка въ мене, азъ съмъ готовъ да я възприема. Мога ли да обичамъ онзи студенъ камѣкъ? Мога ли да обичамъ леда? Мога ли да пригърна студения трупъ и да кажа: охъ колко те обичамъ! Вие сте чудни! Отива нѣкой и цѣлува мъртвия трупъ. Казвамъ: не цѣлувай мъртвия трупъ! Казвате какво непочитание къмъ мъртвия! Нѣкоя жена измжч-

вала мъжа си, пържила го на шишъ, а като умре, ще отиде да го цълува десетъ пѣти и ще казва: охъ, калко много скърбя! Ако ти дѣйствително обичаше мъжа си, ако наистина скърбишъ за него, той нѣмаше да умре, но щомъ е умрѣлъ, значи ти не го обичашъ, нито скърбишъ за него. Нѣкоя жена плаче, скубе си коситѣ за мъжа си, но азъ казвамъ: ако ти го обичаше, той нѣмаше да умре, а това сега е само галавера. Ти ще обичашъ този твой мъжъ, този твой братъ, докато е живъ.! Ще го пригърнешъ, ще му дадешъ една свещена цълувка, като на братъ, ще му кажешъ, че въ тебе Богъ живѣе и ще му кажешъ: “Братко, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ да се радвамъ съ тебе”. И той да и каже същото: “Сестра, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ съ тебе да се радвамъ”. А какво прави днесъ нѣкоя жена? - Прѣдъ хората си скубе коситѣ, плаче за мъжа си, а вътрѣ казва на своя любовникъ: добръ, че умрѣ мъжа ми, та да сме свободни. Вие ще кажете, че не трѣбва да се разправятъ тѣзи нѣща. Да, но тѣзи нѣща се разправятъ горѣ на небето. Тамъ говорятъ, че хората не пазятъ Божия законъ тъй, както трѣбва.

Днесъ, като ви държа тази бесѣда, какво ли ще кажете? Този човѣкъ иска да ни смѣтне нѣщо. Не, азъ като говоря, имамъ страхъ. Отъ какво се страхувамъ? - Да не би да кажа нѣщо, което да не е вѣрно. Азъ се страхувамъ да не кажа нѣщо, което да не е съгласно съ Божията Любовь, съ Божията Мъдростъ, съ Божията Истина. Само прѣдъ Бога имамъ страхъ, затова прѣтеглямъ своитѣ думи. Всички трѣбва да имаме единъ свещенъ страхъ! Та когато казвамъ, че трѣбва да бждемъ герои, повтарямъ: нека бждемъ герои, нека имеме прѣдъ себе си единъ мечъ, нека бждемъ военни, но за да защитаваме Истината. Нека Истината бжде за всички ни едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. Въ туй учение всички можемъ да се подвизаваме. И всички съврѣменни науки, и всички съвременни изкуства, и всички съврѣменни занятия трѣбва да минатъ прѣзъ този свещенъ огънь, за да се облагородятъ. Всичко това

трѣбва да се прави въ насъ.

И казва този живия Христосъ на своитѣ апостоли: “Идете и проповѣдвайте!” Вие вѣрвате ли въ това? Азъ не казвамъ, че вие не вѣрвате, но питамъ: съвременниятъ християнски свѣтъ вѣрва ли въ това? Съвременнитѣ християни пиятъ отъ водата на тия извори. Тѣ сж започнали отъ десетия изворъ, но до първия номеръ още не сж дошли. Съберете изъ цѣлия свѣтъ разнитѣ християни и вижте, колко различни вѣрвания иматъ, на колко различни езици говорятъ, та като се събератъ, цѣла галиматия става между тѣхъ, не могатъ да се разбератъ. Като дойде нѣкой сжботянинъ, той ви говори за сжботата. Като дойде нѣкой православенъ, той ви говори за иконитѣ, за светцитѣ. Като дойде нѣкой евангелистъ, той ви говори, че трѣбва да слушате Писанието и отъ Него да не се отдѣляте нито отъ йота. Като дойде нѣкой баптистъ, той ви говори, че ти трѣбва да бждешъ кръстенъ, и то отъ нѣкой баптиски проповѣдникъ, но не като дѣте, а на 33 годишна възраст. Азъ не казвамъ това за упрѣкъ, но това сж човѣшки схващания.

И този живиятъ Христосъ днесъ казва: “Идете и учете!” И азъ турямъ думитѣ на живия Христосъ и казвамъ: “Научете себе си на Божията Любовь, научете себе си на Божията Мждрость, научете себе си на Божията Истина! Възприемете Божествения животъ и живѣйте въ съгласие съ Бога!” Това е, което живиятъ Христосъ днесъ говори на сегашния свѣтъ. Щомъ възприемемъ това учение, всички страдания, които имаме, всички неволи които сега сжществуватъ, всички терзания, ще изчезнатъ. А тѣ сж дѣйствиелно ужасни. Разгледайте съвременнитѣ болести и вижте, каква язва прѣдставляватъ тѣ за човѣшката душа, туй духовно тѣло за човѣка, човѣшкото сърдце и човѣшкия умъ, сж пълни съ такива язви, които ги разяждатъ. Тѣ сж резултатъ на човѣшкитѣ мисли, чувства и желання, които правятъ човѣка неспокоенъ, недоволенъ отъ себе си. Единственото нѣщо, което може да ни излѣкува, то е Божията Любовь, която

трѣбва да проникне цѣлото ни сжщество. Нѣкои казватъ: Божията Любовь е само за стари хора, не и за млади. Божията Мждростъ е само за умни хора, не и за млади. Значи, Божията Любовь и Божията Мждростъ е за тѣзи, които сега умиратъ. Не, божията Любовь е за всички! Тя е за млади, които сж родени чисти, и стари, които сж изживѣли своята младостъ въ единъ разуменъ животъ. Тя е за младитѣ, които носятъ сега тази чиста вода. Нека пиятъ отъ нея. Тя е и за стари, които сж запазили до края на живота си този възвишенъ идеалъ. Нека всички пиятъ отъ това чисто учение.

Този Христосъ, който трѣбва да възприемемъ въ себе си, ще стане като едно звено между всички ни. Той ще се весели съ всинца ни. И тогава нѣкой казва: да видимъ Христа! Можете да Го видите. Ще кажете: ние сме много грѣшни. Нима онѣзи хора, които гледатъ слънцето, сж праведни? Въ сегашния свѣтъ, това, че много хора не могатъ да видятъ и да чуятъ Господа, то е защото тѣхнитѣ господари сж ги затворили. Когато нѣкои крадци откраднатъ овци отъ стадото на нѣкой овчаръ, тѣ затварятъ тия овци нѣкъдѣ на дълбоко за да не могатъ да чуятъ гласа на овчаря си, та като го познаятъ да тръгнатъ подире му.

И тѣй, спасението на свѣта ще стане само тогава, когато ние отъ душа извикаме къмъ Бога: “Аманъ”! Когато и цѣлото човѣчество извика сжщото, тогава Господъ ще го чуе и ще спаси свѣта. Нѣма да кажемъ: Аманъ, бактисахме отъ свѣта? Не, трѣбва да кажемъ: “Господи, Ти, Който създаде свѣта, спаси ни, и ние ще живѣемъ отъ сега нататкъ само за Тебе!” И сега, азъ нѣма да кажа, че живиятъ Христосъ иде отъвънъ, но Неговата свѣтлина прониква навсѣкъдѣ. Нѣма животни въ свѣта, което да не чувствува Неговата Любовь. Има извѣстна мъртва материя, която още не е почувствувала Любовта на Бога, но тя тепърва ще я почувствува. Всички живи сжщества, които иматъ любовь въ себе си, ще почувствуватъ тази Любовь. Тогава ще се създаде единъ новъ организъмъ, едно ново тѣло. Старото ще изчезне, ще

мине, а новото ще се трансформира като буба.

Слѣдователно всички хора ще се трансформиратъ въжтрѣшно, духовно и по мисълъ и по чувство, и по воля. И тогава, питамъ: кое е най-хубавото въ свѣта? Не е ли най-хубавото да имамъ познанство съ този Христосъ на живота? Има ли нѣщо по-хубаво отъ това, да бждешъ въ съприкосновение съ Любовта, която стопля сърдцето ти? Има ли нѣщо по-хубаво отъ свѣтлината, която осмисля всичко? Има ли нѣщо по-хубаво въ свѣта отъ свободата? - Нѣма!

И тъй, като се върнете сега дома си, азъ ви поканвамъ да научите себе си на три нѣща: да имате Любовь безъ умраза; да имате свѣтлина безъ сѣнки и да имате свобода безъ ограничения!

Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 3 януарий, 1926 год. въ гр. София.

Давамъ властъ.

“Ето, давамъ ви властъ да настъпвате на змию и на скорпию, на надъ всѣкъ сила вражія, и нищо нѣма да ви повреди”.

Животътъ, въ обширенъ смисълъ, има своя дефиниция или свое опредѣленіе. Отъ онѣзи три гуми, които Христосъ е казалъ въ стиха: “Азъ съмъ Пжтътъ, Истината и Животътъ”, Той поставя живота на най-висока точка. Нѣкои съвременни свѣтски хора сж недоволни отъ живота. Има и религиозни хора, които сж недоволни отъ живота, но това означава неразбиране на живота. Въ основата си, всичко въ свѣта живѣе, нѣма мъртва материя. Мъртва материя съществува само за невѣжмитъ хора, които не разбиратъ устройството на вселенната, които изведнѣжъ разрѣшаватъ въпроситъ и казватъ, че извѣстни вѣщи сж живи, а извѣстни - мъртви. Въ сжщностъ не е така. Желѣзото живѣе тѣй, както и човѣкътъ живѣе. Свържете сега животътъ съ човѣшката интелигентностъ. Желѣзото чувствува скърби и радости тѣй, както и човѣкътъ. Това е доказано, чрѣзъ редъ опити, направени въ това отношение. Единъ виденъ индуски професоръ е доказалъ това чрѣзъ редъ научни опити. Нѣма да се впускамъ въ обяснения, какви сж неговитъ опити, но той научно е доказалъ, че желѣзото може да се отрови тѣй, както и човѣкътъ може да се отрови. Желѣзото може да се екзалтира тѣй, както и човѣкъ може да се екзалтира. То може да възприема всички промѣни, които ставатъ въ човѣка. Това е проверено съ стрелката на галванометъра, съ който се отбелѣзва всѣка промѣна, която става въ човѣшкото тѣло. Тѣй чувствителна е тази стрѣлка! Тази стрѣлка показва, че като се турятъ върху желѣзото извѣстни киселини, и то чувствува радости или скърби, и то се весели и страда. На нѣкои отъ васъ това нѣщо може да се види чудно, но питамъ: нима не е чудно състоянието на онзи, който се напива и започва да залита изъ улицата? Нима не е чудно да видите нѣ-

кой ученъ човѣкъ, професоръ, който е свършилъ четири факултета, но се е напилъ и ходи по улицитѣ, залита отъ единия край до другия? Залита той понеже е изгубилъ равновѣсието на своята нервна система. Умътъ на този професоръ не функционира правилно, затова той ходи отъ едно мѣсто на друго. Той като се доближи до нѣкой дуваръ, казва: “Този дуваръ живѣе толкова, колкото и азъ”. И послѣ, като падне на земята казва: “Тази земя живѣе толкова, колкото и азъ”. Стане, продължи по-нататѣкъ пжтя си, докато залитне въ другъ нѣкой дуваръ. Тукъ залитне, тамъ залитне и най-послѣ казва: “И калъта, и камънитѣ, и земята, и птицитѣ живѣятъ тѣй, както и азъ живѣя. Всичко въ свѣта живѣе! Трѣбваше да се напия, за да ви докажа това нѣщо”. Хората като видятъ, че се е напилъ, казватъ: този човѣкъ е пиянъ. Обаче този професоръ, съ стрелката на своя галванометъръ, прави своитѣ опити и казва, че и желѣзото е живо.

И тѣй, ние идемъ до оная мъдра философия, че цѣлиятъ животъ е единъ живъ организъмъ, а ние сме частици на този живъ организъмъ. И ние живѣемъ по причина на общото. Слѣдователно, каквито сж проявитѣ на общото, такива сж и нашитѣ прояви. И въ този случай, заключенията ни за живота и за нашитѣ прояви не могатъ да бждатъ различни отъ общото. Съ други думи: нашата интелигентностъ не може да се прояви вънъ отъ общата интелигентностъ. Обаче, какъвъ е смисълътъ на живота, тѣзи работи ще оставимъ за по-послѣдно врѣме. Кога? Вие бихте казали: е, слѣдъ като умремъ и ни турятъ въ гроба, слѣдъ като станемъ тамъ на малки частици и дохождатъ да ни палятъ свѣщи, да проливатъ сълзи заради насъ и най-послѣ слѣдъ като ни взематъ ангелитѣ горѣ, все ще разберемъ смисъла на живота. Чудни сте вие, ако чакате ангелитѣ да ви взематъ горѣ слѣдъ като умрете! Че ангелитѣ могатъ да ви взематъ и сега още. Тѣ могатъ да ви взематъ тѣй, както седите. Гледашъ, изгуби се нѣкой изведнажъ. Защо да не може да стане това? Защо да не се изгуби нѣкой, тѣй, както седи тукъ? Коя смъртъ е

по-хубава: да не плащашъ нито петъ пари за погребение, или да пазарятъ за тебе колесница, че кръсть, че свѣщи да палятъ и да тръгнатъ слѣдъ тебе приятели и близки, да плачатъ, да нареждатъ? А тѣй гледашъ нѣкой човѣкъ, както седи, изгуби се, никакъвъ го нѣма. Кое е по-хубаво отъ дѣтъ. Азъ казвамъ: при сегашното състояние най-хубаво е човѣкъ да се изгуби изведнѣжъ, незабелѣзано да се изпари. Вие ще кажете: да не знаемъ, къде е гробътъ му, туй не е по Бога. Каква философия има въ този гробъ? Та нима съврѣменнитѣ хора, които зна- ятъ гроба на Христа, се поправиха? Отъ 2,000 години хората все ходятъ и се връщатъ отъ гроба на Христа, но питамъ: какво научиха отъ това ходене и връщане? Гледамъ нѣкои отъ религиознитѣ казватъ: дано спечеля малко пари, та да отида на гроба на Христа. Какво отъ това? - Ще отидешъ тамъ съ едни изкривени идеи, ще се върнешъ съ други изкри- вени идеи. Ще отидешъ съ единъ дяволъ, ще се върнешъ съ десетъ. Нѣкои ще възразятъ на това.

Казвамъ: въ свѣта ние нѣма да живѣемъ за себе си. Ка- то казвамъ, че нѣма да живѣемъ за себе си, разбирамъ, че ще живѣемъ за Бога, и схващанията ни ще бждатъ разумни, тѣй както е въ великия организъмъ. Ние не сме дошли въ свѣта да смущаваме Божественото тѣло. Ние не сме дошли да сму- щаваме Божествения редъ и порядъкъ. Всички онѣзи малки мушици, всички онѣзи най-дребни същества ние почитаме, защото знаемъ, че тѣ влизатъ въ Божествения организъмъ. Нѣкой пжтъ азъ казвамъ, че волътъ е интелигентенъ. Като казвамъ, че волътъ е интелигентенъ, подразбирамъ, че е ин- теллигентенъ като волъ. Но подразбирамъ още, че ако му се дадатъ условия като на човѣкъ, и той ще се прояви тѣй, както и човѣкътъ. Като казвамъ, че мушицата е интели- гентна, подразбирамъ, че ако и се дадатъ условия като на човѣкъ, и тя ще се прояви тѣй както и човѣка. Ако на човѣка се дадатъ условия като на единъ ангелъ, и той ще се прояви като ангелъ. Или, ако му се дадатъ условия като на Бога, и Той ще се прояви като Богъ. Въ условията е всичкото. Че

какво се подразбира подъ “Богъ”? Да си Богъ не значи, че трѣбва да запалишъ свѣта. Да бждешъ Богъ, подразбирамъ да можешъ да творишъ, да разбирашъ законитѣ на Любовьта. Едно отъ качества на Бога, това е Любовьта.

Слѣдователно, въ свѣта има три принципа, които нѣма да ви кажа съ сжщинскитѣ имена, но въ прѣводи. Казвамъ ви: Любовьта е първиятъ принципъ. Отъ любовьта произтича живота. Този животъ прониква цѣлия козмосъ, прониква всѣка частица. И ако ние не спазваме правилността на този Божественъ законъ, възможно е, съ нашитѣ мисли, съ нашитѣ желания нѣкои отъ тѣзи частици да почнат да се умъртвяватъ. Съврѣменнитѣ лѣкари казватъ, че когато човѣкъ дойде на възрастъ около 40-50-60 години, започва да се развива въ него болестъта “arterio-sclerosa”, докато най-послѣ умира отъ пропукване на тѣлото. Защо умиратъ тѣзи хора? - Старитѣ хора умиратъ отъ страхъ - нищо повече. А младитѣ отъ какво умиратъ? Младитѣ умиратъ отъ прѣсищане отъ прѣизобилие, отъ задрѣстване. И дѣйствително, много майки уморяватъ дѣцата си отъ много хранене. Тя храни малкото си дѣте по 10- 15 пжти на день “Хайде, мама, хайде хапни си!” Тя се бои да не умрѣ отъ гладъ. “Нека яде, да порасне!” Не, три пжти на день е достатъчно за едно дѣте да се храни. Не е въ многото, не е и въ малкото. Въ природата има единъ законъ, споредъ който е опрѣдѣлено всѣкому, колко трѣбва да яде. Въ това именно седи разумността на живота, че природата е опрѣдѣлила на всички сжщества, каква доза ядене трѣбва да употребятъ. И ако ние, съврѣменнитѣ хора, познаваме този великъ законъ на хранене, всички щѣхме да бждемъ здрави. Азъ не говоря за това здраве, което хората подразбиратъ да е дебеличъкъ врата на нѣкого, или лицето му да е пълничко румено, или тѣлото му да е танту-ресто, или да има благоутробие, да е по мазничъкъ. Забѣлѣжете, почти всички богати, заможни хора сж пълнички. Какво влияние упражняватъ условията, за по-силна иллюстрация на мисълта си, ще ви дамъ единъ примѣръ. Още отъ турско

Врѣме е забѣлѣзано, че всички чорбаджии, всички кметове сж дебелички, тантурести. И наистина, ако нѣкой сухъ, слабъ човѣкъ стане чорбаджия, не се минава и година врѣме, той става тантурестъ, хваща щкембе. Отъ тамъ е останала и поговорката: “Направете нѣкого чорбаджия, за да се оправѣ”. Тѣй сжщо и богатитѣ затлъстяватъ, трѣбва да знаете, обаче, че щастieto на човѣка не седи въ богатството. Въ този Божественъ организъмъ, въ който живѣемъ, ние сме осигурени. Ние сме хиляди пжти по-осигурени отколкото ония, които сж вложили влоговете си и въ най-сигурнитѣ банки. Посигурна отъ нашата банка нѣма. Сега вие ще кажете: докажи това! Всички нѣща, които се доказватъ сж фалшиви, а всички ония, които не се доказватъ сж реални, истински. Затова именно тия нѣща, които сж истински, не ги доказвамъ, защото тѣ сами по себе си съдържатъ Истината. Азъ не доказвамъ Истината. Защо? Защото съмъ съгласенъ съ нея. Пѣкъ ако искате, азъ мога да ви докажа тази Истина. Какъ? Елате съ менъ и азъ ще ви докажа Истината. Вие казвате: азъ имамъ правилни възгледи за живота. Добрѣ, може да имашъ правилни възгледи за живота, ще провѣришъ на опитъ твоитѣ правилни възгледи. Ето прѣдъ тебе седи единъ боленъ. Положи ржката си върху главата на този боленъ и ако той оздравѣе, твоитѣ възгледи сж прави. Полагашъ ржката си но болниятъ не оздравява. Азъ, който имамъ, споредъ васъ, криви възгледи, турямъ ржката си върху главата на този боленъ, и той оздравѣва. Чии възгледи сж правилни сега? - Ама това е една случайностъ, това е отъ дявола. Вие срѣщали ли сте се нѣкждѣ съ този дяволъ? Знаете ли какво нѣщо е той? - Той е едно сжщество излѣзло отъ Бога. Слѣдователно, каквото е отношението на вѣлка спрѣмо овцата, такова е и отношението на дявола къмъ човѣшката душа. Вѣлкътъ като влѣзе въ нѣкоя кошара, сграбчва една овца, опипа я и като си вземе отъ нея каквото му трѣбва, казва и: “Сега ти ще отидешъ въ другъ свѣтъ да работишъ съ всичкото си трудолюбие, като нѣкоя пчела, и като съберешъ достатъчно

медъ, като разбогатѣшъ, слѣдъ нѣколко години азъ пакъ ще те навѣстя”. Значи, доброто и злото, това сж два противоположни живота. Азъ нѣма да ви доказвамъ това. Защо? Защото то е една Истина. Смъртта подразбира, че доброто се е трансформирало въ зло. Нѣкой пжтъ и злото може да погълне живота на доброто, така че и злото да може да се трансформира. Но ще знаете, че въ този случай злото не е изчезнало. И когато доброто се погълне отъ злото, и то не е изчезнало. Злото и доброто въ този великъ Божественъ организъмъ иматъ съвсемъ друго отношение. По отношение на насъ, обаче, злото е една опасна сила, и ние трѣбва да боравимъ съ нея тѣй внимателно, както ученикътъ борава съ нѣкоя силна киселина, или както нѣкой ученъ борава съ най-силния електрически волтажъ. Вие опитвали ли сте най-силния волтажъ?

Та казва Христосъ: “Ето, давамъ ви всѣка власть!” - Всички искате да имате власть, но властта почива върху знанието. Не е достатъчно само да имате власть, но трѣбва да знаете, какъ да задържите тази власть и какъ да я използвате. Нима въ свѣта не сж идвали видни личности? Нима Провидѣнието до сега не е давало никому власть? - Давало е, но тия хора сж я изгубили. Нима и на васъ Провидѣнието не е давало власть? Забѣлѣжете, по отношение на нравитѣ, на мушицитѣ, Провидѣнието ви е дало власть. По отношение на тѣхъ вие сте хора съ власть. Туй, което и милиони нравки нѣматъ възможность да направятъ, вие можете да го направите. Ще кажете: ама тѣ сж нравки. Да, но туй, което вие само за единъ моментъ можете да направите, за тѣхъ се изискватъ милиони години. Могатъ ли милиони нравки да направятъ една цигулка? Могатъ ли милиони нравки или милиони мушици да създадатъ единъ Паганини, или единъ Микелъ-Анжело? Могатъ ли тѣ да създадатъ такива велики художници, музиканти или скулптори? - Не могатъ. Значи, въ човѣшката душа сж вложени извѣстни сили, каквито въ тия мушици и нравки нѣма. Туй, което човѣкъ може да въз-

приеме, по-нисшият сжества не могат да възприематъ. Въ тази фаза, въ която човѣкъ се намира днесъ, той може да се прояви, да се разцѣпти. Като изводъ отъ всичко това, азъ изваждамъ слѣдия законъ: Любовта на Бога къмъ всички сжества е еднаква. Значи, туй е общъ законъ. Това е единъ постулатъ. Разликата е въ това, че всички сжества не използватъ еднакво Божията Любовь. Понеже Любовта съставлява база на Божията Мждростъ, то въ степенитъ на Любовта се проявяватъ и степенитъ на мждростта. Има степени на Любовта, има степени и на Мждростта, има и степени на Истината. Истината, това е най-важното нѣщо въ разумния човѣшки животъ. Любовта, това е проява на Богъ. Богъ се проявява само въ Любовта. Като говоримъ за Мждростта, трѣбва да знаемъ, че тя е проявление на всички Синове Божи. А когато говоримъ за Истината, ние разбираме всичко живо въ свѣта, което се проявява. Всичко живо трѣбва да бжде свободно, понеже то прѣдставлява частъ отъ общия Божественъ организъмъ.

Христосъ казва на Своитъ ученици: “Ето, давамъ ви власть!” Вие сте чели този стихъ отъ Евангелието. За каква власть се говори? - Да настѣпватъ на скорпи. Христосъ говори ли тукъ за външнитъ скорпи, за външната отрова?

Сега азъ ще се спра върху следното положение. Често, въ живота се явява споръ между две разумни сжества, между двама мжже, или между две жени. Спирали ли сте се вие да разграничитъ дълбокитъ причини на този споръ? Защо изпжква той? Прѣдставете си вие, че две жени спорятъ за единъ мжжъ, дѣлятъ го. Разгледайте този споръ чисто научно, съ стрелката на галванометъра и вижте, какви сж резултатитъ отъ този споръ. Ако изслѣдвате главитъ на тѣзи две жени и главата на този мжжъ, ще видитъ, че една малка частъ отъ долната страна на мозъка въ мжжа е възбудена и сега тия две жени се стремятъ да се съединятъ съ този мжжъ и да станатъ едно съ него. Но въ природата това нѣщо не е позволено. Въ физическия свѣтъ трима души не мо-

гатъ да се съединятъ въ едно, не могатъ да направятъ едно химическо съединение. Вслѣдствие на това, започва се една война: едната горѣ, другата долу. Не стига това, но намѣсятъ се тѣхнитѣ майки и бащи. Най-послѣ едната е по-силна, надвива, успѣва да направи едно химическо съединение, образува се азотна киселина. Другата се изхвърля навънъ като свободенъ елементъ. За нея казватъ: горката жена, строшено и е сърдцето! Не, сърдцето и не е строшено, но не е могла да се съедини съ този мъжъ, да образува едно съединение. Да допуснемъ сега, че тия двѣ жени биха успѣли да се съединятъ съ този мъжъ. Какво биха направили съ него? Ще кажете: ще бждатъ щастливи. Азъ бихъ желалъ да зная, колко щастливи жени има до сега отъ падането на нашата стара, почтена майка Ева! Я ми кажете, колко такива щастливи жени има до днесъ? Ние ще разрѣшимъ този въпросъ само тогава, когато разрѣшимъ щастieto като едно разумно разбиране между мъже и жени. Азъ засѣгамъ въпроса принципно. Кое прави жената жена, и кое прави мъжътъ мъжъ? Въ едно отношение жената е основа, а мъжътъ е киселина, т. е. киселиненъ окисъ, и между тѣхъ може да стане едно химическо съединение. Слѣдователно, мъжътъ и жената се различаватъ по степенъта на своитѣ вибрации. Вибрациитѣ на жената се различаватъ отъ вибрациитѣ на мъжа, и обратно. У мъжа всѣкога прѣобладаватъ правитѣ линии, той е праволинеенъ. Той мяза на радиоактивни сили, които излизатъ отъ центъра на единъ кръгъ. Жената обича кривитѣ линии, тя се движи по спирала. Ще кажете: значи, тя се лута. Не, то е законъ на движение. Когато Господь праща нѣкоя душа на земята, пита я, по кой пътъ искашъ да вървишъ, по радиуса или по периферията на окръжността? Тази душа казва: "Азъ искамъ да се движа по периферията". Добръ, тогава ще бждешъ жена. Друга душа казва: "Азъ искамъ да се движа по радиуса". Добръ, тогава ще бждешъ мъжъ. Слѣдователно, жената опрѣдѣля движението на мъжа, докѣдъ той може да върви. Мъжътъ като върви, дойде до периферията,

до жената, и скоро гащитъ му започватъ да треперятъ - връща се назадъ къмъ радиуса, къмъ центъра. Вие казвате: не, мъжътъ не се бои отъ жената. Трепери сърдцето на мъжа, бои се той отъ жената. Вземете нѣкой генералъ, отъ когото треперятъ толкова войници, толкова офицери, като срещне нѣкая мома, затрепера му сърдцето, хвърля шашка, всичко хвърля, казва: "опасна е тази мома, очитъ и горятъ като огънь!" Трепери човѣкътъ! Ще трепери, разбира се, и оттамъкъ ще мине. Защо? Защото Божественото е въ жената. Ще дойдешъ съ смирение до нея! Ти ще знаешъ, че Богъ се проявява въ нея. Докато жената знае, че Богъ се проявява въ нея, тя ще има всичкото смирение, но и всичката сила: каже ли обаче, че тя е, която се проявява, колелото се обръща, и мъжътъ не се плаши отъ нея. Погледнешъ, мъжътъ се явилъ съ нѣкаква пръчица, и той сега я плаши. Това вече не е проявление на жената. Значи, щомъ жената опрѣдѣля дѣйността на мъжа и казва: "Извънъ този кръгъ ти нѣма да работишъ, това е полето на моята дейтелностъ" - тя изгубва своето смирение и своята сила. Жената трѣбва да знае, че външната дейтелностъ се опрѣдѣля отъ дейтелността на радиуситъ. Жената не трѣбва да ограничава дейтелността на мъжа, защото съ това ограничава и себе си. Расте ли радиуса, съ това се увеличава и окръжността.

Когато казвамъ, че ние живѣемъ еднакво, азъ разбирамъ, че всички страдаме еднакво, но не използваме еднакво тия страдания. Много пжти вълкътъ, като изпитва нѣкои страдания, прѣгризва задния си кракъ и прѣдпочита да остане съ три крака, но да не търпи. Научава ли урока отъ тия страдания? - Не научава. И при това положение той казва: "Азъ мога и съ три крака да крадя овци". Но като остане съ три крака, вижда, че не може да краде, както по-рано, защото съ три крака той вече влиза въ границитъ на разумния животъ. И вълкътъ има религия, има и вѣрвания. И той става сутринъ рано и отива въ гората да се моли на Бога, като казва: "И азъ хода всѣка сутринъ въ гората да се моля на Бо-

га, дано ми прати нѣкоя овца". И между хората има такива, които се молятъ на Бога за пари, за властъ, за сила. Защо е нуженъ Господъ на тия хора? Азъ сега не говоря, защо ви трѣбва Господъ, но казвамъ: щомъ вие живѣете въ божествения организъмъ, трѣбва да живѣете съобразно Него. Това топло врѣме, каквото е днешното, ражда всички болести. Заболѣете ли, вие започвате да викаете единъ, два, три, четири и повече лѣкари и да се лѣкувате, докато най-послѣ се яви нѣкаква криза, нѣкакво усложнение и казвате: тѣй решилъ Господъ! Всички съврѣменни хора казватъ: тѣй е рѣшилъ Господъ! Че Господъ е рѣшилъ нѣща, азъ съмъ съгласенъ, но дали именно това е рѣшилъ, то е другъ въпросъ. Рѣшилъ е Господъ днесъ да ви говоря, това е важното. Рѣшилъ е Господъ днесъ да ме слушате, но какъ ще ме слушате, това е важното. Сега, ако азъ се домогна до условията и искамъ нѣщо да ви сметна, това не е съгласно съ Истината. Пъкъ ако и вие искате нѣщо да ме сметнете, и то не е съгласно съ Истината. Но ако азъ ви говоря Истината, и вие ме слушате, тогава ние влизаме въ връзка съ кого? - Съ други разумни същества въ свѣта, съ ангелитѣ. Най-послѣ нѣма какво да говоримъ за ангелитѣ, тѣ съ тѣй високо отъ насъ. Мислите ли, че българитѣ сж тѣй културни, поне като англичанитѣ. Изобщо англичанитѣ, като народъ, седятъ по-горѣ отъ българитѣ. Тѣ иматъ по-голѣми възможности. Че седятъ по-горѣ отъ българитѣ се вижда отъ това, че иматъ по-голъма държава, по-голъма империя, която могатъ да управляватъ. Тѣй както днесъ англичанитѣ управляватъ своята държава, то е защото иматъ интелигентностъ, но ако единъ денъ изгубятъ тази си интелигентностъ, ще изгубятъ и своята сила.

Сега ние трѣбва да приложимъ този законъ и по отношение на нашето тѣло. Здравето на който и да е човѣкъ зависи отъ неговия разуменъ животъ. Ти най-първо ще вървашъ, че имашъ дадена властъ отъ Бога, че имашъ властъ да настѣпвашъ надъ змии, надъ скорпии, на всѣка сила вражеска.

Тукъ Христосъ употрѣбѣва думата “змия” въ смисълъ на всички онѣзи лъжливи учения, които отдалечаватъ хората отъ правия пѣтъ, които разрушаватъ дома. Е, какъ се разрушава дома? Казватъ за нѣкого: трѣбва да оженимъ този човѣкъ! Много добръ, той трѣбва да се ожени. Той трѣбва да има дѣца, жена. Хубаво, съгласенъ съмъ, да се ожени! Но мъжътъ и жената трѣбва да се оженятъ по любовъ. По коя любовъ? - По Божията разумна Любовъ. И тѣ трѣбва да иматъ дѣца, родени по тази любовъ. Тѣ трѣбва да иматъ такова съгласие помежду си, че който отъ невидимия свѣтъ да ги погледне, да разбере, че тѣ вършатъ волята Божия, че не Го смущаватъ, защото ако Го смущаватъ, Господъ единъ день ще каже: отрѣжете тѣзи тамъ, оставете ги вънъ да не смущаватъ! Какво е това мѣсто вънъ? - Тамъ ще заспите и съ милиони, съ милиарди години ще чакате друга нѣкоя епоха, докато поумнѣете вътрѣшно. За да ви научатъ да вършите волята Божия, вътрѣшно ще ви стегнатъ. И тогава, като се създаде нѣкоя нова вселенна, като сегашната, тамъ ще ви пратятъ и ще кажатъ: гледайте да не направите сжщата погрѣшка, като по-рано, защото повторите ли я, ще ви изпратятъ въ абсолютното битие. Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че можемъ да правимъ, каквото искаме. Да, можете да направите каквото искате, но трѣбва да знаете, че и Богъ е силенъ, и Той може да направи каквото иска. Знаете ли какво ще стане тогава? Когато слабия се бори съ силния, какво става? - Слабиятъ става на каша. Това е законъ. Ако дървото се бори съ огъня, какво ще стане съ него? - Дървото ще стане на пепелъ и на димъ. Ако земята се бори съ водата, какво ще стане съ земята? - Тя ще стане на каша.

Вие сега ще кажете, че въздухътъ, водата, земята, огънятъ, това сж нищо. Не, земята е животъ. Това е най-нисшия животъ. Водата е сжщо животъ. По нѣкой пѣтъ азъ съмъ ви казвалъ, че съ водата може да се говори. Водата се радва тѣй, както и вие се радвате. Вие може да направите съ нея слѣдния опитъ: ако дадете на нѣкой добъръ човѣкъ да

ние вода, тя се радва. Това може да проверите съ галванометъра, ще видите, че стрелката на галванометъра се мърда, прави известни люлбяния, които се прѣдизвикватъ отъ нейната радостъ. Ако пъкъ дадете на нѣкой лошъ човѣкъ да пие вода, водата скърби, и въ стрелката на галванометъра нѣма да се забѣлѣжатъ сжщитѣ люлбяния, каквито при радостта. Нѣкой пжтъ като пиете вода, казвате: тази вода не е сладка. Защо не е сладка тази вода? Защото ти не си добъръ. Нѣкой пжтъ казвашъ: ядохъ днесъ много сладко. Защо? Защото този день ти си билъ добъръ. Нѣкой пжтъ хлѣбътъ е доволенъ отъ тебе, а нѣкой пжтъ ти не си доволенъ отъ хлѣба. Защо? - Не вървишъ по правия пжтъ. Азъ турямъ като правило за себе си слѣдното положение: щомъ хапна нѣщо и не ми е сладко, нѣма да ямъ. Така прави и ти. Ами какво да правя, какво да ямъ? - Ще постишъ, затова именно е постътъ. Ще постишъ, за да възстановишъ здравето си, да повишишъ вибрациитѣ на своя животъ. Иначе, ако ядешъ хлѣба си тѣй непреготвенъ, той ще бжде за тебе отрова. Съврѣменната наука казва за нѣкой човѣкъ, напримѣръ, че нѣмалъ апетитъ. Въ какво седи апетитътъ? Апетитътъ, това е единъ Божественъ импулсъ. Когато Господъ вижда, че ти вървишъ по Божиитѣ закони, Той ти отваря апетитъ и казва: “яжъ, ти заслужавашъ това”! А когато не живѣешъ по Божиитѣ правила, хлѣбътъ ти се вгорчава и Господъ казва: “Азъ съм, недоволенъ отъ тебе”. И тогава ти казвашъ: окръжаващитѣ ме хора не сж съгласни съ мене; хората не ме разбиратъ, природата не ме разбира, ангелитѣ не ме разбиратъ, Богъ не ме разбира. Ето единъ човѣкъ, който не е разбранъ отъ никого. А отъ кого трѣбва да бжде разбранъ? - Отъ себе си. Ето гѣ е великата философия!

И тѣй, тази властъ, която Христосъ ни е далъ, седи въ това, най-първо да се домогнемъ до Любовта. И чудни сж нѣкой пжтъ хората, като се питатъ, обичатъ ли се. Нѣкой пита нѣкого: ти обичашъ ли ме? Азъ наричамъ това едно механическо питане. То значи, като запаля вечерно време

своята свѣщъ, да я питамъ: ти светишъ ли ми? Туй, което свети не говори. Туй, което люби не говори. Защо? Ами че Любовта не е единъ механически процесъ, да каже, че азъ те любя. Въ Любовта има свѣтлина, въ Любовта има радостъ, въ Любовта има разширение, въ Любовта има животъ, въ Любовта има условие за растене и възможности да опиташъ и да използвашъ всички блага, но въ Любовта има и другъ единъ законъ - да не ставашъ чрѣзмѣрно лакомъ, за да не изгубишъ всичко. Любовта желае, щото всички хора да опитатъ еднакво всички блага. Любовта дѣли и най-малкитѣ трошици, тя е готова да раздѣли всички блага. Въ нея има единъ законъ. Какъвъ е този законъ? Ще ви го обясня. Запримѣръ нѣкой пжтъ вѣрующитѣ казватъ: азъ съмъ нищоженъ човѣкъ, отъ мене нищо не може да стане, Богъ не мисли за мене. Вземете примѣръ отъ ябълчната сѣмка! Тя казва ли, че азъ съмъ нищожна. Тя казва, ти ме посѣй и не гледай, че днесъ съмъ толкова малка. Единъ день ще стана много го-лѣма. Казвашъ: а, такава малка! Да, ти днесъ ме посѣй, че ще видишъ, какво се крие въ мене! - Ама азъ не ти вѣрвамъ. Ти ме посѣй, че ще видишъ, азъ съмъ правила този опитъ, азъ знаая, какви сили се криятъ въ мене. Азъ още не съмъ достигнала до степенята на човѣкъ, но посѣй ме и ще видишъ, какво може да излѣзе отъ менъ! Тази сѣмка говори за възможноститѣ на ябълката. Добрѣ, ние, които сме достигнали до тази фаза на своето развитие, ще бждемъ ли по-слаби отъ ябълка? Ами че, Любовта е почва, въ която ти, нищожниятъ грѣшникъ трѣбва да се посѣешъ, да изникнешъ и да израс-тнешъ да се превърнешъ въ едно дърво. Смыслътъ не е само въ това, да седишъ, да се радвашъ или да скърбишъ и да кажешъ: днесъ съмъ радостенъ или скърбенъ. Това съ екзалтации, това сж димъ и пепель. Ние не говоримъ за неорганизирания животъ, но за живота въ Бога. И всѣки отъ васъ трѣбва да знае, че живѣе въ Божествения организъмъ, и затова, като стане сутринъ да каже: какво трѣбва да бжде днесъ моето отношение къмъ Бога, Който ми е далъ животъ? А ти ста-

вашъ сутринъ и казвашъ: за мене никой не мисли. Това е една самоизмама, отъ която се ражда грѣхътъ. Всѣка сутринъ като станешъ, Господъ вече мисли за тебе. Че Господъ мисли за тебе, се познава по това, че си станалъ. Ако не мислеше, ти нѣмаше да станешъ. Това, че Господъ ви говори, показва, че Той мисли за васъ. Не е само този процесъ, че азъ ви говоря, но слѣдъ мене ще дойде Духътъ, да разработи тия думи, които сега азъ ви казвамъ. И слѣдъ това ще остане една малка радостъ у васъ. Духътъ работи отъ години въ васъ. И вие виждате, нѣкоя мисълъ се загнозди дълбоко въ васъ, и вие казвате: какво се загнозди тази мисълъ въ мене, че не ме оставя на мира? Господъ ти е проговорилъ. Ако не разбирашъ Господа, всички светии ще ти заговорятъ. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички праведни хора. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички обикновени хора. Пъкъ ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички дървета, камъни, извори, животни. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще дойде най-послѣ вѣтърътъ и ще те отвѣе нѣкъдѣ, че нѣма да се върнешъ. А знаете ли какво нѣщо е вѣтърътъ? Въ движението на въздухътъ главно, което хората наричатъ вѣтъръ, се проявява Божиятъ умъ. И когато изъ въздуха има силно провѣтряване, туй показва, че Господъ мисли. Значи, щомъ има буря, вѣтъръ, Божията мисълъ се проявява. Това е споредъ индуското учение. А какво ще кажете вие? Божията мисълъ не е въ самото движение на въздуха, но въ тази първоначална сила, която е произвела тази обмѣна. Забѣлѣзали ли сте нѣкой пжтъ, какъ движението на въздуха произвежда приятно разположение? Значи Божествения животъ прониква въ насъ чрѣзъ въздуха. И тогава въздухътъ е пѣленъ съ животъ, съ сила и като вдѣхнемъ въздухъ доколкото е нашата любовъ, ние можемъ да живѣемъ. Ето, на болнитѣ отъ охтика имъ се прѣпорѣчва дълбоко вдишване, чистъ въздухъ. Най-първо охтиката се лѣкува съ чистъ въздухъ, а сжщо така и съ слънчевитѣ лжчи. Колко пжти съмъ казвалъ на нѣкои охтичави да излагатъ гърба и гърдитѣ си на слънце въ продъл-

жение най-малко на 1-2-3-4 мѣсеца, за да видятъ, какъвъ прѣвратъ ще произведе слънцето въ тѣхъ! Въ това врѣме, обаче, умътъ трѣбва да бжде съсредоточенъ. Кажи: Господи, помогни ми да изпълня Твоята воля, да ти служа! Кажешъ ли така, ще видишъ какъвъ прѣвратъ ще стане въ тебе. А ти искашъ да правишъ само глупости, да вършишъ каквото искашъ, да разбогатѣвашъ, да ядешъ и да пиешъ, и пакъ всичко да ти върви добрѣ. Тогава Господъ казва: да си върви този човѣкъ отъ тукъ! Чудни сж хората, кагато искатъ само да ядатъ и да пиятъ. Когато ти изпълнявашъ волята Божия, Господъ ще ти даде единъ банкетъ и тогава, въ Божието присъствие ти ще можешъ да ядешъ и да пиешъ, колкото искашъ. Но онзи, който е безъ Бога, той да му мисли!

И сега Христосъ казва: “Дадохъ ви всѣка властъ”. Тази властъ трѣбва да бжде индивидуална за всѣки едного, а сжщо тѣй трѣбва да бжде и колективна. И ако всички ние се съединимъ въ едно, и ако всички ние опитаме тази властъ и повѣрваме въ нея и въ всички Божии думи, само тогава щѣхме да видимъ, какъвъ прѣвратъ може да произведе тя. Най-малкото което можеше да произведе, то е, че доколкото е възможно, щѣше да се прояви въ насъ разумния животъ. Ако повѣрваме на това, ще видимъ, че нашитѣ очи ще се отворятъ и всичко това, което ние считаме мъртво - дървета, камъни - всичко това ще проговори. Казваха на Христа: “Кажи на своитѣ ученици да млъкнатъ!” Какво има отговори Христосъ? -Ако азъ кажа на тѣхъ да млъкнатъ, тия камъни ще проговорятъ. Да, камънитѣ ще проговорятъ. Това не сж само символи, това е една философия, това е единъ великъ Божественъ животъ. Питамъ ви: възможно ли е всрѣдъ всичко това, въ което живѣемъ и се движимъ, ние хората на 20 вѣкъ, да продължаваме да живѣемъ въ невѣрие, въ грѣхъ, въ неправда, въ безлюбие, въ това вѣчно съмнѣние, което внася отрова въ живота ни? Всичко това наука ли е? Всичко това култура ли е? Азъ бихъ желалъ бждещитѣ писатели, като взематъ перото си да пишатъ, отъ него да излиза пламъкъ.

Азъ бихъ желалъ онѣзи отъ васъ, които ми говорятъ, пламъкъ да излиза отъ устата и отъ езицитѣ имъ. Гледамъ, нѣкои отъ васъ като ми говорятъ, отъ устата имъ излиза черна свѣтлина. Казвамъ: стой настрана! Духай повече, за да се усили горението, та отъ устата ти да излиза пламъкъ! Нѣкой като ми говори, казва: чакай малко да го смотолевя. Казвамъ: какво ще ме смотолявашъ? Кажу си опитността искрено, кажу ми нѣщо разумно! Чудни сж хората! Дойде нѣкой при мене, гледамъ го тжжно, скърбно му е но се прѣдставлява като че нѣма никаква тжга. Казва: е условията сж малко такива. Не, братко, кажу си: скърбно, тжжно ми е, можешъ ли да ми дадешъ нѣкакъвъ цѣръ? Кажу си Истината! Е, азъ съмъ свършилъ университетъ, какъ ще уроня престижа си? Не, кажу си Истината. Щомъ си служишъ съ лъжа, престижътъ ти ще се урони още повече. Кажу си: скърбенъ съмъ, паднахъ, че си изкълчихъ малко крака. Знаешъ ли да разтривашъ? - Зная.

“Даде ви се всѣка властъ.” Ще ви приведа сега единъ примѣръ. Наскоро идва при мене единъ нашъ братъ, инвалидъ отъ войната, да се посъветва нѣщо, търси начинъ, какъ да лѣкува крака си, който го заболялъ при изпълнение на службата му. Той постъпва нѣкъдѣ въ провинцията на служба, по уреждане въпроси за фонда на сирацитѣ, останали такива по време на войната. Когато нѣкой човѣкъ го боли крака, това показва, че той не е доуредилъ работитѣ си. Тогава Господъ казва: “Стиснете този човѣкъ, да се погрижи за уреждане работите си.” Кракътъ го заболява сериозно, набъбва, явява се отокъ. Туря компреси, лѣкува се, но никаква полза. Отива при лѣкаръ, показва му крака си и той казва: “Нѣкъдѣ дълбоко вътрѣ има инфекция, затова трѣбва кракътъ да се разрѣже, та да изтече навънъ всичката нечиста материя.” Той ми пише: “Учителю, да се подложи ли на операция”? Казвамъ: на никаква операция нѣма да се подлагашъ! Какво да правя тогава? - Ела тукъ, единъ виденъ професоръ ще ти направи такава операция, при което ни най-малкото

парче живо месо нѣма да се отрѣже. Но за тази операция и 20-30,000 лева нѣма да ти стигнатъ, за да се заплатишъ. Прѣглеждалъ се той тамъ на ренгеновъ апаратъ, но нищо не могло да се познае. Дохожда най-послѣ и въ София. Пита ме: "Каква операция ще ми направите?" Казвамъ: ще вземешъ млѣко, ще го сваришъ и послѣ ще го прѣсечешъ съ лимонъ. Ще вземешъ прѣсеченото млѣко и отъ него ще си направишъ компресъ. Нѣколко такива компреси ще подобрятъ положението ти. Тѣзи млѣчни компреси ще ти покажатъ, има ли нечиста материя тамъ, или не. И наистина, той направи 2-3 такива компреси и положението му се напълно подобри. Кракътъ набѣбна на това мѣсто, гѣто е нечистата материя, отвори се една малка дупка, отъ гѣто изтече всичкото нечисто. Температурата му спадна, мѣстото се прѣчисти и слѣдъ нѣколко дни раната започна да заздравява.

Та кой е този виденъ професоръ, на който съ никакви пари не може да се отплати? - Той е живата природа. Всѣки, който вѣрва въ Бога, всѣки, който вѣрва въ живата природа, тя може да му направи такава една операция, каквато никой отъ съврѣменнитѣ хирурзи не може да я направи. Азъ не съмъ противъ хирурзитѣ, но казвамъ: дойдоха отъ невидимия свѣтъ сжщества, които направиха на този нашъ приятель такава сполучлива операция, каквато никой хирургъ не може да направи. Слѣдъ това му казвамъ: слушай, сега ще внимаваешъ добрѣ да оправяшъ работитѣ въ фонда на сирацитѣ отъ войната! - Да, добрѣ ще ги оправя. По-нататѣкъ му казвамъ: внимавай, на онзи, който е трѣгналъ въ пжтя на Истината, не се позволява да прави никакви погрѣшки! И ако направи нѣкакви погрѣшки лошо е за него самия. По аналогия на това, казвамъ: нашитѣ нечисти мисли, нашитѣ нечисти желания по нѣкой пжтъ оставатъ сжщо такива утайки и върху нашето съзнание, вслѣдствие на което се създаватъ редъ болезнени състояния. Онѣзи нечисти мисли, онѣзи нечисти желания, които човѣкъ храни въ себе си, могатъ да се наслоятъ не само въ физическото, но и въ духонвото му

тѣло. Защото физическото тѣло е санджкѣтъ, въ който се крие сжщинското, духовното тѣло на човѣка. Тѣй щото тия нечистотии, тия утайки могатъ да се натрупатъ въ сжщностъ върху духовното тѣло на човѣка, а не въ физическото, и да произведатъ тия пертурбации, които човѣчеството днесъ минава. Всички промѣни ставатъ именно въ нашето духовно тѣло. Слѣдователно, допуснемъ ли въ насъ нечисти мисли или желания, колкото и да сж малки тѣ, произвеждатъ вътрѣшни пертурбации. Вие казвате: е нима една малка мисълъ може да произведе нѣщо лошо? Да, но ако азъ пусна въ салона само една хилядна частъ отъ милиграма отъ нѣкой силно отровенъ газъ, той въпрѣки малкото си количество, ще може да изтрѣби всинца ви. Силата не е въ неговата тежестъ, не е и въ количеството му, а въ това, какво влияние упражнява той. Отъ тукъ: силата на материята не се заключава въ нейната тежестъ, но въ нейната интензивна дейностъ. Има известенъ родъ материя, която не тежи, но въ нея има такъвъ интензивенъ животъ, че може да прѣмахне всинца ни отъ лицето на земята.

И тѣй, Христосъ казва: “Давамъ ви властъ”. Каква властъ? - Властъ въ разумното, властъ въ Любовта. Всичката сила е въ тази властъ именно, и всички трѣбва да се стремите да изучавате този великъ законъ на любовта. Сегашната наука, и бъдещата наука, това е науката на Любовта. И този законъ на Любовта седи въ слѣдното: трѣбва да обичаме Бога като една цѣло. А законътъ на ближния, това сж външнитѣ условия. Когато говоримъ за нашитѣ ближни, разбираме проявлението на Бога въ цѣлия козмосъ, а когато говоримъ за нашия ближень, разбираме точката, къмъ която се стремимъ въ този козмосъ. Това е Любовта. “Богъ толкозъ възлюби свѣта, че даде въ жертва своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки който върва въ Него”. Защо направи това? - За да покаже, че люби свѣта. Цѣлиятъ свѣтъ, това е Синътъ. Всички отъ насъ индивидуално прѣдставяваме центъра на Божията Любовъ, и ако азъ любя

себе си, то значи, че любя Божественото, което се проявява въ свѣта.

И тъй, да любимъ Бога, значи да любимъ това първо начало, което се проявява въ свѣта. Да любимъ ближния си, значи да използваме правилно условията на живота и да любимъ себе си, значи да пазимъ резултатитѣ на тази любовъ. Това е една узрѣла ябълка, която трѣбва да пазимъ да не изгние. А тя трѣбва да се пази въ тази Божествена житница за далечни врѣмена. Защо трѣбва да се пази? - Понеже единъ день ние ще бждемъ посѣти въ новия животъ.

Казва Христосъ: “Давамъ ви всѣка властъ”. Азъ съмъ ви говорилъ много пжти, но като ви гледамъ по нѣкой пжтъ, виждамъ лицата ви измършавѣли, очитѣ ви хлѣтнаи, идеитѣ ви замъждѣли и казвате: отъ насъ нищо нѣма да стане. Казвамъ: имайте вѣрата на житното зърно, имайте вѣрата на ябълчното семе, имайте толкова вѣра, колкото растенията иматъ. При сегашния животъ за вашитѣ души има нови условия за развиване. Питамъ ви: вѣрвате ли въ думитѣ на Христа? Ако не вѣрвате въ моитѣ думи, вѣрвайте поне въ думитѣ на Христа! Ако не вѣрвате въ думитѣ на Христа, вѣрвайте тогава въ думитѣ на Бога! Пъкъ и ако въ думитѣ на Бога не вѣрвате, тогава ще се спремъ на онзи стихъ отъ Писанието, гѣто се казва: “Който не вѣрва на Бога, направилъ Го е лъжець”. Такъвъ човѣкъ е вънъ отъ всички възможности, вънъ отъ Божественото развитие.

Сега, онѣзи отъ васъ, на които Духътъ говори, азъ желая проявление на Божията Любовь тъй, както вие я разбирате. Казвамъ: кое е туй разумното? - Слушайте Господа въ васъ! Нѣкой пжтъ, като ви казвамъ да слушате Господа въ васъ, вие казвате: ние нѣмаме нужда отъ никого. Не, вие разбирате криво въпроса. Когато азъ почна да вѣрвамъ на Бога, Който е въ мене, азъ ще вѣрвамъ и на всички хора. Ако Духътъ говори въ мене, а пъкъ азъ не вѣрвамъ на хората, значи никакъвъ Духъ не говори и въ мене. Когато азъ вѣрвамъ въ Бога, вѣрвамъ и въ себе си и взимамъ Бога като единъ

живъ организъмъ. И тогава, като ставамъ сутринъ, казвамъ: Господи, какво искашъ днесъ отъ менъ? Азъ ще изпълня всичко, което е Твоя воля. Та като ви говоря за Бога и като ви казвамъ да вървате въ Него, то е за да направите душитъ си толкова свободни, че да включите въ себе си едновременно и Божията Любовъ, любовта на всички същества. Вие ще кажете: Божията Любовъ може ли да се събере въ мене? - Може, азъ ще ви кажа, какъ ще се събере. Ако на единъ малкъ клонецъ, широкъ около 10 см., кажа: знешъ ли, че прѣзъ тебе може да прѣмине всичката вода въ свѣта? Той ще ме пита възможно ли е? - Възможно е. Ако дамъ на този клонецъ цѣлата вѣчностъ, която прѣдставлява едно число съ 15 нули наредъ, мислите ли, че прѣзъ този клонецъ не ще може да прѣмине всичката вода? - Ще може. Следователно, прѣзъ цѣлата вѣчностъ въ всѣка една душа може да прѣмине всичката Божия слава и величие. Та като казвамъ, че прѣзъ този клонецъ може да прѣмине всичката вода, не подразбирамъ, че въ този моментъ може да стане това нѣщо, но прѣзъ течение на цѣлата вѣчностъ. Ами какво ще кажемъ ние за живота на онѣзи дръвчета, на онѣзи минерали, на онѣзи животни, на човѣка, докато най-послѣ стигнемъ до живота на ангелитъ? Всичко това прѣдставлява една цѣла йерархия. Това сж възможности за нашия животъ, за развитието на нашия умъ, нашето сърдце и нашата воля. Та казвамъ: каквито и да сж нашитъ възгледи на миналото, ние трѣбва да се простимъ съ тѣхъ! Сега трѣбва да възприемемъ новитъ възгледи! Нѣкой отъ васъ, като погледне дрехитъ си, може да тжжи, какъ ще се прости съ тѣхъ. Какво ще тжжатъ, какво ще ми прѣпорѣчатъ онѣзи ваши парцаливи дрехи, които сте носили цѣли 10 години и на които има повече отъ хиляда крѣпки? - Да, но това е една отлична материя, за която скжпо съмъ заплатилъ едно врѣме. Казвамъ: колкото много да си платилъ, тѣ днесъ сж стари вече, сега има по-хубава материя, отъ нея ще си скроишъ нови, хубави гащи. - Ама жалко ми е за старитъ! Казвамъ: тури старитъ си дрехи въ своя старъ

гардеробъ, а всѣка сутринъ, като ставашъ, обличай новитѣ дрехи. Нѣкои хора не искатъ да се раздѣлятъ съ своитѣ стари възгледи. Че какви сж твоитѣ възгледи? - Ама не искамъ да се откажа отъ своята вѣра. Че каква е твоята вѣра? - Отъ твоята вѣра умрѣха и дѣдо ти и баба ти. Кждѣ сж твоитѣ близки? - Тѣ сж при Господа. Хубаво, азъ виждамъ нѣщата, всичко виждамъ, но твоитѣ близки не срещамъ при Господа. Дѣ сж тѣ тогава? Не, виждамъ азъ твоя старъ дѣдо, плаче ли, плаче, че не му сложили да яде. Виждамъ другъ нѣкой дѣдо плаче, че му взели паритѣ, че му взели кжщата, та останалъ вѣнъ на улицата. Ако речешъ да разправяшъ на нѣкой човѣкъ, че дѣдо му плаче, той ще се хване отъ ужасъ за главата. Е, плаче човѣкътъ, фактъ е. Не ми разправяй такива бабини деветини! Не ми говори нищо за духоветѣ, азъ не вѣрвамъ въ тѣхъ. По думата “духъ” азъ разбирамъ онзи разуменъ животъ въ свѣта, въ който нищо не умира. Дѣдо ти може да се трансформира отъ едно състояние въ друго, може да се намира въ единъ активенъ животъ, тѣй както е билъ и на земята, а може и да е въ едно пасивно състояние, въ единъ латентенъ животъ, та не може да се прояви.

Дадохъ ви всѣка властъ да се справитѣ съ всички лъжливи теории. Днесъ азъ говоря на васъ. Вие нали сте дѣца? Сега вие искате сила въ свѣта. Сила въ свѣта безъ любовь всѣкога носи разочарования, страдания, а сила която е свързана съ Божията Любовь, всѣкога носи велико благо. Този законъ се провѣрява навсѣкждѣ - като започнете отъ човѣка, отъ дома, отъ народа и стигнете до цѣлото човѣчество. Сила безъ Любовь носи нещастие за човѣчеството. Врѣме е вече за всички ви да носите учението, че въ свѣта има единъ великъ съзнателенъ животъ, има единъ общъ Разумъ, споредъ който всички хора могатъ еднакво да се развиватъ, иматъ всички възможности.

И тѣй, за въ бждаще ви остава едно положение, което трѣбва да приложите въ живота си: ако човѣкъ иска да бжде здравъ, трѣбва да бжде положителенъ въ своитѣ вѣрвания.

Той ще прави опити и ще се увѣри въ това. И азъ често правя опити съ себе си. И всѣки отъ васъ сжщо може да прави опити. Нѣкой пжтъ можете да имате нѣкой малъкъ бодержъ въ гърдитъ си, или въ гърба си, или нѣкоя болка въ стомаха или въ главата си. Направете единъ опитъ, да видите, до колко е силна вашата вѣра, до колко можете да прѣмахнете болката си въ името на тази вѣра. Кажете тѣй: въ името на моето верую, въ името на моя Господъ, въ Който вѣрвамъ, заповѣдвамъ на тази болестъ за излѣзе! Ако болестъта ти те послуша, значи имашъ вѣра. Че какъ? Всѣка болестъ е жива и разбира като и се говори. Въ какво седи тази болестъ? Тя седи въ слѣдното: нѣкои отъ клѣткитъ, на стомаха напри-мѣръ, сж повече индивидуализирани, станали сж по-активни, вслѣдствие на което не искатъ да се подчинятъ. Отъ това се ражда болестъта. Азъ като зная това, ще кажа на тия клетки: слушайте, вие, които сте се възгордели, които вдигате толкова шумъ, азъ ще ви дамъ повече храна, само да мълчите и да си гледате работата. Тѣ казватъ: хубаво, щомъ ни дадешъ повече храна, ние ще се умиримъ. И виждашъ ко-рема те прѣболѣлъ. Но каква храна? На нѣкой стомахъ да-ватъ малко житена чорбица, на другъ нѣкой - малко дървено масло въ една супена лъжица. Вие казвате: какъ, живѣе ли се съ тази житена чорбица, или съ една-двѣ лъжици дървено масло? - Живѣе се, разбира се. Чудни сж хората! Въ една лъжица дървено масло има доста слънчева енергия, тя съдържа кондензирана материя въ себе си. Тази енергия ще почне да се проявява. Ние сме единъ конгломератъ, единъ общъ организъмъ, съставенъ отъ милиони, милиарди душич-ки, които живѣемъ заедно, на едно мѣсто. Всички вие сте една цѣла държава. Сегашнитъ хора трѣбва да се научатъ да се разговарятъ съ своята глава, съ своя стомахъ, докато се запознаятъ съ всички клѣтки. Вие казвате: ние имаме толкова главоболии, че това ли ни остана, да се разговаряме съ клѣткитъ на нашия стомахъ? Добрѣ, питамъ ви: наука ли е тогава това, да се обличашъ по 10 пжти на день съ разни

костюми, съ разни рокли? Нѣкоя дама стане сутринь, облѣче се съ бѣла рокля; на обядъ - съ синя; вечерь - съ жълта. Ходи, оглежда се въ огледалото и казва: хубава изглеждамъ днесъ! Това наука ли е? Тази дама не мисли ли въ този случай за времето, което губи? Казвамъ: ако ти знаешъ да се разговаряшъ съ главата си, съ стомаха си, съ гърдитъ си, съ прѣститъ си, съ ржцѣтъ си, да видишъ какво има писано въ тѣхъ, всичко това струва повече, отколкото да се обличашъ по 10 пжти на день съ разни дрѣхи. Пъкъ като се научимъ да се разговаряме, ще си направимъ една хубава дрѣха, която никога не остарява. Ще си направимъ една такава дреха, каквито птицитъ иматъ и съ такава хасъ боя, каквато е на перцата и на крилцата имъ, и колкото повече врѣме минава, тази боя да не избелѣва. И калкото повече врѣме минава, тия дрехи да ставатъ все по-красиви. И нашитъ дрѣхи трѣбва да бждатъ тѣй съвършенни, каквато е цигулката на Страдивариуса. И наистина, една цигулка, направена отъ единъ великъ майсторъ, струва повече, отколкото много прости цигулки, направени отъ обикновената ржка на работника. Казвамъ: едно тѣло направено отъ единъ разуменъ човѣкъ, носи благословение и за самия човѣкъ, и за дома му, и за обществото, и за народа, и за цѣлото човѣчество.

Слѣдователно, всички ние трѣбва да живѣемъ отъ сега нататѣкъ зъ Бога, а не за своя народъ. Този въпросъ трѣбва да го разрѣшимъ коренно, основно. Като станешъ сутринь, първото нѣщо, което трѣбва да си кажешъ е слѣдното: Господи, ето, явявамъ се при Тебе. Какво трѣбва да изпълня днесъ? Ти казвашъ: кждѣ трѣбва да търся Бога? - Господь не се търси. Той казва: "Търсете ме"! - Но на кои казва така? - На онѣзи, които Го знаятъ, и вие вече Го знаете. Ти ще кажешъ: Господи, азъ вече живѣя въ Тебе. Ти си ми далъ този умъ, който имамъ. Ти си ми далъ живота, и въ името на всичко това, което Си ми далъ, искамъ да Ти служа. Дай ми една малка мисълъ, съ която да разбера, да почувствувамъ, че Ти Си благоволилъ къмъ мене! И довечера, като се върна

при Тебе, пакъ ще ти благодаря. И ако всѣки постъпва така, всичко ще върви като онази рѣка по медъ и масло. Това ще ви бжде молитвата. Ако жената, като стане сутринъ, постъпва така, мъжътъ и ще бжде като светия, дѣцата ще бждатъ като ангели - и всички въ къщи ще бждатъ весели доволни. Или вие ще ми кажете: Учителю, ние сме правили този опитъ, но не върви! Не сте го правили. Ето, азъ съмъ го правилъ и върви, той дава добри резултати, безъ никакво изключение. Но трѣбва да бждете искрени. Като отидете при нѣкой вашъ приятелъ, погледнете го тъй, че той да почувствува Любовта ви. Не е достатъчно само да го прѣгърнешъ. Като отидете при чешмата, тя казва: “Азъ извирамъ, азъ давамъ, но трѣбва да вляза въ васъ”.

“Давамъ ви всѣка властъ”. Туй благо, тази властъ, която ни е дадена, трѣбва да се използва надъ змиитъ, надъ скорпиитъ. Всички отрицателни качества на нашето сърдце, на нашия умъ, трѣбва вече да се подчинятъ на Божественото въ насъ. Нѣкой казва: азъ съмъ малко сприхавъ човѣкъ. Много хубаво, отлична черта е това, че си сприхавъ, но сприхавиятъ човѣкъ трѣбва да се прѣвърне въ единъ дѣтеленъ човѣкъ. - Ама азъ съмъ малко гнѣвливъ. Гневливия човѣкъ трѣбва да се прѣвърне на единъ горещъ, любящъ човѣкъ. Този човѣкъ, който се гнѣви, той може да люби много силно, той може да обича интензивно. Той трѣбва да трансформира своята енергия отъ гнѣвъ въ любовъ. Всичко, което имаме въ себе си, колкото и да е отрицателно, то е едно благословение. Не ви казвамъ, че трѣбва да коренитъ злото, но казвамъ, че трѣбва да използвате всичко въ свѣта за добро. И Писанието казва: “Всичко, което се случва на онзи, който люби Бога, съдѣйствува му за добро”. И тъй, всичко, което ви се случва въ свѣта, не считайте, че е лошо. Че ви заболялъ стомахъ, че се явила нѣкаква болестъ у васъ, че сте съ скжсани обуца, всичко това е за ваше добро. Хубаво е нѣкой пжтъ да бждешъ съ скжсани обуца. Пъкъ нѣкой пжтъ е хубаво и да си съ скжсани гащи. Виждамъ нѣкой съ скжсани обуца, погледне ме, слѣдя

го какво си мисли. Казва си: много нѣщо ще ме научатъ тия скжсани обуца! И правъ е този човѣкъ. Азъ се възхищавамъ отъ това разсжждане. Та нима не сж скжсани гащитѣ на онази скърбна душа. Та нима не е скжсана ризата на онази обезсърчена душа? - Скжсана е и то на колко мѣста.

Азъ бихъ желелъ да има думи въ вашия езикъ, съ които да ви прѣдамъ състоянието на онази душа, която е пълна съ Любовь, съ жива вѣра въ Бога! Да видите, колко е хубава нейната греха! Това нѣщо не трѣбва само на думи да се прѣдаде, но да почувствувате импулсъ при вида на тази душа тѣй, както бихъ прѣдалъ импулсъ на онази ябълчна сѣмка, която посѣвамъ въ земята, та слѣдъ 10 години най-много да се прѣвърне въ голѣмо ябълчно дърво. Всичко това нѣма да стане изведнѣжъ, но постепенно, по-малко. Туй именно е красивото.

Казвамъ: идете и направете първия опитъ! Да възлюбимъ Господа съ всичкото си сърдце! И да възлюбимъ ближния си като себе си! Само така ще разберете тази велика философия на живота. Като направите този опитъ, да почувствувате най-малката радостъ, и да чуете вжтрѣ въ себе си следния гласъ: “Дадохъ ви всѣка властъ”. А вие да кажете: “Слушамъ, Господи, азъ ще изпълня Твоята воля, както си казал”.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 10 януарий, 1926 год. въ гр. София.

Благъ.

А Исусъ му рече: “Що ме казвашъ благъ? Никой не е благъ, тъкмо единъ Богъ.”

Ако запитате съврѣменнитѣ културни хора, или съврѣменнитѣ хора нѣщо върху “благостъта”, тѣ ще ви дагатъ точно опрѣдѣление, ще ви кажатъ: тази дума е извѣстна намъ, знаемъ, че трѣбва да бждемъ благи. Разбира се, разгледана тази дума въ разнитѣ езици, отъ най-древни врѣмена и до най-модерни, тя се е видоизмѣнила. И днесъ, всѣки народъ има съответсвуваще понятие за думата “благостъ”, споредъ неговото вътрѣшно схващане. Благостъта е свойство само на Бога, на Вѣчния, на Любящия, на Всѣмждрия, на Онзи, у Когото Истината живѣе. Може да кажемъ, че благостъта е едно отъ великитѣ качества, което опрѣдѣля разумното въ свѣта, защото въ съврѣменната култура, споредъ сегашнитѣ и схващания, думата “Богъ” е опорочена. Но когато едно свещено Божие име се опорочи, Богъ обезличава всички форми, цѣлата култура се заличава отъ лицето на земята и се създава нова култура, съ ново име.

Този израилтянинъ се обръща къмъ Исуса и Му казва: “Учителю благи!” Днесъ има много тълкувания върху думата “благъ”. Христосъ му казва: “Благъ е тъкмо единъ Богъ”. Затова и ние ще се спремъ върху онова благо, възвишеното у насъ. И нѣкога, когато ние проявяваме нѣкоя доблестъ, нѣкое възвишено и благородно чувство, това е Божественото въ насъ. А между Божественото и насъ има грамадна разлика. Човѣкъ по естество, тъй както говори, тъй както се проявява сега на земята, е едно дребнаво, своенравно дѣте, но не отъ зла воля; своенравието му произлиза отъ съзнанието, че той е отъ високо произхождение. Не е достатъчно, обаче, да има само съзнание за своето високо произхождение, но трѣбва да има качества на това високо произхождение. Ако единъ човѣкъ има високо мнѣние за себе си, той трѣбва

да има съответстващи качества на това високо мнѣние.

Та казва: благостта е едно отъ качества на Бога. Той не може да бжде друго, освенъ благостъ. Сега вие ще ми кажете: кажете ни нѣщо ново! Ето, азъ ще ви кажа нѣщо ново: да знаешъ и да прилагашъ, това сж двѣ различни състояния. Да кажемъ, че вие чувате нѣкой пѣть една обикновена пѣсенъ и казвате: тази пѣсенъ съмъ я слушалъ толкова пѣти! Знамъ я и азъ. - Добрѣ, изпѣй ми тогава тази пѣсенъ! Щомъ я знаешъ, азъ искамъ да ми я изпѣешъ, да видя до кждѣ се простира твоео знание. Щомъ не можешъ да я изпѣешъ, щомъ не можешъ да я възпроизведешъ, ти имашъ едно обикновено знание. Нѣма нищо по-опасно въ свѣта отъ онѣзи хора, които казватъ, че знаятъ всичко. Такъвъ човѣкъ знае за Любовта, за Мждростта, за Истината, за кротостта, за милосърдието, а въ сжщностъ нищо не може да приложи отъ това свое знание. Ами колко видни господарки днесъ ще ги видите, вкусятъ отъ яденето, което готвачката имъ готви, но не могатъ да се произнесатъ, трѣбва ли или не трѣбва нѣщо да се прибави, за да стане по-хубаво - не разбиратъ, не знаятъ да готвятъ. Готвачката пита: господарке, я ми покажи единъ начинъ, какъ да наготвя това ядене? - Не знамъ. И ще видите между съврѣменнитѣ хора, нѣкоя видна господарка се учи отъ готвачката си, какъ се готви. Готвачеството е една възвишена наука, едно велико изкуство, което трѣбва да се учи отъ природата. Вижте какъ природата готви, какъ майсторски е сготвила своитѣ плодове! Това готвене на съврѣменнитѣ хора азъ наричамъ буламачъ, една забъркана каша - да ме извините за тия мои думи, но така е. Като взематъ да кълцатъ месото, че като турятъ въ него лукъ, червенъ пиперъ, черенъ пиперъ, разни миризми, че картофи варени и редъ други приправки - кюфтенца ще правятъ. Другъ пѣтъ ще приготвяватъ баница. Ще взематъ орехи, че послѣ и ябълки, ще ги смѣсятъ и слѣдъ това казватъ: вкусни кюфтенца, вкусна баница. Казвамъ: да, забъркана каша!

Така е, но когато дойдемъ до положение да говоримъ

Истината, нѣкои хора се обиждатъ. Обиждането показва едно болезнено състояние на човѣшкото сърце, или на човѣшкия умъ, или на човѣшката душа. Здравиятъ човѣкъ, дѣто и да го пипнешъ, за ржката било, за главата, или дѣто и да е, все му е приятно, но болния човѣкъ, по който начинъ и да го пипнешъ, колкото и да го гладишъ, все му е неприятно, все го боли. Той се обръща и ти казва: господине, трѣбва да знаешъ, какъ се пипа. По-деликатно пипай, не знаешъ ли, гърбътъ ме боли? Значи има едно почитание, съ което трѣбва да се отнасяме къмъ болнитѣ гърбове. Дѣ ще се изрази това почитание? - Въ болницитѣ, въ мекитѣ легла. Питамъ ви: ако е въпроса за меки легла, дѣ ще ги намѣримъ въ свѣта? Вие ще ми кажете, че най-мекото легло е отъ памукъ. Азъ казвамъ: най-мекото легло е отъ слънчевата свѣтлина и като легнешъ на това легло никакво сътресение нѣма да стане въ организма ти. Но я ми кажете, дѣ е това легло? Всѣки отъ васъ, който иска да оцѣстиви болнитѣ хора въ свѣта, трѣбва да имъ направи слънчеви легла. Въ такъвъ случай ние ще дадемъ на тия хора единъ импулъсъ нагорѣ. Човѣшкиятъ духъ, човѣшката душа, ще се намѣри въ едно състояние, което индуситѣ наричатъ “самуа”, азъ го наричамъ на български езикъ “вѣчно възходящо състояние на човѣшката душа и на човѣшкия духъ”. Въ съответствие на туй състояние въ природата има друго едно състояние, което индуситѣ наричатъ “тѣма”, азъ го наричамъ “вѣчно нисходящо състояние на човѣшката душа”. Туй състояние въ науката опрѣдѣлятъ на сгжстено, твърдо състояние на тѣлата. Значи, когато тѣлата се втвърдятъ много, тогава природата ги осжжда на едно вѣчно изгаряне т. е. живота въ тѣхъ се обезличава. Когато се минава отъ едно вѣчно възходяще въ едно вѣчно нисходящо състояние и обратно, индуситѣ наричатъ това състояние “рѣжа”, а азъ го наричамъ “активно състояние на човѣшката душа”. Лошитѣ хора сж “активни”, всичко правятъ; нѣкой пжтъ и добритѣ хора сж активни, зависи, на коя страна сж. Това срѣдно състояние е състоянието на човѣка,

когато се опрѣдѣля на разни мѣста. “Рѣжа”, това сж военни-
тѣ хора въ природата - на която страна отидатъ, тамъ се
проявяватъ. Ако единъ воененъ се проявява въ състояние на
“тъма”, всички послѣдствия въ него сж тѣй катастрофални,
че се изискватъ хиляди, хиляди години, до като се изгладятъ
всички наслоения отъ натрупалата се въ тѣхъ карма. Друго-
то състояние “самуа” е тѣй приятно, но се изискватъ сжщо
тѣй хиляди години, до като се внесе това щастие и блажен-
ство въ човѣшката душа. Въ съврѣменнитѣ хора, се развива
туй състояние на “тъма”, което се е натрупало въ тѣхъ
отъ хиляди вѣкове, та днесъ носятъ лошитѣ послѣдствия.
За всичко това съврѣменнитѣ хора искатъ да осждятъ приро-
дата, Господа, защо е създалъ така свѣтътъ.

Тѣй както ние знаемъ, свѣтътъ първоначално беше
създаденъ много хубаво. Откакъ съврѣменния свѣтъ е създа-
денъ има приблизително 250 милиарда години. Отъ толкова
години насамъ, човѣшкиятъ духъ е слѣзълъ на земята. Той
не е билъ въ това състояние, въ което днесъ се намира. Прѣзъ
тия 250 милиарда години прѣзъ колко фази е миналъ той,
колко опитности е набралъ! Не сж малко тия 250 милиарда
години за земята, но ако се взематъ въ сравнение съ мѣрката
на ангелитѣ, тия години не сж нищо друго, освѣнъ една въз-
растъ отъ около 2.1/2 години. Слѣдователно, отъ гледището
на ангелитѣ, съврѣменниятъ човѣкъ е едно малко дѣтенце,
на 2.1/2 години, което пада, става, клатушка се. Вие казвате:
е 250 милиарда години, това е много нѣщо! Слѣдъ като сме
живѣли 250 милиарда години, всичкитѣ знания и опитности
сж струпани въ тая малка главица. И като прѣтеглите всич-
кото богатство, което е складирано въ човѣшката глава,
ще видите, че то тежи само 1 и половина клгр., а всичкото
останало, което е изживѣлъ прѣзъ вѣковетѣ е отлѣтѣло, то
е единъ прѣходенъ капиталъ. Всичко онова богатство, което
е спечелилъ прѣзъ вѣковетѣ, е на заемъ взето и затова се
губи. Всѣки единъ капиталъ, който най-малко даже се мѣни,
това е маска на човѣка, а всичко друго, което не се мѣни, ко-

ето човѣкъ носи всѣкога и прѣзъ всички врѣмена въ себе си, това е неговиятъ истински капиталъ. Гледате нѣкой човѣкъ тежи 50-70-100 клгр., но хване ли го нѣкоя тѣжка болестъ, той остава до 30-40 клгр., мяза вече на светия. Единъ боленъ, за да остане да живѣе на земята, трѣбва да тежи най-малко 30-40 клгр., иначе ще го носятъ въздушнитѣ течения.

Благостта, това е най-възвишеното състояние на човѣшкия духъ, къмъ което ние ще се стремимъ. Благостъ къмъ всички, това е единъ вътрѣшенъ стремежъ у човѣка. Защото въ закона на любовта, тъй както сега сжествува въ всички народи, това е едно самоограничение на личността, самоограничение на дома, самоограничение на народа, самоограничение на ангелитѣ, самоограничение на Бога. Това именно е проявлението на Любовта.

Днесъ въ български езикъ нѣма дума, която да означава проявлението на Бога, онова абсолютно проявление на онази пълна Любовъ, която да включва всичко въ себе си. Въ туй състояние на благостъ, въ Бога нѣма нито най-малкото желание да стори нѣкому най-малкото зло. Той като мине покрай най-малката, най-нищожната мушица, все ще и се позасмѣе, ще и даде условия да живѣе. И дѣто има смъртъ, разрушение, нещастие, Богъ се притича на помощъ на всички. Защото разрушенията въ свѣта произтичатъ отъ съвсѣмъ други причини. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, кои сж причинитѣ за разрушенията, затова има много теории. Азъ нѣма да се спирамъ и да обяснявамъ, кои сж причинитѣ за грѣха. Азъ не искамъ нито да подържамъ тия теории, нито да ги опровергавамъ, за сега тѣ сж приятно занимание на човѣшкия умъ. Обаче има нѣщо сжществено въ всичко това. Туй, което човѣкъ е прѣживѣлъ прѣзъ всички вѣкове, това сж придобивкитѣ отъ тия 250 милиарда години. То остава у насъ безсмъртно, то съставлява у насъ основата на една безсмъртна велика наука, въ която участваме не само ние, но и всички по-велики, по-възвишени сжщества. Та казвамъ: да проявяваме и да прилагаме всѣки день закона на Любовта,

това е нашето прѣдзначеніе въ живота. Нѣкой казва: азъ зная това, слушалъ съмъ какви ли не бесѣди за Любовьта. Казвамъ: ти изучавалъ ли си тия 35 милиона проявленія на Любовьта? Любовьта има 250 милиарда приложения. Понеже казваме, че човѣшкия духъ е живѣлъ 250 милиарда години до сега, значи всѣка година отговаря на едно приложение на Любовьта - спорѣдъ възрастта му. Какво богатство е това! Сега вие ще се уплашите, ще кажете: замота ни се умътъ! Нѣма защо да ви се замотае умътъ. Ако азъ ви покажа онази изобилна вода на Великия или Тихия океанъ, то не е за да я изпиеете. Тази вода не е създадена, за да я пиятъ хората. Тя не е създадена и за да плуватъ корабитъ по нея. Ще каже нѣкой: тя е създадена, за да живѣятъ рибитъ въ нея. - И за това не е създадена. Ами за какво е създадена тогава? - Водата е създадена за свѣтлината, водата е създадена за живота - нищо повече. Понеже водата е носителка на живота, тя е въ съприкосновение съ насъ, съ разумния животъ.

Съврѣменнитъ хора иматъ едно материалистическо схващане, тѣ считатъ водата безсъзнателна, като материя само. Обаче споредъ онова окултно съзнание, водата не е само материя, тя не е само и животъ, но тя е още високо интелигентна и разумна. Че е разумна, това показва, че щомъ влѣзе въ океана първия корабъ, кждѣто и да мине, навсѣкждѣ се раздава гласъ: "Тукъ е влѣзълъ единъ нехранимайко, не е тѣй чистъ." Пъкъ и между вѣтъра и водата по нѣкой пжтъ има съгласие. Тѣ като духнатъ върху кораба, та на мишъ машъ го направятъ. И какво става съ хората тамъ? - По нѣкой пжтъ се хванатъ за нѣкоя брѣмка, за нѣкоя халка, държатъ се, а по нѣкой пжтъ обичатъ да се покланятъ на парахода, клатушкатъ се натукъ-натамъ. Ученитъ хора обясняватъ тия нѣща съ това, че въ морето ставало буря, вслѣдствие на което се произвеждали голѣми вълнения и т. н. И слѣдъ като излѣзе човѣкъ отъ океана, казва: още веднѣжъ не влизамъ въ този корабъ не минавамъ прѣзъ океана! Защо се вълнува морето? Защо се вълнува океана? Вълнението е най-

красивото нѣщо въ океана. То показва, че въ него има животъ. Това вълнение въ морето, въ океана е най-красивото нѣщо. Ама вътѣръ духа! Че въ туй духане седи красотата! Че това духане на вътѣра внася животъ! Този купежъ на водата е сжщо животъ! Водата като падне на суша донася животъ, опрѣсняява го. Тази вода не пада само на сушата, но влиза и въ нашия организъмъ, освѣжава го. Бждащитѣ физиолози ще обясняватъ едно отъ великитѣ свойства на водата, съ което хората ще могатъ да се лѣкуватъ. Много неврасценици ставатъ отъ какво? - Отъ нѣмане достатъчно вода. Суша има въ тѣхъ! Тѣзи хора, които сж изсъхнали, нѣматъ вода, т. е. влагата е потънала дълбоко въ пластовеѣ имъ. Тѣ иматъ много малко влага. У други хора пѣкъ има застояла вода, която азъ наричамъ “жабунясала вода”. Водата у тѣхъ е жабунясала, защото като нѣма възможность да се разнася изъ организма имъ, понеже е подпушенъ, застоява на едно мѣсто. Тѣ иматъ вода три четвѣрти отъ теглото на цѣлия си организъмъ. Нѣкой казва: не знамъ защо моето състояние е особено. Казвамъ: ти имашъ въ себе си вода три четвѣрти по тегло отъ теглото на цѣлия си организъмъ. Мнозина може да оспорватъ това, но азъ подържамъ, че три четвѣрти и повече отъ теглото имъ е вода. И ако всичката вода имъ се изпари, какво ще стане съ човѣка?

Сега, азъ не искамъ да оставя въ васъ мисълта, че въ свѣта нѣма нищо реално. Всичко въ свѣта е реално, само че въ едно отношение реалността е вѣчна и неизмѣнна, а въ друго отношение - врѣменна и прѣходна. Или съ други думи казано: въ свѣта има двѣ посоки на движение - възходящо и низходящо. Въ едното състояние, което е състояние на “тъма”, низходящето състояние, се раждатъ скърбитѣ, страданията, мжкитѣ, болеститѣ, всичкитѣ несполуки, неблагодарността всички лоши прояви. А въ друго, дѣто е Духътъ на благостта, Богъ, за Когото се казва, че е благъ, тази посока е възходяща; тя опрѣдѣля стремежа на човѣшкия духъ къмъ Бога. Всѣки човѣкъ може да провѣри себе си, да ви-

ди, кое отъ тия двѣ състояния прѣобладава въ него. Сегашнитѣ хора изглеждатъ много благи. Да, но благиятъ човѣкъ трѣбва да бжде като едно море, най-малко като едно голѣмо езеро, на което диаметрътъ да е 100 км. широчина. Питамъ: ако човѣкъ прѣдставлява едно такова голѣмо балканско езеро, може ли нѣкой да го размжти? Колцина отъ васъ могатъ да не се размжтватъ? Направете наблюдения върху себе си и се сравнете съ едно такова голѣмо езеро! Вие сега казвате: азъ съмъ човѣкъ свършилъ, опиталъ отъ живота, имамъ голѣми опитности. Духътъ живѣе въ мене. Знаете ли какви книги съмъ челъ, знаете ли какви сънища имамъ? Зная, много добръ зная всичко, но не се минава и половина часъ, дойде нѣкой, каже нѣкоя обидна дума, и вие се развали - лицето ви почервениява, разположението на духа се изгубва и вие казвате: кръвно ме обиди този човѣкъ! Съ какво ви обиди? Човѣкъ, у когото една дума може да произведе такава пертурбация, да го размжти отъ дъното, той е отъ много знающитѣ, който всичко знае и нищо не знае. И знаете ли на какво мяза такъвъ човѣкъ? Имало единъ българинъ, който се хвалилъ, че знае всичко, минава за най-голѣмъ философъ въ селото. Разправялъ, че знае всички езици, че знае сжщо и турски езикъ. Този българинъ се наричалъ Цвѣтанъ. Ще ме извинитѣ, ако между васъ е Цвѣтанъ, да не мисли, че говоря заради него, че нарочно съмъ скроилъ това име. Не, така се казвалъ този българинъ. Имва единъ “дели-бей” въ селото, но никой отъ селянитѣ не знае турски. Викатъ Цвѣтана, казватъ му: “Хайде, разговори се съ този турчинъ “дели-бея”, ние сме готови да му услужимъ. Турчинътъ разправя, разправя на Цвѣтана нѣщо но той не го разбира. Излиза прѣдъ селянитѣ, казва имъ: “Дели-беятъ иска да му опечете единъ голѣмъ куркой отъ 12 кгр. да му опечете още и четири кокошки, пълни съ оризъ и смокини, едно агне, да му извадитъ 4-5 кгр. медъ отъ нѣкой кошерь. Като донесли всичко това, турчинътъ се наялъ добръ и казалъ на Цвѣтана: “Азъ съмъ много доволенъ отъ всичко това, благодаря ви, вие сте много до-

бъръ човѣкъ, но друго нѣщо искамъ отъ васъ” - и започналъ да му разправя. Говори му на турски, но Цвѣтанъ нищо не разбира. Излиза пакъ прѣдъ селянитѣ и имъ казва: Дели-бейтъ е много доволенъ отъ всичко, но дошла му нѣкаква идея. Исква единъ сакъ за риба, та самъ да отиде на рѣката да си налови риба. Донасятъ и сакъ за риба. Прѣдлага Цвѣтанъ сака, но дели-бейтъ, като не разбира, какво означава това, счита, че се подиграватъ съ него, затова набива добръ Цвѣтана и го изпѣжда навънъ. Питатъ го селянитѣ: защо те наби? Защото го наддумахъ. Така и ние, съврѣменнитѣ хора, като ни сполети нѣкое нѣщастие, казваме: е, свѣтътъ е такъвъ, нѣма кой да ни разбере, не се живѣе между хората! Това е Цветанъ, който казва, че знае всичко, че разбира всичко. Нѣма нищо въ това, но туй е една погрѣшка въ насъ. Вземете, колкото добрини и да ни е направилъ Господъ въ живота, ако нѣкой пжтъ ни се случи нѣкое нещастие, което да не е въ програмата ни, което не сме прѣдвиждали, ние правимъ въпросъ: какъ си позволява Господъ да не чуе молитвата ни? Не е било врѣме прѣзъ тия хиляди и хиляди години откакъ свѣтътъ сжествува, Господъ да не е ималъ търпѣнието да слуша молитвитѣ на всички. Господъ е отговарялъ, задоволявалъ, не само нашитѣ молитви, но не е оставала незадоволена нито една просба и на най-малкитѣ мушици. И ако нѣкой пжтъ вамъ се чини, че Богъ не ви е задоволилъ, то е защото вашитѣ подчинени сж опанали всичко. Казвате: ами защо Богъ е допусналъ тия работи? Богъ абсолютно не се занимава съ лошитѣ работи на хората. Този, който се занимава съ лошитѣ работи на хората, е другъ. Българитѣ наричатъ Бога “Всевишній”, азъ Го наричамъ “Скришни”. Той е Богъ на Любовта. И всички работи, които се вършатъ на “скришно”, сж работи, които успѣватъ. И съврѣменната окултна наука говори тъй? “Искашъ ли да направишъ една работа, трѣбва да я направишъ на скришно”, т. е. съ Бога, а ние сме изопачили нѣщата, вършимъ работитѣ си сами. Не, съ Бога върши работитѣ си! Хората мислятъ, че като направимъ една работа

сами безъ Бога, ще се качатъ на небето. Не, подъ думата “скришно” се подразбира съ Бога. Тогава ще се качишъ на небето, тогава ще бждешъ на скришно мѣсто.

Сега, съврѣменнитѣ учени хора съ какво ли не се занимаватъ. - Тѣ се занимаватъ съ слънцето, съ звѣздитѣ. Казвамъ: я вижте, обаче какво казватъ вестниците на слънцето? И тамъ иматъ афиши, и тамъ се интересуватъ отъ живота на земята. Тѣ пишатъ за благополучния съставъ на българския кабинетъ, че българския кабинетъ се е смѣнилъ, че е настъпила една малко по-топла вълна, и българитѣ живѣятъ малко по-свободно, искатъ да живѣятъ по Бога. Тамъ се интересуватъ, искатъ да знаятъ, какви ще бждатъ методитѣ на новия кабинетъ, държатъ точна смѣтка за всички промѣни, за работата на всички тукъ. Вие, които ме слушате, ще кажете: на слънцето нѣма хора. Хора нѣма, но има разумни същества съ много по-добрѣ организирани тѣла отъ нашитѣ, които огънь не гори. Ако ние бихме отишли при тѣхъ, отъ атмосферата, при която тѣ живѣятъ, нашитѣ тѣла биха се изпарили. А тѣ, при тази голѣма температура тамъ, живѣятъ единъ отличенъ животъ. И тѣхнитѣ дами се разхождатъ тамъ безъ чадъри. Ще кажете: е и дами имало тамъ! И какви дами има! Азъ ще ги нарека като тия английски леди, или като французкитѣ контеси, или като рускитѣ княгини, като княгиня Бурковская напримѣрь, и др. такива. Цѣлата вселенна е пълна съ познания, съ единъ толкова интересенъ животъ. Нѣкой съврѣмененъ ученъ, за да покаже своето величие изучава живота на нѣкой микробъ, напише цѣлъ томъ върху него, и всички казватъ: браво на този ученъ! Като ни открива тѣзи научни нѣща, прави свѣтътъ толкова интересенъ за насъ, толкова красивъ! Когато този ученъ говори за единъ свѣтъ, който тѣ не виждатъ, всички се очудватъ, а щомъ ние заговоримъ за онзи свѣтъ, казватъ ни: башъ не е така. Ама това, което пише онзи ученъ, тѣй ли е? Той разговарялъ ли се е съ тѣзи микроби? - Не, наблюдавалъ ги е само, какъ се движатъ, какъ мърдатъ натукъ-натамъ. И азъ

имамъ единъ микроскопъ, който увеличава 3,000 пжти, но питамъ: коя е побудителната причина, дѣто тия микроби се движатъ отъ една на друга страна? - Търсятъ си храната. Наблюдавалъ съмъ нѣкой пжтъ, какъ морските чайки прѣхвъркватъ отъ едно мѣсто на друго. Казвате: блазе и! Не, не и блазе, тя наблюдава, дѣ има риба. Види нѣкоя риба, спусне се надолу. Рибата я забѣлѣжи, скрие се. Пакъ се дигне нагорѣ, пакъ се спусне, 20-30 пжти прави това и като не успѣе, гледамъ, дигне главата си нагорѣ, грачи. Защо грачи тя? Тя казва: кажи на Господа да ми даде една рибка! И дѣйствително, като пограчи 2-3 пжти, изкочи една рибка на повърхността на водата, тя я сграбчи изяде, и слѣдъ това кацне на водата. Защо? - Почива си. Вие ще кажете: това е съ животнитѣ, но съ насъ културнитѣ хора, не е така. Питамъ: вие защо свършихте университета? За да си изкарвате хлѣба, нали? Не е лошо това, но главната идея е да направите живота си по-носенъ, по-приятенъ. Първата задача на науката обаче, не е да направи живота ви приятенъ, но да ни научи, какъ да служимъ на Бога. Ако има за въ бждаще една наука, тя трѣбва да бжде такава наука, която да ни научи, какъ да използваме условията на Любовта, за да живѣемъ единъ добъръ животъ. И тогава, ако създадемъ единъ домъ, какъвъ трѣбва да бжде той? Вие казвате: е, да си съградимъ една каква да е колибка, да има дѣ да живѣемъ. Не, ако единъ културенъ човѣкъ рече да си съгради единъ домъ, той трѣбва да бжде най-хигиеничниятъ, той трѣбва да прѣдставлява нѣщо ново. Ако не съградишъ такова нѣщо, по-добрѣ ходи подъ наемъ. Ако ти учишъ, учи, но придобий една велика наука! Ако е да придобиешъ най-обикновенитѣ знания, та който те запита, дали има другъ животъ, да дигнешъ раменѣ и да отговаряшъ, че не знаешъ, по-добрѣ не учи! Има ли Господъ? - Не зная. Какъвъ е смисълътъ на живота? - Не зная. Какво ти е състоянието? - Гладенъ съмъ. И сега, гледамъ, нѣкое куче си маха опашката. Питамъ го: какво ти е? - Гладно съмъ. Гледамъ нѣкоя кокошка ходи насамъ натамъ изъ двора, рови. Питамъ я: какво ти

е? - Гладна съмъ. Хвърля и малко царевица, отива си. Какво нѣщо е гладътъ? - Гладътъ е една промяна на живота, стремежъ къмъ придобиване на Божествената Любовь. Вѣчниятъ гладъ показва, че ние сме изпуснали много отъ условията, при които Любовта трѣбва да се прояви. И сега, намѣсто да имаме едно естествено чувство, което да произвежда въ насъ радостъ и веселие, ние изпитваме единъ неутолимъ гладъ, който постоянно ни мжчи. Гладътъ значи, показва, че ние сме пропуснали условията, при които може да се прояви Божията Любовь въ насъ. А това показва, че материята въ насъ се е достатъчно сгжстила. Вземете единъ съврѣмененъ човѣкъ, нахрани се най-първо, но не се минава много врѣме, започва да усѣща голѣма жажда, храносмилането се затруднява, кръвообрѣщението му не става правилно и слѣдъ врѣме усеща болка въ краката, въ прѣститѣ, започва да не вижда, да не дочува, докато най-послѣ лѣкаритѣ се произнасятъ: нервната система на този човѣкъ се е съвршено разстроила, той има такава и такава болестъ, осжденъ е да умре. Прѣди повече отъ 20 години единъ българинъ отъ новопазарско заболява сериозно и отива въ Варна да се лѣкува. Лѣкаритѣ му прѣпоржчватъ да остане на лѣчение въ тамошната болница. Той се съгласява, отива тамъ, но положението му не се подобрява. Отъ день на день положението му става все по-лошо, и лѣкаритѣ пишатъ на домашнитѣ му въ новопазарско: "Положението на вашия болникъ се усложни, той е осжденъ да умре, затова елате да си го вземете, да не умре тукъ, защото ние имаме обичай да режемъ тѣлата на много отъ болнитѣ, които умиратъ при насъ, правимъ научни изслѣдвания". Понеже българитѣ не обичатъ да режатъ тѣлата на покойницитѣ имъ, домашнитѣ му веднага отиватъ да си го взематъ. Занасятъ го въ селото си, чудятъ се, какъ да го лѣкуватъ. Събиратъ се 12 баби отъ околнитѣ села на консултъ какво да правятъ. Болниятъ седи вцепененъ, само пѣхти, охка. Започва най-първо баба Цвѣтана, слѣдъ нея тази - онази, всички си изказватъ мнѣнието, дакато най-послѣ кон-

султътъ решава: за да се спаси болниятъ, трѣбва да се свари въ една голѣма харания, съ вмѣстимостъ около 50-70 клг., ечемикъ. Слѣдъ това болниятъ ще се завие добрѣ съ юрганъ, въ дебелѣ завивки и ще го турятъ на парата на тази ечемичена вода. Той трѣбва да се изпоти много добрѣ, но докато не се отгѣли студена потъ отъ него, нѣма да се спаси. Отгѣли ли се студена потъ, болниятъ е спасенъ. Тѣй направили. Завили болниятъ, турили го на парата, и той се изпотилъ нѣколко пжти, докато отгѣлилъ студена потъ. Слѣдъ това консултътъ рѣшава: да се свари на болния около половинъ килограмъ зелена чорба, да се тури въ нея червенъ пиперъ и да му се даде да пие. И това направятъ. Не се минава и седмица, болниятъ оздравѣва, става на краката си. Питатъ го лѣкаритѣ: какъ оздравѣ? - Съ ечемикъ и зелена чорба. Така е, но и тия 12 баби съ своя консултъ го спасиха. Всичкитѣ седятъ около него, чакатъ да излѣзе тази студена потъ, молятъ се на Бога. И като му помогнаха, казватъ: Господи, благодаримъ Ти, че ни помогна! Слѣдъ това се обръщатъ къмъ болния, казватъ му: “Хайде, синко, благодари на Бога сега и гледай повече да не грѣшишъ, защото ще дойде пакъ този консултъ и пакъ ще намѣришъ коритото”. Това е малко смѣшно за васъ, но такава е положението на единъ боленъ. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е турялъ надъ коритото съ ечемика.

Ние сега ще се повърнемъ къмъ Божията благостъ. Туѣ което може да внесе единъ здравословенъ животъ въ насъ, това е Божията благостъ. Когато дойдатъ изпититѣ, изпитанията въ живота ви, радвайте се, не защото ги искате, но тѣ ще ви дадатъ възможность да провѣрите силитѣ си, да видите, до колко можете да приложите Божията благостъ и да прѣнесете всичко съ тѣрпѣние. Не подразбирамъ да прѣнесешъ всичко съ пасивно тѣрпѣние, но съ разумно тѣрпѣние. Възприемашъ ли и приложишъ ли Божията благостъ, тя ще внесе въ тебе едно добро качество. Тогава ти ще по-пандешъ въ състоянието на “Самуа”, което ще внесе въ ума

ти едно размишление. Нѣкой казва: азъ зная много, но паметъ нѣмамъ; толкова много се говори, толкова много слушахъ, тази бесѣда бѣше отлична, но нищо не можахъ да запомня отъ нея. Щомъ нищо не си запомнилъ, това не е паметъ, това което имашъ, не е умъ. Въ една бесѣда все има нѣщо, което можешъ да запомнишъ. Разсѣяността на ума е едно лошо качество, което показва, че вие вървите въ нисходяща степенъ. Никой да не се заблуждава, да не мисли, че при едно разсѣяно състояние, той върви добръ. Когато духътъ на човѣка е въ възходяще състояние, всичкитѣ нѣща, къмъ които той се стреми, колкото и да сж надалечъ отъ него, както сж надалечъ и звѣздитѣ отъ него, все пакъ ще има извѣстно съотношение между него и между тия възвишени нѣща, къмъ които се стреми. Когато човѣкъ дойде въ съотношение съ когото и да е, не само съ хората, но и цѣлата окръжаваща го срѣда, всичко това влияе за създаването на характера му. Ние казваме, че чрѣзъ всички нѣща въ свѣта, колкото малки и нищожни да сж, се проявяватъ разумни сили, разумни същества. Запримѣръ, ти вървишъ, съсрѣдоточенъ си въ мисълта си, много важна работа имашъ, но виждашъ едно дѣте на улицата, страда, плаче. У тебе се породи едно малко желание да спрешъ, да му помогнешъ, но веднага си кажешъ: нѣка другъ нѣкой се спрѣ да го утѣши, азъ имамъ високо прѣдназначение. Кажешъ ли така, ти не разбирашъ Божията Любовь, ти си изгубилъ единъ великъ Божественъ импулсъ. Не, каквато важна работа да имашъ, ти ще се спрешъ. Спрешъ ли се да помогнешъ на това дѣте, ти си помогналъ и на себе си.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ индийскитѣ царе, който живѣлъ прѣди потопа, слѣдъ което врѣме става въ свѣта една голѣма промѣна, тѣй разправя индийското прѣдание. Този индийски царъ се наричалъ Сатиаврасъ. Той билъ единъ отъ най-възвишенитѣ, най-разумнитѣ царе въ тази епоха. Считалъ се за членъ на една отъ школитѣ на йогитѣ, школата на “Сатуа”. Единъ день, като седѣлъ при рѣката Гангъ, вгаденъ въ дълбоко размишление, какъ да подобри по-

ложението на своите поданици от ръката изкочила една рибка и паднала право въ ръката му. Той я хвърлил назадъ въ водата и и казалъ: “Нѣмамъ време сега да се занимавамъ съ тебе.” Обаче, като продължавалъ да разсждава, тя отново изкочила отъ ръката и паднала пакъ въ ръката му. Той пакъ я хвърлил въ водата. Тя и трети пътъ изкочила отъ водата, и паднала въ ръката му и този пътъ му проговорила: “Азъ имамъ единъ голѣмъ врагъ, гони ме, иска да ме изяде, а понеже ти си единъ отъ най-умните и добри царе на земята, помогни ми, спаси ме! За тази услуга, която ще ми направишъ, азъ ще ти благодаря”. Той я взелъ и я занесълъ въ едно малко езеро, близо до ръката. Тя расла свободно тамъ, станала грамадна и като нѣмало повече мѣсто за нея, помолила пакъ царя: “Занеси ме въ грамадния океанъ”. Сжщевременно добавила: Наскоро въ свѣта ще настане голѣмъ потопъ, затова приготи се, азъ искамъ да ти помогна. Това билъ Богъ Всевишній, Богъ Вишній, Който дошълъ чрѣзъ тази рибка да го спаси, да стане родоначалникъ. Казвамъ: тази малка рибка изкочила отъ водата и го помоли да я спаси, но той отначало отказа, подъ предтекстъ, че е човѣкъ занятъ съ голѣми работи. Великиятъ Богъ Вишна рѣшилъ да се прояви чрѣзъ тази малка рибка въ Индия. Защо? Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ вътрѣшния смисълъ на този фактъ, но важното е, че ако ти дадешъ възможностъ и най-малката мисълъ въ тебе, може да е и една малка рибка, да се развива, тя ще се прѣвърне въ едно велико, мощно качество и за въ бъдаще ще те избави отъ най-голѣмите напасти, ще те подигне и облагороди.

Та казвамъ: въ сегашния животъ, тъй както сте, всички хора трѣбва да иматъ едно постоянство. Въ какво? - Да трансформирате енергиите си. Когато говоря за трансформиране на енергиите, вие ме разбирате криво. Какво подразбирамъ подъ трансформиране на енергиите? - Да се трансформиратъ нисшите енергии въ висши. И вие можете да ги трансформирате, но трѣбва да учите. Забѣлежете, нито единъ отъ васъ не знае условията, при които се е родилъ.

Родило ви се е дѣте, но каква ще е сждбата му, не знаете. Нѣкое дѣте има сини очи, не знаете, защо сж сини. Друго има кафяви очи, не знаете защо сж кафяви. Трето има черни очи, сжщо не знаете причината. Казватъ нѣкои: когато майката е била брѣменна, видѣла е нѣкой човѣкъ съ сини, или кафяви, или черни очи, та сж се впечатлили въ нея. Други пъкъ казватъ, че дѣтето мяза на майка си или на баща си, затова има такива очи. Не, защо едно дѣте има сини, кафяви или черни очи, има причини за това. Послѣ, защо едно дѣте е малко тантуресто, и това си има причинитѣ. Лицето на нѣкое дѣте, запримѣрь, не трѣбва да бжде много дълго, брадичката му пъкъ трѣбва да е малко заострена, съ дупчица въ срѣдата, очитѣ му не трѣбва да сж разногледни, тебе да гледа, мене да вижда и т. н. Разногледитѣ очи показватъ една анормалностъ въ човѣшкия умъ. Вие трѣбва да проучавате себе си, за да се проявите. А какво виждамъ? Гледамъ, нѣкои идватъ при мене, не да се учатъ на онази велика Божествена Мждростъ, а да гледатъ и ловятъ слабоститѣ на този-онзи, защото еднъ кой си казалъ, какъ постъпилъ. Казвамъ: вие сте цѣли професори, защо идвате тукъ? Тукъ идватъ тия, които искатъ да учатъ. Нѣкой ме слуша и послѣ критикува, че не съмъ турялъ на мѣсто сжществителнитѣ, прилагателнитѣ и мѣстоименията. Съ тия мѣстоимения, сжществителни, прилагателни и глаголи азъ се разговарямъ, по особенъ начинъ ги разбирамъ. Нѣкой пжтъ казвамъ на глагола: макаръ че ти си отъ много високо произхождение, но ще чакашъ. Азъ ще викамъ най-напрѣдъ прилагателното или мѣстоимението, съ него ще се разговарямъ, а послѣ съ тебе. “Ама кога ще дойда?” - Когато ти дойде врѣмето. Нѣмцитѣ, напримѣрь, въ рѣчта си турятъ глагола на края. Нѣкой немецъ ти говори, говори, каже ти нѣкое километрично изречение и накрая ще тури глагола. Нѣкой ме пита: ти знаешъ ли немски? Казвамъ: прѣди нѣколко хиляди години съмъ го училъ, но сега трѣбва да си го спомня. Французитѣ пъкъ иматъ другъ строежъ. Българитѣ пъкъ иматъ свой специаленъ строежъ

- изобщо всеки народъ се отличава по конструкцията на своята рѣчь.

И тъй, Христосъ казва: “Благъ е тъкмо единъ Богъ”. Какъ се изразява Неговата благостъ? - Той иска да ни прѣдаде своята благостъ, да ни направи здрави. И апостолъ Павелъ казва: “Богъ иска да ни прѣдаде своята благостъ, и ние да я възприемемъ”. Тогава казвамъ: Любовта, благостта на вѣчния Богъ е еднаква къмъ всички същества, но всички не я възприематъ еднакво, вслѣдствие на това произтичатъ тия лоши разположения, тия дисонанси въ тяхъ. Слѣдователно, ако при най-големия упадъкъ на духа, ти можешъ да си кажешъ: Велики Боже на Любовта, макаръ че азъ съмъ Те забравилъ, макаръ че нѣмамъ телефонъ съ Тебе и не ти чувамъ гласа, но съмъ напълно убѣденъ, че въ Тебе нѣма промѣна и измѣна и Ти мислишъ заради менъ. Кажешъ ли, че Господь те чува и мисли заради Тебе, Той дѣйствително те чува и мисли за тебъ; кажешъ ли, обаче, че Той не те чува и не мисли заради тебъ, ти съгъствашъ материята около себе си и се отдалечавашъ отъ Бога съ такава бързина, че гласътъ му не може да се чуе и да те стигне. И тогава всичката благостъ, която Богъ ти изпраща, остава неизползвана.

Днесъ вие сте хора на отрицанието. Нѣмамъ нищо противъ, ще дойде день, може би слѣдъ 250 милиарда години, когато вие ще бждете по-умни, отколкото сега. Нѣкои отъ васъ, както ви гледамъ, и сега сте разумни. Нали искате да бждете щастливи? Азъ ви прѣпоръчвамъ за тази цѣль да бждете разумни, но не разумностъ като тази на лисицата, нито като тази на тигъра; или на змията или на паяка, нито разумността на овцата, нито на вола, нито на орела. Каква разумностъ трѣбва да ви прѣпоръчамъ тогава? - Ще ви прѣпоръчамъ разумността на светиитѣ, на ангелитѣ. Ние нѣма какво да се учимъ отъ животнитѣ. Нѣкой пжтъ за упрѣкъ казватъ нѣкому: вижъ онази овца! Вземи примѣръ отъ нея! Азъ нѣма какво да се уча отъ овцата. Състоянието на овцитѣ ние сме минали прѣди хиляди години. Ще си спомняме какъ

сме били стригани, ще си спомняме ножа на тогавашните, па и на съвременните културни хора. Хиляди пжти е минавалъ той презъ врата ни. Било е врѣме, когато сме изпитвали и зжбитъ на вълка, на тигъра, както и отровата на змията. Било е врѣме, когато сме мърдали опашката си. Ще кажете: е възможно ли е това? Че какво лошо има въ мърдането на опашката? Чрѣзъ опашката се изразява интелигентността у животнитъ. Ако кажешъ на нѣкой човѣкъ, че си мърда опашката, или че въ него се проявява нѣкакво животинско състояние, той се обижда, а да избива по 20-30 души на день въ врѣме на война, това е благородно. Отгорѣ на това ще го възнаградятъ съ “Георгиевски кръстъ”. Не, това е позоръ. Въ такъвъ случай по-хубаво е да бждешъ една овца. Една блага дума струва хиляди пжти повече, отколкото хилядитъ горчиви думи, които можешъ да кажешъ на хората. И какво можете да имъ кажете? Може да кажете нѣкому, че е невѣжа, че е вагабонтинъ, това - онова, но какво ще спечелите отъ всичко това? Не, кажете въ душата си: има единъ великъ идеалъ за насъ. Той е Божията благостъ, Божията Любовь, Божията Мждростъ и Божията Истина. Благостта е Божието величие. Тя носи за насъ условия зя разумния животъ, да се разширимъ и да бждемъ свободни. Тя съдържа въ себе си нашето щастие, нашата свобода. Съвременните хора свободни ли сж? Азъ имамъ друго понятие за свободата. Нѣкой човѣкъ казва, че е свободенъ, но какъ? - Той е свободенъ да ходи само въ София отъ единия до другия и край. Въ другъ градъ той не може да отиде. Другъ нѣкой е свободенъ да ходи и въ други градове изъ България, дѣто иска, но вънъ отъ България не може да излѣзе. Той не може да отиде напримѣръ въ Америка, въ Австралия, въ Англия или кждѣто и да е другодѣ. Трети нѣкой може да ходи въ която държава пожелае, но пакъ не е свободенъ, не може да отиде до месечината, до слънцето, до нѣкоя звѣзда, напримѣръ до голѣмата мечка, до Сириуса или до друга нѣкоя планета или звѣзда. Ако можете да ходите и по тия мѣста, вие ще имате и въ този случай една обикно-

вена свобода, но какъвъ великъ човѣкъ ще бждете тогава, каква велика наука ще имате! Нѣкой казва: азъ видѣхъ снощи една звѣзда. - Нищо не си видѣлъ! Ти си видѣлъ тази звѣзда сега, а това е свѣтлината и, която тя е изпуснала отъ преди хиляди години. Ти трѣбва да отидешъ на нѣкоя звѣзда съ своя умъ и тогава да говоришъ, че си я видѣлъ. Ходилъ ли си да видишъ? Да мислишъ, че си я видѣлъ, безъ да си я видѣлъ въ дѣйствиелностъ, това не е най-големата наука. Питамъ нѣкого: коя е най-големата наука въ свѣта? - Най-великата наука седи въ това: да умрешъ, да се разложишъ и да се разпрѣснешъ на елементи въ природата. На какви елементи ще се прѣвѣрнешъ? - На кислородъ, водородъ, азотъ, вжглеродъ, на злато, сребро, желѣзо, мѣдъ и редъ други елементи. Когато станешъ на кислородъ, ти ще започнешъ единъ новъ животъ - отличенъ животъ ще живѣешъ! Човѣкъ въ срѣда отъ кислородъ може да живѣе единъ разуменъ животъ, въ който ще се прояви една приятна, хубава свѣтлина. Ти ще започнешъ, както кислорода, да влизашъ въ гробоветъ на хората, да изучавашъ човѣшкитъ тайни. Много поети искатъ да знаятъ тайната на женското сърдце. Казвамъ: който иска да знае тайната на женското сърдце, трѣбва да стане кислородъ. Докато не се разложишъ и прѣвѣрнешъ на кислородъ, нищо нѣма да научишъ отъ женското сърдце. И на жената казвамъ: докато не стане на кислородъ, нищо нѣма да научи отъ мъжкото сърдце. И не само на кислородъ трѣбва да се прѣвѣрне, но още и на водородъ, на азотъ и на вжглеродъ. Тия четири елемента, това сж четири различни живота. Значи, ще паднешъ на земята и ще се разложишъ; земята все ще ти даде нѣщо.

Вървимъ вчера изъ града съ единъ приятель, и той ми казва: чудно нѣщо, ако си въ нѣкой европейски градъ и завали дъждъ, улицитъ се измиватъ добръ, приятно ти е да ходишъ, а въ София, всичко се разкаля слѣдъ дъждъ. Азъ вадя заключение: като влѣзешъ въ едно общество, дѣто улицитъ сж павирани, това показва, че и тѣхния умственъ свѣтъ е чистъ и

павиранъ, а като влѣзешъ въ едно общество, гѣто улицитѣ сж кални, това показва, че въ него нѣма мораленъ устой. Затова казвамъ: когато улицитѣ сж много кални, не ходи; когато улицитѣ сж много прашни, не ходи. Ами кога да се ходи? Идейното ходене е когато нѣма калъ, когато нѣма прахъ. Състоянието на улицитѣ изразяватъ физическия свѣтъ.

Въ водата нѣкъ има друго едно свойство - користолюбие. Тя като те види, казва: господине въ тебе има доста киръ, азъ нѣма да ти взема пари, но влѣзъ въ мене и всичко, каквото смѣкна отъ тебе, ще го задържа за себе си. Ако обичашъ, влѣзъ въ дома ми, азъ ще ти взема всичката киръ и ще я задържа като споменъ. Водата изобщо много обича човѣка. Като го види, любезно го поканва и казва: много уменъ човѣкъ е този. Но ако седишъ по-дълго врѣме въ нея, тя ще ти отнеме всичката топлина и ще се простудишъ. Тя казва: влѣзъ въ мене, но слѣдъ като се измиешъ, дълго врѣме не стой!

Въ вѣтѣра има друго едно свойство: той нищо не иска, всичко дава. Вие носите широки, голѣми шапки. Той не ги обича. Като види нѣкого съ такава голѣма, широка шапка казва му: господине, кой ти даде право да носишъ тази широка шапка? Хайде долу, бжди, както Господъ далъ! Нѣкой пжтъ туришъ нѣкоя дълга, широка мантия. Той я развѣва, докато я свали отъ гърба ти. Вѣтѣрътъ не обича модитѣ на хората, затова постоянно ги развява, отгѣто е излѣзла и българската поговорка: "Вѣтѣръ го вѣе на бѣлъ конь". Кой е бѣлиятъ конь? Казвате: е поговорката си е такава. Не, колко съдържателна е тази българска поговорка! Бѣлиятъ конь, това е чистиятъ, възвишениятъ умъ съ онѣзи възвишени добродѣтели въ него. Значи, човѣкъ мисли съ този бѣлъ, възвишенъ конь. Азъ бихъ желалъ българитѣ да ги вѣе вѣтѣра на бѣлъ конь. А може да ги вѣе вѣтѣра на бѣлъ конь само тогава, когато се стремимъ къмъ Божията благостъ. И при сегашното състояние, въ което се намираме, ние всѣки день трѣбва да мислимъ за Божията благостъ. У васъ има честолюбие, мрачни състояния и затова нѣкой казва: искамъ да умра, да

не живѣя. Не, умри за злото, живѣй за доброто, за Господа, за този великъ Божу свѣтъ, да опитаеш хубавото и красиво-то въ него. Питаме: какво да правя? Ще ви кажа. Излизай всѣка вечеръ да наблюдавашъ звѣздитѣ, погледни къмъ Сируса и кажи: Господи, нищо не разбирамъ, но нека отъ тукъ ми капне малко медець! Послѣ се обърни къмъ друга нѣкоя звѣзда и пакъ се помоли да ти прати малко медець. И като се върнешъ дома си, ще се усетишъ по-обновенъ. А сега нѣкой казва: тази звѣзда тамъ каква ли е? Какво голѣмо смирение се изисква отъ насъ, да бждемъ разумни дѣца, съ отворени сърдца, за да възприемемъ онази велика благостъ, съ която Богъ се обръща къмъ насъ. Съ това се отличаватъ хората на “сатуа”. Онѣзи индуси, които изучаватъ науката на Любовта седятъ тамъ съ крайно смирение, учатъ тази наука. И всѣки единъ вѣрующъ трѣбва да бжде съ крайно смирение, да се радва на всичко, каквото погледне и отъ всичко да взима поука.

Азъ ви оставямъ сега съ мисълта: “Благъ е тъкмо единъ Богъ”. И Богъ, отъ Когото е излѣзълъ нашия животъ е благъ. И Богъ къмъ Когото отиваме е благъ. И Богъ, Който ни дава Мждростъ, Свѣтлина и знание е благъ. И този благъ Богъ, къмъ когото отиваме, има тази вѣчна свобода за развиване на човѣшката душа. Затова не казвайте, че много знаете, но приложение трѣбва. Азъ не казвамъ, че не знаете, но трѣбва да знаете още толкова, колкото знаете сега.

Благъ е Богъ! И ние трѣбва да бждемъ благи, или да носимъ Божията благостъ навсѣкждѣ, а като я носимъ, ще покажемъ, че ние вѣрваме въ Бога. Защото ако азъ говоря и не изпълнявамъ, това е лжжа; ако пък говоря и изпълнявамъ, това е велика Истина. Щомъ е велика Истина, това е свобода за мене, свобода и за всичкитѣ.

Желая сега всички да вървитѣ къмъ вѣчно възходяще, и душата ви да се пълни съ Божията благостъ. И като излизате вечерно врѣме да си поисквате отъ всѣка звѣзда по малко медець, по малко свѣтлинка, да се разшири ума ви, да

се облагороди сърцето Ви, да се засили Волята Ви и тогава
ние ще можем да се разбираме по-добре.

Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 17 януарий, 1926 год. въ гр. София.

Мария избра.

“Но едно е потрѣбно: а Мария избра добрата частъ, която нѣма да се отнеме отъ нея.”

Реалността на живота не може да се обясни по единъ конкретенъ начинъ, както нѣкои съврѣменни философи, или както нѣкои съврѣменни общественици изискватъ. Великата реалностъ на живота може да се обясни само символистически. Ще питате: защо така? Това е единъ незавършенъ процесъ. Какъ ще обясните положението на една ябълка, като разгледате нейната сѣмка? За да обясните, какво нѣщо е ябълката, трѣбва да дадете време на нейната сѣмка да се развие. Слѣдователно, сегашния реаленъ животъ е въ процеса на развитието си и трѣбва да минатъ милиони години, за да се разбере. За да знаемъ, да видимъ, какви ще бждатъ крайните резултати, трѣбва да бждемъ нѣкакви възвишени богове. Отъ стремежа на хората да разбератъ живота още сега, въ тяхъ се забѣлѣзва една вътрѣшна, скрита гордостъ. Даже и въ най-смирениятъ, въ най-малкия бубулечици и сжщества се забѣлѣзва една вътрѣшна, скрита гордостъ. Нѣкои мислятъ, че само хората сж горделиви. Не, горделиви сж и дърветата, горделиви сж и най-малкия мушици. По нѣкой път дърветата казватъ: ние ще израснемъ високо, ще стигнемъ небето. Мушиците пъкъ казватъ: ние ще прѣбродимъ цѣлия свѣтъ. Това е гордостъ, нищо друго.

Сега вие казвате: ние искаме реаленъ животъ. Въ какво седи реалността на живота? - Реалността на живота седи въ това, че той е безсмъртенъ. Смъртниятъ животъ пъкъ е полуреаленъ. Безсмъртието крие въ себе си онзи животъ, който не е ограниченъ отъ условията. Слѣдователно, безсмъртниятъ животъ е онзи животъ, въ който човѣкъ може да се развие правилно, а въ правилното развиване има една

закономерностъ, единъ правиленъ домашенъ битъ, едно правилно вътрѣшно разбиране, едно индивидуално схващане на душата, че въ всѣки даденъ случай, човѣкъ да знае, какво да разбира.

Вземете думитѣ “Марта и Марія” отъ прочтения стихъ. Често хората се спиратъ на тия думи и казватъ, че между Марта и Марія има споръ. Марта и Марія, това сж символи. Марія означава соль, тя посолява нѣщата, а вие знаете, че за всѣко нѣщо трѣбва малко солчица. Наблюдавайте животнитѣ, които дълго време сж пасли трева, и тѣ искатъ малко солчица. Марта пъкъ означава “мара, горчива”. Когато нѣкой човѣкъ се разболѣе, лѣкаритѣ му даватъ малко горчивина. Тогава той става “Марта” т. е. става много активенъ, ще го видите, движи се нагорѣ-надолу, прѣсвива се, вика единъ лѣкаръ, другъ лѣкаръ, всички го преслушватъ, цѣла тревога се дига около него. Това работа ли е? Какъ да не е работа! Казватъ: не знаемъ какво е станало на нашата Марта. Какъ, вашата Марта е отлична, отличенъ педагогъ е тя! Марта, това е символъ.

“И тѣй Марія избра добрата часть”. Това значи, Марія избра да служи на здравитѣ хора, да ги учи. Марта избра да служи на болнитѣ хора, а на болнитѣ хора, колкото и да служишъ, и светия да си, и ангелъ да си, никога нѣма да ги удовлетворишъ. Вие поне сте прислужвали на болни, познавате ги. Оставали ли сж нѣкога доволни? Все ще ти кажатъ, че нищо не си направилъ, че лѣкаръ не си извикалъ, че не си имъ далъ това-онова, все ще намѣрятъ нѣщо, отъ което да сж недоволни. Кои сж благодарнитѣ хора? - Това сж здравитѣ хора. Казвамъ съврѣменнитѣ хора сж неблагодарни, защото сж болни, защото Марта въ тѣхъ не си е свършила работата. И когато казвамъ, че трѣбва да бждете благодарни, разбирамъ най-възвишеното състояние на човѣшкия духъ. Азъ похвалявамъ тази Марта, но кждѣ? - Въ болницата.

“Марія избра добрата часть”. Коя е добрата часть? Сега вие можете да си правите загадки, да казвате: Марія

избра Любовьта, тя е добрата частъ. Да, Мария избра живота на възкресението, живота на свѣтлината, живота на Мждростъта, живота на свободата. А какво избра Марта? - Марта избра живота на ограниченията, - горчивия животъ. Тя избра службата да погребва хората, да опѣва, да имъ кади тамянь, да имъ кърпи съдранитѣ обуца, да имъ кърпи съдранитѣ ризи, и гащи, да събира отъ тукъ - отъ тамъ останало ядене отъ вчерашния денъ и отъ него да направи нѣкакъвъ буламачъ, та като ядатъ отъ него хората, да кажатъ: отлична жена е тази Марта, отъ тукъ - отъ тамъ събира и пакъ наготвила нѣкакво ядене. Тя мяза на онзи банкеръ, който отъ тукъ открадне, отъ тамъ открадне, този излъже съ една полица, онзи излъже и току вижъ, разбогатѣлъ. Това е Марта! Навсѣкждѣ, по цѣлия свѣтъ е горчива тя. Не, естественото положение въ живота, това е Мария.

Сега азъ не се спирамъ до имената, но трѣбва да знаете, че задъ всѣко име седи една идея. Азъ не се хващамъ до буквата на нѣщата, та да кажете послѣ: тази е Мария, тази е Марта. Не, задъ тези имена азъ подразбирамъ нѣкаква идея. Задъ всѣко име се крие една идея, тъй както задъ всѣко шише се крие нѣкакво съдържание. Докато въ шишето има вода, то е съдържателно, но щомъ водата се излѣе, шишето остава едно празно шише, нищо повече нѣма въ него. Това шише може да съдържа и сладка и горчива течностъ.

“Мария избра добрата частъ”. Коя е добрата частъ? - Тя е Божественото въ човѣка. И сега азъ казвамъ, че всички вие трѣбва да изберете като Мария - Божественото, но щомъ се безпокоите, вие сте Марта. Щомъ се тревожите за много нѣща, вие сте Марта. Щомъ казвате, че еди кой си не върви въ пжтя като насъ, вие сте Марта. Щомъ казвате, че еди кой си не върва като васъ, вие сте Марта. Слѣдователно, когато вие искате, щото хората да вървятъ точно по вашитѣ убеждения, вие сте Марта. Когато вие сте доволни отъ живота, този животъ вече върви по единъ великъ законъ. Какво има да се безпокоите? Най-първо вие сте си поставили

едно прѣдубѣждение за живота и мислите, че свѣтътъ не е добръ уреденъ, че съвременниятъ общественъ строй не е добръ уреденъ, но всичко това е едно индивидуално схващане, едно криво схващане за нещата. Ако пжтувате прѣзъ Африка или прѣзъ Америка, ще се натъкнете на нѣкои пустини, гѣто изобилствува толкова много прахъ и пепелъ, че може да се заблудите въ пжтя си. И всѣки пжтникъ, който се е заблудилъ въ този теренъ, остава съ мисълта, че цѣлата област е все такава, само прахъ. Не, не е така. Този пжтъ е пращенъ само на около 20 км. расстояние, по-нататкъ той се подобрява. Така и вие, като минавате прѣзъ пространството, казвате: свѣтътъ се е развалилъ. А, свѣтътъ се е развалилъ, като че вие сте нѣкакво божество, та да оправите свѣта! Нѣкой пжтъ вие ми казвате: ти ли ще оправшишь свѣта? - Не, азъ пѣя на свѣта, азъ свиря, азъ говоря на хората. Нѣкой пжтъ вие казвате: азъ не те разбрахъ. Казвамъ: ще отидешъ при Марта. "Ама не съмъ разположенъ". - Ще отидешъ при Марта. "Гладенъ съмъ." - Ще отидешъ при Марта! Който дойде при мене, не трѣбва да бжде гладенъ, грехитѣ и шапката му не трѣбва да бждатъ скъсани. Той трѣбва да бжде съ нови грехи, човѣкъ на новата култура, да разбира всичко, и като седне мужду другитѣ хора, да каже: ето, сега ще ви изсвиря еди кое си парче отъ еди-кой си виденъ музикантъ, или пъкъ ще ви прочета еди-кое си произведение на еди-кой си виденъ писателъ, да вникнемъ въ съдържанието на тия велики работи, да разберемъ всичко това, което тѣ сж искали да изразятъ. А, сега, Марта не се нуждае отъ никаква наука. Тя като стане сутринъ, седне предъ огъня, вторачи очитѣ си въ тигана и започва да следи. Наблюдава, грижи се и току си приказва: охъ, отиде яденето! По виднитѣ господарки пъкъ поставятъ слугинитѣ си предъ тиганя и като дойдатъ мжжетѣ имъ, казватъ: охъ, побѣлѣ ми главата отъ тази глупава слугиня! Мжжътъ се чуди какво да прави: доведе втора, трета слугиня, но Марта си е все Марта, тя все горчица си остава. Комуто дадете горчивия хапъ, той сладъкъ

не може да стане. И нашия съвременен живот е пъленъ съ такива горчиви мисли и чувства и на всеки едного отъ васъ живота е пъленъ съ такива горчиви мисли и чувства. Не ме разбирайте по буквата. Човѣкъ всѣки моментъ трѣбва да прави изборъ, и то правиленъ изборъ. Въ това именно седи великото въ свѣта. И въ природата, въ това велико непрѣривно течение има единъ изборъ. По какво се отличава хубостта на чешмата? - Че въ нея има едно непрѣривно течение. Въ такава чешма водата е всѣкога нова, тя постоянно тече, не е стара вода. Казватъ за нѣкой човѣкъ: той е отличенъ човѣкъ, идеитъ въ него сж постоянни, не се мѣнятъ, постояненъ човѣкъ е той. Азъ съжелявамъ хора, у които идеитъ не се мѣнятъ. "Ама той има стари идеи" - Азъ съжелявамъ тия хора, у които идеите сж стари. Богъ, Който е толкова великъ, който постоянно твори, Който е създалъ великия козмосъ, всичко въ Него, всѣки день, всѣка минута се мѣни. И слънцето всѣки день се мѣни. Това слънце, което видѣхме вчера, днесъ не е сжщото. Въ тази промѣна именно има единъ обновляющъ животъ, една вътрѣшна красота и интелигентностъ. Слѣдователно, въ сегашния битъ на козмоса сж влѣзли по разни сжщества, отколкото сж били по-рано. И ние, както познаваме законитъ, имаме особени разбирания за земята. Нашата земя пжтува изъ пространството като единъ голѣмъ параходъ, и то съ много голѣма бързина, и движение, които не усѣщаме. При това пжтуване изъ пространството, ние дохождаме въ сжприкосновение съ други слънчеви системи, които по развитие се намиратъ въ по-висока стадия на интелигентностъ, отколкото всички досегашни слънчеви системи, презъ които сме минали. Ето защо, ние съ право казваме, че земята ще се измѣни, както и цѣлата слънчева система и ще дойде до по-високо стѣпало на развитие. Защо? Защото е въ връзка съ по-велики сили които дѣйствуватъ въ тѣзи невидими за насъ слънца. Вие ще кажете: гдѣ сж тѣзи слънца? - Вие не можете да ги видите въ този салонъ, разбира се. Изисква се за това нѣщо време и специални инструменти.

Ако за да дойде свѣтлината отъ слънцето до нашата земя се изисква извѣстно врѣме, така и за да дойдете въ съприкосновение съ тия по-висши сжщества се изисква врѣме и условия. Свѣтлината отъ слънцето до земята дохожда за 8 минути. Това прѣдставлява една приятна разходка. Ако едно сжщество отъ слънцето, съ голѣма интелигентностъ, рече да направи една разходка до земята, ще му трѣбватъ само 8 минути, а колко врѣме ще е нужно за васъ, за да отидете до слънцето? Нѣкои учени хора правятъ изчисления, че за да се стигне до слънцето съ най-бързия тренъ, изискватъ се най-малко 250 години. Ако пъкъ се отиде до слънцето съ бързината на светлината, трѣбватъ само 8 минути. Вижте, каква е голѣма разликата!

Сега, вие като слушате бесѣдата, ще се намѣрите въ едно голѣмо противорѣчие, ще кажете, че не сте я разбрали, че не е свързана. Нѣщата сж свързани сами по себе си, азъ не ги свързвамъ. Чудни сте вие, когато искате нѣщата да сж свързани! Азъ ще ви направя едно възражение. Когато вие ядете, храната у васъ свързана ли е? Вие взимате хапка слѣдъ хапка, дѣвчете ги и послѣ казвате: колко ми е приятно, дойде ми една приятна идея! Значи, тази несвързана храна, тази каша, която ядете, внася въ васъ една нова идея, вие усѣщате една голѣма приятностъ, а по рано бѣхте отпаднали духомъ. Нѣщата сами по себе си сж свързани, това трѣбва да знаете! Между хиляди нѣща въ свѣта, дѣто и да сж тѣ, щомъ сж хармонични, между тѣхъ има една вътрѣшна връзка, която нищо сжщество въ свѣта не е въ състояние да развали. Значи, щомъ единъ човѣкъ въ свѣта има живота на възкресението, нѣма сила въ свѣта, която е въ състояние да му отнеме този животъ. Никой другъ, освѣнъ той самиятъ не е въ състояние да отнеме този животъ.

Разбирайте ме сега, азъ говоря за онзи вътрѣшенъ животъ, за онова дълбоко разбиране на живота, което ако бихте приложили въ живота си индивидуално, би ви дало сила, каквато всѣки отъ васъ желае. Въ това именно седи силата

на живота! Въ съвременната окултна наука се казва, че човекът самъ може да се магнетизира и демагнетизира. Това нѣщо, казано на нашъ езикъ, или прѣведено съ наши думи, означава, че човекът самъ може да се съблича и облича. Питамъ ви: ако вие се съблечете на този студъ, както има днесъ тукъ, па и по цѣла Европа, около 15-20 градуса, какво ще бжде състоянието ви? Единъ нашъ приятелъ отиде по това врѣме на екскурзия по Витоша и като се върна, ухото му течеше. Защо? - Трѣбваше да завие добръ ухото си, за да не се простуди. Слѣдователно, човекът всѣкога може да се облече въ една възвишена мисълъ. Всѣки човекът трѣбва да бжде облеченъ като въ броня въ своята възвишена мисълъ. Неговиятъ умъ, неговото сърдце, неговата душа и неговиятъ духъ трѣбва да бжде облеченъ. Въ какво? - Въ онова възвишеното, благородното, което живѣе въ него. Той може да каже: ама азъ не зная какъ да се облѣка. Това не е оправдание. Онова малкото дѣте знае ли да се облича? - Не знае. Кой го облича? - Майка му. Да, но като порасне, майка му вече не го облича. Вие може да кажете: ама ние нѣмаме майка. Добръ, ами онова малко птиченце, което живѣе вътрѣ въ яйцето като зародишъ кой го облича? Това малко птиченце, още прѣди да излѣзе отъ яйцето, е турило костюма си и така се явява на бѣлия свѣтъ. Чудни сте вие, като казвате, че не можете да се облечете. Не, вие ще се облечете още докато сте въ яйцето, като малко птиченце и послѣ ще излѣзете готови - нищо повече. Вие сте забравили това изкуство, но ще си го припомните и ще се облечете.

Ще ви приведа единъ примѣръ за Напалиона и единъ отъ неговитѣ инжинери. Прѣзъ едно отъ голѣмитѣ сражения, Напалионъ казва на своя инженеръ: "Въ продължение на 20 минути ти ще построишъ единъ мостъ надъ рѣката, за да могатъ войницитѣ да я прѣминатъ. - Нѣмамъ никакви инструменти, не ще мога за толкова кратко врѣме да направя този мостъ. "Казвамъ ти, за 20 минути ще построишъ този мостъ, иначе ще те застрѣлямъ!" Нѣмало какво, трѣбвало

да се построи този мостъ и взелъ инжинера да мисли, какъ да го направи. Отива при рѣката, размишлява. Веднага му дохожда една идея. Взима една отъ тия руски шапки, съ козирка, допира я до челото и наблюдава прави своитѣ изчисления и веднага скроява плана за построяването на моста. И дѣйствително, въ нѣколко минути мостътъ билъ готовъ. Често и природата ни казва: ако ти въ 20 минути не си направилъ плана, ще бждешъ застрѣлянъ. Какъ мислите вие, нѣма ли да го направите? - Ще го направите, какъ не. Най-първо вие сте единъ горделивъ човѣкъ, не искате отъ никого услуга, и никому не искате да направите услуга, но като дойде лѣкаръ около васъ, започвате да му се молите, да искате да ви спаси. Лѣкарътъ казва: ще ви помогна, ако въ 20 минути направите мостъ. Съ това подразбирамъ, че вие сте човѣкътъ, който не искате да направите никому услуга, но ако не направите този мостъ, т. е. ако не направите връзката между този и онзи свѣтъ, и то въ 20 минути отгорѣ, животътъ ви ще се вземе. Тѣй казва Господъ, тѣй казва живата природа. Идва значи, Напалеонъ, т. е. нѣкоя болестъ и ви казва: "Въ 20 минути ще построишъ този мостъ!" И какво става? Идва слѣдъ това лѣкарътъ и казва: "Слушай, ако не направишъ моста слѣдъ 20 минути, твоята работа е свършена, животътъ е фалиралъ!" И като излѣзе лѣкарътъ, ти се молишъ, молишъ, казвашъ: Господи, прости ми, всичко, което искахъ отъ мене, ще направя. Азъ ще посветя живота си въ служене на Тебе, ще раздамъ имането си на бѣднитѣ. Не се минаватъ и 20 минути, кризата настъпва. Каква криза? - Спасителната. Болниятъ заспива и не се знае, гѣ е. Заминалъ нѣкждѣ, нѣма го цѣли 4-5-6 часа, ходилъ нѣкждѣ и слѣдъ това, гледашъ, пулсътъ му бие равномерно, диша правилно и добрѣ. Значи, ходилъ този боленъ на другия свѣтъ, направилъ мостътъ между този и онзи свѣтъ и казва: не може така да се живѣе мостъ трѣбва да се построи! Ако нѣма мостъ, застрѣлватъ човѣкътъ. Ние съ този примѣръ ви обясняваме, гѣ се криятъ причинитѣ за нещастията, за болеститѣ и за смъртъта въ свѣ-

та.

“И тъй, Мария избра добрата част”.

Сега, прѣдставете си, че вие се намирате прѣдъ една голѣма рѣка, каквато е Дунавътъ, и неприятелятъ ви гони. Като дойдете до рѣката, какво ще направите? Ще се хвърлите ли въ рѣката? Вие седите сега прѣдъ рѣката и казвате: - Защо Господь ни даде такива голѣми нещастия? Казвамъ: тия нещастия ви дойдоха защото нѣмате мостъ. Щомъ нѣмате мостъ, всички ще пострадате; ако имате мостъ, нито единъ отъ васъ нѣма да пострада, всички ще прѣминете благополучно рѣката и ще се спасите отъ неприятеля. Искамъ да ме схващате правилно, азъ не говоря за своя изгода, нито пъкъ за ваша изгода, но азъ ви говоря, за да изпитате красотата на вътрѣшния животъ, та като излѣзете отъ тукъ, искамъ да имате единъ хубавъ обѣдъ и да носите една велика идея да не мислишъ за утрѣшния день. Доста е, казва Христосъ, злото на деня, нѣма какво да мислите за утрѣ. Всички трѣбва да възприемемъ великата идея, да направимъ единъ мостъ отъ този за онзи свѣтъ. За тебе, като човѣкъ, нѣма по велико благо отъ това, да направишъ мостъ отъ твоя животъ за Божия животъ. Собственъ мостъ трѣбва да си направишъ и прѣзъ него да минавашъ, а не да търсишъ чужди мостъ! Всѣка душа може да си направи такъв мостъ! Когато Господь направилъ едно врѣме паека, пратилъ го да живѣе на земята. Той като дошелъ тукъ, намѣрилъ се въ доста трудно положение и дълго врѣме мислилъ, какъ да излѣзе отъ тѣзи трудни условия. Най-послѣ рѣшилъ да направи една нишка, която да служи за мостъ между този и другия свѣтъ. Господь го посетилъ единъ день и го вижда, че работи нѣщо. Запитва го: какво правишъ, синко? - Искамъ да направя едно съобщение отъ този на онзи свѣтъ, преда си нишка, която ще закача на нѣкое дърво и ще минавамъ по нея. Тя ще се духа отъ вѣтъра все по-нагорѣ и по-нагорѣ и така ще държи връзка съ онзи свѣтъ. “Много хубаво си намислилъ” му казалъ Господь. И дѣйствително първоначалната идея на паяка е била много

хубава, той искалъ да направи връзка между видимия и невидимия свѣтъ, но въ послѣдствие, когато направилъ нишките си по стрехитѣ на хората, и той станалъ културенъ като тѣхъ и казалъ: да не мислите, че съмъ толкова простъ! Азъ стоя тукъ на стража, и тежко на онзи, който падне въ моята мръжа.

Та казвамъ: главната идея за всѣки едного отъ насъ е да направи единъ проходъ отъ този животъ за другия, защото само така ще разберете вътрѣшния смисълъ на живота. Не разбирамъ, че трѣбва да раздѣлите този животъ, но да добиете въ себе си безсмъртие, т. е. да направите този си животъ безсмъртенъ. Ще кажатъ нѣкои: този човѣкъ говори за другъ свѣтъ, за онзи свѣтъ, а трѣбва да се знае, че ние само слѣдъ като умрѣмъ на онзи свѣтъ, само тогава ще можемъ да се спасимъ. Не, това е неправилно схващане на живота. Трѣбва още докато си живъ, да придобиешъ онѣзи алхимически свойства на живота, че колкото и да боледувашъ, нищо да не е въ състояние да те умори. При това, никаква болестъ да не те хваща. Ти трѣбва да дойдешъ до положение да умирашъ, безъ да се разлагашъ, безъ да се унищожавашъ; да страдашъ, безъ да се разрушавашъ. При това, колкото пжти и да умирашъ въ живота си, въ края на краищата пакъ да възкрѣсвашъ - и отъ нищо да нѣмашъ страхъ въ живота си. Хората на новия животъ трѣбва да бждатъ безстрашни, но разумни. Богъ е далъ като награда на всички хора възкресението, безсмъртния животъ. Въ безсмъртния животъ се криятъ условията за постигане на най-възвишената култура, каквато човѣкъ може да постигне нѣкога. Всичко възвишено и красиво въ живота се постига. Но кога? - Когато се живѣе единъ разуменъ животъ. Нѣщата, обаче, не трѣбва да ставатъ тѣй бързо. Да кажемъ, че нѣкой великъ художникъ е дошълъ да завърши своята картина, но ослѣпява. Какво става съ картината? - Спира се. Или пъкъ нѣкой виденъ цигуларь дошелъ да завърши своето велико произведение, но ржката му се парализира. Какво става тогава? - Произведението

му се спира. Съвременните учени, гениални хора спират своята работа наполовина. Казват някои: Бетховен създаде нещо велико! Не, туй което той написа е само един предговор на великото. Като дойде до най-великото, той спрѣ, смъртта го хвана за гушата. Така е и съ всички велики поети и музиканти. Като дойдат до най-великото, до най-красивото, смъртта ги хваща за гушата и им казва: ти нѣма да разправяш тия велики работи на хората! И знаете ли на какво мяза смъртта? Когато Моисей се зае да освобождава еврейския народъ отъ египетско робство, дойде Фараонъ и каза на народа си: “Я задрѣжте тия хора, не ги пущайте, тѣ ми трѣбватъ да правятъ тухли”. И Моисей запита тогава Господа: “Защо ме прати, Боже, тукъ?” Отговори му Господъ: “Азъ ще покажа на Фараона и на всички хора въ свѣта, да знаятъ и да разбератъ, че има една разумностъ, която ръководи съдбините на всички същества. Всички трѣбва да видятъ и разбератъ, че има една велика сила, въ чието ръцѣ се намира всичко”. Тѣй че, това понятие, което ние имаме за Бога, не е таково, каквото искатъ да ни положатъ и на което искатъ да ни научатъ. Всѣки човѣкъ има за Бога особено схващане. Азъ имамъ за Бога друго име, но не смея да ви го кажа, ще ви говоря за Него съ това име, което вие знаете. Този Богъ, за Когото ние проповѣдваме, обича всички хора еднакво, за всички се грижи еднакво и е намислилъ да спаси всички до единъ. Той нѣма да остави нито едно същество въ ада. Той ще остави много отъ тѣхъ още за дълго време да се пържатъ въ собственото си масло, но въ края на краищата, Той е рѣшилъ да извади всички същества до едно отъ ада, за да се радватъ. На какво? - Да се радватъ на безсмъртието, да се радватъ на великия животъ, на великата Любовь. Богъ ще постави всѣки едного въ особено положение, дѣто може да постигне всичко необходимо за развитието на своята душа.

Сега, вие не трѣбва да схващате бждещия животъ тѣй, както турците го схващатъ. Турците мислятъ, че бж-

дещиятъ животъ седи въ цѣла планина отъ варенъ оризъ, полѣнъ обилно съ масълце и шербетъ. И всѣки турчинъ като отиде въ рая, ще седне прѣдъ тази планина отъ оризъ, ще вземе лъжица и съ хиляди години нѣма да се свърши това блаженство за него. Това значи да бждешъ светия и то турски светия! Да, но това не е едно духовно схващане за живота. Това е едно обикновено, плътско, физическо схващане. Туй схващане на турцитѣ, че невидимиятъ свѣтъ е една планина е вѣрно, но не планина отъ оризъ. Божествения животъ дѣйствително мяза на планина, но въ какво отношение? Планинитѣ, това сж задържани енергии за бждещия животъ, за великия животъ.

Та казва Христосъ: “Мария седѣла при нозетѣ на Учителя”. Какво означава тѣ нозѣ на единъ великъ Учителъ? Да седи човѣкъ при нозѣ на своя Учителъ, това е символъ, който показва, че въ душата на този човѣкъ трѣбва да се зароди онази възвишена велика мисль, той да бжде абсолютно добродѣтеленъ. Сегашнитѣ хора казватъ: ние не можемъ да бждемъ добродѣтелни. Това е отрицане на Истината. Нозѣ изразяватъ добродѣтелята въ онзи истински мждръ животъ. Значи, Мждростъта ходи съ краката на Добродѣтелята. И онзи, който иска да има крака, въ пълния смисль на думата, трѣбва да бжде направенъ само отъ онази велика материя на Добродѣтелята. Слѣдователно, човѣкъ на когото краката сж направени отъ тази материя, смъртъта не го хваща. Та Мария седнала при тия велики добродѣтели. Това сѣдане означава едно символическо състояние. Нѣкои хора казватъ: краката на единъ мжжъ или краката на една жена. Това сж извратени мисли. Чудни сте вие, като схващате нѣщата по този начинъ. Това не сж краката нито на мжжа, нито на жената. Съврѣменнитѣ хора, даже и най-святитѣ, все иматъ нѣкаква слабостъ. Вие знаете онази приказка на онзи отшелникъ човѣкъ, който живѣлъ цѣли 20 години на една планина, дѣто прѣкаралъ съвършено чистъ и святъ животъ. Той прѣзъ това врѣме успѣлъ да придобие извѣстна

чистота и святостъ и пожелалъ да слѣзе въ града при брата си, който билъ обучаръ и да му проповѣдва за възвишения, за чистия животъ. За да изрази своята святостъ, взелъ въ ржката си една топка снѣгъ, съ което искалъ да покаже, че тази топка снѣгъ нѣма да се стопи. Братъ му билъ прочутъ обучаръ и при него идвали много видни клиенти да си поръчатъ обуца. Отшелникътъ говорилъ на брата си за Божията Любовь, за чистия и святъ животъ, но братъ му казалъ: “Почакай малко, азъ имамъ да изпълня нѣкои свои задължения въ свѣта и слѣдъ това ще заживѣя такъвъ чистъ и святъ животъ. Въ това врѣме пристига царската дъщеря да си вземе мѣрка, но споредъ тогавашния обичай, трѣбвало да си събуе крака да и се вземе мѣрка. Светията се загледалъ въ крака на царската дъщеря и не усѣтилъ, какъ снѣгътъ му започналъ да се топи. Братъ му, обучарътъ, като видѣлъ това, казалъ му: “Братко, снѣгътъ ти се топи.”

Така е и съ съврѣменнитѣ хора. Като бутнатъ крака на нѣкоя красива жена, снѣгътъ имъ почва да се топи. Добродѣтели нѣма въ тѣхъ. Колко сж смѣшни тѣ! Ако единъ светия може да се повлияе отъ крака на нѣкоя дама, той не е никакъвъ светия. Ако единъ разуменъ човѣкъ може да се повлияе отъ крака на нѣкоя дама, той не е никакъвъ светия. Ако единъ разуменъ човѣкъ може да се повлияе отъ крака на една дама, той не е уменъ човѣкъ, въ него нѣма никакъвъ умъ. Ако единъ човѣкъ е светия, ако единъ човѣкъ е разуменъ, той като види крака на нѣкоя дама, въ него трѣбва да се зароди една възвишена свята мисль. Краката, това сж символъ на Великата Добродѣтель, върху която е построенъ цѣлия свѣтъ. Това сж великитѣ крака, великитѣ добродѣтели, на които е построено днесъ цѣлото общество. Казвате: всички трѣбва да бждемъ добродѣтелни! Ако единъ банкеръ нѣма краката на добродѣтеля, какво ще прави? Ако единъ воененъ нѣма краката на добродѣтеля, какво ще прави? Ако онзи учителъ нѣма краката на добродѣтеля какво ще прави? Ако онѣзи майки и бащи нѣматъ краката на добродѣтеля, какъ-

во ще правятъ? Ако онзи свещеникъ нѣма краката на добродѣтелята, какво ще прави? Ако всички хора нѣматъ краката на добродѣтелята, какво ще правятъ? Туй, което говоримъ за другитѣ, е вѣрно и за самитѣ насъ. Всѣкога, когато ние се разколебаваме, у насъ настава цѣла катастрофа. Дотогава, докато ние вървимъ съ краката на тия възвишени добродѣтели и казваме, че живѣемъ тѣй, както свѣтътъ е построенъ отъ Бога, ние сме стабилни и у насъ има единъ мораленъ устой, едни правилни схващания за живота.

Сега ние искаме да видимъ Христа, това е добродѣтелята, приложена въ обществения строй на живота. Вие трѣбва да схващате Христа като възвишена, абсолютна добродѣтель, приложена въ домоветѣ ви, въ вашия индивидуаленъ животъ. Схващате ли Христа така, вие ще имате Неговото присѣствие въ себе си. Знаете ли какъвъ ще бжде тогава вашия животъ? Всички вие щѣхте да бждете алхимици. А знаете ли какво значи алхимия? Алхимикътъ е магъ. Смъртта не може да хване този алхимикъ, този магъ за гушата и да го души. Този магъ е свободенъ отъ всѣкаква сиромашия и страдания. За този магъ, който е въ безсмъртието на живота, и най-големитѣ вълни на живота сж само едно приятно наслаждение. Той седи горѣ надъ вълнитѣ и колкото по-големи сж вълнитѣ, толкова по-добре за него. Той като се качва надъ тия вълни, може да си играе съ тѣхъ. Той може да си играе и съ вѣтроветѣ, които донасятъ тия вълни. Този магъ човѣкътъ на добродѣтелята, като влезе въ огъня, и съ него си играе - огънь не го гори. Огънятъ за него е само условие на чистене. Вие ще кажете: това сж само поетически изречения.

Ако азъ бѣхъ събралъ хиляди и милиони паяци и имъ проповѣдвамъ като на васъ, като на хора отъ съвременната култура, тѣ биха ми казали: това насъ не ни трѣбва, насъ ни трѣбва нишка, да ловимъ мушицитѣ, да се хранимъ и ние, пѣкъ да изхранимъ и нашето младо поколение. Питамъ: какво направиха паяцитѣ, каква култура внесоха тѣ до сега? - Все

направиха нѣщо, внесоха една идея въ човѣчеството, направиха мостове, показаха имъ какъ се правятъ пѣтни съобщения, телеграфи, жици. Хората се научиха нѣщо отъ паяцитѣ, какъ да правятъ своитѣ железници, своитѣ аеропланни съобщения. Паяцитѣ отъ милиони години знаяха това изкуство. Като се разговарямъ единъ день съ единъ паякъ, питамъ го: знаете ли какво е съврѣмненната култура на човѣчеството? Той ми казва: ние тази култура я прѣживѣхме още отъ прѣди милиони години. Казвамъ: отъ толкова години я прѣживѣхте, но пакъ паяци си останяхте! - Е нѣмаше кой да ни научи на по-велика наука, но и хората нѣма да отидатъ по-далечъ отъ насъ. Ще кажете: върни ли сж тѣзи нѣща? Питамъ: всички тия мисли, които имате вие, върни ли сж? Всички материалистически мисли, които имате за Бога, върни ли сж? Всички материалистически мисли, които имате за Христа върни ли сж? Всички символи, които имате за Бога, върни ли сж? Всички символи които имате за Христа върни ли сж? Всички символи които имате за живота, върни ли сж? Всички мисли които имате за свѣтлината, върни ли сж? Не, половината отъ това не е върно. Слѣдователно, ние хората живѣемъ въ едно невежество и после искаме да кажемъ, че този или онзи е невѣжъ. Приятели, всички ние въ едно отношение сме невѣжи. Защо сме невѣжи? - Понеже мислимъ, че всичко знаемъ. Ти казвашъ: еди-кой си философъ писалъ тѣй, и мислишъ, че знаешъ много. Не, ти трѣбва да разбирашъ тази философия. Азъ влизамъ нѣкой пѣтъ въ положението на нѣкои философи. Много философи сж писали много хубави нѣща, но тѣхнитѣ последователи сж извадили криви закљючения отъ тѣхната философия. Шопенхауеръ писалъ напримѣръ, че въ свѣта сжествува една зла воля. Коя е тази зла воля? Той подразбиралъ човѣшката воля, която изопачава Божията воля. А неговитѣ послѣдователи разпространили идеята, че въ вселенната сжествува една зла воля, и тя е, която е създала свѣта. Ако е така, ние трѣбваше да видимъ, че въ пространството сжествува нѣщо разбъркано, нѣкакъвъ хаосъ, а напротивъ, ние виждаме,

че въ живота и на най-малкитѣ сжщества дори сжществува една хармония, тѣй че не една зла воля сжществува и управлява свѣта, а една блага воля. И Шопенхауеръ казва, че ако човѣкъ не се съгласява съ тази блага воля, ще дойде злата воля върху него. Това е учението на великата природа, което подържатъ и нѣкои отъ източнитѣ народи, но онѣзи хора, които не сж въ връзка съ миналото, забравили сж този езикъ на великата жива природа, и затова сж обезсолили думитѣ.

Въ прочетения стихъ, напримѣръ, имате двѣ сестри, родени отъ една майка и единъ баща, едната Мария, другата Марта. Първата схваща възвишеното, Божественото и се опредѣля да служи на него, а другата не схваща Божественото и се опредѣля да служи на човѣшкото, на материалното въ живота. Отъ какво произтича това? - То е резултатъ на тѣхнитѣ индивидуални схващания. Това произтича отъ тѣхния конкретенъ умъ. Когато ние искаме въ даденъ случай да опитаме всички добрини, ние опитваме едно голѣмо зло. Напримѣръ, ако седнешъ на трапезата и искашъ въ дадения моментъ да опиташъ всичкото благо на яденето, ти ще опиташъ най-голѣмото зло. Ти опитай най-малкото благо на яденето, най-микроскопическата частъ отъ това благо! Вземи една ябълка и малко хлѣбецъ и бжди благодаренъ, а до-вечера пакъ ще ядешъ. Прѣзъ тия 50 или 100 години на живота си ти все ще опитвашъ благо на яденето, все ще ядешъ. Не опитвай всичкото благо наведнѣжъ. Нѣкои хора искатъ да бждатъ щастливи, казватъ: кажи ни какъ да бждемъ щастливи. Казвамъ: мога да ти кажа, какъ да бждешъ щастливъ за една минута, за единъ часъ, за единъ день, за една седмица, за единъ мѣсецъ или за цѣла година, но да ти кажа, какъ да бждешъ щастливъ за цѣлъ животъ, това не е право, нито е позволено отъ Бога. И защо страдатъ майкитѣ? - Тѣ искатъ да направятъ дѣщеритѣ си щастливи. Това е най-голѣмото зло. Богъ не е създалъ дѣщеря ти, за да бжде щастлива. Богъ като изпратилъ вашитѣ дѣщери на земята, като разбира тия малки хора, казва имъ: “Вие ще живѣете по този и този

начинъ, както е наредила живата природа, ще имашъ такива и такива отношения съ хората, и нѣма да се стрѣмиме да бъдете щастливи"! Майката изопачава това нѣщо, измѣня тия закони и казва на дъщеря си: не, ти ще живѣешъ по начина, който азъ ти опредѣлямъ. Вълкътъ казва на своя синъ: "Синко, ела съ мене, азъ ще те науча по какъвъ начинъ да живѣешъ, какъ да одирашъ кожата на овцата". Овцата казва на своя синъ: "Ела съ мене да живѣешъ, азъ ще ти покажа по какъвъ начинъ да пасешъ трѣвата". Паякътъ казва на своитѣ малки: "Елате съ мене, азъ ще ви покажа, по какъвъ начинъ да ловите малкитѣ мушици". Азъ наричамъ тия нѣща фази на единъ животъ, който още не е оформенъ. Азъ не осжждамъ този животъ, но казвамъ, че това е животъ, който още не е оформенъ, който не е разрешенъ. Ще дойде день, когато нѣма да има гълтане на мушици; ще дойде день, когато нѣма да има закачени овци и агнета на куки. Ще дойде день, когато нѣма да умираме, но всички ще се измѣнимъ въ онзи възвишенъ и разуменъ животъ.

Вие ще чакате да дойде Христосъ на земята. Нѣкои си прѣдставляватъ идването на Христа буквално и казватъ: щастлива е била Мария! Азъ съмъ слушалъ много жени, млади и стари, които казватъ: щастлива е била Мария, дѣто е седѣла при нозѣтъ на Учителя! Намѣри се само една Мария въ цѣлия Израилъ. Нѣмаше ли друга нѣкоя? Да, ако разбираме нѣщата буквално, така е, но не трѣбва да ги схващаме буквално. Всѣка една жена, въ каквото и положение да е, може да бъде Мария, може да седне при нозѣтъ на Учителя и да учи тази Велика Мъдростъ на живота. Слѣдователно, всички ние можемъ да седнемъ при нозѣтъ на Учителя. Казва се по-нататѣкъ въ стиха: "Мария избра добрата частъ, която никой не може да ѝ отнеме". Значи, възвишеното, великото никой не може да ѝ отнеме, то е твое.

Та казвамъ: ще се върнемъ къмъ думитѣ: да се облѣче човѣкъ и да се съблече; да се магнетизира и да се демагнетизира. Ти нѣма да се съблѣчешъ голъ - нищо повече! Защо? Голо-

тата, това е най-голямата срамота. Но, да бждеш голъ и слѣдъ това да се облѣчешъ, това е най-великата промѣна, която става съ тебе. Ти усѣщашъ, че си човѣкъ, същество, което може да мисли. И при най-големитѣ мъчности, и при най-големитѣ страдания, които ти турятъ ще кажешъ: азъ съмъ въ състояние да нося не само тия мъчности, но и цялата земя на гърба си. Но кога? - Когато пжтува съ тия велики крака на Добродѣтелята. Щомъ вървишъ съ тия крака на Добродѣтелята, ти ще можешъ да носишъ и земята на гърба си. Не мислете, че тази земя е тежка; не, тя е много лека. Земята е много тежка, това е тѣй, но е по отношение на нейнитѣ силови линии, но тѣй, както тя плава въ пространството, тя е много лека, и едно дѣте може да я носи. Ето, прѣди нѣколко дни, единъ изобретателъ математикъ ми разправя своитѣ изчисления и казва, че съ единъ килограмъ въглица и съ единъ трень отъ 60 вагона той може да обиколи земята три пжти. И доказва това нѣщо човѣкътъ математически. Казвамъ му: ако софийската публика те чуе да разправяшъ това нѣщо, знаешъ ли какво ще те направи? Но модеренъ човѣкъ, той не се бои, доказва своята теория. Не само това, но азъ мога да кажа, че съ единъ килограмъ въглица мога да отида три пжти до слънцето и да се върна, като водя съ себе си единъ трень отъ 1,000 вагона. Това прави само разумниятъ човѣкъ. Само разумниятъ човѣкъ може да прави такива силни съобщения. Това е въпросъ само на времето.

Та казвамъ сега: Марта и Мария, това сж двѣ положения, двѣ състояния въ човѣка. Първото състояние е материалистическо, когато човѣкъ става материалистъ и казва: трѣбва да се живѣе! Че трѣбва да се живѣе, е вѣрно, но разумно трѣбва да се живѣе! Ако азъ живѣя живота на вълка, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на овцата, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на паяка, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на глистия, животъ ли е това? Това е само една микроскопическа частъ отъ онзи истински разу-

менъ животъ. Кой е разумниятъ животъ? Разумниятъ животъ е цѣлокупниятъ животъ, който включва въ себе си всички отдѣлни части на живота, като едно цѣло. Разуменъ животъ е онзи, който включва всички безбройни проявления на живота въ едно цѣло. Онзи, който се занимава съ музиката, вижда, че всички музикални тонове не сж еднакво силни, не сж еднакво звучни, но той борава съ нѣкои отъ тия тонове, въ които има извѣстни повишения и понижения и ги съгласява въ едно, акордирва ги. Слѣдователно, животътъ е една велика музика, една велика симфония. Азъ ще ви разправа нѣкой пжтъ подробно за тази велика симфония, за която се говори и на небето. На небето се говори, че земниятъ животъ е една велика симфония, създадена отъ най-великитѣ богове и сега тя се туря на сцената, за да се изпълни и чуе отъ всички. А вие прибързвате и критикувате земния животъ. Казвамъ: чакайте, той е една цѣлокупностъ, вие сте чули само нѣкои части отъ тази симфония и се произнасяте. Не бързайте. Това за сега е само едно приготвление. Ние сме въ края на една репетиция и нѣма да се мине дълго врѣме, ще се продаватъ билети за този великъ концертъ и ще го чуете. Всички ще бждете хубаво облѣчени. Нѣма да бждете Марта съ скжсанитѣ дрехи и чепичета, но ще се облѣчете съ най-хубавитѣ си дрехи и ще се явите съ онова възвишено разположение на вашия умъ, вашето сърдце, на вашата душа и на вашия духъ. Само така ще се образува отъ васъ едно възвишено, благородно общество, което ще разбира вътрѣшния смисълъ на живота. Тогава всички ще се спогледате помежду си и ще кажете: много добре свирятъ тия музиканти това е една велика симфония. Сега вие ще си въздъхнете и ще си кажете: дали ще мога да си купя единъ билетъ? Помнете, онѣзи отъ васъ, които нѣматъ пари, за тѣхъ ще има гратисъ билети. За всички ще има по единъ билетъ, не е важно на кое мѣсто ще сте, дали ще сте на последното или на първото мѣсто. Кждѣто и да сте, на края да сте, всички ще чуете този великъ концертъ. Той е нѣщо повече отъ 1001 нощъ. Важното е да има-

те единъ билетъ, съ който да влѣзете, та и на крака да сте, нищо не значи. Вие, като влѣзете тамъ, нѣма да търсите столъ за да седнете, а ще благодаритѣ, че сте влѣзли. Вие, съврѣменнитѣ хора, мислите, че най-красивото състояние е да седне човѣкъ. Опасно е сѣдането въ живота. Азъ ще ви приведа единъ анекдотъ за такова сѣдане. Разправятъ за единъ магьосникъ, който владѣялъ законитѣ, че изнамѣрилъ единъ столъ, на който като седнѣлъ нѣкой, не могѣлъ да стане, докато не го дигне той самъ. Единъ день дошѣлъ при него единъ демонъ, който не вѣрвалъ въ силата на този столъ, но магьосникътъ му далъ единъ добъръ урокъ. Този демонъ седналъ на стола но повече не могѣлъ да стане докато не го освободилъ магьосникътъ. Сѣдането не е едно отъ най-красивитѣ състояния. Кога хората сѣдатъ? - Когато паднатъ. Видѣхъ прѣди нѣколко дни, единъ младъ момъкъ, както вѣрвѣше по пжтя, подхлѣзна се и падна. Бързо скочи, изтърси се отъ праха и каза: азъ не паднахъ. Ами какво? - Седнахъ. Има едно състояние въ живота, което е по-хубаво отъ сѣдането. То е да седишъ правъ. Въ стоенето правъ, въ тази идея има нѣщо по-хубаво, възвишено. Въ това положение всички удобесж въ едно хармонично състояние, човѣкъ се чувствува възвишенъ, независимъ отъ окръжаващата го срѣда.

Казва Христосъ: "Мария избра добрата часть". Та вие ще се облѣчете въ тази велика, мощна идея въ себе си и нѣма да казвате, че отъ васъ човѣкъ нѣма да стане. Нѣма да се демагнетизирате и се обезсърдявате. Грѣхота е! Ще кажешъ: Господъ ме е направилъ човѣкъ и нѣма да мисля, че не съмъ способенъ за нищо. Богъ е турилъ въ мене единъ отличенъ умъ, и азъ ще му дамъ всички условия да мисли, както трѣбва и да се прояви, когато е нужно. Нѣма да казвашъ, че сърдцето ти е развалено, но ще кажешъ, че Господъ ти е далъ едно благородно и възвишено сърдце, и ти ще му дадешъ всички условия да се прояви въ най-благородни и възвишени чувства. Въ Писанието се казва, че Господъ е далъ на хората хубави сърдца. Всѣки день Господъ дава нови сърдца на хора-

та. Азъ всѣки день виждамъ хората съ обновени сърдца, съ меки, благородни сърдца, жестъ има въ тѣхъ, жертва, култура има въ тѣхъ. Но ако всѣки день се обезвѣрявате, вие ще загубите всичко, което Богъ е вложилъ въ васъ. Вие трѣбва да бждете тази Мария, която да учи при нозѣтъ на Учителя си. Този Учителъ вие ще Го намѣрите. Кждѣ? - Знаете кждѣ. Нѣма да схващате нѣщата буквално, но ще ги схващате по вътрѣшенъ смисълъ, по духъ.

Често, въ своитѣ бесѣди азъ говоря за трижгълника, за четирижгълника и за редъ други геометрически фигури. Ами че въ човѣка има единъ живъ трижгълникъ, който не е равностраниченъ, но равнобедренъ. Отъ този трижгълникъ ние сждимъ за степенята на човѣшката интелигентностъ. Отъ този трижгълникъ ние още сждимъ и за здравето на човѣка, какво е състоянието на неговитѣ дробове и на всичкитѣ му удове. Отъ този трижгълникъ ние сждимъ още и за човѣшката мисълъ, за човѣшкитѣ чувства, за човѣшката душа и за човѣшкия духъ. Отъ този трижгълникъ ние сждимъ и какъвъ ще е бждещиятъ животъ на човѣка. Всичко е написано на този трижгълникъ. И този, който може да прави своитѣ математически изчисления, всичко може да каже и да предскаже. Той знае всичко. Значи, въ живата природа се криятъ всичкитѣ условия, всичкитѣ възможности за единъ отличенъ, идеаленъ животъ. Ние боравимъ съ възможноститѣ на единъ възвишенъ, идеаленъ животъ. Анормалноститѣ, които ние срѣщаме въ живота, тѣ сж изключени отъ природата. Всички анормални състояния, всички болести, всички дисхармонични състояния, които минаватъ мимолетно, тѣ сж изключени отъ живата природа, а всичко възвишено и красиво въ живота, влиза въ нейния планъ. И всичко, което Богъ е създалъ въ свѣта, отъ най-малкото до най-голѣмото, цѣли да изрази този планъ на живата природа. И ще се изпълни Божия планъ! Защо? Защото въ всѣки човѣкъ, въ всѣка душа има вложено това Божествено начало. Колкото и да е падналъ човѣкъ, колкото и да е заспалъ, въ него има едно

вътрѣшно Божествено чувство, което го подтиква да се стрѣми къмъ единъ красивъ, къмъ единъ възвишенъ животъ.

И тъй, за всинца ви има тази възможность да бждете Мария. Ако тази ваша сестра Марта услужва врѣменно, и тя е на мѣстото си. Единъ день когато дойде тази велика симфония въ живота, Марта и Мария ще живѣятъ заедно - въ едно тѣло, въ една душа, въ единъ духъ. Сега тѣ живѣятъ въ двѣ отдѣлни тѣла. Тогава въ всѣки човѣкъ ще има единъ мощенъ духъ, между всички хора ще има едно вътрѣшно разбирателство. Дотогава ние трѣбва да имаме тази мощна идея въ себе си. Тамъ е спасението въ свѣта!

Сега всички трѣбва да се стрѣмиме да направиме този мостъ. Усъмните ли се, вие сте при брѣга на живота, вие сте прѣдъ прага на гроба и казвате: Всичко се свърши съ мене, азъ ще изгния вътрѣ, ще се разложа и нищо нѣма да остане отъ мене! Не, това сж дѣтински разбирания на неразумнитѣ хора. Въ този смисълъ на думата, смъртъ нѣма. Смъртъта, това е едно прѣходно състояние отъ единъ по-нисшъ животъ къмъ другъ по-великъ животъ. Тя се явява всѣкога като една служителка на живота. Слѣдователно, смъртъта всѣкога показва единъ по-високъ етапъ, т. е. прѣминаване отъ единъ по-низкъ животъ къмъ другъ по-високъ. И когато единъ ангелъ минава отъ единъ по-низкъ животъ къмъ единъ по-високъ, той сжщо тъй умира, както и когато едно висше сжщество се самопожертвува и дохожда на земята, при което минава отъ едно по-висше състояние въ едно по-нисше, пакъ умира. Щомъ влѣземъ въ висшия животъ, обаче, смъртъта прѣстава. Слѣдователно, смъртъта сжществува само между гранацитѣ на двѣ възможности, между единъ животъ на ограничения и между единъ животъ на разширения. Смъртъта е прѣдѣлъ на два свѣта. Права ли е тази идея? - Права е.

“Мария избра добрата часть, която нѣма да и се отнеме”.

Добрата часть, това е свѣтлината на живота, това

е свободата, дето сжществуватъ всички блага.

Бесѣда, гържана отъ Учителѣтъ,
на 24 януарій 1926 год. въ гр. София.

Свидѣтелството Негово.

“Който приеме свидѣтелството Негово, запечаталъ е, че Богъ е истиненъ”.

По нѣкой пжтъ запечатватъ дюкянитъ на търговцитъ; по нѣкой пжтъ запечатватъ каситъ на банкеритъ; по нѣкой пжтъ запечатватъ, мисля, и каситъ на банкитъ; по нѣкой пжтъ запечатватъ и гробоветъ, както бѣше запечатанъ и гробътъ на Христа. Думата “запечатвамъ” има двоякъ смисълъ. Онзи, който не разбира великия Божи законъ, запечатва съ съмнѣние; онзи, който разбира великия Божи законъ, запечатва съ вѣра. Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ строй живѣе съ вѣрвания и казватъ: може, кой знае. И въ науката, и въ музиката - навсѣкждѣ хората живѣятъ не съ вѣра, но съ вѣрвания и съ суевѣрия. Повечето отъ младитъ живѣятъ съ суевѣрия, чакатъ да дойде нѣкой аеропланъ да ги вземе, да ги тури на нѣкой високъ връхъ, на нѣкое високо обществено положение. И старитъ чакатъ да дойде нѣкой съ огнена колесница да ги вземе, както Илия, и да ги занесе на небето. И това е възможно, случва се въ историята, но въ цѣлата библейска история имаше само единъ такъвъ случай - случаятъ съ пророкъ Илия.

Сега, азъ ви прѣдставямъ една трезва мисълъ. Когато Господь създалъ свѣта, една пчела кацнала на единъ цвѣтъ отгорѣ и се усмихнала. Когато Господь създалъ извори на земята, едно малко жадно теленце като видѣло единъ отъ тия извори, усмихнало се насреща му, но вода не пило отъ него. И най-послѣ, когато Господь направилъ свѣтлината, дошълъ първиятъ день, свѣтлината изгрѣла, и една млада дѣвойка, като видѣла първиятъ лжчъ, усмихнала се. Питамъ: защо се усмихнала пчелата, защо се усмихнало теленцето, защо се усмихнала младата дѣвойка? Азъ нѣма да отговарямъ, това сж емблеми. Вие можете да се усмихнете като пчелата; вие можете да се усмихнете като теленцето и вие може да се усмихнете като младата дѣвица. Това сж

три велики състояния на човешката душа. Само тия три състояния не сж най-важнитѣ, но тѣ сж тритѣ кардинални велики състояния на човешката душа. Да се усмихне човѣкъ, разбиратѣ, но на какво? - На онзи цвѣтъ, който е цвѣналъ.

Другото положение: въ математиката има извѣстни числа, наречени малки и голѣми числа, тѣй както имаме въ свѣта малки или обикновени и голѣми или велики хора. Какво е съотношението между едно голѣмо и едно малко число? Има съотношения между тия числа, както има съотношения и между единъ ангелъ и единъ човѣкъ. Между строежа на тѣлото на единъ ангелъ и на единъ човѣкъ има математически съотношения. Напримѣръ, по строежъ, тѣлото на единъ ангелъ е по единъ начинъ създадено, а тѣлото на единъ човѣкъ - по другъ начинъ. Какво мислятъ богословитѣ по този въпросъ тукъ на земята, то е друго нѣщо. Тѣ иматъ право да създаватъ хиляди теории, но ние не се занимаваме съ теории, ликвидирали сме съ тѣхъ. Теорията, това е вѣрване - нѣщо може да е така, може и да не е така. Но понеже ние ходимъ съ вѣра, знаемъ нѣщата. И въ вѣрата и въ знанието, обаче има степени. Това, което казвамъ, че зная, зная го, азъ подразбирамъ малкитѣ величини, не говоря за голѣмитѣ. Когато човѣкъ изучи всичкитѣ малки величини, той прѣстѣпва къмъ първата степенъ на онова дълбоко математическо схващане, да разбере първата единица, съ която трѣбва да се занимава.

Сега има друго едно съотношение, което насъ ни интересува, а именно: какво съотношение, каква връзка съществува между единъ ангелъ и единъ човѣкъ? Ангелитѣ се отличаватъ съ трѣзва, съ абсолютно чиста мисълъ. Тѣ сж същества на онази велика мисълъ, която едва сега ни засѣга. Когато ние говоримъ за съвременната култура, подразбираме мислитѣ, културата на ангелитѣ. "Angeles" е грѣцка дума, тя не изразява онази идея, която азъ искамъ да вложа . Думата "ангелъ" означава "вѣстителъ, служителъ". Хубава дума е тя, но грѣцитѣ нѣматъ такава подходяща, която да изрази

сжщината на това понятие. Въ санскритски езикъ има такава дума. Тъй че азъ говоря за вътрѣшната сжщина на тази дума, подразбирамъ мислитъ, които ангелитъ изпращатъ на земята. Слѣдователно, въ това отношение не може да се насади извѣстна култура у насъ, т. е. нашитъ умове не могатъ да се просвѣтятъ, не можемъ да бждемъ носители на каква и да е култура изобщо докато не възприемемъ културата на ангелитъ. Ако речемъ сега да говоримъ за ангелитъ, нѣкой ще каже: за ангелитъ ли ще ни говоритъ? - Да, за ангелитъ. Ами за кои ангели? - За крилатитъ ангели. Тъ не само че сж крилати, но изъ устата имъ излиза огънь, а изъ очитъ имъ свѣтлина. Това е ангелъ! Нѣкой пжтъ ние си прѣдставяме ангела сжщество въ човѣшка форма, като жена, много красива, но безъ брада и мустаци. Тъ нѣматъ нито брада, нито мустаци, нито вѣжди, нито клѣпачи, нито коси - това е тѣхенъ недостатъкъ. Вие ще кажете: какъ, нима ангелитъ сж безъ коси, безъ бради и мустаци, безъ вѣжди и клѣпачи? Каква е тази философия тогава? Ами че ако едно млѣкопитающе животно днесъ би описало единъ ангелъ, какъ ще си го прѣдстави? Ако нѣкой волъ описва единъ ангелъ, ще си го прѣдстави съ рога, съ козина. Питамъ сега: ангелътъ може ли да има рога? Защо не, воловетъ могатъ да турятъ роги на ангелитъ. И хората могатъ да турятъ на ангелитъ и мустаци, и бради, и вѣжди, и клѣпачи, но не имъ турятъ, защото всичката имъ красота ще изчезне. И сега хората мислятъ, какъ да нарисуватъ ангелитъ, че да имъ турятъ брада и мустаци. Турятъ ли имъ, обаче, всичкото изкуство въ свѣта ще изчезне. Туй не е подвигъ. Ангелитъ не носятъ външно мустаци, защото тѣ прѣдставляватъ емблемъ на нѣщо. Само боговетъ могатъ да носятъ брада и мустаци. Хората носятъ наистина брада и мустаци, макаръ че не сж богове, но тѣ у тѣхъ служатъ като символъ само, като нѣщо, къмъ което вътрѣшно се стремимъ. Защо и за какво хората носятъ мустаци, не е важно; въ сжщностъ тѣ изразяватъ закони, правила, по които човѣкъ трѣбва да живѣе. По колко косми има човѣкъ на брада-

та си, по колко косми има на мустаците си, по колко косми има на вѣждите, на клѣпачите, на главата си, по толкова правила и закони трѣбва да живѣе. Жените ще кажатъ: значене имаме по-малко закони отъ мъжете. Ние ходимъ по законите на главата си, а не по законите на брадата и мустациите. Не, трѣбва да се ходи по всички Божии закони, независимо отъ това, дали тѣ сж писани, или неписани. Има, обаче, извѣстни ограничения въ свѣта, които трѣбва да признаемъ, ни стѣсняватъ.

Да се вънемъ къмъ стиха, който казва: “Който приеме свидѣтелството Негово, запечатилъ е, че Богъ е истиненъ.” Азъ искамъ вие да имате за Бога едно правилно понятие, не по форма, обаче. Богъ е сжщество, отъ което произтича всичкиятъ животъ въ вселенната. Като започнешъ, отъ всички сжщества, отъ най-малките до най-големите, животътъ имъ произтича отъ Бога, затова Той се нарича истиненъ. Истиненъ подразбира квасъ, начало на всички нѣща. Когато Богъ чрезъ Истината ограничава нѣщата, т. е. когато единъ човѣкъ се ограничава, то е, за да се подигне на по-високъ чинъ, да му се даде свобода, а свободата всѣкога носи ограничение. Свобода безъ ограничение не сжествува. Ако вие разбирате свобода безъ граници, тогава нѣмаше защо да се създава единъ козмосъ. Всѣки можеше да се движи въ пространството, което е безгранично. Не, свободата, въ пълната смисълъ на думата подразбира ограничение. Слѣдователно, всѣки, който се ограничава, крие свободата въ себе си. А сега нѣкой казва: азъ не искамъ да ме ограничаватъ. Не, ще се ограничишъ. Туй е новото гледище. Азъ искамъ да мисля правилно, а не тъй, както вие знаете, ще кажете, че вие знаете. Да, азъ не отричамъ вашето знание, но колко хиляди нѣща още има, които вие трѣбва да знаете! Вие сте направили много халки, но колко халки още трѣбва да направите, за да образувате една верижка!

За обяснение на мисълта си, азъ ще си послужи съ едно отъ изкуствата на жените. За да се оплете една тантела,

нали най-първо женитъ оплитатъ синджиръ? Синджирътъ пѣкъ се състои отъ множество халчици. Тия халчици събрани, даватъ едно цѣло. Послѣ този синджиръ така се съчетава, че образува една, двѣ и повече примки, отъ тѣхъ се образуватъ дупчици, колелца и т. н. Като ме слушате сега, ще кажете: остави тѣзи примки, знаемъ ги ние! Не, ще плетемъ сега, това е едно изкуство. Умътъ, това е съвокупностъ отъ множество примки, които тѣй ще съчетаешъ, ще образувашъ отъ тѣхъ синджиръ, че дупки, колелца, докато изплетешъ едно шалче, като моето, за врата. Човѣкъ ще се облѣче въ всички свои мисли, въ всички свои желания, които изтъкава. Ние казваме, че трѣбва да мислимъ. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своята мисль. Ние трѣбва да чувствуваме. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своитъ чувства. Ние трѣбва да любимъ. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своята любовь. Какво подразбираме подъ думата любовь? Защо ни е необходима любовьта? - Любовьта въ свѣта е необходима, за да дойде живота. Щомъ животътъ дойде, той ще произведе първото ограничение, т. е. първо ще внесе свободата. Мнозина съврѣменни хора казватъ: дотегна ни вече да живѣемъ на земята въ това ограничение, искаме да отидемъ въ онзи свѣтъ. Че какъ ще отидатъ въ онзи свѣтъ, като не върватъ въ него? Чудни сж хората! Азъ съмъ слушалъ много хора да казватъ, че имъ дотегналъ живота на земята, та искатъ да отидатъ въ другия свѣтъ нѣкъждѣ, да си починатъ. Казвамъ: какво ще си починатъ тамъ? Като умратъ, ще дойдатъ около тѣхъ толкова хиляди червеи и ще започнатъ своята работа върху тѣлата имъ. Вие разговаряли ли сте се съ червейчетата, да видите, колко сж културни? Тѣ сж толкова културни, че могатъ да ви дадатъ понятие, какво нѣщо е свободата. Да се разговаряшъ съ хората, иди дойди, но да се разговаряшъ съ червейчетата, не е лесна работа. Значи, това, което вие наричате ограничение, то е единъ отъ великитъ признаци, че сте свободни. Щомъ съзнавашъ ограничението си въ едно отношение, това показва, че си свободенъ въ

друго отношение, понеже въ тебе изпъкватъ двѣ мисли, за да разберешъ, какво нѣщо е свободата. Слѣдователно, ако се ограничишъ при злото то е да разберешъ, какво нѣщо е доброто. Нѣкой пита: какво нѣщо е ограничението? - Ограничението е необходимо, за да познаешъ, какво нѣщо е безграничното. Защо е потребно безграничното? - За да разберешъ граничното. Като разберешъ безграничното, ще се яви и свободата. Защо е необходима свободата? - Да бжде човѣкъ носителъ на Божествената мисълъ.

И така, ако вие не ограничите една рѣка, какъ ще може да кара едно колело? Тази рѣка ще каже: защо ме ограничихте? Не е ограничение това, че тя измѣнила пжтя си и минава прѣзъ едно колело. Ако ме ограничатъ като една рѣка и ме накаратъ да завъртвамъ хиляди пжти едно колело, за да прѣвърна тази своя енергия въ свѣтлина, че да освѣтя цѣла София или другъ нѣкой градъ, лошо ли е това ограничание?

Въ какво ще познаемъ, че Богъ е истиненъ? - Дава свобода. Ами въ какво седи тази свобода? Ние разбираме свободата въ това, че условията ни сж добри. Хубаво, но условията, които ние имаме сега, даватъ ли ни тази свобода? Слѣдователно, още въ този свѣтъ трѣбва да се внесе съзнателното ограничание. Насъ сега ни организиратъ, но какъ? - Като онзи волъ, на когото турятъ юларъ, юзди, впрѣгатъ го и хайде съ остена на нивата, ще го учатъ на изкуството на ограничението. Идва день, когато човѣкъ като става сутринъ, ще вземе остена, ще тръгне самъ и ще си каже: слушай, знаешъ ли какво нѣщо е свободата? Ти доброволно ще се ограничавашъ, ще отидешъ на нивата и самъ ще се впрѣгнешъ, и разпрѣгашъ, ще работишъ, колкото искашъ, ще орешъ, ще жънешъ, ще копаешъ, колкото искашъ, но ще работишъ, както трѣбва. Ще вървашъ, въ каквото искашъ, защото и върването е едно ограничание. Ще мислишъ, както искашъ; ще любишъ, както искашъ. И мисленето и любовта сж ограничения. Нѣкой съврѣменни хора казватъ: ние искаме да бждемъ свободни. Можете да бждете свободни, но щомъ нѣ-

кой ви залюби, той ви ограничава. И вие когато залюбитъ някого, трѣбва да се ограничите. Ще ви запитамъ сега: коя майка не ограничава дѣтето си? Майката като вземе дѣтето си, че го обие въ пеленитѣ, стисне го въ ржцѣтъ си, пригърне го, казва: моето дѣтенце! То вѣрка, плаче. Какъ нѣма да плаче? - Ограничаватъ го! “Ама обичамъ тѣ” казва майката. - Не разбирамъ твоята любовъ. - Ще я разберешъ. Азъ те запечатвамъ сега съ единъ великъ законъ, че Богъ е истиненъ. Той ти е далъ този животъ а азъ искамъ да дамъ изразъ на този животъ. Майката не създава живота, тя само дава изразъ на живота.

Та казвамъ: първото важно нѣщо за насъ хората е, че Богъ ни е далъ този животъ. Второто положение е, че този, когото ние отричаме, за когото често споримъ дали сжествува, или не сжествува, по нѣкой пжтъ, когато нѣма никаква работа изъ свѣтоветѣ, слиза тукъ на земята, пообиколи всички сжщества, вслуша се въ тѣхнитѣ мисли и разговори, даде ухо, какво говорятъ, какъ се произнасятъ за Него. Отиде при нѣкой философъ, разбере какво мисли заради Него, поусмихне се и се оттегли. Отиде при нѣкой брѣмбаръ, при нѣкая пчела, тѣ мислятъ по единъ начинъ заради Него; отиде при нѣкой воль, той мисли по другъ начинъ; отиде при рибитѣ, тѣ мислятъ по трети начинъ; отиде най-послѣ и при хората, тѣ мислятъ съвсѣмъ другояче заради Него. Богъ се усмихне на всички, оттегли се и казва: “Много добръ мислятъ.” Вие ще кажете: да, много добръ мислимъ за Бога.

Сега ще направя една нова дефиниция за разнитѣ видове добро: имаме добро, по-добро и най-добро. Освенъ тия три степени на доброто, имаме още и идеално, мистично добро. Последното е начало на доброто. Когато Богъ каже за нѣщо, че е много добро, Той подразбира, че това нѣщо е материална работа. Затова казва Господъ: “Много добръ вършатъ работитѣ си хората, нека се забавляватъ съ своитѣ теории.” Единъ денъ ще дойде водата, и тя ще заглади, ще заличи всички тия нѣща. По нѣкой пжтъ и огньтъ заличава

нѣщата, и той върши сжщата работа. Азъ гледамъ нѣкой пжтъ, събератъ се дѣца, пишатъ поезия. Често съмъ се спиралъ прѣдъ нѣкой ученикъ, петокласникъ, шетокласникъ или прѣдъ нѣкой студентъ, гледамъ го, пише, пише, съчинява нѣщо. Другадѣ виждамъ нѣкой религиозенъ човѣкъ, пише нѣщо върху Библията. На трето мѣсто нѣкой ученъ седи, рѣшава своитѣ задачи: повдига числа въ степени, изважда отъ тѣхъ корени - всички работятъ. Но дойде нѣкоя голѣма вълна, изведнѣжъ всичко заличава. Мине вълната, тѣ отново започватъ. Това не е губене на врѣме, много добрѣ правятъ, но водата като мене, казва: азъ отпечатахъ първия листъ. Втори пжтъ мене, заличи всичко, казва: азъ отпечатахъ втория листъ. Тамъ въ невидимия свѣтъ има сжщества, които отбелзватъ всичко, правятъ си своитѣ доклади и ги носятъ горѣ на Господа, да покажатъ, съ какво се занимаватъ хората при морето. Вие казвате: съ какво се занимаватъ тия дѣца, които стоятъ при морето? Ами вие, които живѣете въ живота, съ какво се занимавате? Сутринъ като станете, започвате да пишете на пѣсъка при морето, което се вълнува. Днесъ ще има такава и такава чорба, такива клюфтенца, хлѣбецъ ще има и т. н. Написвате съ колко менюта ще разполагате днесъ. Мжжѣтъ пише едно, жената пише друго. Жената написала нѣкой протоколъ, но минава вълната, всичко заличи. Писанието казва: “Единъ день, като дойде огъньтъ, че заличи всичко това, ще направимъ новъ свѣтъ, ще започнемъ нѣщо ново.” Но казвамъ: ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онази Велика Истина, да познаемъ, че Богъ е истиненъ. Подъ думата “Богъ” азъ разбирамъ великото, което движи свѣта - Любовта. Богъ е начало на Любовта. Азъ взимамъ думата Богъ като единствената сила въ свѣта, която не може да се поквари; като единствената сила, която се ограничава, безъ да се ограничи, която се смалява, безъ да се смали и т. н. Всичко това е Любовта, която произтича въ насъ, затова ние трѣбва да изучаваме този великъ законъ на Любовта. Когато Любовта дойде въ свѣта, ние ще съзнаемъ,

че Богъ е истиненъ.

Всѣки отъ васъ може да бжде тжженъ. Защо? - Всѣки отъ васъ има извѣстна идея, която трѣбва да постигне. Онази грозна дѣвица тжжи. Защо? - Иска лицето и да бжде красиво. Онзи ученикъ, който не е завършилъ успѣшно гимназията, тжжи. Защо? - Иска съ успѣхъ да свърши гимназия. Онзи студентъ отъ университета тжжи. Защо? - Че не е завършилъ изпититѣ си добрѣ. Онзи лѣкарь тжжи. Защо? - Че нѣма клиенела. Онази майка тжжи. - Защо? - Че нѣма дѣца. Нѣкой търговецъ тжжи. Защо? - Че нѣма клиенти. Нѣкой земледѣлецъ тжжи. Защо? - Че нивитѣ му не родили. Всички тжжимъ за нѣщо. И приятно е да се тжжи! Не казвамъ, че това е нѣкакво ограничение. Човѣкъ все трѣбва да тжжи за нѣщо. Съзнава, че нѣщо му липсва, тжжи за него. За хлѣбъ тжжи, за вода тжжи, за знание тжжи, за добро тжжи, за сила тжжи и т. н. Нѣкои казватъ: дотегна ни това робство! Защо? - Не трѣбва да бжда тѣй дивъ, да минаватъ прѣзъ мене като прѣзъ мостъ. Чудни сж хората! Ами, че да бждешъ мостъ, това значи, че си силенъ човѣкъ. Отъ сламки мостъ правятъ ли? Най-първото нѣщо: като станешъ силенъ, Богъ ще те направи мостъ. Тѣй че като минаватъ хората по твоя гърбъ, ти силенъ ще станешъ. Смѣшни сж хората. Тѣ дори поговорка направили отъ тия думи: “Азъ мостъ нѣма да ставамъ никому!” Казвамъ: докато не станешъ мостъ отъ свѣта къмъ Бога, свѣтътъ нѣма да се поправи. Кое тогава е характерното въ тази басня? - Тя е криво изтълкувана. Трѣбва да се каже: “Сламкитѣ за мостъ не ставатъ, а гредитѣ за мостъ ставатъ”. Вие днесъ казвате: какво искате, мостъ ли да стана на хората? Нима онази камила, която натоварвашъ, нима онзи конь, който яздишъ не ставатъ мостъ? Силенъ е коньтъ, носи те, отъ него сила добивашъ. Нима като се качишъ на нѣкоя кола, не черпишъ сила отъ нейнитѣ коне. - Черпишъ сила и послѣ се въодушевлявашъ. Когато се качишъ на нѣкой тренъ, черпишъ сила отъ него, силенъ ставашъ и ти. Не, нашитѣ идеи трѣбва да се

измѣнятъ! Вие казвате: не ставамъ мостъ на другитѣ хора, нѣма да работя за тѣхъ. Когато работишъ за другитѣ хора, ти си силенъ човѣкъ, а силата е качество на разумнитѣ хора. Разумнитѣ хора прѣдставляватъ голѣма сила въ свѣта. Тѣ ще носятъ своитѣ по-малки, по-слаби отъ тѣхъ братя, ще имъ помагатъ. Слѣдователно, силнитѣ хора ще носятъ по-малкитѣ отъ тѣхъ, ще работятъ за тѣхното благо. Богъ по сжщия начинъ употребява своята сила за нашето благо. Ето защо сега ни трѣбва една трѣзва мисълъ на вѣрата.

Азъ гледамъ, като говоря тукъ, отъ толкова врѣме, нѣкои отъ хората, които идватъ да ме слушатъ, сж голѣми психолози, измѣрватъ ме отъ главата до краката. Като ме гледатъ, че чета съ тази луна, казватъ си: той омагьосва тия хора съ луната. Не, азъ и безъ луна мога да чета, и съ луна мога да чета. Но какво прѣдставлява тази луна въ дадения случай? Тя е четирижгълна и онѣзи, които разбиратъ законитѣ, знаятъ, че тя прѣдставлява мѣрка, съ която се мѣрятъ нѣщата, кои сж правдиви и кои не. Всичкитѣ страни на тази луна сж перпендикулярни една на друга. После, гледатъ ме, какъ си държа главата, на едната или другата страна. Всичко това омагьосва хората. Други пѣкъ слѣдятъ, какъ съмъ си вадилъ кърпата и какъ съмъ си изтривалъ носа. Всички тия нѣща, както ги прѣдполагатъ, сж възможни, не се сърдя за това нѣщо, защото и единъ фокусникъ си има своитѣ долапи, отъ които вади едно или друго нѣщо. За единъ фокусникъ, обаче, всичко може да се предполага, но за единъ човѣкъ, който разбира законитѣ, нѣщата седятъ по-другояче. Азъ ако си изтривамъ носа съ тази бѣла кърпа, съ това искамъ да кажа: както е бѣла тази кърпа, тѣй и вашиятъ носъ да стане чистъ, та да можете да мислите правилно. Най-първо казвамъ: мислитѣ ви трѣбва да станатъ чисти поне като кърпата. Синиятъ цвѣтъ по края на кърпата показва, че вие трѣбва да имате любовъ къмъ Истината поне толкова, та като ви дойде нѣкоя болестъ, да викате само единъ лѣкаръ и да му вѣрвате, а вие викате по нѣколко лѣкари, дори десетина. Де-

сетъ души лѣкари ще ви излѣкуватъ толкова, колкото и единъ лѣкаръ. Казвате: трѣбва да се викатъ нѣколко лѣкари на консултъ! Питамъ: като се роди едно дѣте на българска почва, колко баби викате да го повиятъ? - Една баба. Викайте единъ лѣкаръ, но такъвъ, на когото душата да е пълна съ любовъ, най-умниятъ лѣкаръ съ най-големо съзнание за дългъ си. Туй е по отношение на лѣкаритъ, но въ съвременния начинъ на лѣчение, трѣбва да има лѣкари, които абсолютно да не се занимаватъ съ болести, въ рѣчника имъ абсолютно да не се срѣща думата “болестъ”, а да се занимаватъ изключително съ здравитъ хора, не съ болнитъ. Трѣбватъ лѣкари за здравитъ хора въ свѣта, а не за болнитъ. Ще ми кажете сега, че Христосъ казалъ тѣй, Христосъ казалъ иначе. Всичко е казалъ Христосъ много право, но настанала е една фаза въ която трѣбватъ лѣкари за здравитъ хора. Чудни сте вие! Намъ трѣбватъ учители за кого? - За здравитъ, за умнитъ дѣца. Подъ думата “лѣкаръ” въ широкъ смисълъ не се разбира лѣкаръ за тѣлото. Това сж само положения. Не казвамъ, че трѣбва да се изхвърли сегашното разбиране за лѣкуване. Врѣме е обаче новото да се приложи въ живота ви тѣй, както растенията, които като растатъ всѣка година, внасятъ по нѣщо ново въ своя рѣстъ. Изпитвали ли сте каква е вашата любовъ? Изпитвали ли сте вашето послушание? Изпитвали ли сте вашето милосърдие? Изпитвали ли сте вашата вѣра? Вашата вѣра трѣбва да се изпита, но по единъ разуменъ начинъ. Вие имате извѣстни прѣдвзети разбирания, идеи за нѣщата и казвате, че това е по този или по онзи начинъ. Казвамъ сега: трѣбва да се запечати у насъ новото, но не както се запечатва дукяна на нѣкой търговецъ, който е заподозрѣнъ въ несъстоятелностъ, но както написаното въ една книга или въ едно писмо, да се види, че нѣщата въ нашата душа сж хубави.

Казва се въ стиха: “Който приеме свидѣтелството Негово, запечатилъ е, че Богъ е истиненъ”. Съвременнитъ ученици иматъ свидѣтелства, и всѣки християнинъ трѣбва

да има свидетелство. Ако ви попитатъ, кое е вашето свидетелство, какво ще кажете? Сега не се произнасяйте, но като се върнете дома си, мислете върху това! Азъ опрѣдѣлямъ: свидетелството на всѣки човѣкъ, това е неговата вѣра. Колкото е по-голяма вѣрата на единъ човѣкъ, това показва, че е училъ повече. Какъ ще се познае вѣрата на единъ човѣкъ? Когато се срѣцнемъ, спорѣдъ вѣрата, която имаме, ние ще се изпълнимъ съ уважение единъ къмъ другъ. Когато вѣрвамъ въ единъ човѣкъ, азъ имамъ най-възвишени мисли заради него. Когато имамъ вѣра, като срѣцна единъ човѣкъ, въ мене нѣма да се яви нито капка съмнѣние. Азъ ще го поставя високо въ своитѣ очи, ще му дамъ най-хубавия приемъ въ себе си, въ своя умъ и въ своето сърдце. Трѣбва да вѣрваме въ всѣки човѣкъ! Вие казвате: най-първо трѣбва да вѣрваме въ себе си, послѣ въ своитѣ ближни и най-послѣ въ Бога. Не, обратно! Първо ще вѣрваме въ Бога, послѣ въ себе си, въ своята душа и най-послѣ въ ближния си. Каква е вашата вѣра, щомъ допускате най-отрицателни мисли? Вие казвате: тѣй е опрѣдѣлилъ Богъ, тѣй е създалъ свѣтътъ. Не, това е вѣрване, което може да опетни Бога, може да опетни и тебе. Защото, щомъ допускамъ такова вѣрване, утрѣ хората ще кажатъ и за мене нѣщо подобно. Вие споредъ вашата наука, казвате: за сега този човѣкъ е честенъ, но утрѣ какъвъ ще бжде, не знаемъ. Това не е никаква наука! Честниятъ човѣкъ всѣкога е честенъ. Добриятъ човѣкъ лошъ не може да стане. Добриятъ човѣкъ можешъ да го окаляшъ, но той пакъ си е добъръ. Злиятъ човѣкъ можешъ да го посребришъ, но той пакъ зълъ си остава. Това се отнася до вътрѣшното съзнание на човѣка. Човѣкъ самъ може да се изопачи и да каже: азъ мостъ ли ще ставамъ на хората? Или, говедо ли съмъ да се оставя да ме водятъ? Сега именно си едно говедо, защото другитѣ те водятъ. Въ моите очи тѣй изглежда работата. Ти трѣбва да станешъ такова говедо, че самъ да се водишъ и да махнешъ тия рога. Мина вече това изкуство, когато хората се бориха съ рогата си. Бѣше врѣме, когато хората се биеха “ по петъ

на ножъ”, но мина вече това време, сега хората ще се криятъ отъ всѣкакви картечници, отъ всѣкакви задушливи газове. Ще ви кажа, защо не може да се практикува вече това изкуство. Прѣдставете си, че вашиятъ неприятелъ се мобилизира и излѣзе насрѣща ви съ тия далнобойни орждия, съ тия усѣвършенствуванни картечници, съ тия отровни газове, какво ще прави българската войска насрѣща имъ? Нѣма ли да бѣга? - Ще бѣга, иначе всички ще станатъ инвалиди. Ще чака, до като всички се демобилизиратъ и тогава ще излѣзатъ насрѣща имъ. Нѣкои ще кажатъ: вижъ какво говори, да нѣмало мобилизация! Не, нека има мобилизация, но да се мобилизиратъ всички добри хора за правото, за Истината, за науката, да се мобилизиратъ всички честни, всѣчки правдиви хора! Млади и стари, да се мобилизиратъ.

Сега нѣкои, които ме слушатъ ще кажатъ: хубаво говоришъ, но знаешъ ли какви сж съврѣменнитъ условия? Ти ялъ ли си попарата на нашитъ хора? - Че азъ съмъ ялъ попара отъ всички. Нѣма попара, която да не съмъ ялъ, която да не съмъ опиталъ. Питатъ ме: ти мостъ ставалъ ли си? - Да, ставалъ съмъ, всичко съмъ опитвалъ, всички сж минали по гърба ми. Казва се въ Писанието: “Съ какво не сж орали хората по гърба ми!” Въпросътъ, обаче, не е въ това. Любовта забравя всичко. И азъ твърдя това. Но при какви условия? - Когато онзи, който ме е обидилъ, когато онзи, който е извършилъ всички прѣстѣпления по отношение на мене, ме възлюби тѣй, както азъ го любя. И кога Господъ ще забрави всичкитъ ви грѣхове и прѣстѣпления? - Когато ние любимъ тѣй, както Той люби; когато ние почнемъ да мислимъ тѣй, както Той мисли; когато ние почнемъ да чувствуваме тѣй, както Той чувствува и когато ние почнемъ да дѣйствиуваме тѣй, както Той дѣйствиува. Само тогава Богъ ще заличи всичкитъ ни грѣхове и нѣма да ги помѣнава.

Да се повърна къмъ мисълта си. Божието свидѣтелство се отнася само до Истината. Единствения обектъ въ свѣта, за който ние можемъ да свидѣтельствуваме, това е

Истината, понеже тя е носителка на ограничението. Любовта е изразителка на живота, Мъдростта създава форми, начина, по който човешката мисъл може да се възпитава, а Истината ограничава, дава насока на човешката мисъл.

Въ свѣта има една велика книга, въ която Богъ е писалъ и въ която сж написани най-ценитѣ, най-хубавитѣ нѣща, избрани отъ вѣчността. Буквитѣ на тая книга сж живи, написани сж отъ най-хубавитѣ сѣменца на всички растения. Като погледнешъ въ тази книга, ще видишъ, че всѣко растение има изпратено по едно живо сѣменце въ нея. Това е не само съ растенията, но като почнемъ отъ кристалитѣ, ще свършимъ съ ангелитѣ. И кристалитѣ сж живи сжщества. Значи по редъ вървятъ: кристалитѣ, растенията, животнитѣ, хората и най-послѣ се дохожда до ангелитѣ. Слѣдователно, онзи, който иска да прочете, да изучи великата Мъдростъ на живота, трѣбва да отвори тази книга и да чете въ нея това, което Богъ е написалъ.

Сега, въ свързка съ тази свещена книга, ще ви разправя единъ разказъ. Това нѣщо, за което ще ви говоря, е станало въ прѣдисторически врѣмена, въ врѣмето на тѣй наречения царь Алтасаръ. Той ималъ единственна дъщеря, Замра-фу, най-красивата, най-благочестивата, най-умната мома въ това врѣме, но по едно съвпадение, името, което носила, не и звучало добрѣ на душата. Тя за всичко се радвала, но щомъ произнасяли името и, нѣщо я бодвало въ душата, изпитвала нѣкаква скръбъ. Тя била щастлива иначе, но постоянно се молила на Бога, по нѣкакъвъ начинъ да смекчи звуковетѣ на нейното име. Вие ще кажете: въ България много лесно смѣняватъ имената. Да, така е, но въ Божествения свѣтъ, щомъ гадатъ едно име нѣкому, това име мъчно се смѣнява. Тя се молила дълго врѣме на Бога, и най-послѣ, отъ невидимия свѣтъ изпратили единъ ангелъ, нареченъ Адонаилъ - ангелъ на свѣтлината, да посѣти земята, да научи нѣкои нѣща и да помогне по нѣкакъвъ начинъ на царската дъщеря. Той билъ

изпратенъ нарочно за нея. Носилъ той тази свещена книга, и трѣбвало отъ нея да и чете, да и даде извѣстни наставления, да и покаже пжтъ, начинъ, по който да се смѣкчатъ нѣкои отъ буквитъ на нейното име, и по този начинъ да придобие такова име, каквото иска. Обаче, като идвалъ той, още отдалечъ видѣлъ нейната красота, захласналъ се въ нея и по невнимание, книгата се отворила и всички плодни сѣменца паднали въ тази мѣстность, прѣзъ която той минавалъ. Тази мѣстность била пустиня. Като се сетилъ той, че направилъ тази погрѣшка, отваря книгата, но не може вече да чете по нея, липсвали доста много букви - това били сѣменцата, които изпаднали отъ книгата при невнимателното и отваряне. Цѣлата мѣстность се покрила отъ тия плодни дървета и той си казалъ: "Да, положението на царската дъщеря се подобри, но моето се влоши". Като учителъ, той се намѣрилъ въ трудно положение, защото туй, което веднѣжъ падне на земята, повече не може да се взима. Той затворилъ книгата и не могълъ да чете отъ нея на царската дъщеря. Ако вие бѣхте на мѣстото на Адонаида, какво щѣхте да кажете? Най-малкото щѣхте да кажете: що ми трѣбваше да идвамъ на земята, да направя такава погрѣшка. Да, но благодарение на тази погрѣшка на Адонаида, ние имаме всички плодни дървета и растения по лицето на земята. По едно невнимание отъ страна на този ангелъ, ние имаме днесъ и жито, и царица, и всички други плодни дървета, които прѣдставляватъ за насъ едно голѣмо благо. Но, както ангелътъ се захласналъ отъ красотата на царската дъщеря, и пожелалъ да разбере, кое е причината, дѣто тази мома е нещастна и толкова много се моли на Бога, сжщитъ тия качества се срѣщатъ и въ донесенитъ отъ него блага, затова и ние искаме да продаваме житото, царицата си, за да станемъ богати и силни хора. Нѣкой продава житото си, но за какво? - За да добие учение. Другъ продава житото си, за да стане силенъ човѣкъ. Трети продава житото си, за да стане богатъ човѣкъ. Четвърти продава житото си, за да стане щастливъ, иска да се ожени.

За какво ли не се продава житото въ свѣта? И най-послѣ, за какво ли не се продаватъ плодетѣ въ свѣта? Отъ толкова хиляди години, за какво ли не се продаватъ ябълкитѣ и крушитѣ въ свѣта! Нѣма по-лошо нѣщо въ свѣта отъ това, да се продаватъ нѣщата.

И съврѣменнитѣ хора трѣбва да се отвикнатъ отъ мисълта да продаватъ нѣщата. Хората продаватъ своето жито; хората продаватъ своето знание; хората продаватъ своята любовъ; хората проповѣдватъ и по този начинъ продаватъ Истината. И слѣдъ всичко това дигатъ ржцѣтъ си нагорѣ. Онзи, който дига ржцѣтъ си нагорѣ и се моли, той е Замра-фу, а Онзи, Който иде отгорѣ и дава своитѣ блага, Той е Духътъ който жертвува всичко заради насъ. Положението на Замра-фу се подобри; но положението на този ангелъ се влоши и трѣбваше да дойде другъ нѣкой да изправи тази погрѣшка. Този който дойде да изправи погрѣшката му, съзна положението на Адонаила и казваше: “Въ Адонаила имаше доблестъ, той се обвърза, за да помогне на царската дъщеря, но азъ ще изправя неговата погрѣшка чрѣзъ закона на Божията Любовъ”. И тогава името му намѣсто Адонаилъ стана Адонай. Вие имате ли чертата на този ангелъ на свѣтлината? Вие постоянно сте недоволни. Недоволна бѣше и царската дъщеря. Тя имаше единъ трънъ въ плътта си, който се криеше въ нѣкои отъ звуковетѣ на името, съ което хората я наричаха и трѣбваше дълго врѣме да се моли въ пустинята, за да се смекчатъ нѣкои отъ мжнотииѣ и въ живота.

Питамъ ви сега: и вие имате мжнотии въ живота си, какъ ще ги смекчите? Всѣки отъ васъ има по единъ трънъ въ плътта си. И колкото ограничението е по-малко, толкова туй ограничение е по-тежко. Въ духония свѣтъ нѣкъ законъ е обратенъ. Тукъ на земята, най-грамаднитѣ нѣща сж тежки, а въ невидимия свѣтъ, ако турятъ едно житно зърно на гърба на нѣкого, едва ли ще може да го носи. Ако на гърба на единъ ангелъ турятъ цѣлата земя, той ще може да я носи

и радостенъ ще бжде. Вие ще ми кажете: докажи това! И най-послъ ще ме питате: може ли да се тури цѣлата земя на гърба на единъ ангелъ? Азъ ви питамъ сега: ами на кой гърбъ седи сега земята? Съврѣменнитѣ учени казватъ, че земята се движи въ празното пространство. Чудни сж хората въ своитѣ заключения? Азъ ще направя едно възражение. Ако се изчерпи водата отъ единъ океанъ и следъ това се тури единъ параходъ, ще може ли той да се движи? - Нѣма да може. Движение става само въ пълно пространство, въ празно пространство нѣма движение. Това, което ученитъ подържатъ е едно заблуждение. Слѣдователно, мѣстото, въ което земята се движи не е празно пространство, кривъ е тѣхния прѣводъ. Пространството е пълно съ една мощна сила, съ една разумна сила, върху ржцѣтъ на която се крепятъ не само нашата земя, но и всички останали велики свѣтове. По нѣмане на думи, ние си прѣдставяваме нѣщата фигуративно, прѣдставяваме си идеитѣ изопачено.

Та въ какво седи свидѣтелството Божие! Ти седишъ, живѣешъ въ свѣта, но знаешъ ли кой те крѣпи? Ти стжпвашъ на краката си и казвашъ: азъ се крѣпя на краката си. Не, приятелю, имашъ голѣмо заблуждение, ако мислишъ, че се крѣпишъ на краката си. "Ама ти знаешъ ли, азъ имамъ глава, която ме крѣпи?" - Не, въ заблуждение си, ако мислишъ, че главата те крѣпи. "Ами ти знаешъ ли, че азъ имамъ грѣбнакъ, който ме крѣпи?" - Това е заблуждение, ако мислишъ така. Не сж краката, не е главата, не е грѣбнакътъ, който те крѣпи. Това е сжщо такова заблуждение, каквото ученитъ твърдятъ, че земята се движи въ празно пространство. Не е така. Има една велика сила въ празното пространство, която е толкова мощна, че държи земята и всички останали свѣтове. И въ пространството има разумна борба на сили, които искатъ да прокаратъ своята теория. Има извѣстни сжщества, които искатъ да отклонятъ земята отъ нейната орбита, а това е много нѣщо. По нѣкой пжтъ земята прави едно малко закъснение, или едно малко ускоряване. И въ та-

къвъ случай колкото земята е по-далечъ отъ Божията Мждростъ, отъ Божията хармония, толкова тѣзи отклонения сж по-голъми, а колкото е по-близо до Божията Мждростъ, толкова и тия отклонения сж по-малки. Вземете единъ човѣкъ, у когото моралътъ е слабъ. Той казва, напримѣръ, че въ еди-колко си часа ще дойде, но не издържа на думата си. Англичанитѣ сж точни. Англичанинътъ като даде дума, че въ толкова и толкова часа ще даде прѣдставление, или нѣкакъвъ обѣдъ, или нѣкаква вечеря, той ще бжде точенъ на врѣмето, ще издържи думата си. Българинътъ, обаче, нѣма понятие за врѣме, той ще дойде най-малкото половинъ или единъ часъ по-късно и послѣ ще се извинява, ще казва: ще ме извините, гости ми дойдоха. Англичанинътъ, когато иска да удържи на своята честъ, и гости да му дойдатъ, ще имъ каже: ще ме извините, въ толкова и толкова часа имамъ работа, ще излѣза да си я свърша! Невидимиятъ свѣтъ иска отъ насъ да бждемъ честни. Изкуството е при мжчнотиитѣ да се издържа. Казвате: при сегашнитѣ условия не може да се живѣе честенъ животъ. Не, ще живѣешъ точно като англичанинъ! Ако ти, при тѣзи условия, въ които се намирашъ, не можешъ да покажешъ доблестъ въ характера си, не си честенъ човѣкъ. Ако ти въ безлюбието си не можешъ да покажешъ, че имашъ любовъ, не си честенъ човѣкъ, въ тебе нѣма любовъ. Ами нѣма любовъ въ свѣта, казвате вие. Че хората не любятъ въ свѣта, Богъ люби! Много сте смѣшни, като казвате, че нѣма любовъ въ свѣта. Има любовъ, но вие не я знаете. Има души, които любятъ. Има чисти, добри хора, ние ги знаемъ, и въ България, и въ Англия, навсѣкждѣ по свѣта ги има, макаръ че вий не ги виждате. Азъ говоря принципно. Това е характеръ, да се проявишъ при единъ животъ на ограничения, какъвто е сегашния. Ние трѣбва да се подигнемъ на тази височина - къмъ Бога, къмъ Любовта. Въ Бога всичко е възможно. И когато човѣкъ залюби, всичко е възможно за него, а когато загуби Любовта си, всичко за него става невъзможно. Слѣдователно и наука, и сила, и богатство, всич-

ко въ свѣта се дължи на тази вѣлика сила - Любовта. И за това въ живота си, ако искате да успѣете, проектирайте Божията любовъ въ всѣка ваша мисль, въ всѣко ваше чувство. И ако въ всѣки урокъ влагате Божията Любовъ, вие ще видите Божието благословение. Ако въ кжци си, при извършването на най-маловажната работа, влагате любовъ, вие ще имате Божието благословие. Ако пъкъ въ свѣта извършвате и най-великата работа, но безъ любовъ, вашиятъ грѣбъ ще се наклони тѣй, както се наклонява гърба на нѣкой слабъ човѣкъ, когато му турятъ нѣкаква голѣма тежестъ.

И така, ние ще запечатимъ, че Богъ е истиненъ. Това показва, че Богъ, Който ни е пратилъ въ свѣта, има голѣмо довѣрие въ насъ. Въ Бога има голѣмо търпѣние. Отъ хиляди години Той търпи всички прѣстѣпления на хората. Има хора, има ангели, които се молятъ на Бога, казватъ: "Господи, очисти свѣта отъ тѣзи прѣстѣпления, отъ тѣзи хора!" Богъ нито за моментъ не се колебава и казва: "Всички тия същества, които азъ съмъ създалъ, могатъ да живѣятъ. Азъ съмъ още въ началото на Любовта си." Колко е свѣтло неговото лице, когато хората представятъ предъ Бога нѣкой грѣшникъ. Но трѣбва да ме разбирате добръ. Азъ говоря за грѣшникъ, който съзнава своето положение, който плаче, иска да поправи своята грѣшка. Този човѣкъ е благороденъ. Азъ не говоря за такъвъ грѣшникъ, който не иска да признае своята грѣшка. Ами дѣ е твоята честна дума? Ти като студентъ излъга една мома. Дѣ остави твоята честностъ? Прѣди години ти обра касата на единъ богаташъ. Дѣ е твоята честностъ? Ти изигра баща си, приятеля си, разпрѣсна своитѣ братя и сестри. Дѣ е твоята честностъ? Ти ходишъ по три пжти на день въ църква, обра свѣщитѣ, восъкътъ на църквата, задигна паритѣ и скжпоцѣнноститѣ и. Дѣ е твоята честностъ? Не, въ твоята душа може да има и трѣбва да има доблестъ, честностъ! Ти можешъ да направишъ жертва! Само човѣкъ на Любовта може да жертвува. Това, може и не може, то е въпросъ на врѣмето.

Та казвамъ: сега и ние, като този ангелъ, Агонаилъ, можемъ да направимъ една погрѣшка. Възможно е това, всички живи същества правятъ погрѣшки и то по нѣколко погрѣшки на день. Този ангелъ се върналъ на небето при Господа така скърбящъ, че Богъ като го видѣлъ, казалъ му: “Нѣма нищо, азъ ще изправа тази погрѣшка!” Затова, Господъ рѣшилъ на мѣстото, гѣто попаднали съменцата отъ свещената книга, да направи райска градина и да създаде слѣдъ предисторическитѣ врѣмена първитѣ хора въ нея, Адамъ и Ева. Ако вие имате доблестъта на този ангелъ, Господъ ще направи върху вашата погрѣшка единъ рай и ще тури въ него първитѣ хора да се проявятъ. Вложете тази идея въ васъ! Искамъ да бъдете мощни, силни въ любовта си. Искамъ да бъдете мощни, силни въ вѣрата си, въ надеждата си! Искамъ да бъдете мощни, силни въ мислитѣ си, та при най-големитѣ си страдания, несполуки, невѣрия, нека изпъкне въ ума ви царската дъщеря, нека изпъкне въ ума ви този ангелъ на свѣтлината, нека изпъкне въ васъ мисълта, че върху вашитѣ грѣшки Господъ ще създаде рай. Кажете си: има за менъ рай! Тепърва Господъ ще го създаде. И тогава, името на тази царска дъщеря ще се измѣни и ще стане Рада. Радвай-те се сега, царската дъщеря ще се нарече съ българското име “Рада”.

Отъ тукъ е произлѣзла и думата радостъ, съ едно вътрѣшно съдържание. Тѣй станала царската дъщеря Рада. Този ангелъ принесълъ тия страдания само за единъ слогъ. И този слогъ, който царската дъщеря не харесвала, билъ слогътъ “фу”-Замрафу. Този слогъ създалъ цѣло нещастие на земята. Какво може да направи единъ слогъ? - Той може да разтърси и небето и земята; може да разтърси и всички човѣшки сърдца, а по нѣкой пжтъ може да смуги и нашата мисълъ.

Та казамъ: благородно било нейното желание. И въ всички васъ има такова желание, да се махне отъ имената ви слога “фу”, и всички да станете “Рада”.

И тъй, ако ви питатъ нѣкоу, каква бѣше днесъ бесѣдата, ще отговорите: Рада! Какво каза Учителътъ? - Рада! Какво трѣбва да правимъ? - Рада! Рада, Рада - навсѣкждѣ Рада. И този свѣтъ напрѣдъ съ Рада ще върви. Ние ще бждемъ Рада и Господъ ще се радва, ще се весели, пѣкъ и ангелитѣ ще ни пѣятъ. Тогава ще имаме една нова култура. И сегашната култура не е лоша, хубава е, но бждещата ще внесе едно ново благо.

И тъй, азъ мога да ви поздравя днесъ съ “Рада”!

Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 31 януарий 1926 г. въ гр. София.

Познатъ отъ Него.

“Но ако люби нѣкой Бога, той е познатъ отъ Него”.

Единъ основенъ въпросъ, едно основно звено, което може да свърже цѣлото човѣчество, това е Любовта. Ние виждаме, че цѣлата вселенна е раздѣлена на единици, на тѣла, които плаватъ изъ пространството. Ние виждаме редъ слънчеви системи, безброй метеори, опашати звѣзди и други, разхвърляни навсѣкждѣ. Съврѣменнитѣ учени хора искатъ да ни докажатъ, че тия нѣща се движатъ по извѣстни орбити, и се подчиняватъ на извѣстни закони. Каква е задачата на вселенната? Сега вие ще отговорите: какво ни интересува задачата на вселенната? Каква е моята задача, това ме интересува. Добръ, и това е важно. Каква е вашата задача? Да бждешъ чиновникъ, да свършишъ университетъ, или да станешъ министъръ въ нѣкоя държава? Ще кажатъ нѣкои: нали трѣбва да се живѣе, но какъ? Всички живѣятъ: и рибитѣ живѣятъ, и мушицитѣ живѣятъ, и мушичкитѣ живѣятъ, и птицитѣ живѣятъ, и човѣкъ живѣе, но всички сжщества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, сж все недоволни отъ живота. Ако нѣкой иска да ни докаже, че има доволство, той не е научилъ органическия животъ.

Сега въпросътъ се отнася до съзнанието на хората. Тази е една велика задача въ свѣта, и когато се докоснатъ до нея, тя става безпрѣдметна, понеже за това се изисква единъ гениаленъ умъ, който да схване нейното вътрѣшно съдържание. Когато се зачекне въпроса за Бога, не се изисква само единъ голъ умъ, едно голо сърдце, една гола душа и единъ глупавъ духъ. Не, когато зачекнемъ този въпросъ, изисква се единъ светълъ умъ, едно благородно сърдце, една широка душа, толкова обемиста, като цѣлата вселенна и единъ духъ толкова обемистъ, който може да изрази Божията сила въ себе си, сила която може да издържи Любовта. Всички вие се занимавате съ малки работи, искате да бждете обичани:

бащата иска да бжде обичанъ отъ сина си, да има право. Майката иска да бжде обичана отъ дъщеря си - има право. Ученицитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ учителитѣ си, и учителитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ ученицитѣ си. Господаритѣ искатъ да бждатъ обичани отъ слугитѣ си, и слугитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ господаритѣ си. Военнитѣ, офицеритѣ, искатъ да иматъ обичьта и почитьта на тѣхнитѣ подчинени - всички иматъ право. Владицитѣ и тѣ искатъ да иматъ любовьта на подчиненитѣ си, както и на своето паство - всички желаятъ по нѣщо и мислятъ, че съ това сж разрѣшили този въпросъ. Питамъ: тия хора домогнали ли сж се до истинската цѣль на живота? Уважаватъ ли се и обичатъ ли се съврѣменнитѣ хора? Не, любовьта имъ е още фиктивна. Не казвамъ че тя не сжществува въ съзнанието на сегашнитѣ хора. Азъ говоря за множеството, въ него Любовьта е фиктивна. Тя се обосновава на едно чувство, което не е израстнало до тамъ, че да обичатъ Бога. У всички хора нѣма още това съзнание. Следователно, трѣбва да опрѣдѣлимъ, въ какво седи тази Любовъ. Любовьта къмъ Бога се отличава. Тя е едно ново схващане въ съзнанието на човѣшката душа, което, може би води своето начало отъ врѣмето на пророцитѣ. Тя е обща идея на човѣчеството. Христосъ е прѣдалъ тази идея въ новитѣ врѣмена. Всички духовни братства, тайни и явни, запримѣръ братството на Масонитѣ, сжщо тѣй подържатъ тази идея. Между всички тия братства има различия: едни туриха за основна идея Любовьта къмъ Бога, други отхвърлиха Бога, оставиха като основна идея "братството". Но у всички идеята за Бога е неразбрана. Тѣ иматъ криво разбиране за Бога. Богъ не е предметъ, нито въщъ, Той не е нѣщо, което можемъ да поставимъ и после да отхвърлимъ.

Сегашнитѣ учени хора казватъ, че ние сами създадохме идеята за Бога и сега можемъ да я премахнемъ. Това е единъ фетишъ. Хората наистина сами си създаватъ идоли, но тѣ сж нѣща, които сами по себе си изчезватъ. Всѣки народъ си

има такива идоли, такива богове. Защо страда Англия? - Отъ многото богове, които има. Защо страда Франция? - Отъ многото богове. Защо страда Америка? - Отъ многото богове. Всички народи страдатъ все отъ сжщото. Днесъ нѣма единство на вѣрата. Хората на общо основание, безъ да мислятъ говорятъ за Бога, за Любовта, но утрѣ като дойде да се проявятъ въ живота, обръщатъ своята картелница, своитѣ огньове, своитѣ ножове, послѣ си налагатъ нѣкакви контрибуции и пакъ вѣрватъ въ нѣкакъвъ си Господъ. Обаче този Господъ на Любовта държи сметка за всичко това. Той е толкова точенъ и вискателенъ по отношение на любовта, за всичко държи сметка. Въ него има едно качество, че онѣзи, които Го мразятъ най-много и които не Го признаватъ, Той ги привлича най-близо до себе си. Казва нѣкой: ехъ, да съмъ близо до Бога! Да си подъ краката на единъ слонъ, много близо си при слона, но това близостъ ли е? Да си на гърба на слона е едно нѣщо, а да си подъ краката на слонъ е съвсемъ друго нѣщо. Да си надъ водата е едно нѣщо, а да си подъ водата е друго нѣщо. Да си близо до Бога - разбирамъ, но не и да си подъ краката на Бога! Били ли сте подъ краката на Бога, на Любовта? Всички, които не признаватъ Любовта, за тѣхъ Богъ има особени реторти. Той е рѣшилъ да имъ даде едно педагогическо възпитание. Тѣй ще ги обедини, че ще накара всички да иматъ едно вѣруе. Най-първо Той е рѣшилъ да тури младитѣ въ тази реторти, послѣ старитѣ: учители, военни, генерали - всички вжтрѣ! Рѣшилъ е да изкара отъ тѣхъ само единъ човѣкъ, но святъ човѣкъ ще бжде той. Вие ще кажете: свърши се съ насъ! Не, тогава вие ще влезетѣ да живѣете въ този голѣмъ човѣкъ като една малка единица. Нѣкои хора, когато имъ говоримъ, иматъ едно особено схващане за живота. Нима, ако живѣете въ единъ добръ уреденъ градъ, ще ви бжде зле? Нима, ако живѣете въ единъ градъ, дѣто прехраната на хората може да се доставя по единъ лесенъ начинъ, ще ви бжде зле?

Сега трѣбва добръ да се разбиратъ основнитѣ закони,

добрѣ трѣбва да се разбиратѣ и причинитѣ за това вътрѣшно разединение между хората. Малкитѣ причини въ свѣта, малкитѣ прояви въ живота, нисшето съзнание, обикновеннитѣ мисли, обикновеннитѣ желания, този обикновенъ прахъ всичко това ни заслѣнява и прѣчи да разбираме великата Истина. Човѣкъ трѣбва най-първо да почувствува тази велика Истина отвѣтрѣ. Казва Писанието: “Богъ никой никога не е видѣлъ”. Въ този стихъ има едно противорѣчие. Иоанъ на едно мѣсто казва: “Какъ можемъ да любимъ Този, когото не сме видѣли?” Има една любовъ на виждане, има и една любовъ, която съществува и безъ виждане. Слѣдователно, ако въ виждането знанието е резултатъ на Любовта, питамъ: кое по-рано се е явило въ свѣта, знанието или живота? - Животътъ, разбира се. Слѣдъ това знанието се явило като резултатъ на тази вътрѣшна опитностъ на човѣшкото съзнание. И тъй, знанието е изводъ отъ нашитѣ преживѣлици и всѣки казва: въ праздни работи не вървамъ. Въ какво вървашъ? - Въ това, което съмъ преживѣлъ. И само това, което е прѣживѣно отъ васъ, то е оформено като знание. За да обясня моята мисль, ще ви дамъ единъ примѣръ. Въ миналата си бесѣда ви говорихъ, какво е станало съ единъ отъ ангелитѣ на свѣтлината - Адонаилъ. Сега ще ви разкажа нѣщо за другъ единъ ангелъ - Аниелъ.

На този ангелъ, Аниелъ, била дадена една много трудна задача. Той трѣбвало да разрѣши слѣдната задача: колко милиарда години цѣлиятъ козмосъ ще може да прѣживѣе? Какво ще бжде състоянието на всички същества, които живѣятъ прѣзъ тия милиарди години въ всички системи и какъвъ успѣхъ ще направятъ прѣзъ това врѣме. Такава задача именно била дадена, и той трѣбвало да я изчисли точно математически. Разбира се, той трѣбвало да направи нѣколко справки, за която цѣль трѣбвало да намѣри священната книга на Адонаила. Той намѣрилъ тази книга, но като я разгърналъ, видѣлъ, че липсва нѣщо отъ нея. Той се намѣрилъ въ голѣмо очудване и съмнѣние. Казалъ си: какъ е възможно да изчезнатъ нѣкои

основни букви отъ една свещенна книга! И дѣ сж изчезнали? Какъ е възможно да изчезнатъ тѣ между ангелския свѣтъ, дѣто царува Любовь, знание, Мждрость. Не се минало дълго време, и той почналъ да слиза къмъ свѣтоветъ долу. Въпросътъ се разрѣшилъ така: той трѣбвало да слѣзе на земята между хората. Ще кажете: какъ само поради това, че е дошълъ въ недоумѣние, и взелъ да се привлича отъ земята? Той се въплотява на земята като единъ човѣкъ хилавъ, куцъ съ единия кракъ, слѣпъ съ едното си око, едната му ноздра запушена, дробове хилави, стомашна система разстроена и отъ устата му излизалъ такъвъ вонещъ дъхъ, че всички бѣгали отъ него. Обаче той не съзнавалъ това, нѣмалъ тази опитностъ да види, какво нѣщо е да бжде човѣкъ слѣпъ, хилавъ, куцъ. Той мислилъ, че това е въ реда на нѣщата. Той не правилъ разлика между едно здравословно състояние и едно хилаво състояние. Така въ него се зародило желание да помага на хората, но въ която кжца влизалъ да помага, веднага гледали часъ по-скоро да го изпждятъ навънъ. Казвали му: ние не искаме твоята воня, махни се отъ тукъ! Чуди се той на хората, но си казва: може би това е въ реда и порядъка на хората, но азъ съмъ глупавиятъ, че не мога да ги разбера. И пакъ, дѣто могълъ, правилъ добро. Така той живѣлъ 30 години наредъ, ходилъ отъ кжца на кжца, все го изпжждали, нищо не могълъ да разрѣши, докато най-послѣ умира и се връща на небето. Задачата му останала неразрѣшена.

Вториятъ пжтъ той пакъ се връща на земята и се въплотилъ като царска дъщеря въ сжщото царство, при сжщия царь Алтарасъ, дѣто станала погрѣшката на Агонаила. Но царь Алтасаръ билъ много строгъ човѣкъ. Неговитѣ астролози предсказали, че той ще има само една дъщеря и единъ синъ, като му казали, че ако той иска неговото царство да успѣва, дъщеря му трѣбвало да остане неженена, и той трѣбва да я пази тѣй, че тя никога да нѣма работа съ млади. Тя трѣбвало да бжде съвършено изолирана отъ всички. Само сегизъ тогизъ могло да излиза тя съ баща си и отдалечъ да

гледа хората. Тя била много красива, милосердна, имала желание да помага на хората, но била заобиколена все отъ висши офицерски дами, тъй че ако нѣкой се осмѣлявалъ да отпрати погледъ къмъ нея, непременно се омъртвявалъ. Така тя живѣла 30 години далечъ отъ хората. Когато излизала съ баща си, всички бѣдни идвали при нея, покланяли и се ниско, и тя не могла да си прѣдстави, защо и се кланятъ хората, защо и отдаватъ тѣзи почести. Но това сж били всички ония хора, на които тя въ миналото си съществувание, като хилавия човѣкъ, правила добро. И сега, като я виждатъ, тѣ и благодарятъ. Но това нѣщо го нѣмало въ съзнанието на Аниела и той не могълъ да си обясни тѣхното внимание. Тя казвала: "Тия хора сж голѣми будали, само се покланятъ"! Между всички, обаче, тя видѣла само единъ младъ, много красивъ момъкъ, но не го глѣдала, защото знаела, че нейния погледъ може да коства живота му. Следъ 30 години той пакъ се връща на небето, безъ да разрѣши задачата на свѣта. Защо се е родилъ първия пжтъ хилавъ, и защо се е родилъ втория пжтъ красива мома? Вие ще кажете, че това сж митове. Защо нѣкои хора се раждатъ грѣшници, а други праведни? Защо едни хора сж добри, а други лоши? Злото не е ли една вътрѣшна проказа въ самия човѣкъ? Какъ ще обяснитъ вие постѣпката на онзи братъ, който може да убие сестра си? Или, какъ ще обяснитъ постѣпката на онази сестра, която може да убие брата си. Възъ основа на кѣкъвъ законъ става това? Ще каже нѣкой: нали азъ трѣбва да живѣя? Нима за да живѣе единъ човѣкъ, трѣбва да убие другъ? Жертва разбирамъ, но въ жертвата смъртъ нѣма. Когато единъ човѣкъ убие другъ, за да живѣе, той създава най-голѣмото зло въ свѣта. Ще знаете едно нѣщо, и въ невидимия свѣтъ и въ видимия свѣтъ, най-малкото съмнение, което можете да подхранете въ вашия умъ ще ви навлече най-голѣмото нещастие.

И тъй, този ангелъ е трѣбвало да прекара редъ съществувания на земята, за да изгладу своето съмнѣние. Даже той не съзнава, че направилъ една погрѣшка. Той се усъмнилъ

въ своя събратъ, помислилъ си: нима тукъ се е направила нѣ-
каква погрѣшка, че сж изчезнали нѣкои букви? Той не е трѣб-
вало да помисли това, не е трѣбвало да се съмнѣва. Като
дойдемъ до Божията Любовь, тамъ никакво съмнѣние не се
допуска. На земята можемъ да споримъ, какво нѣщо е Лю-
бовта, но щомъ ние знаемъ, какво нѣщо е Божията Любовь,
вече споръ нѣма, съмнѣние нѣма. Любовта образува обща
връзка между всички сжщества. Първото нѣщо: щомъ тази
Любовь проникне въ твоеото съзнание, всички хора, всички
души ще се обединятъ въ тебъ и ти ще ги видишъ като свѣт-
линки въ съзнанието си, всички групирани въ едно. Всички
хора, единъ милиардъ и половина, могатъ да се събератъ въ
една орѣхова черупка. Не мислете, че хората прѣдставляватъ
много единици. Сегашнитѣ учени хора по нѣкой пжтъ се за-
мислятъ: ами като се върнатъ хората на земята, какъ ли и
дѣ ли ще се съберътъ? Вие имате едно лъжливо понятие за
хората. Въ единъ орѣхъ може да се съберете всички хора и
да се разговаряте съ тѣхъ. Тамъ може и да имъ се държи ед-
на красива рѣчь. Но понеже вашата идея за хората е много
крива, това нѣщо сега ви е непонятно.

Сега, като сте дошли на земята, всички вие имате
едно заблуждение, искате да бждете физически голѣми, гра-
мадни, за да импонирате прѣдъ свѣта. Ако отидете въ Аме-
рика, ще видите, че тамъ хората постоянно си упражняватъ
мускулитѣ, да станатъ силни. Днесъ хората търсятъ вън-
шната сила, мощъ. Такива бѣха и старитѣ римляни. Такива
сж били и всички останали древни народи, но тази култура
погина, тя сама по себе си е осждена на израждане. Пъкъ и
ние, които имаме тази съврѣменна култура, по сжщия начинъ
сме осждени на погиване. Не е въпросътъ въ желанието на
хората дѣ бждатъ силни. Да желаемъ сила е хубаво но ние
трѣбва да изберемъ единъ методъ, по който да живѣемъ
правилно и да се развиваме всестранно. Този методъ е да се
домогнемъ до тази основна идея - любовь къмъ Бога! И щомъ
тази идея проникне въ васъ, тя ще осмисли живота ви, ще

ви задоволи, защото ще разбирате дълбокия смисъл на живота. Сжщевременно въ васъ, въ вашата душа ще се родятъ най-възвишенитъ идеи. Щомъ проникне въ васъ тази идея - любовъ къмъ Бога - вие нѣма да се именувате българи, нито пъкъ ще казвате, че сте англичани, французи, американци или каквито и да е други. Че по какво се отличаваатъ французитъ, българитъ и англичанитъ? Англичанитъ седиатъ по-високо отъ българитъ, но ако ги сравнитъ съ онѣзи култури, които ще дойдатъ за въ бждаще, тѣ сж още далечъ отъ тѣхъ. И англичанинътъ си има comfortи, както и българина; и американецътъ си има comfortи, както и българинътъ, но въ това не седи истинската култура.

И тѣй, основната идея е, която ще внесе това благо, което ние търсимъ. Тогава всички вие, които ме слушате, имате свои възгледи, свои убѣждения и свое вѣрую. Азъ се абстрахирамъ отъ вашитъ възгледи. Всички ваши възглѣди, всичката ваша опитностъ ще се стопятъ тѣй, както се стопява леда и послѣ изпарява, безъ да остане нѣщо отъ него. Да кажемъ, че вие сте православни. Мислите ли, че като умрете и отидете въ онзи свѣтъ и кажете, че сте православенъ ще ви пуснатъ въ Царството Божие? Не, щомъ кажете, че сте православенъ, ще ви върнатъ на земята. Или пъкъ, ако кажете, че сте евангелистъ, или българинъ, или англичанинъ, мислите ли че ще ви приематъ въ Царството Божие? Не, ще ви върнатъ на земята. Може да кажете: ама азъ съмъ отъ новото учение на земята. Каквото име и да си турите, ще ви върнатъ на земята. Ще се въплощавате, като Аниела. Тѣй седи великата Истина. - Ама азъ съмъ била майка, толкова дѣца съмъ родила! - Нищо отъ това. Ще кажатъ: "Върнете я назадъ!" - Ама азъ съмъ билъ баща, долу на земята! - Ама азъ съмъ билъ единъ виденъ проповѣдникъ! Върнете го на земята, той не е за небето. Всички трѣбва да се върнатъ на земята. Защо? Защото небето е мѣсто на любовъ къмъ Бога. Разбирате ли вие, какво нѣщо е Любовта? - Любовта обединява въ себе си всичко. Тя съдържа въ себе си най-свърше-

нитъ нѣща отъ незапомнени врѣмена въ миналото. Ако ние се хвалимъ съ днешната музика, какво прѣдставлява тя? Ако вие отидете горѣ, между ангелитъ и тамъ слушате единъ симфониченъ оркестъръ, като се върнете на земята, нѣма да пипнете повече вашитъ инструменти. Вашата музика е отлична, но въ сравнение съ Божествената музика тя е едно дрѣнкало. Ще ме извините, но така е. Тя прѣдставлява единъ тъпанъ, една обтегната магарешка кожа. И пияното е такова нѣщо. Азъ правя само едно сравнение. Послѣ, вашитъ идеи, вървания, възгледи, всичко това прѣдставлява въ небето цѣлъ смрадъ. И когато вие говорите или мислитъ върху вашитъ идеи, ангелитъ затварятъ всички дупки и прозорци, да не влиза тази воня при тѣхъ. Па и молитвитъ ви какви сж: Казвате Господи, Ти не знаешъ ли колко страдамъ? Не, не трѣбва така. Настало е врѣме, да се опростимъ съ глупоститъ на този животъ. Азъ говоря само за ония души, които искатъ да се поправятъ, а другитъ могатъ да опитватъ още, могатъ да се занимаватъ съ залъгалкитъ въ свѣта. Бждещето е тѣхно. Тѣ все ще се връщатъ на земята. На тия които желаятъ да се учатъ, Господъ ще даде възможностъ да се прѣраждатъ и да учатъ толкова, колкото искатъ. Но ако вие искате да разберете вътрѣшния смисълъ на живота, непрѣменно трѣбва да дойдете до онази велика идея - любовъ къмъ Бога. Това е вътрѣшно единение съ Бога.

Преди нѣколко дни дойде при мене една сестра, която минава за много напреднала. Азъ и казахъ една истина и тя се смути. Казахъ и: така, както вървишъ, тѣй, както проповѣдавашъ, ще те върнатъ отъ небето на земята. И така, както ти изявявашъ любовта си къмъ мене, това е една обикновена любовъ. Вие трѣбва да разбирате Бога! Разберете ли Бога, ще разберете, какъ да изявявате любовта си. Защото въ сегашното ви разбиране на любовта има едно противорѣчие. Казвате: нали те обичамъ! Че какво отъ това? Ако вие ме обичате, то е ваша работа. Какво сте направили съ тази любовъ? Любовта, това е една ваша задача. Да люби-

те, това не е ваше изкуство. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да се научимъ на изкуството - да любимъ и другитѣ. Какво се разбира подъ думата “любовъ”? - Да обърнемъ погледа на съзнанието си по-нагорѣ, къмъ Бога, да търсимъ този изворъ на живота. И като го намѣрите, тогава ще се появи въ васъ втория законъ - любовъ къмъ ближния. Най-първо въ васъ ще се зароди едно вътрѣшно ограничение, единъ силенъ стремежъ нагорѣ, и тогава вашиятъ умъ ще се разшири, сърцето ви ще се обнови и вие ще почувствувате, че сте силни. И азъ ви казвамъ: ако вие се домогнете до Божията Любовъ, вие ще разрѣшите правилно задачата на Любовта.

Казватъ нѣкои, че въ Индия се явили нѣкакви си “истинари”, играятъ въ огънь и не изгарятъ. Тѣ взимали съ себе си и други нѣколко души, прѣкарватъ и тѣхъ прѣзъ огънь, и тѣ не изгарятъ. Запалватъ нѣколко кола дърва, влизатъ въ тия голѣми, буйни пламъци и нищо не имъ става. Ако това ставаше въ България, българското правителство щѣше да ги вземе за чудо и ще каже, че това е дяволска работа. Дѣйствително, и дяволътъ ходи по пламъци, но и ангелитѣ сжщо тѣй стѣпватъ въ такива пламъци и не изгарятъ. Та казвамъ: ако ние добиемъ Божествената Любовъ, тя ще ни освободи отъ сегашнитѣ страдания и недоразумѣния, които сега съществуватъ. Смъртта сжщо така ще изчезне, всички болести ще изчезнатъ. Вие казвате: азъ любя Бога. Казвамъ: ако Любовта ти въ Бога е върна, смъртта ще дойде, тя ще бжде първиятъ пробенъ камъкъ, който ще те опита, дали имашъ любовъ къмъ Бога или нѣмашъ. Тя ще ти каже: ако имашъ любовъ къмъ Бога, азъ нѣма да ти направя нищо, ще отстѣпя; но ако нѣмашъ, ще те стѣпча тѣй, както всичкитѣ тѣпча. Ако имашъ любовъ къмъ Бога, на гърба ми ще бждешъ: ако нѣмашъ любовъ къмъ Бога, подъ краката ми ще бждешъ. Казватъ: много светии има на небето. Колко светии има сега по църквитѣ? Провѣрявали ли сте, дали има поне 100 светии? Не е достатъчно само тѣй да твърдите, безъ да сте провѣрили. Нѣщата въ свѣта могатъ да се познаятъ само

по онзи великъ законъ - любовъ къмъ Бога. Всѣки отъ васъ може да провѣри, дали е въ небето, или не; дали е праведенъ, или не. Нѣщата могатъ да се провѣрватъ само по закона на Любовта. И ако всинца ние сме направени по образъ и подобие Божие, тъй както казва Писанието, много лесно ще провѣримъ нѣщата. Вие правила ли сте провѣрка, дали вашиятъ образъ е сжщия или се е измѣнилъ? Ще кажете: ама нѣкои християни подържатъ, че сж новородени. Азъ ги поздравявамъ, но зная, че новороденитъ грѣхъ не правятъ. Сега не искамъ да ме смущавате. Тѣзи, които сж новородени, знаятъ Истината. Нѣкои хора сж на пжтъ да се новородятъ. Новородениятъ въ Бога, всѣкога, за вѣчни врѣмена трѣбва да се храни съ млѣкото на Любовта и ако не се храни съ него, ще пропадне. Тѣй е и на земята: майката не трѣбва само да роди едно дѣте, но трѣбва и да го храни съ своето млѣко. Сжщото е и съ всѣко новородено дѣте отъ Бога - трѣбва да се храни съ словестното млѣко на Любовта. Нѣкои мислятъ, че като се родятъ всичко е свършено, а то е единъ вѣченъ непрѣкъснатъ процесъ. Не, раждането не е единъ врѣмененъ процесъ. Безброй пжти човѣкъ се ражда, като минава отъ фаза въ фаза, отъ сила въ сила. Въ раждането трѣбва да става постоянно разширение. А сега правятъ въпросъ, какъ може човѣкъ да се прѣроди. Това е неразбиране на нѣщата. Този въпросъ е за едно пробудено съзнание, той е въпросъ на бждащата наука. Въпроса за Любовта къмъ Бога е въпросъ за просвѣтления човѣшки духъ, въпросъ за просвѣтената човѣшка душа, въпросъ за просвѣтления човѣшки умъ. Когато всички тия нѣща се съединятъ цѣлокупно, когато всѣко противорѣчие и всѣко съмнѣние изчезне, само тогава ние ще се домогнемъ до въпроса за любовта и ще се съединимъ съ Бога. Нѣкой казва: и азъ се занимавамъ съ Любовта, търся своята сродна душа. Та ние виждаме какви сж сроднитъ души. Сродната си душа човѣкъ ще намѣри само тогава, когато възлюби Бога. Никой не може да намѣри сродната си душа безъ Бога. Сега свѣтътъ е пѣленъ съ любовни писма, хората все търсятъ сроднитъ

си души. И колко пжти вие сте писали такива любовни писма! “Изгорѣ ми сърдцето безъ тебе, не мога безъ тебе!”. . . . Не, за въ бждаще момитѣ ще пишатъ любовни писма съ слѣдното съдържание: “Гори сърдцето ми отъ любовь, но не изгаря. Или, сърдцето ми свети отъ любовь и се разширява. Сърдцето ми може да обхване всички и съмъ готова на всички жертви. Азъ мога да живѣя само съ Бога”. Като казва, че може да живѣя съ всички подразбира Бога.

Като ви говоря тази велика Истина, моята мисль не е само да засегна ума ви, но тази идея - Любовь къмъ Бога да стане въ васъ тѣй жива, тѣй интензивна, както кръвта, която се движи по човѣшкото тѣло. Тази мисль върви по цѣлата вселенна, обикаля навсѣкждѣ. Азъ не я говоря само прѣдъ васъ, за да произведа ефектъ или да ви омотая, или да ви накарамъ да вървате. Това не е вѣра. Че всички сж говорили така. Ако азъ цѣля едно отъ тия нѣща, моята мисль тогава прѣдставлява нищо друго, освенъ едни джибри, пращини. Знаете ли какво значи джибри? Следъ като изцѣдятъ гроздето, каквото остане отъ него, чепкитѣ му се наричатъ пращини. Това обаче, не е верую. На свѣта сега трѣбва една религия, която да съедини въ себе си всички религии, но тази религия може да се добие само при едно условие - Любовь къмъ Бога. Любовь обща, която да свърже всички хора въ едно. Павелъ, който билъ дълбокъ познавачъ на духовнитѣ истини, казва, че всички хора нѣматъ туй знание. И въ сегашния свѣтъ всички хора нѣматъ това знание, нѣматъ това разбиране. Но това съзнание вече слиза отгорѣ, прониква въ умоветѣ на хората. И всички хора сега търсятъ единъ новъ пжтъ за обединение; всички търсятъ този великъ законъ, който ще обедини хората, а той е Любовта.

И вие трѣбва да проучавате Любовта, като една въжтрѣшна сила. Запримѣрь, колцина отъ васъ сж проучавали своето естество? Знаете ли, колко главни нервни системи има въ тѣлото ви? Нѣкои ги дѣлятъ на три, нѣкои на седемъ, а именно: мозъчна, мускулна или двигателна, дихателна, кръ-

Воносна, храносмилателна, система за очистване и система за чувствуване. Тия системи съставляватъ седемътъ здравословни темпераменти у човѣка. Тия темпераменти въ своя съставъ, сж съединени съ сегашната материя. Напримѣръ, изучавали ли сте, какво влияние упражнява желязото въ човѣшката кръвъ, когато е въ съединение и когато е въ свободно състояние? Изучавали ли сте, какво влияние указва оловото, среброто и другитѣ метали въ човѣшката кръвъ? Съ какво сте се занимавали тогава? Нѣкоя отъ васъ е много изкустна шивачка, знае много хубаво да бродира, много хубави работи може да уше. Другъ нѣкой е краснописецъ, пише много хубаво; трети пъкъ е поетъ, съчинява много хубави стихове, знае всички правила, какъ да нарежда римитѣ; нѣкой пъкъ проповѣдва много хубаво, логически се изказва; другъ нѣкой е музикантъ, знае какъ да свири, всѣка нота туря на мѣстото и и т. н. Но трѣбва друго едно звено въ всички тия работи. За кого трѣбва да пише поета? За кого трѣбва да свири музиканта? Нѣкоя майка ще каже: да си имамъ едно дѣтенце! Е хубаво, всички ония майки, които иматъ дѣца, благодарни ли сж отъ дѣцата си? Всички ония учители, които иматъ ученици, благодарни ли сж отъ ученицитѣ си? Всички онѣзи свещеници, доволни ли сж отъ слушателитѣ си въ църквата? Защо е тази разхалтавеностъ навсѣкждѣ? Вземете, напримѣръ въ България, азъ слѣдя отъ 20 години насамъ какви ли не хули се пишатъ въ вѣстницитѣ? Това е една културна България, която иска да се подигне. Свещеницитѣ, като слушатъ за това учение, казватъ: туй не е Истината, тукъ се крие нѣкаква лъжа! Казвамъ: тогава кажете вие Истината! Азъ нѣмамъ нищо противъ, излѣзте вие да кажете Истината. Който и да е тукъ въ България и на всѣкждѣ другадѣ, нека излезе да каже Истината! Защо се явили българитѣ на земята? Да станатъ великъ народъ ли? Не българитѣ сж слуги на Бога, и трѣбва да служатъ на Бога на Любовта - нищо повече! Защо се явили англичанитѣ, французитѣ, руситѣ? Всички народи сж слуги на Бога и трѣбва да служатъ на ве-

ликата идея - Любовта. Всички трѣбва да бждат носители на Божественото. Защо сж тия свещеници и владици? Тѣ сж служители на Бога! Тѣ трѣбва да носят тази велика идея и да учат хората на великата Истина. Защо сж тия проповѣдници? Защо сж тия правници, които пишат закони? Защо сж тия млади и стари? Вие се намирате прѣдъ една велика фаза на човѣшкия животъ и нѣма да се мине дълго врѣме, всички вие ще минете прѣзъ огъня. Цѣлата земя ще бжде въ пламъци. Питамъ ви: вие ще можете ли да изпълните прѣзъ огъня, както онѣзи индийци? Ще кажете: дано не е въ наше врѣме. - Въ ваше врѣме ще бжде. Ама слѣдъ колко години? - Не е въпросъ слѣдъ колко години, но като питате ще ви кажа: слѣдъ 10 години ще мине тази огнена вълна и ще очисти свѣта. Земята е опятнена. Всички нечистотии, които съществуватъ отъ хиляди години, не само у хората, но и у животните, всички човѣшки мисли и желания и чувства ще минатъ прѣзъ прѣчистване, ще се дезинфекциратъ по най-добрия начинъ. Ами какво ще каже онази пѣвица, която днесъ има хубавъ гласъ, но не се минаватъ и 5-6 години и не ще може да пѣе? Какво ще каже онзи цигуларъ, който днесъ свири хубаво, но слѣдъ като му направятъ операция на ржката, повече не може да свири? Отъ немай кждѣ пише поетътъ; отъ нѣмай кждѣ свири цигуларътъ; отъ нѣмай кждѣ пѣе пѣвицата; отъ нѣмай кждѣ говори проповѣдникътъ. Всички служатъ на сила. Отъ любовъ никой не служи. Ще ме извините за тия думи и да не разберете, че само азъ съмъ, който служа отъ любовъ. Не, има и мнозина други, които служатъ на Бога отъ любовъ. Поне въ Евангелието се казва, че има 144,000 души, които служатъ на Бога. Отъ толкова хиляди години 144,000 души изявяватъ Божията Любовъ и направляватъ своитѣ мисли къмъ Бога съ едно сърдце, съ единъ умъ, съ една душа съ единъ духъ. Това сж 144,000 души, на които ние знаемъ имената! Сега, ако река да ви ги изброявамъ, трѣбва да направя единъ поменикъ, както правятъ свещеницитѣ. Азъ ще оставя това за другъ пътъ. Тѣ не сж единъ, не сж 100, не сж нито 1,000.

Колко дни трѣбва да ме слушате да ви ги изброявамъ? И то само имена! Но азъ ще ви кажа едно име въ свѣта, което трѣбва да знаете, не сега, може би въ слѣдната, въ втората, въ третата, въ четвъртата бесѣда или въ друга нѣкоя. Едно име ще ви кажа, пригответе само сърдцата си! Единъ умъ трѣбва да имате всички! Туй име ще произведе въ васъ сжщия резултатъ, какъвто резултатъ произвежда онази бистра, студена водица за жадния пжтникъ. Туй име ще произведе такъвъ ефектъ, такова утоляване на глада, каквото произвежда прѣсниятъ хлѣбецъ за гладния човѣкъ. Туй име ще внесе едно осмисляне въ живота ви, защото безъ вѣра живота ви ще се обезсмисли. Ако направите 1,000 халки и не ги съедините, не ги туритѣ въ работа, или ако направите 1,000 колелца и не ги впрегнете въ работа, останатъ неизползувани всичкиятъ ви трудъ отъ хиляди години, всичкитѣ ваши мисли не ще могатъ да се съсрѣдоточатъ къмъ една велика цѣль, която ние наричаме “любовъ къмъ Истината” и самиятъ ви животъ ще се обезсмисли, и вие ще прѣкарате най-тъмнитѣ часове на отчаяние, туй което хората наричатъ “адъ на земята или смъртъ”. Обратно пъкъ, когато вие се домогнете до Божията Любовь, когато обикнете Бога, на което сжщество и да погледнете, вие ще видите въ него най-красивото лице, което до сега не сте виждали. Вие ще видите въ него израза на благость, на сила, на мощъ, на интелигентность и ще кажете въ себе си: заслужаватъ страданията на хилядитѣ години, само човѣкъ да види това велико и свѣто лица на Бога! Не нѣкое страшно лице, но лице което ще измѣни цѣлото ви естество. Ако нѣкой младъ царъ пада на колѣнѣ прѣдъ една млада мома и казва, че безъ нея не може да живѣе, питамъ ви тогава: не заслужава ли всѣка душа да се поклони прѣдъ туй велико лице на Бога? Сегашнитѣ момци, когато се покланятъ, гледатъ къмъ земята, но онзи, който се покланя на Господа, не трѣбва да гледа къмъ земята, а трѣбва да гледа Господа въ лицето. И Давидъ казва: “Гледахъ Господа прѣдъ лицето си”. Апостолъ Павелъ казва: “Ние имаме това

знание". Нѣкои хора иматъ това знание, и вие може да го имате. Това е една отъ най-проститѣ Истини, но и отъ най-великитѣ Истини.

И сега, слѣдъ като съмъ ви проповѣдвалъ, казвате: кажете ни една истина! Ето, казвамъ ви една Истина, но въ васъ остава едно съмнѣние, дали е тѣй, както Учителътъ казва? Азъ питамъ: ти разбра ли ме, какво искахъ да ти кажа? За да ме разберете, вие трѣбва да гледате на Бога тѣй както азъ гледамъ Неговото лице. За да разберемъ слънцето, трѣбва едновременно да възприемаме неговата свѣтлина. Ние трѣбва да знаемъ положителната страна на живота, а сегашнитѣ учени хора казватъ: ако ние гледаме Бога, всѣкаква култура ще се спре, затова по-добрѣ да Го не виждаме. Ето първата и най-големата лъжа въ свѣта! Значи, вънъ отъ Бога има култура, а вътрѣ въ Бога нѣма култура. Не, всѣка култура въ свѣта, всѣко възвишено чувство на човѣшкия духъ започва съ онзи дълбокъ стремежъ на духа къмъ Любовта. Човѣкъ иска да обича нѣкого въ свѣта. Туй е Божественото въ насъ, което иска да се прояви. Това е едно вътрѣшно стремление на духа. Оставете всѣки човѣкъ свободенъ! Нека Божественото работи въ него! Вие не знаете той кого обича, той не се е изявилъ още. Не се самозалъгвайте! Той има единъ идеалъ въ своята душа. Вие може да любите само душа, която е свършена и чиста, както Господъ е чистъ. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че може да го обичатъ такъвъ какъвто е, лъже се. Докато нѣкой мисли, че ти си идеаленъ, че ти си чистъ, той те обича, но въ момента, когато съзнае, че имашъ нѣкакъвъ порокъ, той не може да те обича, и всичкото щастие помежду ви изчезва. Нѣкой казва: азъ мога да обичамъ нѣкой човѣкъ макаръ да е и съ порокъ. Да, едно дърво може да вирѣе и съ червеи, но неговитѣ плодове ставатъ хилави и клонищата му почватъ да съхнатъ. Вие ще кажете: е, при сегашнитѣ условия може и така. Всички разумни сжщества съставляватъ условия за насъ. И всички, разумни сжщества сж създали най-добритѣ условия за насъ въ свѣта.

И тъй, Божията Любовъ, за която азъ ви говоря, внася разширение въ съзнанието, затова човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ абсолютна чистота въ себе си. Той трѣбва да гледа на Любовта като на единъ вътрѣшенъ принципъ, като на една вътрѣшна сила, която трѣбва да работи въ него, безъ да го смущава външната природа. Онзи човѣкъ, който има Любовта въ себе си, е като огньтъ, всичко ще пояде и така ще изчисти живота си, ще изчисти цѣлата срѣда, въ която живѣе. Това се отнася до праведния, до любящия човѣкъ - той всичко изчиства. И човѣкътъ на Любовта за въ бждаще ще се познава по това, ако неговата любовъ може да те очисти, тя е Божествена. Опетнява ли те неговата любовъ, тя е човѣшка. Нѣкой казва: побѣлъ ми главата отъ любовъ. Тази любовъ я знаемъ ние. Любовъ, която внася топлина въ сърдцето, свѣтлина въ ума, младостъ въ душата и крѣпостъ въ духа, това е Божията Любовъ. Любовъ, която омаломощава човѣшкия духъ, която смалява човѣшката душа, която опорочава човѣшкото сърдце, която изопачава човѣшкия умъ, която внася всички болезнени състояния, нев-растения, която сжществува въ свѣта, не се лжжете, това е една фиктивна любовъ. И ще кажатъ нѣкои: Христосъ ни спасява. Да, спасява, но съ какво? - Съ своята Любовъ къмъ Бога. Богъ е Който чрѣзъ Любовта може да ни спаси. Когато влѣземъ въ Божията Любовъ, всички ние ще бждемъ спасени. Не само "спасени" нѣщо повече се изисква отъ Любовта. Спасението е за дѣцата. Възрастнитѣ души, обаче, търсятъ онзи великъ животъ, дѣто всички трѣбва да станатъ силни. Силни въ какво? - Силни въ Любовта.

Та казвамъ: понеже всички вие искате да бждете щастливи, азъ ви показвамъ пътя на щастieto. Понеже всички вие искате да имате знание, азъ ви показвамъ пътя на знанието. Понеже всички вие искате да бждете богати, азъ ви показвамъ пътя на богатството. Понеже всички вие искате да бждете млади, азъ ви показвамъ пътя на младостта. Този и пътътъ сега! Тукъ се изисква вѣра, а не вѣрвания и

суевѣрие. Вѣра! Сега нѣкои ще кажатъ: дали е така? Онзи, който има това съзнание, трѣбва да знае, че въ насъ има само една мисль: Богъ е Любовь, въ която абсолютно нѣма никаква злоба. Богъ е Любовь, въ която нѣма никакъвъ порокъ. Богъ е Любовь, въ която царува абсолютна чистота, абсолютна свѣтлина и радостъ и веселие и всичкитѣ блага въ свѣта. Това наричатъ законъ на онова вътрѣшно блаженство. Това е онази велика наука - Любовь къмъ Бога, която всички възвишени души сж изучавали. Този е великиятъ пжтъ, по който сж минавали всички възвишени души. И вие трѣбва да учите това знание, тази наука - нищо повече. Веднага турете въпроса ребромъ и си напишете: Любовь къмъ Бога! Станешъ сутринъ, кажи си: Любовь къмъ Бога! Любовь къмъ единния Богъ! Този Богъ ще туришъ въ себе си. И тогава ще се изпълнятъ думитѣ: “Ако люби нѣкой Бога, той е познатъ отъ Него”. Богъ ще ви познае. И щомъ тръгнете отъ този свѣтъ нагоръ Той ще каже: “Нека дойде при мене! Азъ го познавамъ. Отворете му вратата. Той е онзи младиятъ синъ, който е ходилъ въ странство и е научилъ великиятъ урокъ на Любовта и съ смирение казва: Отче, азъ познахъ, че само любовта къмъ Тебе е великиятъ смисль на живота”. Който люби Бога, щомъ отиде на другия свѣтъ, ще има “carte blanche” ще има една отворена врата за него, и Господъ ще каже: “Нека дойде този синъ при мене!” А всички ония, които нѣматъ това знание, ще се намѣрятъ отново на земята - въ много църкви, въ много народи. Съ хиляди години ще прѣкаратъ тамъ, до като дойдатъ до положение да познаятъ, че само Любовта свързва хората, осмисля живота и дава благоденствие, сила, крѣпостъ, благостъ и мощъ на човѣшкия духъ.

Азъ ви желая, нѣма да кажа, че желая, това значи да ви се налагамъ. Ако ви кажа, “ако обичате”, то е да ви туря въ вѣрвения, и него не искамъ да направя. Ако ви кажа, че нѣкой ангелъ ще дойде отгоръ, то е суевѣрие. Какво да ви кажа? На български езикъ нѣма подходящи думи, съ които да ви из-

кажа тази Велика Истина, че да останете абсолютно свободни, да не остане никакво съмнение въ васъ. Мога да се изкажа и другояче, но кажете ми едно предложение на български езикъ, съ което да кажа тази Истина, че да няма двусмислие. Сега, слѣдъ като си отидете, ще ме критикувате, че нѣкъдѣ нѣмало запетайка, че логика нѣмало, че еди-кой си какво казалъ. И азъ зная, кой какво е казалъ, мога да го цитирамъ, но азъ не искамъ да цитирамъ кантовци, лапласовци и разни други философи и редъ учени поети и велики музиканти. Казвамъ: запознатъ съмъ съ тѣхното учение, зная отгдѣ сж го взели и до кждѣ сж стигнали и имъ се радвамъ. Дребнавостъ е да кажа, че не знаятъ. Като казвамъ това за тѣхъ, азъ не имъ се смѣя, но казвамъ: мжчили сж се хората, толкова сж израснали. Като видя една круша, която е израсла донѣкъдѣ, казвамъ и: радвамъ се че си постигнала нѣщо съ усилията си. Нѣкой пжтъ минавамъ покрай нѣкоя рѣка, радвамъ се и на нея, че е достигнала и толкова, защото зная, че и рѣката е жива. Послѣ, видя тамъ на брѣга нѣкое малко бръмбарче. Нѣма да го повикамъ да ми стане другаръ по пжтя, но въ дадения случай се спирамъ малко при него питамъ го: какъ прѣкарвашъ? Е, условията са такива, прѣкарвамъ по бръмбарски. И на него се радвамъ. Всички съврѣменни хора не сж отъ еднаква култура, нѣматъ еднакво съзнание, затова отъ всички се изисква будно съзнание и голѣми усилия. У васъ има едно суевѣрие, вие чакате да дойде нѣкой ангелъ, специално изпратенъ въ васъ отъ Господа, да ви донесе единъ пликъ и да ви каже, че вие сте възлюбени отъ Господа. Така е, но това ще бжде само тогава, когато вие можете да възлюбите Господа и Той да ви познае. Това е вѣрно само за онѣзи, които любятъ Бога.

И казвамъ сега: оставямъ ви съ едно предложение, което да си намѣрите сами. Оставямъ ви една мисль, която да си разгадате сами. Оставямъ ви единъ пжтъ, който да си намѣрите сами. Нали първоначално Учителтъ, великиятъ музикантъ, показва всички пжтища, по които може да се

изпълни едно парче, но слѣдъ това ученикътъ самъ ще си намѣри пжтя, по който ще може да го изпълни. И онзи духовенъ човѣкъ, онзи ученъ човѣкъ най-послѣ се остава самъ на себе си тъй както и малкиятъ дѣца се оставятъ на краката си, самъ да разрѣши нѣкой важенъ въпросъ, и въ разрѣшението си да каже, само единъ пжтъ има - той е пжтътъ на Любовьта! Само едно постижение има - то е постижението на Мъдростта само една мисль има - и тя е мисльта на Великата Истина, въ която силитъ се сгрупирватъ и обединяватъ всичко въ Бога, въ тази вѣчна Любовь, която осмисля човѣшкия животъ!

Желая мнозина отъ васъ, които сте смутени, тъжни, обременени съ мъчностиитъ на физическия животъ, кажете си: има спасение заради насъ! Има Единъ, Който мисли заради насъ, Когото ние можемъ да любимъ, Който всѣкога може да ни бже вѣренъ и никога не ще ни изневѣри! Има Единъ! Кой е? - Ще потърсите Неговото Име и ще Го прочетете, То е написано въ вашитъ души. Само така ще видите, че моитъ думи сж вѣрни. Потърсете Го въ книгата, която е носилъ този ангелъ! Може и вие да намѣрите, като Аниела, че нѣкои букви липсватъ, но това да не ви смущава. Ако малко се очудите, непременно и вие 60 години наредъ ще прѣкарате пакъ на земята въ противорѣчия и нищо нѣма да разрѣшите.

И тъй, Богъ е Любовь, Богъ е Животъ, Богъ е Свѣтлина!

Бесѣда, държана отъ Учителътъ
на 7 февруари, 1926 г. въ гр. София.

Позвахъ Сина си.

“Изъ Египетъ повикахъ Сина си”.

Природата е обоснована на закони. Законитъ подразбиратъ разумни същества, т. е. разумнитъ същества седятъ задъ законитъ. Природата е пълна съ методи за познаване, за знание. Следователно всъки човѣкъ трѣбва да изучава тия методи.

“Изъ Египетъ позвахъ Сина си”. Какво чудно има въ туй? За обикновения умъ нѣма нищо особено - изъ Египетъ позвахъ Сина си. Нѣкой казва: азъ съмъ ходилъ въ Египетъ, видѣлъ съмъ пирамидитъ, видѣлъ съмъ мумиитъ, видѣлъ съмъ арапитъ, които живѣятъ тамъ. Той мисли, че това е Египетъ. Нѣкой може да казва, че е видѣлъ ябълчнитъ сѣменца. Не, има другъ методъ за разглеждане на нѣщата. Ако вие носите едно ябълчно сѣменце хиляди години въ джеба си, какво ще научите? Ако носите единъ скжпоцѣненъ камѣкъ хиляди години въ джеба си, какво ще научите? Ако носите една скжпоцѣнна книга хиляди години въ джеба си, какво ще разберете? Ако носите нѣкои цѣнни идеи въ душата си хиляди години и ги държите като светиня, какво ще научите?

Изобщо хората казватъ: ние сме културни, учени хора. Добрѣ, съгласенъ съмъ, но какво отъ това? Нѣкой казва: азъ съмъ човѣкъ. Хубаво, съгласенъ съмъ, радвамъ се, това е отлично нѣщо, но въ какво седи твоята човѣщина? Другъ нѣкой казва: азъ съмъ българинъ. Добрѣ, съгласенъ съмъ, но въ какво седи твоята българщина? Нѣкоя жена казва: ама ти не знаешъ ли, че азъ съмъ майка на 5 дѣца. Добрѣ, това, че си майка на 5 дѣца, е отлично нѣщо, но въ какво седи твоеото майчинство? Вие ще кажете: това сж обикновени работи, ние ги знаемъ. Вие ги знаете толкова, колкото знаете и стиха “изъ Египетъ позвахъ Сина си”. Египетъ, това е мощното, това е красивото, това е изразъ на свѣтлина, на великия човѣшки духъ. Египетъ, това е символъ. И най-великите хора е трѣбвало да минатъ прѣзъ Египетъ. Моисей, единъ отъ най-видни-

тѣ законодатели и водители на човѣчеството, трѣбваше да се учи въ Египетъ. Каквото и да се казва за Христа, и Той трѣбваше да отиде въ Египетъ тамъ да се учи. Ангелътъ казва на Йосифа: “Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ!” той не му каза да отиде въ Асирия, въ Вавилония, или другагѣ нѣкждѣ, но въ Египетъ. Подъ “Египетъ” се разбира силното, крѣпкото, дѣто човѣшкиятъ духъ може да се кали. Нѣкой казва: ще отида въ Египетъ, при това плодородие, да се на-ямъ поне на плодове. Та нима това е Египетъ. Че и въ Бѣлгара има плодове! Египетъ е мѣсто на знание. Египетъ е мѣсто на мъдростъ. Египетъ е мѣсто на работа и трудъ. Евреитѣ сж учили тамъ цѣли 400 години, и затова сж станали днесъ най-умния народъ. Тѣ служиха 400 години на египтянитѣ, кирпичи правиха и то безъ слама. Като четете тѣхната история, ще кажете: горкиятъ народъ! Не, не сж горки тѣ. Съ това служене тѣ придобиха голѣми знания. Този духъ, този умъ, който иматъ евреитѣ, се дължи на Египетъ. Египетъ, това сж условията, дѣто човѣшкиятъ духъ може да укрепне, да уякне и да стане мощенъ. Вземете примѣра съ Йосифа. Като четете неговата история, какво обяснение си давате за него? Защо трѣбваше да отиде той въ Египетъ? - Той трѣбваше да отиде въ Египетъ, за да стане силенъ, крѣпкъ, да стане виденъ човѣкъ. Ако бѣше останалъ въ Палестиня при баща си, какво щеше да спечели? Братята му го мразѣха, затова го продадоха. Какво зло му направиха съ това? Тѣ, безъ да знаятъ му направиха едно добро. Йосифъ бѣше много галенъ. Баща му го обичаше много и го обличаше въ пѣстра дрешчица, за отличие отъ другитѣ, но братята му единъ день казаха: “Хайде долу тази дрешчица, ще отидешъ въ Египетъ, човѣкъ да станешъ”. Като отиде въ Египетъ, какъ го посрещнаха тамъ? Трѣбва да повикате Йосифа, той самъ да ви разправи своята история. - Той мина прѣзъ извѣстна дисциплина.

Сега, ако вземете думитѣ ми буквално, нѣма смисълъ въ тѣхъ, но знаете ли, че цѣлия свѣтъ, въ който живѣемъ,

това е Египетъ. Земята, въ която сега живѣемъ, това е Египетъ - нищо повече. Слѣдователно, всѣки духъ всѣка душа, която иска да укрепи, трѣбва да отиде въ Египетъ. Като отиде въ Египетъ, тамъ ще намѣри и затвора. Двѣ години седя Иосифъ въ затвора. Послѣ, като Моисея, царската дъщеря ще ви намѣри въ кошницата и най-послѣ у васъ ще се яви желание да спасите народа си. Първо ще бъдете герой, но послѣ страхъ ще ви нападне и ще бѣгате въ пустинята. Много противорѣчия ще срещнете въ живота си.

“Изъ Египетъ позвахъ Сина си”. За да изясня мисълта си, казвамъ: всѣки човѣкъ има своя добра и лоша страна. Лошата страна азъ наричамъ слабости. Най-първо въ човѣка се явява съмнѣнието. Кога се явява съмнѣнието? - Съмнѣнието се явява като контрастъ при двѣ различни психически състояния. Човѣкъ като разбогатѣе, съмнѣнието непременно ще му гостува, защото съмнѣнието обича богатитѣ хора. Човѣкъ като стане ученъ съмнѣнието ще го посети. Нѣкой човѣкъ като стане много религиозенъ, много набоженъ, съмнѣнието непременно ще го посѣти. Човѣкъ като стане красивъ, съмнѣнието ще му дойде на гости. И тъй всѣки ще знае: ако е богатъ, съмнѣнието ще похлопа на вратата му. Най-първо то ще дойде много учтиво, ще похлопа на вратата и ако не го приеме, ще влѣзе прѣзъ нѣкоя дупка, като нѣкой неканенъ гостъ. Слѣдъ съмнѣнието какво иде въ свѣта? - Ревността. Слѣдъ ревността въ човѣка иде малодушието. То е състояние на слизане, то прѣдставлява една долина. Слѣдъ малодушието идва ожесточението. Слѣдъ ожесточението идва отмъщението. Слѣдъ отмъщението идва разкаянието за сторенитѣ постѣпки. Това сж редъ състояния, които човѣкъ изживѣва.

Съврѣменнитѣ хора, не се спиратъ да направятъ единъ анализъ на своя животъ, да видятъ, защо идва съмнѣнието въ тѣхъ. Майка има дъщеря, която много обича. И дъщерята сжщо обича майка си, обаче една вечеръ дъщерята закъснѣ нѣкъдѣ. У майката веднага се явява съмнѣние. Защо съмнѣние-

то е проникнало въ майката? То е една възможност. Съмнението обикновено се явява въ слабите хора. По нѣкой път ние се съмняваме и въ Бога. Защо? Какво показва това? - Това показва, че ние сме приписали на Бога единъ характеръ като нашия и мислимъ, че и той като насъ, обѣщае нѣщо и послѣ не може да го изпълни. Казвате: е, и Богъ е като насъ. Туй показва, че имате едно слабо вѣрую, а не едно принципиално вѣрую. Напримѣръ, въ една отъ своите бѣседи азъ единъ път казахъ, че човѣкъ не трѣбва да има за любовта си никакъвъ обектъ. Обектътъ е нѣщо материално. Защо човѣкъ не трѣбва да има за любовта си никакъвъ обектъ? - Понеже обектътъ е подложенъ на извѣстно измѣнение, вследствие на което ти не можешъ да разчиташъ на този обектъ. Ако разчиташъ на този обектъ, ще изгубишъ любовта си.

Да ви обясня, какво нѣщо е обектъ. Да вземемъ за примѣръ водата, която има три състояния на земята. Обикновенното, нормалното и състояние е жидко, течното и състояние. Нѣколко градуса надъ нулата, а именно при 4 градуса, това е естественото и състояние. Водата, обаче, при извѣстно състояние се втвърдява. И другото състояние на водата е, че тя се прѣвръща въ въздухообразно състояние въ пари. Водата се изпарява отъ 0-100 градуса. Допуснете сега, че въ воднитѣ капки има извѣстно съзнание. Какъ биха си обяснили тѣ, защо прѣминаватъ отъ течено въ въздухообразно и отъ течено въ твърдо състояние? Може ли да имъ се даде отчетъ за това нѣщо? Причинитѣ сж чисто външни - температурата се е измѣнила. Водата като се втвърдява, превръща се въ ледъ и си изгубва топлината. Слѣдъ туй се втечнява и най-послѣ дохожда до въздухообразно състояние - изпарява се. Когато въ душата ви прониква умразата, вие сте въ едно подобно на леда, леденото състояние. Тогава всѣки ще може отгорѣ ви да си играе съ кѣнки. Послѣ, като дойде топлината, онзи, който си игралъ върху васъ, ще ви намѣри толкова мекъ и отстъпчивъ, че ще рискува да отиде на дъното на морето. Вие ще му изневѣрите. Защо ще му изневѣрите? Понеже вие

ще се намърите въ вашето естествено състояние, и щомъ се намърите въ това състояние, като дойдатъ хора въ дома ви да се каратъ, вие ще имъ кажете: господа, азъ не обичамъ хора, които се биятъ отгорѣ ми, които дигатъ шумъ. Хайде слѣзте долу! И тѣ ще се намърятъ долу на дъното на морето. Слѣдъ това, като се изпарите, като се намърите въ друго състояние, казвате: Господи, азъ искамъ да се извися, да се дигна къмъ Тебе! Вие можете да се подигнете на 4-2-10 километра нагорѣ, на послѣ трѣбва да се прѣвърнете въ водни капки и като такива да паднете на земята да извършите своята служба. Следователно, тия двѣ състояния на водата сж като полюси за акумулиране на енергията т. е. тѣ сж необходими като обнова на енергията при сегашното и състояние.

И тѣй, за да познае човѣкъ Божията Любовь умразата трѣбва да изчезне отъ неговата душа. За да познае човѣкъ Божията Любовь, трѣбва да се прѣвърне на вода, която да прониква прѣзъ цѣлото растително царство, да мие листата на всички растения, да прониква цѣлия органически животъ, да има съприкосновение съ цѣлия животъ изобщо, за да разбере благомото въ свѣта. Следователно, ако искате да разберете Любовта въ най-широкия и смисълъ, трѣбва да разберете водата, трѣбва да имате познанието на водата. По слабо сжщество отъ водата нѣма, и по-силно сжщество отъ водата нѣма. Единъ адептъ хваналъ една малка водна капчица и я затворилъ въ едно малко шишенце. Тя започнала да му се моли и да му казва: “Моля ти се пусни ме, че ме чакатъ дома моитѣ братя и сестри!” - Е, кой ще мисли за тебе? Но голѣмо прѣдчувствие има между частицитѣ на водата, голѣма връзка иматъ тѣ помежду си. “Пусни ме”, казвала му тя: “защото ако моитѣ братя и сестри разбератъ, че си ме затворилъ, нищо нѣма да остане отъ тебе!” - Не, нито петъ пари не давамъ за тебе. Азъ нѣма да казвамъ името на този адептъ, обаче това било първия му опитъ. Той станалъ причина за първия потопъ на земята. Какъ станало това? - Като се

научили водните капки, че една отъ тяхнитѣ сестри е затворена, започнали да идватъ една слѣдъ друга при този агентъ и да му казватъ: “Пусни нашата сестра!” Той въ първо врѣме започналъ да имъ се смѣе, но слѣдъ като тѣ го бомбандирали усилено, най-послѣ я пусналъ. Ние казваме нѣкой пжтъ, че всѣка водна капка, това е Божественъ лжчъ, това е изразъ на Божествения Духъ. Какво трѣбва да подразбирате? - Че въ този смисълъ, Божествениятъ лжчъ мяза на една водна капка. Казватъ за нѣкому: той е много слабъ човѣкъ. Да, ако ти си слабъ като една водна капка, знай, че слѣдъ тебе, една слѣдъ друга ще дойдатъ много водни капки съ милиарди, стига да повикашъ къмъ тяхъ. И тогава казвамъ: не само единъ агентъ, но много агенти ще се прѣмахнатъ въ свѣта, пардесютата на много агенти ще бждатъ хоризонтално, само ако си позволятъ да затворятъ една капка вода. Казваме: много дяволи има въ свѣта. Да, и дяволътъ е единъ агентъ, единъ ученъ човѣкъ. Дяволътъ има своя лаборатория, туря въ нея мъже и жени, и дѣца, коли ги, пече ги вътрѣ и тѣ блѣятъ. Щомъ проблѣе една човѣшка душа, гласътъ и е толкова силенъ, че всички други братя и сестри ще я чуютъ. Призовешъ ли Бога, призовешъ ли Божието Име, проблѣешъ ли, всички водни капки изъ цѣлата вселенна ще се притекатъ, ще се оживятъ и ти ще бждешъ свободенъ.

Сега ще ви приведа единъ анекдотъ, предаденъ по моему. Исуфъ Али Белхами, тѣй се наричалъ единъ ходжа, се занимавалъ съ окултнитѣ науки. У него се зародила идеята да напише една велика книга, съ която да се прослави, че да стане пръвъ между живитѣ. Цѣли 20 години той изживилъ за книгата си и когато я завършилъ, казалъ: “Благомо на моя животъ дойде”. Тѣй както се радвалъ на своята книга, дохожда при него единъ странникъ нареченъ Муса-Единъ и съ своята малка тояжка мръдналъ къмъ тази книга. Тя изведнѣжъ потънала въ водата. Исуфъ-Али Белхами се хваща за главата и си казва: “Отиде ми книгата! Всичкитѣ букви ще се заличатъ, нищо нѣма да остане отъ нея”. - И започва да

плаче. “Защо плачешъ”, го запитва странникътъ. Той му казва: “Върху тази книга бѣше съградено моето щастие”. Муса-Единъ му отговаря: “Много зле си съградилъ своето щастие. Книгата, която може да потъне въ водата, не е истинска книга. Твоята книга не трѣбва да потъва въ водата и буквитъ и не трѣбва да се заличаватъ. Азъ ще ти покажа едно ново изкуство”. Този страникъ билъ единъ отъ виднитѣ агенти - учители. Той поставилъ жезъла си надъ водата, като Моисея, и веднага книгата изкочила изъ водата суха, неповредена съ нито една буква заличена и зацапана. “Азъ ще ти покажа единъ по-добъръ пжтъ, по който ще можешъ да постигнешъ своята цѣль въ живота, но за да ти покажа истинското изкуство да станешъ най-видния човѣкъ въ свѣта, ето какво трѣбва да направишъ: ще отидешъ въ града, ще купишъ едно гърне съ млѣко, ще го туришъ на главата си и изъ цѣлия пжтъ, докато го носишъ, ще играешъ ключекъ”. На Исуфъ-Али се доискало това благо, но го досрамѣло да направи тѣй, както агентътъ му казва. Той си помислилъ: азъ, такъвъ виденъ ходжа, да тръгна съ гърне млѣко на главата си и да играя изъ пжтя ключекъ! Това му се видѣло невъзможно и взелъ да мисли, каква хитрина да направи, какъ да изпълни тази задача, да се доборе до това изкуство, безъ обаче да се изложи самъ въ тази работа. Той дава пари на единъ отъ своитѣ слуги и му казва: “Ти ще купишъ едно кило млѣко, ще го туришъ въ едно гърне на главата си и тѣй ще ми го донесешъ. Слугата изпълнилъ всичко споредъ заповѣдта и донеся млѣкото на ходжата. Той го взима отъ него и го занася на Муса-Единъ който веднага позналъ хитрината и му казва: “Слушай, ти нѣма да ме лъжишъ! Туй гърне не го донесе ти на главата си, затова, ако искашъ да научишъ изкуството, което мога да ти дамъ, ще трѣбва самъ да донесешъ едно гърне съ млѣко на главата си, като играешъ по пжтя”. Взима той гърнето, което слугата донесълъ, хвърля го на земята и го счупва. “Ти или ще донесешъ гърнето съ млѣкото и човѣкъ ще станешъ, или нѣма да го донесешъ, но

отъ тебе нищо нѣма да остане". Тогава ходжата си казва: "Нѣма нищо най-послѣ, цѣли 20 години изкарахъ въ тази работа, нѣма какво да се прави, ще донеса едно гърне съ млѣко". Взелъ гърнето съ млѣко, но понеже се срамувалъ много, вързалъ очитѣ си съ кърпа, но веднага се сѣтилъ, че не трѣбва по този начинъ, затова хвърля прѣвръзката и започва да играе по пжтя. Така донася млѣкото на своя учителъ. Учителътъ му казва: "Понеже ти пожертва своето честолѹбие и своята гордостъ, ти си достоенъ за Истината".

Така и вие все трѣбва да жертвувате нѣщо въ свѣта. Какво трѣбва да жертвувате? - Трѣбва да жертвувате онова състояние на егоизъмъ въ себе си, онова животинско състояние, наречено още сатанинско, както и онова противорѣчие, онази умраза, онази завистъ, на която се натѣквате въ живота си. Щомъ ви обиди нѣкой, низшето съзнание идва веднага. Докато човѣкъ не може да примири тѣзи двѣ състояния въ себе си, той не може да направи крачка напредъ. Затова той идва на земята, да научи тѣзи методи тѣзи велики закони, по които ще може да примирява всички противорѣчия въ живота.

Казва се въ Писанието: "Изъ Египатъ позвахъ Сина си". Моисей живѣ въ Египетъ, но трѣбваше да отиде въ пустинята и тамъ да прѣкара цѣли 40 години. Той дълго време пасѣше овцитѣ на теста си Йотова, но дойде на гората Хоривъ и яви му се тамъ ангелъ Господень. Той се бѣше много обезсърчилъ. Защо? - Понеже мислеше чрѣзъ насилие да спаси израилския народъ. Когато Господь му се яви и му каза да отиде при Фараона и да му каже да освободи евреитѣ, Моисей Му отговори: "Господи, азъ не съмъ толкова способенъ човѣкъ, при това съмъ и гъгнивъ, прати нѣкой по-способенъ отъ мене!" Казва му Господь: "Не, ти си училъ въ Египетъ, ти ще отидешъ, пѣкъ ако е въпросъ за краснорѣчие, азъ ще намѣря другъ. Братъ ти Аронъ ще дойде съ тебе. Буквата М въ думата Моисей означава субстанциалното състояние на материята, отъ което се редятъ нѣщата въ свѣта. Дума-

та Аронъ означава човѣкътъ на Мждростъта. Всѣкога поне два елемента трѣбва да се съединятъ въ свѣта. Единиятъ елементъ срѣщаме въ сърдцето, а другиятъ елементъ срѣщаме въ ума. Умътъ и сърдцето на човѣка трѣбва да се съединятъ. При това и човѣшката воля трѣбва да се съедини съ тѣхъ, за да има едно вжтрѣшно съчетание помежду имъ.

Има едно противорѣчие обаче въ свѣта. Едни хора казватъ: насъ ни трѣбва само сърдце. И прави сж. Други хора казватъ: насъ ни трѣбва само умъ. И прави сж. И едниятъ сж прави, и другиятъ сж прави. Не, трѣбва да има едно съчетание между ума и сърдцето. При това, човѣкъ трѣбва да изучава всички свои състояния, да знае защо е създаденъ по този начинъ. Задавали ли сте си въпроса вие, дѣ сте и какво правите? Вие сега сте въ Египетъ и се учите. Колко врѣме е седялъ Христосъ въ Египетъ да се учи? - Той седя до тогава, докато ангелътъ се яви на Иосифа и му каза: "Вземи детето и се върни въ Ханаанъ". Ханаанъ, това е обетованата земя. Той е символъ и означава онѣзи благоприятни условия, при които може да се проповѣдва Истината. Когато нѣма тѣзи благоприятни условия, човѣкъ трѣбва да отиде въ Египетъ, да се учи, да придобие знание, мждростъ, че да се върне въ Ханаанъ да занесе това богатство съ себе си. Какво трѣбва да придобиемъ ние на земята? - Трѣбва да придобиемъ онази вжтрѣшна връзка, която сме изгубили. Ние сме изгубили вжтрѣшната връзка съ самиятъ насъ. Човѣкъ не познава себе си. Колцина хора има въ България, па и изъ цѣлия свѣтъ, които познаватъ себе си? Азъ не казвамъ, че нѣма, но малцина сж. И вие трѣбва да дойдете до това изкуство да познаете себе си. И когато у васъ се зароди това познание, да работите за развиването на вашитѣ вжтрѣшни органи, на вашитѣ вжтрѣшни мощни сили. Тогава и вашитѣ желания напълно ще се постигнатъ. Да допуснемъ, че вие сте единъ виденъ цигуларъ и давате единъ концертъ на дърветата въ гората, а послѣ давате единъ концертъ въ воененъ клубъ, свирите на хората. Тия два концерта еднакви ли ще бждатъ? - Въ гората ще свирите

за себе си, а въ военния клубъ ще свирите за хората. И въ единия и въ другия случай, обаче, все-таки трѣбва да има нѣкой да ви слуша.

Вие искате да обичате нѣкого. Онзи, когото обичате, като първо условие той трѣбва да бжде абсолютно уменъ и абсолютно добъръ човѣкъ. Духъ и душа трѣбва да бжде той. При всички условия на живота си той не трѣбва да се измѣня. И ледътъ, който запазва своята топлина, и водата, която запазва своята топлина, и парата, която запазва своята топлина, при всички условия е все едно и сжщо нѣщо. Азъ се чудя нѣкой пжтъ на хората, които когато сж богати казватъ: Господъ е много добъръ. Когато дойде и най-малкото нещастие върху тѣхъ, казватъ: Господъ не е тѣй благосклоненъ по отношение къмъ насъ. Сега, питамъ ви, когато едно магаре е натоварено съ злато на гърба си, по-красиво ли е то отъ едно магаре, което е разтоварено отъ това злато и гърбътъ му е свободенъ? За васъ, които се считате за собственикъ на това злато, разбира се че е по-красиво магарето, което е натоварено съ злато на гърба си. Отлично нѣщо е това магаре да влѣзе въ двора ви. То е най-голѣмото щастие за васъ. Обаче, отъ гледището на магарето, най-голѣмо щастие е, когато гърбътъ му е свободенъ, когато е разтоварено. Повикали едно врѣме магарето на свадба съ билетъ. Срѣщатъ го нѣкой и го запитватъ: “Дѣ отивашъ”? - Поканено съмъ на свадба. “Ами каква ще бжде длъжността ти”? - Е, най-млако вода ще нося. За какво друго ще ме канятъ? Отива то на свадба и веднага му турятъ самарътъ. Но магарето има изкуството да пѣе. Затова, когато носило водата, запѣло изъ пжтя. Запитватъ го: защо реवेशъ? - “Пѣя”, отговорило то. “Че нося вода, това е моя длъжностъ, а да пѣя, това е мое изкуство, което азъ давамъ даромъ на хората. Безъ да ме биятъ, безъ да ме мушкатъ азъ пѣя”. И наистина, когато магарето иска да прави нѣщо отъ себе си, то пѣе. Азъ казвамъ: ревътъ, това е най-благородното, най-отличното нѣщо на магаретата. То не реве, а пѣе има една тжга въ това

магаре. Ако азъ бихъ билъ единъ поетъ, бихъ написалъ нѣколко куплета за магарето. Магарето казва на хората. “И вода имъ носихъ, и пѣхъ имъ, но пѣсеньта ми не разбраха, и мене не разбраха, все магаре си останахъ. Нито мене разбраха, нито пѣсеньта ми удобриха.” Не е ли сжщото, което и Христосъ казва въ една отъ притчитѣ: “Пѣхъ ви, не пѣхте; плакахъ, не плакахте”.

Питамъ: какво иска свѣтътъ отъ добритѣ хора? Азъ мисля, че добритѣ хора заематъ мѣстата на магарето въ свѣта. Дѣ какво става въ свѣта все добритѣ хора сж виновни, все тѣ сж лоши. Ако въ една война измратъ 50 милионъ хора, никой не обѣлва зжбъ, нищо по това не се казва, но ако въ едно религиозно общество умратъ 10 души, или имъ мръднатъ дъскитѣ, като на Исуфъ-Али Белхами и почнатъ да играятъ съ гърнето млѣко на главата, казватъ за тѣхъ: полудѣха тѣзи хора! Казвамъ: не, тия хора носятъ млѣко на главата си. Питамъ: кое състояние е по-добро, да краде човѣкъ или да проси? Хвана единъ крадецъ питамъ го: защо крадешъ? - Че нѣма да прося, я! Хвана единъ просякъ, питамъ го: защо просишъ? - Нѣма да отида да крада я! Спра се и казвамъ и двамата иматъ право, и двамата мислятъ добрѣ. Това сж разбирания за живота. Хвана трети, питамъ го: ти какво правишъ? - Нѣма да крада, нѣма да прося, а ще работя. Това е човѣкътъ, това е най-правилното разрѣшение на въпроса. Който нито краде, нито проси, а работи, това е най-правилното разбиране. Онзи, който краде, има право да краде, обаче кражбата има свои послѣдствия. Онзи, който проси, има право да проси, обаче просията има свои послѣдствия. И онзи, който работи има право да работи, обаче и работата има свои послѣдствия.

Сега, онзи, който ме слуша и не струва хасъ отъ мене, взема книжката си и пише въ нея, и току погледнешъ, видишъ въ нѣкой вестникъ като “Утро” или другъ нѣкой, пише тамъ: този човѣкъ руши обществото. - Разбиране е това.

“Отъ Египетъ позвахъ Сина си”. Значи, отъ мѣстото,

дѣто трѣбва да се учи. Да оставимъ тия нѣща, тѣ сж възгледу на хората! Онзи, който може да се нерече човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, който е дошълъ на земята, трѣбва да има единъ мощенъ духъ. Азъ наричамъ герой онзи човѣкъ, който като носи страданията си въ свѣта, и да го ударятъ, пакъ да се повдигне и като се подигне, пакъ да пѣе. Това е човѣкъ съ мощенъ духъ. Магарето въ окультизма играе важна роль, то е символъ, емблемъ, него считатъ за емблемъ на четвъртото посвѣщение. Онзи човѣкъ, който не разбира живота на магарето, а обръща внимание на неговата форма, на ушитѣ му, на копитата му, на неговия гласъ, както и на това, което то върши, той нищо не разбира. Трѣбва да се обърне внимание на онзи животъ, който е вложенъ въ тази форма. Разбирате ли вие, какво нѣщо е животътъ на магарето? Казвате: магарешки животъ! Знаете ли, въ нѣкои отношения въ това животно има красивъ животъ? Да оставимъ неговитѣ слабости, понеже ако се домогнемъ да слабоститѣ му като на животно, питамъ: човѣкъ нѣма ли слабости. При най-голѣмитѣ слабости въ човѣка ние трѣбва да виждаме и онѣзи красиви пориви въ неговата душа. Когато говоримъ за противоположноститѣ въ човѣка, ние още не разбираме самия човѣкъ. Когато говоримъ за водата и за леда, азъ разбирамъ поляризиране на двѣ състояния, т. е. прѣминаване отъ едно състояние въ друго. Защото и паритѣ, и ледътъ, това сж нищо друго, освѣнъ двѣтѣ състояния на водата. Значи, живота и при парата, и при леда постоянно се мѣни.

Ние сме дошли на земята. Какво трѣбва да научимъ? - Първо трѣбва да придобиемъ онова истинско знание, което ни дава разширение на съзнанието. Вие научили ли сте изкуството да разговаряте съ една ябълчна сѣмка, напримѣръ? Можете ли да я накарате да проговори? Казватъ за Едисона, че той турилъ една желѣзна игла на плочата на единъ фонографъ и като завъртѣлъ тази плоча, иглата имала изкуството да говори или да пѣе, т. е. имитира човѣшкия гласъ. Казвамъ: между тази игла и между плочата на фонографа има

нѣкакво разумно съчетание седи едно разумно сжщество, което е създало това съчетание. Казватъ, че Едисонъ измислилъ това нѣщо, но той самъ не могълъ да си обясни, какъ е възможно фонографа да говори. Ами че първиятъ фонографъ е човѣкътъ, като се завърти колелото на живота, и човѣкъ почва да говори. Хиляди плочи има въ този фонографъ.

Като се завърти една отъ тия плочи, веднага се явява дѣдо ти, който е живѣлъ преди хиляди години. Той започва да говори, ти чувашъ неговия гласъ и започвашъ да живѣешъ неговия животъ. Послѣ, завъртишъ друга плоча, дойде баба ти, започва да ти говори, и ти захващашъ да живѣешъ нейния животъ, придобивашъ нейния характеръ. Въртятъ се плочитѣ една следъ друга, стари и нови пѣсни и разговори се произвеждатъ. Казвашъ си: не зная какъвъ дяволъ влѣзълъ въ мене! - Никакъвъ дяволъ не е влѣзълъ въ тебе, но плочата на баба ти е дошла и тя ти говори. Жива е баба ти! Сега ако ви прѣдставя една картина за духовния животъ, вие ще се очудите, този животъ ще ви се види смѣшенъ. Та и баба ви и дѣдо ви почватъ да говорятъ. Тѣ казватъ: чуденъ е станалъ свѣтътъ! Всичко, каквото сме правили едно врѣме, сега започва да излиза на лице.

“Позвахъ Сина си отъ Египетъ”. Този синъ, който е отишълъ да се учи въ Египетъ, трѣбва да слезе въ материята, да мине прѣзъ страданията, за да се научи. Страданията прѣдставляватъ една велика Божествена наука. Безъ страдания човѣкъ не може да се научи. Туѣ трѣбва да имате като правило. Всѣкога знанието е свързано съ страдания. Страданието носи знание, а знанието само по себе си представлява условия за живота. Животътъ носи условия за придобиване великото благо, а благо то създава условия за проявяване на Божията Любовь, а любовта ни въвежда въ условия да влеземъ въ връзка съ ония разумни сжщества, които сж минали по този пжтъ за да се радваме. Кога човѣкъ се радва? Нали като намѣри една разумна душа, съ която може да се разбира? Кога една майка се радва? - Когато има една разумна

дъщеря, съ която може да се разбира. Кога единъ учителъ се радва? - Когато има единъ ученикъ, който може дълбоко да разбира. Кое е онова, което може да причини радостъ на нашитѣ братя? - Когато единъ нашъ братъ е живъ, а не умрѣлъ. Има умирање, но има и оживѣване. Онзи, който се е училъ въ Египетъ знае какво нѣщо е смъртъта, знае какво нѣщо е животътъ. Учителитѣ отъ египетската школа сж прещали своитѣ ученици да учатъ методи, по които да напуцатъ своитѣ тѣла за единъ мѣсецъ най-малко. Слѣдъ това, като се върнатъ отново въ тѣлата си, по такъвъ начинъ да оживѣятъ, да възкрѣснатъ тѣлата имъ. Египтянитѣ сж имали смелостта да балсамиратъ тѣлата на своитѣ покойници, като сж вървали, че единъ день ще се върнатъ въ сжитиѣ си тѣла и ще възкрѣснатъ съ тѣхъ. Но европейцитѣ развалиха тѣхния планъ. Тѣ като дойдоха, развалиха гробницитѣ имъ, започнаха да режатъ тѣлата на мумиитѣ имъ, искаха да проникнатъ въ тайнитѣ, които сж криали. И послѣ се чудятъ, защо тия мумии имѣтъ такова злобно изражение. Тѣ си казватъ, развалиха ни плана! Европейцитѣ нѣматъ търпение да дочакатъ да възкрѣснатъ тия тѣла, та да видятъ Божията слава. Па и за съврѣменнитѣ учени нѣма никаква тайна. Тѣ започнаха да рѣжатъ и живия организъмъ и казватъ: нѣма нищо въ него, той е само материя въ каквото се превръща и слѣдъ смъртъта. Съ смъртъта всичко се свършва, казватъ тѣ. Така разсжждаватъ онѣзи учени хора, които не сж запознати съ законитѣ на природата, на които липсва нѣщо. Липсватъ тия методи.

Казвамъ: ако нѣкой ангелъ дойде сега при васъ и ви каже да отидете въ Египетъ, ще отидете ли? Вие ще станете сутриньта и ще кажете: сънувахъ снощи, че единъ ангелъ дойде и ми каза, да отида въ Египетъ. Който ви слуша, ще каже: какво ти трѣбва да слушашъ глупави сънища! Умнитѣ американци не бѣха ли глупави предъ очитѣ на хората когато преди години въ Клондай се откри една златна руда и хиляди хора отъ тѣхъ изпродадоха своето богатство и се стекоха

тамъ да извлекатъ злато отъ повърхността на земята. Всички се заразиха отъ тази мания да печелятъ. Та стига да дойде този ангелъ да имъ каже, че ще спечелятъ нѣщо. Тогава нѣма да се съмнѣватъ въ този сънъ. Има нѣщо, което човѣкъ може да спечели. Но тѣй, ние сме чужди единъ за другъ. Вземете, ако нѣкой човѣкъ разправя за своитѣ страдания, тия, които го слушатъ, се запитватъ: защо страда този човѣкъ? Майка му е жива, баща му е живъ, има хлѣбъ да яде, защо страда? Тѣ не могатъ да разбератъ неговитѣ страдания. Нѣкой поетъ написалъ една книга или нѣкоя своя поема представя я прѣдъ свѣта, но всички се нахвърлятъ върху него, започватъ да го критикуватъ. И той най-послѣ си казва: защо ли ми трѣбваше да пиша? Защо страда този поетъ? - Вложилъ е той, нѣщо въ своята работа, и никой не го разбира. И какво става съ него? Послѣ, нѣкоя майка роди едно дѣте, то влѣзе между хората и почватъ да го мушкатъ тукъ-тамъ. Връща се то дома си цѣлото въ рани. Майката се хваща за главата, започва да прѣвѣрзва ранитѣ му. Цѣлото е продупчено отъ хората. Такова е положението и на единъ художникъ, и на единъ музикантъ, и на единъ поетъ, надупчени сж тѣ на много мѣста. Опасно е сега да бждешъ и религиозенъ и духовенъ човѣкъ, може да те намушкатъ на общо основание. Започватъ да говорятъ по твой адресъ: той е идиотъ, глупавъ човѣкъ, такъвъ, онакъвъ. Казвамъ: въ какво седи умния човѣкъ, какъ се познава той? Днесъ единъ човѣкъ, който може да опропасти живота на хиляди хора, минава за ученъ, а единъ човѣкъ който посветява живота си, или като лѣкаръ, или като художникъ, или като музикантъ, или като поетъ, или като майка, минаватъ за глупави хора. Но това не се отнася до цѣлото човѣчество. Има и благородни души въ свѣта.

Та сега ние трѣбва да се стремимъ къмъ създаване на ония разумни връзки, които сжществуватъ отгорѣ, които сж необходими за проявяване на разумния животъ. И всѣки отъ васъ може да го създаде! Сега вие ще кажете: има два вида животъ, има и два вида хора. За това именно сж пратени

Учителитѣ въ свѣта, да учатъ хората на разумния животъ. Потрѣбни сж Учителитѣ на свѣта!

Всѣка майка, всѣки баща, всѣки вашъ приятель, който може да ви опжти въ правия пжтъ, който може да ви даде единъ добъръ съветъ, той е учителъ. Азъ взимамъ думата “учителъ” въ най-широкия смисълъ. Подразбирамъ хора, които могатъ да говорятъ на единъ положителенъ езикъ. Цѣлиятъ свѣтъ днесъ е пълненъ само съ разочаровани хора. Вие ще срещнете и млади, и стари хора съ разнебитени сърдца, за които казватъ: Господь да ги утеши! Какъ ще ги утеши Господь? Не сме ли ние носителитѣ на тази Божия благодатъ? Не сме ли ние Божественитѣ лжчи, които трѣбва да изпълнимъ Волята Божия тукъ на земята? Едно врѣме ангелъ Господень слезе отъ небето и каза на Йосифа: “Вземи дѣтето си и бѣгай въ Египетъ!” И днесъ ангелътъ слиза и казва на всички майки и бащи: “Вземете дѣтето и се върнете въ Израелъ, въ Ханаанската земя, защото настанаха вече онѣзи благоприятни условия.” И сега този ангелъ ви казва да се върнете въ свѣта за да работите. И всѣки отъ васъ трѣбва да вдигне знамето на Любовта, не червеното знаме, нито бѣлото знаме, а знамето на Любовта, което трѣбва да бжде свѣтлина. Та като се дигне това знаме, всички трѣбва да чететъ на него. Неговата свѣтлина е толкова приятна, защото само по себе си то носи свобода. И азъ казвамъ: за да се образува това знаме, трѣбва да се съединятъ въ него всички човѣшки умове и всички човѣшки сърдца. Това Божествено знаме ще бжде направено отъ нишкитѣ на всички човѣшки умове и всички човѣшки сърдца. То ще бжде най-красивото знаме, подъ което трѣбва да се събере цѣлото човѣчество и да каже: “Ние ще воюваме въ този свѣтъ за онази велика Истина, която носи човѣшката свобода.”

И туй ще се изпълни! Само тогава иматъ смисълъ думитѣ: “Отъ Египетъ позовахъ Сина си”. Защо Го позовахъ? Защото се е изучилъ. Думата “синъ” употребена въ този смисълъ, това е Любовта. Та казвамъ: настава вече моментъ

Всѣки отъ васъ да се запита, защо е дошелъ на земята. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Любовь. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Мъдростъ. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Истина. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Правда, да се застъпишъ за страната на правото. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Добродѣтель. Дошелъ си да проявишъ качества на всички добродѣтели, да проявишъ всички таланти и всичко онова най-хубаво, което имашъ вложено въ твоята душа отъ хиляди години. Всичко това трѣбва да го изнесешъ, не да го разгадешъ, но то трѣбва да бжде като залогба за благо на твоитѣ братя. Само тогава ще се образуватъ слѣднитѣ нѣколко връзки. Първата връзка е отъ Бога къмъ хората. Втората връзка е отъ насъ къмъ Бога, т. е. отъ създаденото къмъ Бога. Третата връзка е отъ човѣка къмъ човѣка. И четвъртата е най-възвишената - отъ Бога къмъ Бога. Направимъ ли тия връзки това значи да се съединимъ съ този Мощенъ Божественъ Духъ, та като ви срещна, въ ума си да ви държа тѣй, както държа себе си; да ви почитѣмъ тѣй, както почитамъ себе си; да ви обичамъ тѣй, както обичамъ себе си; въ вашето лице да виждамъ Бога тѣй, както Го виждамъ и въ своето лице. Тогава всички ще носимъ Божието благо. И само тогава свѣтътъ ще се оправи. Не че сегашнитѣ условия ще се измѣнятъ, но ние можемъ да поправимъ, да подобримъ тия условия. За сега, обаче, тия условия сж необходими за вашето развитие. Тѣзи мъчнотии, които имате, сж необходими за уякчаване на вашия духъ. Ако въ свѣта нѣма извѣстни налѣзания, никаква работа не можете да извършите. Ако всички хора въ свѣта сж богати, нищо не може да се постигне. Ако всички хора сж бедни, пакъ нищо не може да се постигне. Това сж полюси. Богатството предизвиква единъ родъ способности у човѣка, сиромашията прѣдизвиква другъ родъ способности у човѣка. Вътрѣшното доволство прѣдизвиква трети родъ способности у човѣка. Вие често казвате: азъ остарѣхъ. Що е старостъта? Старостъта прѣдставлява за тебе въз-

можности да се проявишъ, т. е. ти имашъ възможность да станешъ младъ. Като казвашъ, че ще остарѣешъ, подразбирамъ, че имашъ възможность да станешъ уменъ. Ти трѣбва да правишъ опити да се подмладявашъ. Вие правила ли сте опити да се подмладявате? Казвате: глупости ще се подмладява човѣкъ! Че какъ тѣй, най-красивото състояние е да се подмлади човѣкъ! Ние съврѣменнитѣ хора като дойдемъ до една опрѣдѣлена възраст очакваме вече да умремъ. Не онзи, който не е умиралъ, не е билъ въ Египетъ; и онзи, който не е възкрѣсвалъ, не е билъ въ Ханаанъ. Въ Египетъ ще отидешъ да научишъ закона на безсмъртието, а въ Ханаанъ ще отидешъ да научишъ закона на възкресението, великия законъ на Любовта. Земята е една велика лаборатория.

Сега ние чакаме да дойдатъ ангелитѣ да ни освободятъ. Че кой ви е вързалъ? Всички вие сте свободни. Гледамъ, нѣкоя жена стои замислена казва: азъ съмъ ограничена, вързана съмъ. Питамъ: като дойде на земята, къмъ кого бѣха първитѣ ти връзки? Кой ти даде живота? - Богъ ти даде живота, затова, първото отношение, което имашъ, е къмъ Бога. Слѣдователно, първото задължение, което имаме въ свѣта е къмъ Бога. Ако азъ не спазя своитѣ отношения, своитѣ задължения и обѣщания къмъ Бога, мислите ли, че ще мога да спазя задълженията си къмъ другитѣ хора? За въ бждаще азъ бихъ желалъ хората да постѣпватъ по слѣдния начинъ. Нѣкой младъ човѣкъ като срещне нѣкоя млада мома, която го харесва и иска да се ожени за него да и каже: азъ вече съмъ прѣстаналъ съ такива суевѣрия, за такава мома не се женя. И момата като срещне нѣкой младъ момъкъ, да каже: азъ за такъвъ момъкъ не се женя. Що е женитбата въ свѣта? - Женитбата първоначално е прѣдставлявала една разумна връзка, едно разумно отношение. Ако мъжътъ има една другарка, тя трѣбва да е такава, че да го подига въ живота, а не да му тури единъ юларъ и да го потиква съ него напрѣдъ. Азъ като говоря за мъже и жени, говоря за всичкитѣ. Този юларъ се среща навсѣкждѣ. Жената като намѣри, че мъжа е по-глупавъ

отъ нея, туря му единъ юларъ и го води. Послѣ, отъ врѣме на врѣме го понашари съ камшика. Той мълчи, нѣма какво да прави. Питатъ го: какъ си? - Силно нѣщо е жената, бре! На друго мѣсто пѣкъ мжжѣтъ тури юларъ на жена си, понашари я съ камшика си отъ врѣме на врѣме. Питатъ я: какво нѣщо е мжжѣтъ? - Силно нѣщо е мжжѣтъ! На друго мѣсто учителѣтъ вързалъ ученика си; другадѣ пѣкъ ученикѣтъ вързалъ учителя си. Питамъ: съ тия юлари разрѣшили ли сте всички ваши въпроси? Казватъ: оставете всѣки човѣкъ да се проявява тѣй, както му диктуватъ неговитѣ отношения къмъ Бога. Единъ день, когато той свърши своята работа, ще бжде и съ тебе. Отидешъ нѣкъдѣ, виждашъ, че нѣкой се моли на Бога. Застани нѣкъдѣ далече отъ него, не му се бъркай, укажи най-голѣмото уважение и почитание къмъ неговото сърдце, къмъ неговото разположение. Вие казвате: какво застанахъ онзи глупакъ тамъ и се моли? Какво мисли той? - Мисли той, разрѣшава една отъ най-великитѣ, отъ най-труднитѣ задачи. Това значи да се молишъ. Молили ли сте се вие? Казвате: срамота е да се моли човѣкъ. Да, като те простратъ на земята въ нѣкой участъкъ и ти турятъ съ камшика 25, тогава казвашъ: моля ти се не дѣй! Защо се молишъ сега? Значи, съ камшика се молишъ, а безъ камшикъ не се молишъ. Азъ бихъ казалъ: удряй братко удряй, но ще знаешъ, че единъ день този камшикъ ще засегне и твоя грѣбъ. Ако ударятъ на мене единъ камшикъ, на тебе - два. Ако ударятъ на мене три, на тебе - шестъ. Ако ударятъ на мене сто, на тебе - 10,000. Такъвъ е великиятъ Божу законъ. Глупавиятъ нѣма право да бие. Само умниятъ има право да бие. Азъ наричамъ художникъ, скулпторъ или музикантъ, този човѣкъ, който като бие съ чука своята статуя, изкарва отъ нея нѣщо хубаво. Азъ наричамъ великъ поетъ този човѣкъ, който знае какво да пише и изкарва нѣщо хубаво. Ние не се нуждаемъ отъ глупави хора, които биятъ. Горко на онзи строй, въ който глупавитѣ хора биятъ!

“Отъ Египетъ позвахъ Сина си”. Той дойде отъ Еги-

петъ дѣто е завършилъ своето образование. И всички вие трѣбва да завършите своето образование, за да бждете мощни духове. Има нѣщо по-мощно въ свѣта, отколкото съвременното образование. Тѣзи сабли, които днесъ носятъ военнитѣ, едно врѣме ги носиха магитѣ. Тѣ сж магически прѣчици, емблеми. Магитѣ работеха съ живитѣ закони на природата. Но днесъ хората като изгубиха това изкуство, тѣ не знаятъ какво да правятъ даже и съ единъ ножъ. Сега всички мжже носятъ тояжки, но не знаятъ какво да правятъ съ тѣхъ. Едно врѣме Моисей като дигна своята тояжка, раздѣли морето на двѣ части, отвори пътъ да мине народа му по сухо. Той като дигна тояжката нагорѣ, произведе цѣла буря въ природата, но знаеше какъ и на кое врѣме да я дигне. Има врѣмена, когато човѣкъ само като дигне прѣста си, може да произведе цѣла катастрофа въ природата. Но благодарение, че не знаете кога е това врѣме. Нѣкой казва: ти знаешъ ли какво мога да направя? Ако такъвъ човѣкъ би знаелъ кога да дигне ржката си, би произвелъ цѣла катастрофа, но благодарение, че не знае врѣмето за това, той дига прѣждеврѣменно ржката си. Вие ще се научите да дигате тояжката си не само за катастрофи, но и за добрини. Само за това има врѣме. Соломонъ е казалъ: “Има опрѣдѣлено врѣме за всичко”. Затова трѣбва да отидете въ Египетъ да се учите на мждростъ и на знание, на този вътрѣшенъ моралъ, на този устой. Тогава само ще имате една нова вътрѣшна култура и нѣма да бждете малодушни.

И тѣй, ако сегашнитѣ възгледи, които имате за нѣщата сж искрени у васъ, задрѣжете ги; ако сж купешки, ако сж стари, набрали прахъ, утайки, освободете се отъ тѣхъ! Оставете въ васъ само онѣзи вътрѣшни заложи, които Богъ ви е далъ. Работете съ тѣхъ и за тѣхното разработване. Това е законъ на великата свобода, която сега иде въ свѣта. Тѣ сж души, които влизатъ въ другитѣ хора, разбиратъ ги, считатъ ги като души, които сжщо тѣй страдатъ. Тѣ считатъ, че и въ тѣхъ има нѣкакви хубави заложи, че и тия

хора могатъ да се обърнатъ къмъ Бога.

Та азъ желая днесъ да не ви пуцамъ празни. Всѣко празно гърне, всѣка празна стомна ще я напълня съ нѣщо. Всѣки отъ васъ трѣбва да занесе дома си поне по единъ килограмъ млѣко на главата си. Ами вий трѣбва да знаете, че сте хора! Отъ толкова хиляди години какво очаквате на земята? Ако разберете живота си криле ще ви израснатъ; ако не разберете живота си, главата ще ви побѣлѣе, гърбътъ ви ще се превие, краката ви ще отслабнатъ и единъ день всички ще свършитъ безславно и на гробътъ ви ще напишатъ: “Тукъ е гробътъ на забравения, на незнайния”. Въ врѣме на войната германцитъ направили единъ паметникъ на своитъ паднали войници въ Сърбия и написали върху него имената на всички. Писали: “Тукъ почиватъ германскитъ герои”. Идватъ слѣдъ това сърбитъ, заличаватъ туй, което германцитъ писали и отгоре написали: “Тукъ сж паднали незнайни герои”. Който не върва въ думитъ ми, ще има такъвъ паметникъ, на който ще бжде заличено името му. Да бжде човѣкъ безъ име, това е състояние на смъртъ. Да зовешъ човѣка по име, това значи този човѣкъ да има достоинство. Само умнитъ, само възлюбенитъ отъ Бога хора иматъ име. Казва се въ Писанието: “И ще имъ дамъ име и всѣки самъ ще го знае”.

“Изъ Египетъ позвахъ Сина си”. Азъ желая да ви повикамъ отъ Египетъ всички, да се върнете въ Ханаанската земя и да бждете носители на онова, което сте научили тамъ.

Бѣседа, държана отъ Учителътъ,
на 14 февруарий, 1926 г. въ гр. София.

Бждете съвършени!

“Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни”.

“Искайте, хлопайте и търсете!”

Ще ви изнеса двѣ положения на разбиране. Въ единъ стихъ отъ Евангелието се казва: “Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни!”

Второто положение се изразява въ другъ стихъ: Искайте, хлопайте и търсете!” Думата “съвършенство” прѣдставлява единъ незавършенъ актъ, т. е. актъ, който самъ по себе си не може да се завърши. Съвършенството, това е единъ вѣченъ идеалъ не само на хората, но и на всички разумни същества. Той прѣдставлява външната страна. Идеалитѣ сж необходими въ живота. Човѣкъ все-таки трѣбва да се стреми къмъ нѣщо, все трѣбва да има каква и да е идея. Отъ това гледище човѣкъ трѣбва да има една широка душа, т. е. той не трѣбва да бжде дребнавъ. Когато ние разискваме върху нѣкои обществени въпроси, или върху нѣкои домашни въпроси, или върху нѣкои духовни или морални въпроси, всѣкога има опасностъ да не се породѣ нѣкакво недоволство. Недоволството седи въ дребнавостта, или въ вътрѣшната критика, или въ критиката на другитѣ. Само критиката може да се прѣвърне въ едно вътрѣшно изправление на живота, което може да ни доведе до едно пълно съвършенство.

И тъй, ще имате прѣдъ видъ, че думата “съвършенство” означава единъ вътрѣшенъ послѣдователенъ процесъ. Човѣкъ може да бжде съвършенъ въ даденъ моментъ, но не може да бжде съвършенъ въ всички моменти. Той може да бжде съвършенъ въ своята специалностъ, а именно: той може да бжде съвършенъ като химикъ въ своята лаборатория; той може да бжде съвършенъ като богословъ, или като свещеникъ, или като проповѣдникъ; той може да бжде съвършенъ като музикантъ; той може да бжде съвършенъ като търговецъ и т. н. Нѣкоя жена може да бжде съвършена като дома-

кия въ дома си и т. н. Изобщо, човѣкъ може да бжде съвършенъ въ своята специалностъ, каквато и да е тя. Като говоримъ за съвършенство, ние не подразбираме това съвършенство, за което хората говорятъ. Хората говорятъ за едно съвършенство, което не разбиратъ. Казватъ за нѣкого: той е съвършенъ. Въ какво? - Въ обходата си, въ характера си. Отгдъ знаете това? Че вие сте видѣли много малко нѣщо отъ този човѣкъ; видѣли сте само, какъ се отнася външно, но вижте вътрѣ какъ е, какъ се отнася съ своитѣ слуги. Той е съвършенъ отвънъ, като дипломатъ, външно го виждате вие.

Та често въ този смисълъ и вие сте така съвършени. Има моменти, когато всѣки отъ васъ е съвършенъ - съвършенъ е само за мигъ, но не и за винаги. Вие не можете за винаги да запазите това съвършенство. Благодарете, че не можете да го запазите за винаги! Защо? Ако вие можете да запазите туй състояние за винаги, не зная какво би станало съ васъ. Да мислимъ човѣка за съвършенъ и да не може да покаже това съвършенство, това е едно вътрѣшно тежненіе на човѣшкия духъ. Подъ съвършенство азъ разбирамъ просторъ, широта най-голямата възможностъ, въ която човѣкъ може да се прояви. Азъ считамъ това за най-добрата страна на живота. И наистина, само съвършения човѣкъ може да прояви Любовьта; само съвършения човѣкъ може да прояви Мждростъта; само съвършения човѣкъ може да прояви Истината; само съвършения човѣкъ може да прояви Правдата; само съвършения човѣкъ може да прояви Добродетельта.

Разбирайте съвършения човѣкъ въ този смисълъ, въ който азъ го употребявамъ. Всички вие може да се проявите като съвършени, нищо не ви прѣчи. Никой отъ васъ не може да се оправдае, че има нѣщо въ живота което му пречи, което го спира. Какво ви спира? - Нищо. Че не можете да направите това или онова, туй е една фикция, това е едно самозаблужденіе. Ако азъ не мога да дигна 1,000 килограма на гърба си, това не показва моята слабостъ. Тѣзи 1,000 килограма азъ

мога да ги дигна, но какъ? - Въ продължение на извѣстно време. По този начинъ азъ ще мога да дигна не само 1,000 килограма но и 10,000 килограма, както и 100,000 килограма, па и милиони килограми. У човѣка обаче има едно щестлавие, и той казва: чакай да видя мога ли да дигна 1,000 килограма изведнѣжъ. И изведнѣжъ мога да ги дигна, но това е другъ въпросъ. Ако една мравя разглежда живота, тя ще го разглежда отъ своето становище. Нѣкой ме пита: можешъ ли да дигнешъ 1,000 килограма? Казвамъ: да, и 1,000 килограма, и 10 милиона килограма мога да дигна изведнѣжъ, но мравешки? Това вече е извъртване на въпроса, то е вече относителна сила.

Въ втория стихъ се казва: “Искайте!” Какъ трѣбва да се иска? Искането трѣбва да бжде разумно. Само разумниятъ човѣкъ може да иска; само разумниятъ човѣкъ може да хлопа; само разумниятъ човѣкъ може да търси. Това сж вътрѣшни положения на нѣщата, това сж мѣрки. Човѣкъ трѣбва да се установи, въ какво трѣбва да върва, къмъ какво трѣбва да се стрѣми, какъвъ трѣбва да бжде неговиятъ идеалъ. Той непрѣменно трѣбва да се установи. Само тогава външния му животъ може да стане красивъ. Сега нѣкой може да каже: хлопамъ, но не ми отварятъ. Казвамъ: така е, има условия въ живота, когато можешъ да хлопашъ и да не ти отворятъ, а има условия въ живота, когато при първото чукане ти отварятъ. Прѣдставете си, че азъ отивамъ на гости нѣкъдѣ, дѣто съмъ обѣщалъ да занеса една торба съ звонкови монети. Ще ми отворятъ ли тамъ? Да, тамъ всички ме чакатъ. При първото похлопване още, веднага ми отварятъ и казватъ: мой е! Но прѣдставете си, че азъ отивамъ съ единъ парабелъ нѣкъдѣ да оберa нѣкого. Какъ мислите, колко пжти трѣбва да хлопамъ, за да ми отворятъ? - Колкото и да тропамъ, доброволно нѣма да ми отворятъ. Следователно, ако вие искате невидимия свѣтъ да ви отвори, трѣбва да имате единъ вътрѣшенъ идеалъ. Идеитъ сж, които даватъ вътрѣшния смисълъ и красота на живота.

Нашитѣ шапки сж направени съобразно нашитѣ идеи. Нашитѣ кжщи сж направени съобразно нашитѣ идеи. Нашитѣ училища сж направени съобразно нашитѣ идеи. Стокитѣ въ търговията сж направени споредъ нашитѣ идеи. Нашитѣ учители, нашитѣ свещеници, всичко това е създадено съобразно нашитѣ идеали. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора казватъ, че съ идеали не се живѣе. Хлѣбътъ, който ядемъ сега, е създаденъ съобразно идеалитѣ, съ които живѣемъ. Онзи орачъ, който оре земята, сжщо така има извѣстни идеали. Даже и онази къртица, която рови земята има свои идеали. Онзи грънчаръ сжщо тѣй има извѣстни идеали. Казватъ: само ние хората имаме идеали. Не, всички живи сжщества си иматъ идеали, само че идеалитѣ имъ се различаватъ.

Сега ние се спираме при човѣшкитѣ идеали и казваме: нека се даде възможность да се проявятъ всички разумни човѣшки идеали, които могатъ да дадатъ почва и условия за човѣшкото съзнание да се просвѣти, за да се дойде до онѣзи истински идеали, които водятъ къмъ постигане на Божията Любовь. Щомъ се яви това съдържание въ хората, тогаватѣ ще иматъ единъ материялъ, отъ който ще се образуватъ разумнитѣ нишки, разумнитѣ врѣзки между тѣхъ. Не може да се образуватъ разумни вжтрѣшни врѣзки между хората, докато не се създаде единъ високъ идеалъ помежду имъ. Сегашнитѣ врѣзки между хората не почиватъ на много здрава основа. Слѣдователно, ние има да работимъ още много. Не само врѣзкитѣ ви съ другитѣ хора не сж здрави, но не сж здрави още врѣзкитѣ съ невидимия свѣтъ, пѣкъ и врѣзкитѣ съ самитѣ васъ не сж още здрави. Нѣкои ще кажатъ: здрави сж нашитѣ врѣзки, какъ не! Че вие още не сте се научили да пазите своя умъ. Вие още не сте се научили да пазите своето сърдце! Вие още не сте се научили да пазите своите дробове. Вие още не сте се научили да пазите своя стомахъ, своята храносмилателна система и т. н. Я вижте, какво означава това голѣмо количество лѣкари днесъ? Това показва, че съврѣменнитѣ хора сж изгубили своя идеалъ, тѣ сж влѣзли въ

курника на грубия материализъмъ. Тъй наричамъ азъ материализма днесъ.

И тъй, подъ думата “съвършенство” азъ разбирамъ съвсемъ друго нѣщо. Прѣдставете си, че вие четете една книга като Библията, въ която сж изложени всички правила, методи и начини за разумно живѣне въ всѣко отношение. Да допуснемъ, че сжществува такава книга, въ която сж изложени истинскитѣ методи за правилно живѣне. Всѣки отъ васъ ще може да намѣри цѣрь или правила за себе си въ тази книга. Такава книга дѣйствително сжществува въ свѣта, но дали вие я знаете, дали я признавате, това е единъ другъ въпросъ. Сжществува такава книга, въ която сж изложени всички основни, идейни правила, какъ трѣбва да живѣе човѣкъ, въ какво и да е отношение. Ти можешъ да четешъ тази съвършенна книга, която се състои отъ хиляди и милиони листи и не мисли, че като обърнешъ единъ листъ отъ тази книга, цѣлата си я прочелъ. Ти казвашъ: азъ чета тази книга. Казвамъ: много добрѣ, но това още не показва, че си я прочелъ цѣлата. Питамъ едного: на кой листъ четешъ? - На първия. Питамъ втори, на кой листъ четешъ? - На втория. Питамъ трети: на кой листъ четешъ? - На третия. Други питамъ: на кой листъ четете вие? Тѣ казватъ: на четвърти, на пети, на шести и т. н. Всички четатъ тази книга на съвършенството, но още не сж съвършени. Тази книга азъ наричамъ “книга на разумния животъ”. Щомъ я четешъ, значи ти съзнавашъ нѣщата. Имашъ ли извѣстни страдания това показва, че ти съзнавашъ своето несъвършенство и си недоволенъ отъ себе си. Всѣки човѣкъ има единъ идеалъ. Какъвъ е идеалътъ на търговеца? - Идеалътъ на търговеца е паритѣ и стоката. Какъвъ е идеалътъ на единъ адвокатъ? - Идеалътъ на единъ адвокатъ е да разбира законитѣ и правилата, да може да ги складира въ своя умъ, за което трѣбва да има отлична паметъ, а сжщеврѣменно и да има повече клиенти. Какъвъ е идеалътъ на единъ лѣкаръ? - Да има повече пациенти - колкото повече, толкова по-добрѣ. При това, той желае

да бжде такъвъ лѣкаръ, че дѣто влѣзе, да има една магическа прѣчица, съ силата на която да направи всичко изведнѣжъ и всички да казватъ за него: този лѣкаръ има изкуство! Като влѣзе, на всички да помага. Какъвъ е идеалътъ на една шивачка? Ние като отидемъ при една шивачка, не искаме тя да се изправя прѣдъ насъ и да ни се кланя, но искаме да ни скрои и ушие дрехата хубаво, а слѣдъ това може да прави поклони, колкото иска. Не ушие ли дрехата добрѣ, никакви поклони не помагатъ. Като отидемъ при единъ адвокатъ, какво искаме? Не искаме да ни прави поклони, но искаме нашето дѣло да спечели. Ако спечели, и ние, и той можемъ да правимъ колкото искаме поклони, но ако загубимъ дѣлото, ще махнемъ съ главата си и ще кажемъ: знаемъ ние този адвокатъ, не го искаме повече. Онзи философъ, който пише по нѣкакъвъ въпросъ, трѣбва да владѣе този материалъ, за да може да го изложи.

Та всички обикновени хора наричатъ великитѣ хора “чукари”, тѣй ги уподобаватъ. Тѣ казватъ, че всѣки великъ човѣкъ е единъ чукаръ или единъ планински връхъ, повече или по-малко високъ, който складира въ себе си всичката благодать. Между тия чукари има долини и полета. Нѣкои хора сега сж по тия чукари, по тия високи планински върхове, други оставатъ незабелѣзани, понеже се намиратъ по тия долини и полета. Питамъ: между тия чукари или между тия високи планински върхове и между тия долини и полета има ли нѣкакво съотношение? - Има разбира се. Прѣдставете си, че нашата земя бѣше навсѣкждѣ валчеста, никждѣ нѣмаше такива чукари и високи планински върхове, какво щѣше да бжде нейното положение? - Земята щѣше да бжде обиколена навсѣкждѣ съ вода. Обаче, онѣзи сжщества, които сж създали земята, както и Онзи, Който я създалъ, сж направили и високитѣ и низкитѣ мѣста по нея. Като казвамъ “Онѣзи, които сж я създали и “Онзи”, Който я създалъ, искамъ да употребя думитѣ “единство и множество”, като свойства на Бога. Това сж двѣ идеи, които азъ свързвамъ, защото споредъ мене един-

ство има само въ Бога, а множество има сжщо само въ Бога. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява въ множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление или връзка, която сжществува между него, то се проявява въ единството, за да покаже, че източникътъ на всички сжщества е единъ и сжщъ.

Защо хората сж слаби и умиратъ? Защото като се отдѣлятъ отъ единството, отъ Бога, отричатъ Го отъ себе си, а по тази начинъ се отричатъ отъ себе си. При това, като се отдѣлятъ отъ единството, отричатъ и множеството и казватъ: съ много не може да се живѣе. Тогава спорѣдъ тѣхъ излиза слѣдното: съ единъ не можешъ да живѣешъ, съ много сжщо не можешъ да живѣешъ, остава да живѣешъ само съ себе си. Щомъ дойдешъ до положението да живѣешъ само съ себе си, ти ще мязашъ на една мокра кокошка. Всѣки отъ васъ, който живѣе самъ и който отрича тия двѣ идеи, той ще мяза на омокрена кокошка - нищо повече. И тогава никакъвъ идеалъ не можете да постигнете, никаква наука, никакво щастие. Въ какво седи хубавото и красивото въ свѣта? То е единъ въпросъ, който тепърва се разработва. До сега, както и въ миналото, имаше много нѣща, които ви радваха, но сега, като минавате въ тази нова фаза на живота, какво може да ви радва? - Сега може да ви радва само единството. Подъ "единство" азъ разбирамъ да имашъ онзи вътрѣшенъ възвишенъ животъ, да имашъ съприкосновение съ едно разумно сжщество, на което основнитѣ качества да бждатъ Любовь, Мждростъ и Истина. При това, туй сжщество да бжде толкова разумно, че въ всѣки случай да ти бжде като другаръ, съ когото да можешъ да сподѣляшъ извѣстни идеи, извѣстни мисли.

Съвършенството, къмъ което се стрѣми всѣка душа, ученитѣ хора го намиратъ въ човѣшкия строежъ. Тѣ искатъ да докажатъ, че човѣкъ е създаденъ чудно, а религиознитѣ хора се спиратъ върху този въпросъ и често казватъ, че човѣкъ билъ чудно и страшно създание. Че е чудно създание,

тъй е, но че е страшно, съ това не съмъ съгласенъ. Онзи, който е превеждалъ думата “страхъ”, не я употребилъ сполучливо. Страхътъ се появилъ, когато енергията въ своитѣ проявления е била чрезмѣрно силна. Значи, страхътъ се е появилъ или вслѣдствие на голѣма сила, на чрезмѣрна енергия или вслѣдствие неизвѣстността на нѣщата. Азъ пъкъ бихъ казалъ, че човѣкъ е едно разумно и красиво създание. Всѣки съвършенъ човѣкъ трѣбва да знае, какъ е устроенъ неговиятъ мозъкъ, неговитѣ уши, неговитѣ очи и пр. Азъ не говоря за онѣзи външни уши, но той трѣбва да знае, какъ е устроенъ онзи вътрѣшенъ апаратъ на слушане, какъ е устроена говорителната система. Той трѣбва да проучи тази сложностъ на прояви. Сега ние минаваме покрай нѣщата, проучаваме ги, но все отвънъ, искаме по този начинъ да подобримъ положението на обществата, да подобримъ свѣта, но трѣбва да знаемъ, че свѣтътъ не може да се подобри отвънъ, а отвжтрѣ. Чудни сж съврѣменнитѣ хора, когато искатъ да подобрятъ нѣщата отвънъ, по единъ механически начинъ. Чудно е когато единъ механикъ иска да изобрѣти нѣщо изведнѣжъ. Той дълго врѣме мисли върху извѣстна идея, върху извѣстенъ принципъ, докато най-послѣ започватъ въ ума му да се търкалятъ онѣзи малки колелца, онѣзи части отъ машината онѣзи плоскости - цѣли образи рисува той въ ума си и едва слѣдъ 20 години изнася своята идея навънъ. Идея има въ този човѣкъ!

Сега и ние искаме да подобримъ свѣта. Този свѣтъ трѣбва да се подобри вжтрѣ въ насъ, въ всѣки едного поотдѣлно, всѣки за себе си да го пресъздаде. Или, казано на другъ езикъ, той трѣбва да копира нѣщата. Съвършениятъ свѣтъ създава нѣщата, а намъ прѣдстои да ги копираме. Онзи механикъ, който изобрѣтилъ нѣщо, не го е копиралъ извѣднѣжъ. Той мислилъ дълго врѣме, изучавалъ е, небесната механика и когато успѣлъ да копира въ ума си извѣстни идеи тази механика, когато най-послѣ ги оформилъ напълно въ себе си, тогава ги изнася на бѣлъ свѣтъ. Вие се лжете, ако мислите, че

този механикъ самъ е измислилъ тия нѣща. Питамъ ви: вашата механика отгдѣ е знаела всичко това, съ което днесъ разполага. Ами вие като не бѣхте на земята, съ каква механика се движеше земята? Вижте, колко умно сж устроени всички слънчеви системи, които сжществуватъ днесъ!

Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е отличенъ философъ. Оставете вашата философия! Преди да сжществуваше вашата философия, имаше друга една философия, която създаде всички слънчеви системи. Днесъ всички умни хора, които живѣятъ въ курницитѣ на грубия материализъмъ страдатъ, благодарение на този материализъмъ именно, понеже той съ своя моралъ отричаше единството. На него се дължатъ всички страдания на съврѣменното човѣчество, чрѣзъ които днесъ си изкупватъ грѣховетѣ. Като казвамъ, че въ свѣта има материалисти, този упрѣкъ хвърлямъ навсѣкждѣ, защото материалисти има и въ църквитѣ, и въ домоветѣ и между ученитъ, този грубъ материализъмъ сжествува навсѣкждѣ. Между свещеници, проповѣдници и богослови има материалисти; между майки и бащи има метериалисти; между учени и философи сжщо тѣй има голѣми материалисти. Азъ не визирамъ само извѣстенъ родъ хора, но казвамъ, че всѣки човѣкъ, у когото нѣма възвишенъ идеалъ, чрѣзъ който да разбира, какво нѣщо е единството, какво нѣщо е множеството, какво нѣщо е да обича своитѣ ближни, идеалътъ на такъв човѣкъ е подобенъ на този на материалиста.

Та ние сме дошли до едно положение, да искаме да живѣемъ на земята. И право е, идеалъ е това. Азъ уважавамъ всѣки човѣкъ, който иска да живѣе. Животътъ е най-хубавия стремежъ у човѣка и у всѣко живо сжщество. Да искамъ, да живѣя, това е съзнание. Слѣдъ като човѣкъ пожелае да живѣе, той ще дойде до редъ други идеи, които пѣкъ, ще го доведатъ до прекрасни, красиви положения въ живота. Тогава азъ казвамъ: какво трѣбва да направимъ, за да се живѣе разумно? За да живѣе човѣкъ разумно, трѣбва да знае какъ да черпи онѣзи богатства, които сжществуватъ въ природата. Той трѣбва

разумно да приеме своето богатство отгъто е опрѣдѣлено. Ето напрымѣръ българитѣ ходятъ сега да хлопатъ въ странство за пари. Тѣ нѣматъ пари и казватъ: между търговцитѣ е настанала голѣма криза. Искатъ да направятъ единъ заемъ отъвнѣ, но хората не имъ вѣрватъ, не имъ даватъ. Това сж финансови потѣнкости, които се спазватъ. Има нѣщо, поради което не имъ даватъ заемъ. Българитѣ отъ редъ години хлопатъ за пари. Добрѣ, щомъ ние искаме да живѣемъ, нека направимъ единъ заемъ отъ природата. Като говоря за природата, азъ подразбирамъ едно общество. Подъ думата “природа” въ моя умъ всѣкога възниква една особена идея. Природата прѣдставлява една съвокупность отъ всички разумни сжщества. Тѣ направляватъ цѣлия сегашенъ козмосъ. Това азъ наричамъ разумна природа. Дѣятелността на всички тия сжщества е така разпрѣдѣлена, че всѣко сжщество знае какъ да работи какво да работи и по кое врѣме да работи. Тѣзи съвършени сжщества по нѣкой пжтъ могатъ да направятъ нѣкои малки погрѣшки, които науката нарича изключения, а азъ наричамъ опущения. Тѣзи сжщества, макаръ и съвършенни, има какво да учатъ, а при това учение тѣ могатъ и да сгрѣшатъ нѣщо. Понеже и вие влизате въ тази жива природа, по нѣкой пжтъ тия съвършенни сжщества турятъ и насъ на работа, та като направитѣ нѣкоя погрѣшка, тя се отразява и върху тѣхната дѣйность, защото всички прѣдставляваме помежду си скачени сждове. Тѣзи сжщества сж толкова дѣятелни, че каквото и да стане, каквато и погрѣшка и да стане, въ края на краищата тѣ я изправятъ. Тѣ бързо изправятъ нѣщата съ единъ магически жестъ. Тѣзи погрѣшки идватъ по закона на свободата, понеже всички ние трѣбва да живѣемъ въ свободата. Знаете ли, какво нѣщо е да живѣемъ по закона на свободата? Да живѣешъ по закона на свободата, значи всѣки моментъ да знаешъ, какво трѣбва да правишъ. Да можешъ математически да разпрѣдѣлишъ, какви съответствуващи мѣрки да вземешъ за нѣщата. Представете си какви тънки умове се изискватъ за това! Представете

си, какви схващания иматъ тѣ за нѣщата!

Да се върнемъ къмъ въпроса, защото съ тази философия ние ще отидемъ толкова далечъ, ще се намѣримъ като пѣтелъ въ калчища, нѣма да можемъ да излѣземъ навънъ. Сега вие ще кажете: ние искаме реалното въ живота, хлѣбъ искаме! А колкото се отнася до това, че имало такива разумни същества, това ни най-малко не ни интересува. Да, ето, азъ ви казвамъ какъ трѣбва да се нахраните, азъ подлагамъ това учение на единъ свещенъ опитъ, който и вие трѣбва да направите. Това учение е единъ пжтъ, който азъ ви соча. Този пжтъ не е лъжливъ. Това учение не е една лъжлива философия, но тя е едно идейно учение безъ погрѣшки. Вие можете да направите опити и ще се увѣрите. Като казвамъ, че това учение е идейно, не мислете, че като направите първия опитъ и не сполучитѣ, сте се излѣгали и да кажете: той само така проповѣдва, излѣга ни той насъ. Не, приятели, ако единъ механикъ е училъ при нѣкой виденъ учитель цѣли 20 години и слѣдъ това нищо не може да направи, дѣ седи грѣшката? Дѣ е вината? - В него самия, той не е училъ, както трѣбва. Може да е нѣкой механикъ, може да е нѣкой пророкъ, но всички трѣбва да учатъ. И пророцитѣ сж учили, докато сж дошли до тѣзи знания. Често съврѣменнитѣ религиозни хора казватъ: Господъ взелъ единъ говедаръ и го направилъ пророкъ. Турцитѣ иматъ една поговорка за случая: “И да видишъ, и да чуешъ, пакъ не вървай!” Тѣй било, ще взематъ единъ човѣкъ отъ говедата и пророкъ ще го направятъ. Лесно става това? Allez-passez-хопъ! Не е така. Нѣщата въ свѣта ставатъ разумно, ние трѣбва да знаемъ законитѣ за това. Този пророкъ, прѣди да е станалъ тѣкѣвъ, той е билъ способенъ човѣкъ. Учители сж го взели отъ говедата, но цѣли 20 години най-малко той е училъ и слѣдъ това е станалъ пророкъ. Да станешъ пророкъ не е тѣй лесно. Това, че той билъ взетъ направо отъ своя занаятъ говедаръ, отъ едно най-долно положение то е само за насърчение. Какво лошо има въ това, че нѣкой билъ говедаръ? Нищо лошо нѣма. Този пророкъ по погрѣшка е отишълъ

при говедата, затова учители сж го извадили отъ това мѣсто, като му казватъ: не ти е мѣстото тукъ. Тѣй правятъ и съ диаманта. Изровятъ го изъ земята, шлифватъ го и го използватъ - цененъ е вече той. Опасността да бжде нѣкой говедаръ седи въ това, че говедата иматъ особено ниски вибрации, тѣхния животъ е на особенъ ключъ и съ това влияятъ на своя господарь. Въ тѣхния животъ има едно ужасно противоречие. И когато човѣкъ стане говедаръ, постепенно започва да се приспособява къмъ вибрациитѣ, къмъ вълнитѣ на своитѣ говеда и следъ 20 години той и говедата му започватъ да си мязатъ - този човѣкъ огрубѣва. Често той взима кривака си, че на едно отъ говедата счупва рогитѣ, на друго отъ говедата счупва рогитѣ, не иска да знае за нищо. И говедата му започватъ да постъпватъ като него: виждашъ едно животно ритнало друго, послѣ второ, трето и т. н. Не само това, но и лицето на нѣкой говедаръ, замязва на говедата, ако той ги обича. “Между каквито живѣешъ, такъвъ ставашъ” казва пословицата.

Та въ това отношение, като живѣете въ това общество, трѣбва да се стремите да възприемете отъ него всичко онова, което е възвишено и благородно и да го прилагате. А всичко онова отъ обществото, което е врѣдно за врѣмето, туряйте настрана! Пазете се за самитѣ васъ! Азъ наричамъ тия послѣднитѣ нѣща “неприложими”. Тѣ сж остатъци, тѣ сж единъ атавизъмъ, опити на човѣшката мъдростъ. Такива нѣща има и въ науката, има и въ религията, има и въ обществения и въ домашния животъ. Затова ще се повърнемъ къмъ онова положение на нѣщата, което е вложено въ васъ. Всѣки трѣбва да знае, че начинитѣ и методитѣ за приложение се намиратъ въ самия него, а само за онѣзи сѣмена, които се намиратъ вложени въ вашата душа, или въ вашия организъмъ, се изискватъ външни условия които да спомагатъ за тѣхното израстване. Запримѣрь, вие слушате нѣкой виденъ музикантъ, но трѣбва да знаете, че не е учителътъ му, който го е направилъ музикантъ. Той е музикантъ благодарение на

онѣзи дарби, които сж вложени въ него. Учителътъ само помага. Всѣки човѣкъ, който е музикантъ, челото му го издава за такъвъ. Стѣпенъта на развитието на неговитѣ музикални органи показва до колко той е музикантъ, до колко той може да твори или не, до колко той е единъ обикновенъ или единъ великъ музикантъ. Това се опрѣдѣля отъ широчината на челото му, или отъ издаденостъта на музикалния му органъ, или пъкъ отъ нишките и дължината на слуховитѣ нерви. И редъ още сжчетания опрѣдѣлятъ по-нататъкъ неговата творческа способностъ и сила като музикантъ. Другадѣ виждаме нѣкои хора, които искатъ да иматъ нѣжна, деликатна обхода къмъ другитѣ. Това е отлично чувство, но у всички хора не е еднакво развито.

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ хората въ това отношение на четири категории: 1) Хора, на които животътъ се движи въ кржгъ - кржгообразни типове; 2) Хора, на които животътъ се движи въ спирала - спиралообразни типове; 3) Хора, на които животътъ е радиаленъ, тъй както радиуситѣ въ една окръжностъ; и най-послѣ четвъртата категория хора, на които животътъ се движи по счупени линии. Азъ имамъ съвсѣмъ друго понятие отъ вашето за счупената и за кривата линия. Когато казвамъ, че нѣкой човѣкъ се движи по крива линия, азъ подразбирамъ, че той при извѣстни условия трѣбва да се огжне, тъй както земята нѣкъдѣ се огжва, а на нѣкои мѣста е изпъкнала. Ако си единъ връхъ ти ще се огънешъ при извѣстни условия и ще станешъ малко валчестъ. Въ растенията има такова огжване. Нѣкъдѣ пъкъ трѣбва да се прѣчупишъ. Да се огънешъ, азъ разбирамъ да бждешъ перпендикуляренъ на своето движение, да измѣнишъ първата си посока. И наистина, ако не можешъ да постигнешъ извѣстни идеи по единъ начинъ, ще вземешъ точно перпендикулярното движение на първото, т. е. ще вземешъ точно противоположното движение на първото, ще се движишъ по обратна посока на тази, по която си вървѣлъ. И тогава казвамъ, мъжътъ трѣбва да се прѣчупватъ, а женитѣ трѣбва да се огжватъ.

Господаритѣ трѣбва да се прѣчупватѣ, а слугитѣ трѣбва да се прѣгъватѣ. Ученитѣ и духовнитѣ хора трѣбва да вървятѣ по спирална линия и да се проявяватѣ радиоактивни, т. е. тѣ трѣбва да иматѣ свѣтлина.

Сега, това изяснение е мжчно за разбиране. Това сж форми, това сж външни линии. Да се свърже една крива линия съ единъ вътрѣшенъ, душевенъ актъ, това не е лесно за разбиране. Когато човѣкъ огрубѣва, лицето му става продълговато, тия криви линии се изгубватѣ и се образуватѣ прави, счупени линии. Тогава той е като една динамическа машина, или като една бомба, готова да се прѣсне. Като седне на нѣкой столъ, постоянно се движи на него, върти се, нѣма никакво търпѣние. Постоянно бърза, ужъ нѣкаква бърза идея има, като нѣкой американецъ. Не че има нѣкаква идея, но тѣй, бърза човѣкътъ, нѣма търпѣние. Такъвъ човѣкъ трѣбва да използва тия сили. Той прѣзъ дѣто мине, отваря си пжтъ. Ако си вземе билетъ, или ако отиде въ нѣкоя бакалница за захаръ, ще прѣреди всички и прѣвъ ще излѣзе. Дѣто и да отиде той, било като адвокатъ, или като свещеникъ, навсѣкъде ще прояви своето естество. Казватъ за него: много грубъ човѣкъ е този. Не, не е грубъ, такова му е естеството. Той казва: азъ нѣмамъ врѣме да чакамъ. Изобщо, въ това отношение, англичанитѣ казватъ за такива хора, че сж марсиянци, обичатъ да воюватъ. Тия хора искатъ да се проявятъ. Не е лошо това, но трѣбва да се знае, че въ природата не сжествува само единъ начинъ за проявление. При мекитѣ характери, туй, което обединява, което примирява, което дава вътрѣшенъ смисълъ е изразено въ кривитѣ линии. Тия криви линии прѣдставятъ извѣстна красота на човѣшкото лице. Такива лица сж приятни за гледане, създаватъ извѣстно вдъхновение. Въ устата имъ, въ брадата имъ има нѣщо приятно; челото, лицето имъ има приятно строение, на лицето имъ играе приятна усмивка.

Нѣма да се спирамъ на тия потѣнкости, но искамъ да ви обърна внимание на това, че има извѣстни математически

линии, които сж разумни линии. Върху лицето на човѣка тѣ прѣдставляватъ писмо. Напримѣръ, честността у човѣка, не тази обикновена честностъ, но онази по-висша честностъ, се изразява на челото му. Честниятъ човѣкъ ти не можешъ да накарашъ да си вземе думата назадъ. Каквото обѣщание даде, ще го изпълни. Българинътъ, и той горкиятъ обича да бжде точенъ, но неговиятъ часовникъ е другояче направенъ. Той като обѣщае да отиде нѣкъдѣ, поне половинъ часъ ще закъснѣе. И като пристигне, ще почне да се извинява, ще каже: ще ме извините, че закъснѣхъ, гости имахъ. Това, че ималъ гости не е извинение. Той трѣбва да имъ каже добръ дошли, да имъ се извини и да си излѣзе, да остане точенъ на думата си. Англичанинътъ като обѣщае да направи нѣщо, и гости да му дойдатъ, той се извинява, като имъ казва: Господа, ще ме извините, въ толкова часа имамъ обещание да се срѣщна съ едно лице, затова ще излѣза. У насъ, обаче, ако речешъ да се извинишъ на гоститѣ, тѣ ще кажатъ: нѣма нищо, постойте малко тукъ, онзи нека да ви почака. И българинътъ ужъ по часовникъ се води, но всѣкога закъснѣва, а послѣ се извинява. Разумнитѣ същества, живата природа изобщо е много точна въ своитѣ дѣйствиа. Разумнитѣ същества абсолютно не се извиняватъ. Тѣ казватъ: всѣки трѣбва да бжде точно на врѣме, нищо повече - нито по-късно, нито по-рано. Природата казва: ние не приемаме хора, които не чакатъ при вратата; ние не приемаме и хора, които закъснѣватъ. Онѣзи, които не чакатъ, толкова по-зле за тѣхъ. Колкото по-рано отивашъ, толкова по-добъръ, а колкото по-късно, толкова по-зле за тебе.

Ние, съврѣменнитѣ хора, сме отъ тѣзи, които постоянно отлагатъ. И англичанитѣ отлагатъ. Казвамъ: българитѣ правятъ една погрѣшка външно, а англичанитѣ - вътрѣшно. Ще ви кажа дѣ я правятъ. Да допуснемъ, че съмъ далъ обѣщание да направя нѣкому едно добро, но не го направя на врѣме. Невидимиятъ свѣтъ вече счита, че не съмъ устоялъ на думата си. Мислите ли, че Англия, Германия, които можа-

ха да направятъ нѣкои нѣща въ врѣме на войната, да се избѣгнатъ тия кръвопролития, и не ги направиха, не сж отговорни? - Отговорни сж. Разумнитѣ сжщества ги държатъ отговорни за това нѣщо. Ако направятъ това, което сж обѣщали, добрѣ; ако не го направятъ за тѣхъ е лошото. Тѣзи свещеници, служители на Бога, както и папата въ Римъ, можеха да направятъ много нѣща за избѣгване на войната, но тѣ си казаха: е, за благо на църквата. Да, иматъ си тѣ своитѣ съображения, но казвамъ: благо на църквата седи по-долу отъ благо на Царството Божие. Азъ уважавамъ благо на всѣки, но трѣбва да знаете, че има единъ повъзвишенъ идеалъ, той е благо на Царството Божие, и отъ това благо зависи щастieto на всѣки народъ. Върви ли се по този идеалъ, ще бжде добрѣ и за всѣки единъ народъ: и за англичанитѣ, и за германцитѣ, и за американцитѣ. Това е една идея, която трѣбва да се вложи въ умовете на всички вѣрующа хора. Честниятъ човѣкъ носи своя образъ. Питатъ нѣкого: Честенъ ли си? Той казва: вижте ми главата, вижте ми ржцѣтъ, вие ще му кажете: нека видимъ, какво пишатъ вестницитѣ за тебе! Не, има учени хора, херомантици, които четатъ по ржцѣтъ. Има учени хора, физиогномисти, които четатъ по лицето. Има учени хора, астролози, които четатъ по звѣздитѣ. Казватъ нѣкому: ама ти се криешъ. Не, нѣма нищо въ свѣта скрито - покрито. Скрито - покрито има само за глупавитѣ хора, за умнитѣ хора нѣма нищо скрито - покрито. Въ тази свещена книга всичко е открито. Въ човѣшкото лице има написани квадрати и редъ други нѣща, които обикновенитѣ физиогномисти не виждатъ. По лицето на човѣка има пори, извѣстни линии, извѣстна квадратура и всичко това си има смисълъ. У нѣкои хора ржцѣтъ сж устроени по единъ начинъ, у други по другъ начинъ. Защо сж така устроени? - Съответствие има между всички линии, които опрѣдѣлятъ характера на човѣка. Каквато е ржката, такъвъ е и стомахътъ. Каквато е ржката, такива сж и дробовѣтъ, такива сж ушитѣ и т. н. Всѣкога между частитѣ на тѣлото

има извѣстно съотвѣтствие, което отговаря на извѣстни качества въ човѣка. Ако човѣкъ е разуменъ, досѣтливъ, на това отговарятъ и устройството на частитѣ на тѣлото му. Ако той е художникъ, музикантъ или поетъ, или общественикъ, въ всички части на тѣлото му има съотвѣтствие.

Всѣки човѣкъ има особено устроенъ лобъ. Всѣки човѣкъ има особено лице. Всички хора се различаватъ по своята проява и всѣки човѣкъ като влѣзе въ едно религиозно общество, започва да мисли: какъ да прояви Христовото учение какъ да го приложимъ? Какъ да приложимъ Христовото учение, че да подобримъ обществото, да подобримъ живота си? Христосъ на врѣмето си не е далъ всички обяснения за живота. Нѣкои мислятъ, че Христосъ е разрѣшилъ всички въпроси. Не е така. Нѣкои отъ пророцитѣ сж казали много нѣща. Христосъ сжщо, но има нѣща, които не сж казали. Върно е, че пророцитѣ сж казали много работи, но за въ бждаще има да се кажатъ още хиляди нѣща. - Всичко не е казано. Казватъ: какъ да не е казано? Какъ, нима свещената книга не съдържа всичко? - Не е напечатано всичко въ тази книга. Азъ често правя възражение на правовѣрнитѣ, които казватъ, че Христосъ е казалъ всичко. Питамъ: имате ли всички рѣчи на Христа? - Нѣмаме ги. Имате ли всичко, което сж казали пророцитѣ? - Нѣмаме. Имате ли всичко това, което много умни, учени хора сж казали? Дѣ сж тия хиляди нѣща? - Пазятъ се тѣ въ хранилището на тази велика книга на живота. Нѣма умни нѣща казани въ свѣта, които да не сж запазени. Има опрѣдѣлени хора, писари, които каквото чуятъ, дори и отъ васъ казано, стига да имъ харесва, веднага го отбелзватъ, както правятъ и тукъ моитѣ стенографи, и единъ день ще ти кажатъ: прѣди толкова и толкова години ти направи това, казва това и т. н. Тѣй щото, ако влѣзете въ една велика библиотека на живота ще видите редъ ваши сжществування отъ миналото, ще видите, какъ сте живѣли, какъ сте дѣйствиували. Веднага цѣлиятъ ви сегашенъ животъ ще стане ясенъ. Вие не вървате въ това, но то ще дойде.

Единъ денъ вие ще влѣзете въ тази велика библиотека, но само отъ едно нѣщо ще ви прѣдпазя: глѣдайтѣ кандилницитѣ ви и масленицитѣ ви да бждатъ пълни съ масло, защото е казано: комуто масленицата не е пълна, т. е. комуто главата не е пълна съ знания, нѣма да бжде приетъ въ Царството Божие. Азъ не считамъ знание това да бждешъ натоварена камила. Това не е знание. Азъ наричамъ знание, да знаешъ дѣ има заровено богатство въ земята и да се ползувашъ отъ него всѣки моментъ, но разумно. Има хора въ свѣта, които знаятъ дѣ има заровено богатство, но тѣ сж много честни. Такъвъ човѣкъ си има една магическа прѣчица, направена отъ мѣдъ. Той я вземе въ ржката си, държи я на това мѣсто, дѣто предполага да има пари и наистина тази прѣчица започва да се извиа къмъ тази страна дѣто сж паритѣ. Той познава на каква дълбочина въ земята е златото и незабѣлѣзанъ отъ никого той разравя земята, взима си злато колкото му е нужно и пакъ заравя откритото мѣсто. Вие ще кажете, че азъ ви залъгамъ. Това не е залъгалки, това е фактъ. Ето и ученитѣ хора започнаха съ тѣзи магически тояжки да намиратъ, дѣ има златни жили въ земята.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да има такава магическа тояжка! Неговиятъ умъ трѣбва да бжде пълненъ съ това Божествено знание. И когато една свѣтла идея се лансира отъ нѣкъдѣ, възприемете я отдѣто и да е тя, приемете я на радо сърдце. Не чакайте да добиете нѣщо голѣмо, пари, или каквото и да е друго; не гледайте материалистически на нѣщата; радвайте се за вашите знания! Нѣкоя сутринъ като погледна къмъ слънцето, което изгрѣва азъ изпитвамъ голѣма радостъ. Знаете ли какво богатство се крие въ това слънце? Може би първитѣ лъчи на това слънце да ви потикнатъ къмъ единъ възвишенъ животъ и като се върнете дома си, може би вашия животъ ще се подобри.

Казва се въ Писанието: “Бждете съвършени!” Ако вие бѣхте турили тази идея въ ума си, като ставате всѣка сутринъ да казвате: азъ ще бжда съвършенъ, това е идеалътъ

на моя животъ! - Вие наистина ще успѣете въ това. Ама може да ти каже нѣкой: ти си нервень човѣкъ, ти не живѣешъ добръ съ жена си. Ти си кажи въ ума: нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Ама ти не си изплатилъ още дълговетъ си, знаешъ ли какво мнѣние иматъ хората за тебе? Ти ще си кажешъ: нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Ама ти не си добъръ музикантъ. - Нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Ама ти не знаешъ нищо, ти си простъ. - Нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Който повтаря често тия думи въ себе си, тѣ сж една велика сила, която повдига. "Ще бждете съвършени", казва писанието "както е съвършенъ и Отецъ Вашъ небесенъ". Кой е съвършенъ? Господъ до сега обезсърдчилъ ли се е отъ земята? Не, Той не се е обезсърдчилъ отъ нищо. Изпраща ни свѣтлината, изпраща ни звѣздитъ, изпраща ни слънцето, приготвява храна за всинца ни. Човѣкъ трѣбва да иска, но да иска разумно. Когато искаме разумно, всѣки е готовъ да ни го даде, да ни послужи. Разумниятъ човѣкъ е и способенъ човѣкъ. Когато нѣкой учителъ по музика види онзи ученикъ, когото природата е одарила, който е работилъ въ миналото, той веднага познава, че може да свири. И ако този учителъ има двѣ цигулки, и ученика му поиска едната, той веднага му я дава. Защо? Защото неговото искане е разумно. Ако ученикътъ знае да рисува и учителятъ му разполага съ четки, съ бои, съ масла и съ редъ други принадлежности, и ученикътъ поиска нѣщо отъ учителя си, той веднага му казва: Вземи! Защо? Защото неговото искане е разумно. На разумното, на красивото, на хубавото ние сме готови всѣкога да услужимъ. Мога да ви приведа редъ такива примѣри, дѣто хора съ най-замворени сърдца, при едно разумно искане, сж въ състояние да отворятъ сърдцата си и да направятъ хиляди жертви. Така се отварятъ човѣшкитъ сърдца.

Та вие ще турите въ себе си мисълта азъ ще бжда съвършенъ! Това е необходимо за насъ, понеже въ живота, въ който живѣете, ще се явятъ хиляди обезсърчения. Най-първо ще започнете да изучавате вашитъ дѣца. Не си правете

илюзии за вашият дѣца. Не имъ туряйте дарби, каквито тѣ нѣматъ. Не очаквайте да се проявятъ другояче, освенъ каквито сж. Вашиятъ дѣца за сега ще проявяватъ точно такъвъ животъ, какъвто имъ е даденъ. И вие самитъ не можете да проявите другъ животъ, освѣнъ този, който ви е даденъ. За въ бждеще вашиятъ дѣца ще бждатъ други сжщо тѣй и вие ще можете да проявите други качества. За сега вашиятъ животъ е само единъ листъ отъ тази съвършена книга. Ще го прочетете и ще проявите това, което е написано въ него. За въ бждаще ще бждете другъ нѣкой листъ. Слѣдователно, вие ще изучавате себе си, ще изучавате и живота на вашиятъ ближни. И съ който човѣкъ влѣзете въ съприкосновение, ще постигнете споредъ учението на съвършенството. Изисква се отъ васъ, като срещнете единъ разуменъ човѣкъ на пжтя си, да обърнешъ сърцето си къмъ него и да си кажешъ: благодаря, че срещнахъ този разуменъ човѣкъ. Като срещна на пжтя си този човѣкъ, азъ го познавамъ, безъ да му кажа нито една дума. Послѣ, като срещна едно плачещо сжщество, казвамъ: азъ съмъ съ тебе. Взимамъ половината отъ неговитъ скѣрби и си заминавамъ. Това сжщество се зарадва и казва: срещнахъ единъ разуменъ човѣкъ, който има сжщитъ схващания за живота, каквито и азъ имамъ. Това е Любовта. Любовта не борава съ много думи. Това сжщество плаче тамъ. Азъ, безъ да искамъ, изпитвамъ съжаление къмъ него. Това е едно проявление на Любовта. Това, че съмъ срещналъ този човѣкъ, е една привилегия за менъ. Безъ да искамъ, безъ да правя нѣкакво усилие, моето сърдце се разговаря и тази душа чувствува Любовта.

Та казвамъ: вие имате поне единъ случай въ живота си да проявите вашето съвършенство. Съвършениятъ човѣкъ помага на другитъ. Вие казвате: азъ не мога да помагамъ, азъ не съмъ съвършенъ. Това е самоизмама. Когато нѣкой казва, че не е съвършенъ, питамъ: постигвашъ ли съобразно Волята Божия? Несъвършенъ си ако не постигвашъ съобразно Волята Божия. Съвършенъ си ако постигвашъ съ-

образно Волята Божия. Писанието казва: “Бждете съвършени!” Тамъ не се казва че ти си съвършенъ. То не е едно съвършено дѣйствие, а продължава и за въ бждеще. Ти само започни сега! Ама азъ не съмъ съвършенъ. Вложишъ ли тази мисль въ себе си, ти ще спрешъ правия развой на твоеото сърдце, на твоя умъ и на твоята воля и въ тебе ще се зароди едно объркано състояние: ще усѣтишъ главоболие, ревматизъмъ, бодержъ въ стомаха си и т. н. Слѣдъ такова едно отказване ще се явятъ при тебе на консултъ 10 души лѣкари.

Всички съврѣменни хора страдатъ отъ отричане на идейния животъ въ себе си. Навсѣкждѣ казватъ: пари трѣбватъ! Хубаво, не съмъ противъ паритѣ, но паритѣ, това сж една идея, която е израстнала въ човѣка и съответствува на онзи трудъ който е излѣзалъ отъ насъ. Ние, хората, седимъ задъ паритѣ. Паритѣ иматъ стойностъ за насъ, понеже ние ги проектираме. Ако хората не даватъ цѣна на златото, и тѣ нѣма да бждатъ цѣнни. Слѣдователно, паритѣ, това сме ние; обществениятъ животъ, това сме ние; религията, науката, това сме ние. Казватъ: ти вървашъ ли въ тази религия? - Религията не сжествува извънъ човѣка. Науката не сжествува извънъ човѣка. Любовта не сжествува извънъ човѣка. Мждростта не сжествува извънъ човѣка. Истината не сжествува извънъ човѣка. Всички тия нѣща сжществуватъ само у човѣка. Има нѣкоу нѣща материални отвънъ, които сж емблеми.

Нѣкой казва: азъ вървамъ въ еди-коя си религия, вървамъ въ Христа. Христосъ и нѣговото учение сж едно и сжщо нѣщо. Въ мъртвия свѣтъ не сжествува Христово учение. Въ живия, въ разумния свѣтъ подъ “Христа” ние разбираме Божественото, неизмѣнното, идеалното, което означава единство и множество, което и въ своето единство е едно, и въ своето множество е едно - нѣма различие въ него. Ако едно отъ тия възвишени сжщества би слѣзло на земята, то ще слѣзе като единъ слуга, ще свърши работата си, ще се прояви и ще си замине. Голѣмо смирение има у тѣзи сжще-

ства! Ако го пратятъ за изпитъ въ вашия домъ, за една седмица само, то ще слѣзе, ще ви стане слуга, ще прояви смирение, ще ви остави своята веселостъ и слѣдъ седмица ще изчезне, като казва: азъ имамъ работа, трѣбва да замина. Въ неговия умъ има благородство! Като влѣзе въ вашия домъ, ще ви остави миръ и радостъ. Всички ще кажатъ: много добъръ е този слуга, дано остане за по-дълго врѣме да ни пошета.

Ние, съврѣменнитѣ хора, които имаме аристократически, или обществени, или религиозни, или научни, или философски идеи, като вървимъ по пътя, много хубаво се прѣдставяме. Азъ бихъ желалъ да се прѣдставятъ хората така, но и всѣка една работа трѣбва да се извърши присърдце. Казватъ хората за менъ: той тамъ омагьосва тия хора, омотава ги. Не, азъ казвамъ на хората: бждете съвършени! Омотавамъ хората въ Истината, а ги размотавамъ отъ лжжата. Омотавамъ хората въ Любовта, а ги размотавамъ отъ умразата. Омотавамъ хората въ Мъдростта, а ги размотавамъ отъ тѣхната глупостъ и безумие. Туй върша азъ, но да ми кажатъ, че омотавамъ хората, въ лжжа, въ безумие, въ глупости, не приемамъ. Азъ не съмъ отъ тѣзи, на които могатъ да внушатъ това. Азъ зная Истината. И всѣки отъ васъ трѣбва да бжде честенъ въ себе си. Това е човѣщина. Честенъ трѣбва да бжде човѣкъ.

Има единъ идеалъ за мене: Господъ живѣе въ менъ, и азъ живѣя въ Него. Като срещна хората, азъ ги държа въ сърдцето си, и азъ живѣя въ тѣхъ. Искамъ да бждатъ и тѣ така, както и азъ. Не е въпросътъ до стойка до облекло, но до вътрѣшно разположение. Искамъ хората да бждатъ разумни, щастливи, да иматъ всички блага сегашни и бждещи които и азъ имамъ, да иматъ всички възможности, които Богъ ми е далъ, да иматъ културата не на хората, но на ония възвишени същества, защото само по този начинъ ще можемъ да минемъ въ тази земя, къмъ която се стремимъ.

Та казвамъ на всѣки отъ васъ: нѣма вече скрито-покрито! Всѣки отъ васъ носи своето свидѣтелство. И за въ

бждаще, като дойде у дома ти единъ слуга, той нѣма да носи своето прѣпорѣчително писмо, но ще носи своето свидѣтелство и ще каже: ето чети сега по моето лице! И ти ще четешъ по лицето му, по очитѣ му, по вѣждитѣ му, по ржцѣтѣ му, и най-послѣ ще кажешъ: доволенъ съмъ отъ тебе. Прѣпорѣчката, която ми прѣдставяшъ е добра, ти можешъ да останешъ при менъ ето ти службата. Това е единъ начинъ, по който се съкращава врѣмето. Тогава и той ще каже: чакай, господарю, сега, да видя, дали азъ ще мога да живѣя съ тебе. Ако и той намѣри, че господарьтъ е такъвъ, какъвто трѣбва, ще каже: много благодаря, че намѣрихъ такъвъ господарь.

Казвамъ: ние трѣбва да бждемъ доблестни да си изповѣдаваме единъ на другъ погрѣшкитѣ, т. е. не да ги изповѣдаваме, а да ги признаваме. Ще ви приведа единъ примѣръ за дѣдо Тричко и за слугата му Маринъ. Ще ме извините, ако има нѣкой между васъ на име Тричко или Маринъ. Цѣли 20 години прѣкаралъ Маринъ при дѣдо Тричко, но дѣдото билъ много скържавъ, та постоянно използувалъ Марина. Най-после Маринъ започва да краде. Дѣдо Тричко билъ земледѣлецъ и затова Маринъ днесъ взима една крина жито отъ него, утрѣ друга и по този начинъ незабѣлзано си пооткрадвалъ по нѣщо. И дѣдо Тричко обиралъ Марина, като го използувалъ, но и Маринъ го обиралъ. Обаче единъ денъ Маринъ си купилъ едно Евангелие и започва да чете. Тѣй както челъ, казва си най-послѣ: лошо направихъ азъ, тѣй не се живѣе. Единъ денъ той отива при дѣдо Тричко и му казва: “Слушай, дѣдо Тричко, много зле постѣпихъ азъ по отношение на тебе. Не трѣбваше така да направя. Азъ отъ извѣстно врѣме взехъ да те обирамъ: днес си пооткрадна жито отъ хамбара ти, утрѣ друго нѣщо, но така не се живѣе. Това не е животъ. Азъ тръгнахъ вече въ новъ пжтъ, не искамъ да живѣя по старому!” Дѣдо Тричко му казва: “Е, синко, и ти не направи добръ, но и азъ знаешъ ли колко те изядохъ? Я вземи да прочетешъ, колко врѣме си служилъ, колко ти се пада и колко си получилъ”. Изважда кесията си и му заплаща всичко, като му казва: “За въ

бждаще ще ми станешъ синъ, ще бждешъ мой храненикъ”.

Такъвъ дѣдо Тричко и такъвъ Маринъ трѣбватъ на свѣта. Това сж идеали. Азъ бихъ желалъ за въ бждаще изъ България да има такива дѣдо Тричковици и Мариновци.

Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ
на 21 февруари, 1926 г. въ гр. София.

Приехъ отъ Отца си.

“Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си”.

Ще ви прочета 5-та глава отъ Посланието къмъ Римлянитѣ. Тя е една схоластическа глава, мжчна за разбиране. За нея се изисква повече мислене.

“И тъй, оправдани чрѣзъ вѣра, имаме миръ съ Бога чрѣзъ Господа нашего Иисуса Христа”. (- 1 ст.) - Туй е встъплението на апостолъ Павла. Той започва така, както когато нѣкой влѣзе въ нѣкой домъ и каже “добъръ день”.

“Защото когато ние бѣхме грѣшници, Христосъ умрѣ за насъ”. (- 8 ст.) - Нѣкои отъ васъ може да се запитатъ: защо трѣбва да умираме за другитѣ. Азъ ви запитвамъ споредъ моята философия: защо трѣбва да умрѣ нѣкоя кокошка или нѣкое агънце заради васъ? Вие сами ще си направите заключението.

“Защото се оправдахме чрѣзъ кръвта Му”. (- 9 ст.) - Онѣзи, които не разбиратъ този езикъ, ще се спратъ върху този стихъ и ще го взематъ въ букваленъ смисълъ. Подъ “кръвъ” всѣкога се разбира Словото, не онова студено слово, но чистото Слово, което изтича отъ човѣшката душа. Подъ думата “душа” ние взимаме онзи безсмъртенъ принципъ въ човѣка, който едноврѣменно е въплътенъ и въ самата природа на човѣка. Всѣки човѣкъ има такава душа. Вие можете хиляди пжти да я отказвате, вие може хиляди пжти да умираете, но тя не умира. Вие може да страдате, но тя не се плаши отъ страдания.

“Грѣхъ, обаче, не се счита, когато нѣма законъ”. (- 13 ст.) Значи и прѣди да е имало законъ, хората сж съгрѣшавали, но тѣ не сж признавали грѣха, защото законъ не е имало. Отъ когато е дошълъ законътъ смуцава хората.

“Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си”. Азъ наричамъ тази заповѣдь “заповѣдь на единството, заповѣдь на съединителното звено въ разумния животъ”. Когато ние говоримъ

за заповѣди въ живота, ние включваме съзнанието, въ какъвто ограниченъ размѣръ и да е. Всички живи същества, каквито и да сж по форма, все иматъ нѣкакви разбирания за специфичния животъ, който тѣ живѣятъ. До скоро врѣме науката отказваше съзнанието на низшиятъ същества. Тя казва, че тия същества се ръководятъ въ живота си само отъ инстинкти. Споредъ науката инстинктътъ въ свѣта е нѣщо механическо. Обаче не е така. Ние виждаме, че тия малки животинки промислятъ за себе си тѣй разумно, както и самия човѣкъ. Разбира се, тѣхната разумностъ не е такава, каквато на човѣка.

Христосъ казва: “Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си”. Тази заповѣдь се отнася до единството обаче въ свѣта има единъ законъ на раздробление, отъ който е произлѣзълъ грѣха. Върху този законъ апостолъ Павелъ прави своитѣ философски разсуждения. Кое докара грѣха въ свѣта? - Разклонението, раздроблението, различието въ формитѣ, различието въ половетѣ, различието въ желанието на хората, различието въ мислитѣ и чувствата на хората. Всички стълкновения на тия сили докараха грѣха въ свѣта - нищо повече. Тѣй щото, когато нѣкои питатъ, какъ е влѣзълъ грѣха въ свѣта, казвамъ: насадете една градина и ще видитѣ, какъ е влѣзълъ грѣха въ свѣта. Онѣзи дѣца, които минаватъ за много почтѣни, щомъ минатъ покрай една градина насадена съ хубави плодове, винаги ще се изкусятъ. Нѣкое отъ тѣхъ като мине покрай плодетѣ, ще се поспре. Другото пожелае да си откъсне; третото ще влѣзе въ градината и ще си откъсне, а градинарътъ ще си каже: “Какво става? Кой научи тия дѣца да крадатъ?” Той ги нарича крадци, но това е неговото специфично разбирание за кражбата. Добръ, кое е по-хубаво сега: да има плодни дървета и да ставатъ кражби, или да нѣма плодни дървета и да не ставатъ никакви кражби? Да има животъ, но да има и смъртъ, или да нѣма животъ и да нѣма смъртъ?

Вие казвате: ще се живѣе и ще се умре. Не, вие не разбирате, какво нѣщо е смъртъта. Смъртъта не е най-страшно-

то нѣщо въ свѣта. Задъ смъртъта има нѣщо по-страшно, и то толкова страшно, че и най-видния философъ ще трепне отъ страхъ. Вие ще ми кажете: докажи това! - Много наши идеалисти доказаха въ участъцитъ, до колко тѣхнитъ идеи можаха да издържатъ. Защо ги биха? - За идеитъ имъ. Покажете ми вашитъ идеи! Идеята, за която умираете, може да е реална, но може и да не е реална - не можете да я хванете съ ржката си. Обаче тя е реална. Единственото реално нѣщо въ свѣта, това сж идеитъ. Има единъ свѣтъ, дѣто идеитъ сж толкова реални колкото сж реални и ябълкитъ въ физическия свѣтъ. Въ този свѣтъ хората се хранятъ съ идеи тѣй, както ние съ ябълкитъ. Въ този свѣтъ има идеи на милосърдието, идеи на Правдата, идеи на Добродѣтельта, идеи на Любовта, идеи на Истината и т. н. Тамъ хората се хранятъ съ идеитъ като съ плодове. Ще кажете: и тазъ хубава! Това, обаче сж редъ разсжждения. Нѣкои отъ васъ може да ми кажатъ: какво отношение иматъ тѣзи идеи къмъ насъ? Питамъ: какво отношение има махането съ ржка на диригента по отношение на оркестрантитъ. Махането на ржката изразява послѣдователни тактове, по отношение на които музиката е нагласена. Тия тактове идватъ послѣдователно, единъ слѣдъ другъ, съ което опрѣдѣлятъ врѣмето, траенето на свиренето. Слѣдователно, въ всички нѣща въ свѣта има извѣстни съотношения. Разумнитъ хора се събиратъ, създаватъ си своя музика и си опрѣдѣлятъ тактове. Казватъ, че онзи, който ще дирижира тази музика, трѣбва да се води по правилата, по които тя е написана. Значи, въ разумната природа има закони, които опрѣдѣлятъ нашитъ мисли, нашитъ чувства и нашитъ дѣйствия. Тѣ опрѣдѣлятъ посоката, къмъ която трѣбва да се движимъ, тѣ опрѣдѣлятъ врѣмето, кога трѣбва да си лѣгаме и да ставаме, тѣ опрѣдѣлятъ какъ трѣбва да се обличаме и т. н. Нѣкои мислятъ, че когато казваме, че всичко въ свѣта е опрѣдѣлено, това значи, че всичко става механически. Ами когато дойдохте на земята, не намѣрихте ли всичко готово? Рѣчъта, граматиката, напимѣръ, съ коя-

то си служите, не бѣше ли готова? Вие започнахте да изучавате на готово български езикъ, и станяхте българи. Или започвате да изучавате на готово английски езикъ и ставате англичанинъ. Или започвате да изучавате на готово френски езикъ и ставате французинъ и т. н. Всичко това механически ли е? Подъ думата “българинъ” се разбира една опрѣдѣлена мѣрка. Въ невидимия свѣтъ има една опрѣдѣлена мѣрка, за българина, на която той трѣбва да отговаря. Напримѣръ, като се каже българинъ, трѣбва да се знае, колко сантиметра трѣбва да бжде високъ, колко дълги трѣбва да бждатъ прѣститѣ му, какъвъ трѣбва да бжде носѣтъ му, колко коси трѣбва да има на главата, на брадата, на мустацитѣ или на веждитѣ си, колко дебели трѣбва да бждатъ устнитѣ му, какъ трѣбва да бждатъ устроени стомахѣтъ, гробовѣтъ, мозъкѣтъ, черепѣтъ му, всичко това като на типъ е подробно опрѣдѣлено. Като се каже англичанинъ, или американецъ, и за тѣхъ всичко това е точно опрѣдѣлено. Не само това, но извѣстна е културата на всѣки едного като типъ отъ прѣди хиляди години.

Въ това отношение, народитѣ на земята прѣдставляватъ скачени сждове. Вие сте изучавали скачени сждове и знаете, че споредъ законитѣ на скачени сждове, като налѣете една течностъ въ нѣкой отъ тия сждове, тя се прѣнася и въ другитѣ сждове и се намира въ всичкитѣ на еднаква височина. Слѣдователно, когато една идея проникне въ единъ народъ тя се прѣнася и въ всички други народи по закона на скачени сждове. Когато злото проникне въ единъ народъ по сжщия начинъ прониква и въ другитѣ народи. Когато злото проникне въ бащата прониква и въ сина; и когато злото проникне въ майката, прониква и въ дѣщерята. И онѣзи велики добродѣтели, които минаватъ прѣзъ главата на нѣкой добъръ човѣкъ, по сжщия законъ минаватъ и прѣзъ главата на всички останали хора. И когато нѣкой ме запита, що е грѣхъ, що е прѣстѣпленieto? - Казвамъ: грѣхѣтъ, прѣстѣпленieto, това сж неизползувани добродѣтели. Що е умраза-

та? - Неосжществена любовъ. Що е лжжата? - Неизявена Истина. Когато ти не искашъ да кажешъ Истината на нейно мѣсто непрѣменно ще дойде лжжата. Когато не искашъ да приемешъ Мждростъта, непрѣменно невѣжеството ще те огорчи. Ако се откажешъ отъ свѣтлината, непремѣнно тъмнината ще дойде. Тъмнината сама по себе си е една сила въ свѣта.

Та Христосъ казва: "Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си". Коя заповѣдь? - Великата заповѣдь на онова вжтрѣшно единство, на онова велико вжтрѣшно разбиране на разумния животъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една велика разумна идея въ себе си. Вземете нѣкой човѣкъ съ една велика идея въ себе си и го оставете на най-низкото стъпало въ човѣшкия животъ, ще видите, че той ще се издигне отъ това стъпало и ще заеме своето мѣсто. Той е като маслото - въ каквато вода и да го пуснете, все излиза на повърхността. Не може да бжде друго яче. Не само това, но ако единъ човѣкъ съ велика идея оставите на дъното на ада, даже и при най-големитѣ тартори на дяволитѣ, този човѣкъ ще излѣзе отъ тамъ и всичко ще вдигне нагорѣ. Той е като единъ пуснатъ конь, цѣло страшилище е за тѣхъ. Ако единъ такъвъ човѣкъ се намери между дяволитѣ, всички ще затрептятъ отъ страхъ.

Ще ви приведа единъ малъкъ анекдотъ, да видите, защо се плашатъ тарторитѣ. Впрочемъ то не е анекдотъ, но е една велика Истина, взета отъ ирландския животъ. Намислили дяволитѣ да взематъ при себе си нѣкой си ирландецъ, който минавалъ за голѣмъ грѣшникъ и да го оставятъ завинаги въ ада. Обаче, преди това, една вечеръ този ирландецъ се напилъ и като се връщалъ дома си, случайно се препъва въ нѣщо и пада. Запитва се: коя ли ще е причината, дѣто се препънахъ? Връща се нѣколко крачки назадъ и вижда единъ човѣкъ падналъ на земята. Той си казва: "Никога до сега въ живота си не съмъ правилъ никакво добро. Нека поне тази вечеръ да направя едно малко добро". Взима този човѣкъ на ръцѣ и го занася дома си. Указва се, че този човѣкъ билъ

единъ ангелъ. Ангелътъ му казва: “Понеже ти ми направи това голѣмо добро, поускай нѣщо отъ мене, съ което да мога да ти се отблагодаря!” Ангелътъ си помислилъ, че той непременно ще иска спасение. Ирландецътъ си помислилъ: “Да искамъ спасение, да влѣза въ Царството Божие, не съмъ готовъ за това още, не ми е дошло врѣмето. Да искамъ царъ да стана, глава нѣмамъ за това. Да искамъ философъ да стана, умътъ ми не е дошълъ до тамъ. Да искамъ богатъ човѣкъ да стана, при този халъ, въ който се намирамъ, ще изхарча всичкитѣ си пари”. Мислилъ, мислилъ и най-послѣ казалъ: “Имамъ единъ гвоздей, на който си закачамъ obuцата. Искамъ, който пипне този гвоздей, освенъ мене, да залѣпне тамъ, и само азъ да мога да го освободя. Послѣ, имамъ единъ столъ, на който сѣдамъ. Искамъ, който седне на този столъ, да се залѣпи, и само азъ да мога да го отлѣпя. И най-послѣ, имамъ въ градината си една хубава ябълка, искамъ който се опита да откъсне една ябълка безъ мое разрѣшение, ржката му да залѣпне тамъ, и само азъ да мога да го освободя”. Ангелътъ му казва: “Тѣй да бжде!” Когато дяволитѣ чули че този ирландецъ не иска никакво спасение, пращатъ единъ дяволъ отъ ада да го вземе. Явява се при него този дяволъ и му казва: “Нашиятъ господаръ те вика да дойдешъ”. Той му отговаря: “Още не е врѣме”. Ама ти си изгубенъ човѣкъ трѣбва да дойдешъ. “Хубаво, ще дойда, ето, тукъ на гвоздеа, сж закачени obuцата ми, подай ми ги!” Дяволътъ хваща obuцата, да му ги подаде, но не може да се откачи. Ирландецътъ взема една тояга и хубаво го набива. Пита го: “Втори пжтъ ще ме безпокоишъ ли?” - Не, нѣма повече да те безпокоя, бжди увѣренъ, само ме освободи да си ида. Врѣща се дяволътъ при своитѣ другари и имъ разказва: “Който отъ васъ отиде при ирландеца пазете се отъ гвоздеа!” Дяволитѣ, обаче не сж отъ тия сжщества, които лесно се обезсърдчаватъ. Пращатъ втори посланикъ при ирландеца, който му казва: “Слушай, ти нѣма да си играешъ така съ насъ. Хайде веднага трѣгвай!” - Добрѣ заповѣдай малко да поседнешъ на стола, докато се приготвя. Дяволътъ

сѣда на стола, но не може да се отлѣпи, тѣй здраво се залѣпилъ. “Моля те, пусни ме!” - Ти ще дохождашъ ли безъ врѣме да ме безпокоишъ? “Не, нѣма, само ме пусни!” Врѣща се той при другаритѣ си и имъ казва: “Ще се пазите отъ стола!” Най-после други двѣма посланици се рѣшили още единъ пжтъ да отидатъ, но вече съ главния си тарторъ, който останалъ отвѣнъ кжщата и тѣй силно изревалъ, че цѣлата се разкламила. Казалъ: “Излизай вече! Твоитѣ гвоздеи и твоитѣ столове нищо не струватъ, не ни плашатъ.” Той излѣзълъ, впрегналъ каруцата си и всички заедно тръгнали. Минава покрай ябълкитѣ въ своята градина и казва: “Чакай да си откжсна нѣколко отъ тия ябълки! Или, по-добре ако искашъ откъсни ми ти нѣколко”. Тарторътъ посегналъ къмъ ябълкитѣ, но веднага ржката му останала тамъ не могла да се отлѣпи. Тогава ирландецътъ дава едно строго възпитание и на тартора, като му казва: “Още единъ пжтъ ще прашашъ ли своитѣ посланици да ме безпокоятъ?” - Нѣма. И наистина, като се освободилъ тарторътъ казалъ на своитѣ посланици: “Ще знаете, нѣма да безпокоите този човѣкъ!” Слѣдъ врѣме когато ирландецътъ умрѣлъ, главния тарторъ издалъ заповѣдъ до всички свои служители: “Ще затворите ада и нѣма да приемате вжтре този човѣкъ!”

Въ този анекдотъ е скрита идеята, че въ ада не може да се приеме никакъвъ човѣкъ съ велика идея въ себе си. Ако такъвъ човѣкъ помисли да влѣзе въ ада, веднага затварятъ вратата за него.

Христосъ казва: “Тази заповѣдъ приехъ отъ Отца си”, т. е. Той приелъ онова вжтрѣшно единство въ живота. По какво се отличава това вжтрѣшно единство? - Съ хармония, съ организиране на вашитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Съврѣменнитѣ хора искатъ да организиратъ обществото. Ние сме изразъ на нашитѣ идеи, и ако не можемъ да организираме тѣхъ, какъ ще организираме външния свѣтъ. Може ли неучения човѣкъ да учи ученитѣ? Може ли слабиятъ човѣкъ да води силнитѣ? Може ли болниятъ човѣкъ да лѣкува здравитѣ? Това

сж редъ противорѣчия, резултатъ на различни разбирания. Такива нѣща въ свѣта не сжществуватъ. Слѣдователно, първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да организира своитѣ мисли. Какво трѣбва да организира въ своитѣ мисли? Вие трѣбва да знаете, какви сж съотношенията между една ваша мисль и друга ваша мисль. Напримѣръ, единъ музикантъ знае, кои тонове сж хармонични и кои не сж хармонични, въ дадена гама, и затова когато съчинява една пиеса, знае какъ да съчетава тоноветѣ. По какъвъ начинъ ще сжчетае той своитѣ идеи? Да кажемъ, че вие сте музикантъ, или свещеникъ, или воененъ, или търговецъ, или пъкъ заемате каква и да е друга служба, всички тия служби сж все почтени, но вие трѣбва да знаете, какъ да ги изпълнявате. Това значи да умѣете да съчетавате тоноветѣ правилно, за да излиза една хармонична пѣсенъ. Отъ наше гледище, всички служби сж почтени, но и най-високата служба, ако не се извърши както трѣбва е непочтена. Въ това отношение, всички служби сж на мѣстото си. Но кога? - Когато човѣкъ изпълнява длъжността си съ дълбоко вътрѣшно съзнание на душата си. Вие казвате, че нѣкои хора сж несправедливи, но азъ казвамъ: тѣзи хора не сж несправедливи, но мислитѣ и желанията имъ не сж организирани. Обаче, има редъ правила, редъ закони, по които нашата мисль и нашитѣ желания могатъ да се организиратъ. Вие не можете да бждете добъръ търговецъ, ако не знаете какъ да организирате мисльта си. Вие не можете да бждете добъръ лѣкаръ, ако не знаете какъ да организирате мисльта си. Вие не можете да бждете добъръ адвокатъ, ако не знаете какъ да организирате мисльта си. Вие не можете да бждете добъръ управляващъ, или какъвъ и да е другъ, ако не знаете какъ да организирате мисльта си. Никоя държава не може да се повдигне, ако не организира вътрѣшно своята мисль.

Казвамъ: не е достатъчно само да се върва. Въ какво трѣбва да се върва? Трѣбва да разбирате закона на съплънение на идеитѣ, защото и идеитѣ иматъ свое съплънение, и чув-

ствата иматъ свое сцѣпление. Между тѣхъ, обаче, има извѣстнo вжтрѣшно прѣплитане. Ако взема да ви доказвамъ, какъ е създаденъ човѣкътъ, трѣбва да имамъ редъ картини, но това не е една схоластическа беседа. Въ връзка съ това, азъ казвамъ, че когато правя своитѣ изследвания, за мене числата отъ 1-20 иматъ свой вжтрѣшенъ смисълъ. Напримѣръ, когато кажа 166 см., азъ имамъ вече единъ нормално развитъ на височина българинъ. Когато кажа 45 см., подразбирамъ широчината на гърдитѣ му. Когато кажа 2 и половина или 3 и половина см., имамъ прѣдъ видъ широчината на неговия носъ. Когато кажа 35 см., имамъ прѣдъ видъ неговото теме. Когато кажа 50-60 см. имамъ прѣдъ видъ окръжността на неговата глава. Когато кажа 14-15-16 см, имамъ прѣдъ видъ широчината на напрѣчния разрѣзъ на главата му. Когато кажа 16-22 см., имамъ прѣдъ видъ диаметъра на главата му. Това сж редъ числа, които като съпоставимъ въ извѣстни съотношения, отъ тѣхъ изпъква цѣлия строежъ на човѣка, силитѣ, които сж работили върху него и т. н. На основание на сжщия законъ, по-дългобойното оржжие прави по-дълги линии, а по-късото прави по-къси линии. Слѣдователно, колкото едни линии сж по-дълги, били тѣ прави или кржгообразни, толкова и енергиитѣ, които сж работили върху тѣхъ сж по-интенсивни, по-интелигентни и по-разумни. Отъ тукъ, колкото единъ организъмъ е по-сложенъ и по-добрѣ устроенъ, туй е признакъ и за по-голяма разумность. Сжщото нѣщо ще забѣлѣжите и по кожата на тѣлото, по квадратчетата по нея, по космитѣ, по тѣхната дължина и т. н. Всичко това опрѣдѣля разумността на човѣка. Защото, колкото единъ човѣкъ е по-разуменъ, толкова и материята, съ която работи, е по-префинена, по-деликатна; и колкото единъ човѣкъ е по-слабъ по своята интелигентность, толкова и материята, съ която работи, е по-груба.

И така, хората като влѣзатъ въ духовния, въ идейния свѣтъ, казватъ: ние имаме извѣстна идея. Имашъ извѣстна идея, но имашъ и извѣстенъ страхъ да направишъ едно добро

заради нея. Каква идея е тогава тази? Великата идея не се страхува никога отъ правене на добро. Хора съ велика идея никога не се страхуватъ отъ това, че могатъ да оглупеятъ. Българитъ казватъ: направи добро, да намѣришъ зло. Азъ не зная, отгѣ е произлѣзла тази поговорка. Когато нѣкой ми каже, направи добро, за да намѣришъ зло, азъ подразбирамъ, че този чоѣкъ е единъ лихваръ, който дава пари съ голѣми лихви. Тази философия сжществува днесъ навсѣкждѣ, затова всички казватъ: направи добро, да намѣришъ зло. Не е въпросътъ да не правишъ добро, но като направишъ добро, тъй го направи, че да не ти плащатъ за него нищо. Въ доброто, което си направилъ, не внасяй никакъвъ елементъ на користолюбие. Учителъ си - служи на този народъ безъ пари! Свещеникъ си - служи на този народъ безъ пари! Казвашъ: ама какъ да живѣя тогава? Щомъ искашъ да ти се плати, значи ти не си българинъ. Тъй разбираме ние. Ако единъ народъ е създаденъ идейно, ако всички хора, които го съставляваха бѣха хора на една велика идея, между тѣхъ щѣше да има това вътрѣшно единство, тѣ щѣха да изкаратъ всичко на мѣсто, и щѣха да иматъ всичкото Божие съдействие. Какво вижда Господъ въ българитъ? - Нищо друго, освѣнъ едно раздробление. Едната партия ще катурне другата, послѣ двамата ще се сберятъ и ще се върнатъ дома си съ наранени глави. Единиятъ отъ тѣхъ ще каже: азъ надвихъ! И другиятъ ще каже сжщото. Турятъ си една идея, и ужъ за нея се борятъ. Борятъ се тия двамата пехливани, ту единиятъ горѣ, ту другиятъ горѣ, и най-послѣ единиятъ казва: азъ надвихъ! Пехливанжилъкъ проявяватъ, но послѣ и двамата умиратъ. Азъ казвамъ: това сж пехливани, които умиратъ. - Ама тѣ сж реформатори! - Умрѣха тѣзи реформатори! Тѣ сж схоластици, спорятъ, кое вѣрую е по-правилно. Въ свѣта има само едно правилно вѣрую. Ако ти не можешъ да живѣешъ въ живота на Любовьта, ако ти не можешъ да ходишъ въ свѣтлината на Мъдростъта, ако ти не можешъ да възприемешъ свободата на Истината и да я приложишъ въ живота си, каква идея мо-

жешъ да имашъ?

Слѣдователно, Христосъ подразбира, че тази заповѣдь на единство трѣбва да се зароди въ вашия умъ и да се увѣрите, какво всички работи въ свѣта могатъ да се поправятъ при едно условие - еднство въ нѣщата. Ние казваме, че съврѣмениятъ религиозенъ, мораленъ, разуменъ животъ не е съвмѣстимъ съ обикновения животъ. Така е. Любовта е несъвместима съ умразата. Мждростта е несъвместима съ глупостта. Истината е несъвместима съ лъжата. Това сж противоположности, но Истината е съвмѣстима сама съ себе си, Любовта е съвмѣстима сама съ себе си. Първото нѣщо, което ще забѣлжате въ човѣка на Мждростта е, че на лицето има една особена свѣтлина. Отъ всички хора, които мислятъ, излиза една мека, приятна свѣтлина. Отъ онѣзи хора пъкъ, у когото живѣе Божията Любовъ, лѣха една особена топлина, едно особено разширение. Дѣто и да влѣзе такъвъ човѣкъ носи миръ за всички окръжаващи го. Всички сжщества, даже и най-малкитъ чувствуватъ тази Любовъ. Ако прилагате закона на Любовта и можете да се концентрирате, всички сжщества, даже и най-малкитъ, ще възприематъ тази Любовъ. Тѣ могатъ да я почувствуватъ така, както малкитъ змийчета чувствуватъ майка си, която се приближава при тѣхъ да ги храни. Тѣ я чувствуватъ тѣй, както малкитъ паячета чувствуватъ своята майка. Тѣ я чувствуватъ тѣй, както пиленцата чувствуватъ приближаването на своята майка, и тѣй както дѣцата чувствуватъ приближаването и грижитъ на своята майка. Питамъ: кой е заставилъ всички тия сжщества, по-нисши и по-висши, да се грижатъ за своитѣ малки? - Божествената Любовъ.

Казва Христосъ: “Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си”. Казвамъ: това е единството, къмъ което ние се приближаваме. Щомъ човѣкъ живѣе въ тази заповѣдь, въ това единство, нѣма повече какво да се съмнѣва. Навлѣзешъ ли въ закона на единството, ти ще разберешъ нѣщата и отъ тѣхнитѣ резултати, отъ тѣхнитѣ послѣдствия ще разбирашъ причинитѣ.

Напримѣръ, всѣки отъ васъ може да направи единъ опитъ. Въ какво? - Въ закона на единството. Всички вие имате толкова неприятности въ живота си! Животътъ ви е пълненъ съ физически, морални, сърдечни, умствени терзания, неприятности, безпокойства, мъчности. Направете единъ опитъ. Ако направите опитъ да възприемете това единство, за което ви говори Христосъ, веднага върху васъ ще дойде една свѣтлина, която ще укаже такова дѣйствие върху организма ви, каквото дѣйствие указва чистия, свѣжия въздухъ върху човѣкъ, който е стоялъ дълго време затворенъ въ стая съ нечистъ, задушливъ въздухъ. Тѣй освѣжително дѣйствува единството върху човѣшкия организъмъ. Законътъ на единството показва пътя на човѣшкото избавление.

Та казвамъ: всички трѣбва да проповѣдваме закона на единството! Какъ ще го проповѣдваме? Вие трѣбва да знаете, че сте единъ органъ отъ този Божественъ организъмъ, имате извѣстна мисия, която, колкото и малка и да е, трѣбва да я изпълните. Вие трѣбва да изпълните своето прѣдназначение! И ако сте върни на своето прѣдназначение, този Божественъ организъмъ ще промисли за васъ. Въ свѣта никой не живѣе за себе си, и никой не умира за себе си. Никой не грѣши за себе си, и никой не прави добро за себе си! Всичко, което се прави въ свѣта е общо. Умираме ли, за Бога умираме. Живѣемъ ли, за Бога живѣемъ. Азъ взимамъ думата “Богъ” въ най-тѣсенъ смисълъ. Подъ думата “Богъ” азъ разбирамъ това, въ което живѣемъ и това което се крѣе въ насъ. Всичко това едновременно ни и повдига. Бога можете да познаете въ най-големитѣ страдания и мъчения. За да познае човѣкъ, дали има Господъ въ свѣта, или нѣма, трѣбва да го оставятъ всички хора, нѣкъ и да го оставятъ и всички животни, и всички дяволи, и всички ангели, да остане самъ самичъкъ, да нѣма на кого да уповава, само тогава, въ дълбочината на душата си той ще чуе онзи тихъ Божий гласъ да му проговори. Той ще почувствува дълбоко въ душата си нѣщо нѣжно, топло, което го сгрѣва, оживѣва и вдъхновява. Само така човѣкъ може да

разбере, какво нѣщо е Богъ. Когато всички млъкнатъ, Богъ проговаря. Когато всички те изоставятъ, Богъ те приема. Когато те заровятъ въ гроба, и наляятъ отгорѣ ти вода и вино, и кажатъ, че отъ този човѣкъ нищо не остава, Господь дохожда при тебе и ти казва: "Не бой се, ако ме слушашъ, азъ ще те извадя отъ това мѣсто!"

Сега вие ще ме питате: всичко това възможно ли е? - Опитайте и вижте! Азъ ви говоря една истина, която съмъ опиталъ. Казвате: докажи! - Това не е теория, то е опитано нѣщо. Азъ казвамъ: това, което се доказва е лъжа, а това, което не се доказва е истина. Какво ще ви доказвамъ, че азъ живѣя? Трѣбва ли да ви доказвамъ философски, че дѣйстви-телно ви говоря тукъ, а не сте въ едно сънно състояние? Вие може да мислите, че сте омагьосани, но азъ ви казвамъ: докажете ми сега, говоря ли ви, или не? Вие може да ми кажете, че се заблуждавате, или че сте будни, или че сънувате и т. н. Да, едно е вѣрно, отъ всичко това, но кое именно е вѣрното? Вѣрно е 75%, че сте будни, а 25%, че спите. Като казвамъ, че спите, разбирамъ, че у васъ има едно малко съмнѣние и затова казвате: нека този човѣкъ ни каже нѣщо по-сжщественно! Сжщественитѣ нѣща и баба ми, и дѣдо ми могатъ да докажатъ. Пъкъ ако е за доказателство, да ви доказвамъ, дали има Господь, или не, това мога да ви докажа 10 пжти по-добрѣ и отъ най-виднитѣ проповѣдници, и отъ най-виднитѣ философи. Но ако търсите нѣкого, който може да наме-сти ума ви, ако търсите нѣкого, който може да намѣсти сърдцето ви, ако търсите нѣкого, който може да намѣсти волята ви, това съмъ азъ! Вие ще кажете: голѣми претенции има този човѣкъ! Да, голѣми претенции имамъ, правя това нѣщо. Намѣствамъ умоветѣ и сърдцата и волята на хората. Ужасно страдание е да се измѣсти ума на единъ човѣкъ! То е цѣла лудостъ. Отъ какво ще произтичатъ страданията на хората въ свѣта? - Размѣстени сж сърдцата имъ. Ами още отъ какво произтичатъ страданията, разрушенията въ свѣта? - Размѣстена е волята на хората. Това изкуство, да

намѣствамъ умоветъ, сърдцата и волята на хората не искамъ да задържа само за себе си, но искамъ да го прѣдамъ и на васъ, да ви покажа методътъ, какъ да намѣствате умоветъ, сърдцата и волята на хората. Азъ давамъ нѣколко метода за самовъзпитание на човѣка, които не сж сухи теории, но живи, преложими методи, които сѣмъ извлѣклъ отъ самата природа и сега искамъ тѣй да ги трансформирамъ, че да имъ прѣдамъ една нова форма, да станатъ приложими въ живота.

Питате: какъ може да се намѣсти ума на човѣка? Казвамъ: не внасяй непотребни идеи въ ума си! Какъ може да се намѣсти сърдцето на човѣка? - Не внасяй непотребни желания въ сърдцето си! Какъ може да се намѣсти волята на човѣка? - Не прѣдприемай работи, които сж неосъществими. Нѣкому дойде на ума да спаси българския народъ. Не се заемай съ тази идея! Едно врѣме и апостолъ Павелъ се бѣше заелъ да спасява евреитъ, но най-послѣ каза: "Боя се да не изгубя и своето спасение". Христосъ му каза: "Не прѣдприемай работа, която не е за тебе!" Спасението на единъ народъ или на единъ човѣкъ не става отъ човѣка. Спасението не е единъ механически процесъ, то не става съ перо, то е работа само на Бога. Азъ ви казвамъ една велика Истина: ако има нѣкой, който може да спасява, това е само Богъ. Този, Който прониква навсѣкждѣ въ свѣта. Само Богъ има този атрибутъ - да спасява, а всички други, които идватъ въ свѣта, тѣ сж носители, тѣ сж органи на този великъ Божественъ организъмъ. И когато азъ казвамъ, че мога да намѣствамъ сърдцата, умоветъ и волята на хората, то е защото работя съ Бога. Азъ не давамъ умъ на Бога, не критикувамъ неговитѣ дѣла, но разсжждавамъ заедно съ Него и казвамъ: всичко, което Богъ е прѣдвидилъ е разумно. Всички велики проповѣдници, всички велики свещеници, всички велики философи, всички велики писатели трѣбва да възприематъ тази велика заповѣдь на единство и да учатъ хората на тази велика Истина. На коя Истина? - На тази Истина, която намѣства умоветъ

на хората; на тази Истина, която намѣства волята на хората. Щомъ се намѣстятъ умоветъ, сърдцата и волята на хората, тѣ ще се обединятъ. Защо спорятъ хората днесъ? Ако нѣкой е великъ, даровитъ музикантъ, нека дойде да свири! Всички ще се съберемъ да го слушаме и ще му дадемъ потикъ. Ако нѣкой е великъ земледѣлецъ, нека дойде ще му дадемъ сѣме за сѣне, а слѣдъ това ще му изпратимъ всичкото си благословение. Ако нѣкой е великъ държавникъ, ще му кажемъ: изпълни длъжността си, както трѣбва, ние сме съ тебе! Кой каквато работа изпълнява, всички ще се съберемъ около него и ще му дадемъ потикъ да я изпълни. Ако нѣкой е майка или баща, сжщо тѣй ще му дадемъ всичкото си съдействие да изпълни своята длъжностъ както трѣбва. Нѣкой казва: майката и теле режда, и човѣкъ ражда. Не, това не е Божествена философия. Знаете ли какво означава раждането? - Само разумниятъ човѣкъ, само човѣкътъ съ една велика идея може да ражда, а другитъ донасятъ само недоносчето. Когато ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да се роди, когато говоримъ за бракъ между мъже и жени, ние разбираме съвсѣмъ друго нѣщо. Бракътъ подразбира една велика Божествена идея, която може да се приложи само съ единъ свещенъ трепетъ и то тогава, когато хората придобиятъ това единство, когато мъжътъ и жената не гледатъ единъ на другъ съ прѣнебрежение. Друга картина трѣбва да изпъкне въ умоветъ на хората, да знаятъ, че сж изпратени на земята като спасители на човѣчеството, като творци на новото въ свѣта. Не е музикантъ онзи, който цѣла нощъ мисли за ония 7,000 лева, които му прѣдстои да получи на концерта. Въ това свирене нѣма една велика идея. Всѣки музикантъ трѣбва да знае, че свири за Господа, дѣто и да отиде - въ нѣкое кафене, или въ нѣкой локалъ, или въ нѣкой салонъ. Той трѣбва да свири така, че всички, които го слушатъ да оставятъ чашитъ си, да забравятъ всичко дребнаво въ свѣта и да кажатъ: всички ние живѣемъ за тази велика идея! Ще кажете: възможно ли е това? - Възможно е. Азъ съмъ правилъ опити съ своята цигул-

ка, но трѣбва настроение. Всѣкога човѣкъ не може да свири въдъхновено. За да свири добръ, неговата душа трѣбва да влѣзе въ цигулката. Не може ли душата на музиканта да влѣзе въ цигулката, той не е добъръ музикантъ и не може да свири хубаво. Влѣзе ли душата ти въ пияното ти може да свиришъ, влѣзе ли душата ти въ перото ти можешъ да пишешъ. Влѣзи ли душата ти въ прането, ти можешъ да перешъ. Нѣкоя жена казва, че знае да готви. Да, но отъ нейното готвене цѣлата кжца се разболява. Това не е готвене. Само онази жена знае да готви, чието ядене никога не се забравя. Днесъ хората казватъ: да имаме жена, която да ни готви! Да, но какъ да ви готви, като Ева ли? Едно врѣме, нашата стара майка Ева, или по-право вашата стара майка Ева, азъ не я признавамъ за моя майка, сготви първото ядене на мжжа си. Съ това ядене го изпѣдиха отъ рая. Тя си позволи да внесе въ това ядене единъ новъ елементъ, който не бѣше позволенъ отъ правилата на рая, и съ това ги изгониха отъ рая. Не мислете, че тогава въ рая е имало малко хора. Споредъ Писанието, въ рая заедно съ Адамъ и Ева, е имало много хора. Всички хора тогава сж живѣли въ райската градина, но сж били абсолютно чисти. Тѣ били отъ висока ангелска култура. На Ева се доревнало да живѣе физическия животъ, поради което заедно съ Адама ги изпѣдиха отъ рая. Другитѣ хора останаха да живѣятъ въ райската градина и до днесъ. И когато говоримъ за Всемирното Бѣло Братство, ние разбираме именно ония хора, които и до днесъ живѣятъ въ райската градина. Съврѣменната църква казва, че 9 чина отъ тия ангели сж паднали. И когато останали само нѣкои отъ тѣхъ, казали: “Со страхомъ Божий!” Не е така, Михаилъ единъ отъ тия, който и до днесъ живѣе въ райската градина, казалъ: “Да застанемъ при Бога съ Любовь за правата Божия кауза и да покажемъ на цѣлия свѣтъ, че има правда въ свѣта!” Отъ тогава падането спрѣло. Отъ този моментъ Адамъ излѣзълъ навънъ отъ рая, заедно съ Ева и много още грѣшници, които дошли да живѣятъ на земята.

Сега нѣкои ще кажатъ, че това сж хипотези, теории, недоказани истини. Казвамъ: може да не е вѣрно това, но и другото не е вѣрно. Вие казвате, че 9 ангелски чиновѣ паднали. Питамъ ви: когато тия ангели падаха, вие бѣхте ли тамъ? Азъ пѣкъ ви казвамъ, че когато падаше Адамъ, азъ бѣхъ въ рая. Ще кажете: ами какво търсишъ тукъ? - Дойдохъ да ви видя. Ами вие какво търсите тукъ? Това сж само редъ разсжждения. По тѣзи въпроси има много хипотези, теории, но важното за васъ е да живѣете въ еднство. Господъ ви пита сега: защо сте се събрали въ този салонъ? Защо сте дошли да слушате? Христосъ е казалъ на вѣрмето си: “Ако не се отречете отъ себе си и не дигнете този кръстъ, нѣма да придобиете Царството Божие”. Азъ пѣкъ ви казвамъ: ако не се облѣчете въ Любовьта и не възприемете нейния животъ, ако не възприемете свѣтлината на Мждростъта и не носите тази свѣтлина прѣдъ себе си и ако не възприемете Истината и не живѣете въ нейната свобода, не сте достойни за Царството Божие. Нѣкой казва: какво значи да се отрече отъ себе си? - Да се отречешъ отъ себе си, значи да възприемешъ Любовьта. Какво значи да дигна своя кръстъ? - Значи да възприемешъ свѣтлината на Мждростъта. Какво значи да ме послѣдвашъ? - Значи да възприемешъ свободата и да живѣешъ въ Истината. Въ това има смисълъ.

Сега всѣки отъ васъ иска да знае, въ какво седи живота. Всички вие имате велико прѣдназначение. Не е достатъчно да прѣживѣете само около 50-60 години на земята, да съберете малко пари, за да ви погребатъ и да си заминете. Такива хора азъ наричамъ заровенитѣ дѣца въ избата на природата. Ще дойде Господъ при нѣкое отъ тѣхъ и ще каже: извадете го! Но до това вѣрме вие дълго ще плачете, докато дойде нѣкой ангелъ при васъ и ще ви пита: какво правите? Понеже ангелътъ знае само да полива цвѣтя, ще ви прѣвърне въ едно цвѣте, ще ви посади и ще ви полива. Вие ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде нѣкоя мома при васъ, ще ви откъсне и ще се накити. Послѣ вие пакъ ще плачете. Ще

дойде сега нѣкой арахангелъ при васъ и ще ви прѣвѣрне въ едно малко брѣмбарче. Вие пакъ ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде нѣкой гарванъ и ще ви клѣвне. Вие пакъ ще плачете, докато най-послѣ дойде Господъ и ви прѣвѣрне въ човѣкъ, по образъ и подобие свое. И вие пакъ ще се зарадвате. Колко години човѣкъ е плакалъ, страдалъ, докато е придобилъ днешната си форма! Затова, гледайте да не изгубите туй, което тъй трудно сте добили. Нѣкой казва: що ми трѣбва този животъ? Не, този животъ, който имашъ е много цененъ.

Та казвамъ: въ тази велика заповѣдь на единство трѣбва да дойдете до онова положение на самопознаване. Нѣкои хора мислятъ, че сж съвършени. Който е съвършенъ, не живѣе на земята. Всички, които сж дошли на земята, тѣ се доусъвършенствуватъ. Ако нѣкой каже, че е близо до съвършенството, разбирамъ, радвамъ се за това, но трѣбва да знае, че той още не е довършилъ курса на своето съвършенство. Прѣди всичко човѣкъ трѣбва да има голѣмо смирение. Духовниятъ човѣкъ трѣбва да бжде смиренъ! Когато той говори, неговата душа трѣбва да трепти отъ радостъ. Като вижда, че има страдания въ свѣта, той трѣбва да се радва, че може да работи за Бога. Когато виждамъ, че хората грѣшатъ, радвамъ се, че е дошло врѣмето, когато Господъ може да се изяви. Азъ съмъ ви говорилъ много пжти за страданията и техния смисълъ. Сега нѣма пакъ да ви говоря, но казвамъ: има единъ великъ законъ, на който може да построите вашия животъ, за да придобиете този вжтрѣшенъ миръ, тази вжтрѣшна свѣтлина и тази вжтрѣшна свобода. Гордостта у човѣка, съзнанието му, че много знае, му прѣчи въ живота. Докато човѣкъ не приеме великата Истина въ себе си, до тогава той е смъртенъ, живѣе въ ограничение и нѣма достойнство на човѣкъ. Ако ти си единъ първокласенъ глупакъ, а мислишъ, че знаешъ много, утрѣ ще те заведатъ въ участъка, ще те набиятъ. Като излѣзешъ отъ тамъ, ще умрешъ сетенъ сиромасъ. Дѣ остава твоеото знание? Ти ще кажешъ:

такъв е животът? Не, ако имаш Истина, ще бъдеш свободен човек, търсен от всички. Ако имаш Мъдростта, ще носиш светлина за всички. Ако живееш един посрѣдствен живот, безъ любовь, твоятъ животъ ще бжде животъ на единъ вълкъ, на една мечка, на единъ паякъ, на една трихина, на единъ скорпионъ и т. н. Питамъ тогава: какъв смисълъ има този животъ? Ако живеешъ въ закона на Любовьта, това е животъ на единъ ангелъ, на единъ светия, на единъ праведенъ човекъ.

Нѣкои болни идватъ при менъ и мислятъ че ще ги излѣкувамъ, за да повѣрватъ въ мене. Азъ съмъ готовъ да има помоща, но ако тѣ повѣрватъ въ Бога, а не въ мене. Азъ виждамъ че тѣ още не сж си изучили урока, затова казвамъ: нека поболедуватъ още, за да залюбятъ Бога. Ако нѣкой иска първо да го излѣкувамъ и послѣ да повѣрва въ Бога, никога нѣма да го излѣкувамъ. Прѣди години дойде при мене единъ човекъ, иска да го лѣкувамъ. Казвамъ му: слушай, приятелю, моитѣ визити струватъ много скъпо. Колко искашъ? Хиляда лева? - Не, повече. "Колко тогава 10,000 лева"? Повече. "Ами 100,000 лева ли"? - Повече. Готовъ ли си да дадешъ всичкото си имане? Готовъ ли си да заложишъ сърдцето, ума и волята си и да служишъ на Бога презъ цѣлия си животъ? Ако ти си готовъ на всичко това, ще те излѣкувамъ съ една дума, но ако не устоишъ на обѣщанието си, ще се схумишъ отъ тебе нищо нѣма да остане. Ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Любовьта; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Мъдростта; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Истината; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Правдата; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Добродѣтелята и всички да бждемъ велики музиканти и поети! И тогава като видишъ единъ братъ прѣдъ себе си, трѣбва да изпитвашъ едно трепетно чувство, като че си прѣдъ Бога. А вие сега като се видите, хванете се за ржка и казвате: добръ дошълъ! Слѣдъ малко питате: кога ще си ходишъ? Не, благородни сърдца

трѣбва да иматъ хората - сърдца пълни съ тази велика Любовъ! Велики умове трѣбва да иматъ хората! Всѣки може да има този великъ и свещенъ умъ. Азъ беседвахъ съ васъ миналата седмица за съвършенството, а сега ви проповѣдвамъ за вътрѣшното единство. Бждете каквито искате, но стремете се къмъ съвършенството, стремете се къмъ единство! Въ моитѣ очи и вълкътъ по нѣкой път се реформира. Азъ съмъ виждалъ такива сцени, гѣто вълкътъ, като влѣзе въ нѣкоя кошара между овцетѣ, погледне малко, поразмисли се и казва: “Азъ рѣшавамъ отъ днесъ да живѣя по-благороденъ животъ!” Човѣкътъ не може ли да каже така? - Може.

Ще ви приведа единъ примѣръ, когато Араби-Шакъ билъ повиканъ отъ рускитѣ князе на угощение, единъ отъ рускитѣ князе го запита: какъ ще ни обяснитѣ този стихъ отъ Евангелието, гѣто се казва, че вълкътъ и агнето ще пасатъ заедно? Той имъ казва: “Вие сте вълцитѣ, азъ съмъ агнето. Ето, сега вие ме храните! Значи стихътъ се изпълни”. Това може да стане, когато хората живѣятъ по закона на единството. Когато това единство дѣйствува въ свѣта, този стихъ ще бжде напълно приложимъ. Нека говоримъ всички искрено и чистосърдечно! Силата на една беседа не седи въ онова вътрѣшно убѣждѣние, тя е нѣщо повече отъ убѣждѣние. Силата и се съдържа въ онази вътрѣшна светлина, въ онзи вътрѣшенъ просторъ, въ онова велико вътрѣшно самопожертвувание. Човѣкъ трѣбва да бжде единъ великъ изворъ, който постоянно да извира. Човѣкъ трѣбва да бжде едно слънце, което постоянно да прѣска свѣтлина. Човѣкъ трѣбва да съдържа въ себе си онази необятна широта и просторъ, въ която всички сърдца да се вмѣстятъ. Когато нѣкой ми говори за своята душа, азъ разбирамъ цѣлата вселенна. Когато нѣкой ми говори за Божията Мъдростъ, азъ разбирамъ всичката светлина на безпрѣдѣлното пространство, която свѣтлина никога не угасва. Когато нѣкой ми говори за Божията Истина, азъ разбирамъ тази вътрѣшна свобода, която съществува между всички същества. Има свѣтове,

сжществата на които сж толкова напръднали, че постоянно отправятъ своитѣ телескопи къмъ земята, радватъ се като гледатъ, какъ хората се движатъ - радватъ се на тази малка планета - земя. Тѣ се радватъ като гледатъ, какъ хората се стремятъ нагорѣ и казватъ: ние ще имъ дадемъ потикъ, ще имъ изпратимъ своето благословение. Има много слънчеви и други системи, далечъ отъ насъ, които се интересуватъ за насъ и за всички други сжщества на земята. Напримѣръ, млѣчниятъ пѣтъ е една отъ тѣзи системи. Вие ще кажете: това сж прѣдположения! Да, за васъ сж прѣдположения, но за менъ сж реалностъ. Единъ денъ вие ще достигнете до степенъта да се съобщавате съ тия планети и системи, тѣй както сега хората се съобщаватъ съ Парижъ, Лондонъ и други нѣкои мѣста. Както днесъ хората се разговарятъ едни съ други на далечни разстояния, така и вие ще се разговаряте съ сжществата отъ разнитѣ системи. Тамъ има сжщества много по-разумни, съ много по-висока култура, отколкото сж тия на земята. Вие ще кажете: да въ този случай животътъ дѣйствително има смисълъ. Но сега вие още не сте готови, мозъкътъ ви нѣма туй устройство, да издържа голѣми напръжения.

Сега, много отъ съвременнитѣ хора като заболяватъ, започватъ да виждатъ различни сжщества отъ невидимия миръ, виждатъ много тѣхни близки, заминали, които идватъ да ги взематъ. Това обясняватъ съ нѣкакво разстройство въ мозъчната система и казватъ: този човѣкъ е изгубилъ съзнание. Казвамъ: не, този човѣкъ се е оплелъ, въ неговитѣ идеи нѣма яснота. Сжщата опасностъ има за нѣкои хора, свѣтски и религиозни, защото идуетъ имъ сж разхвърляни, а всичко въ човѣка трѣбва да бжде свързано. Иначе, при такива блуждающи мисли, съ които тѣ живѣятъ, умътъ имъ може да изхвъркне. Когато дойдемъ до истинското здраве, всичко което става съ насъ, трѣбва да бжде ясно. Всички образи въ съзнанието ни трѣбва да бждатъ отчетливи и разбрани. Когато виждашъ нѣщо, не е достатъчно само да виждашъ, но

да го виждашъ прѣзъ очитѣ на Любовъта, прѣзъ очитѣ на Мждростъта, прѣзъ очитѣ на Истината. Имашъ ли тѣзи три вѣлики добродѣтели, нѣма никаква опасностъ отъ забъркване. Дѣйствиувашъ ли, обаче, безъ тѣхъ, умътъ ти може да хвъркне. Свѣтскитѣ хора сега страдатъ отъ безвѣрие, а религиознитѣ хора страдатъ отъ сусвѣрие.

Азъ ще направя едно уподобление: ако си млѣкопитающе и искашъ да бждешъ свободенъ, краката ти трѣбва да бждатъ дълги и здрави, за да бѣгашъ. Ако си птица и искашъ да бждешъ свободенъ, крилата ти трѣбва да бждатъ здрави. Ако си човѣкъ и искашъ да бждешъ свободенъ трѣбва да бждешъ разуменъ. Слѣдователно, бѣгането е за животнитѣ; хвъркането за птицитѣ, а разумността - за човѣка. Разумни трѣбва да бждемъ въ своето единство, за да придобиемъ свободата си! Само по този начинъ ще я добиемъ. Дълги години още ще я изучаваме. Мисълъта която ви оставямъ е всѣки отъ васъ да вложи въ себе си туй единство. То е като слънчевата свѣтлина. Не се стремете да опрѣдѣляте какво нѣщо е слънцето, но се ползвайте отъ свѣтлината му! Щомъ турите въ ума си мисълъта съ вѣра и единство, този законъ, тази заповѣдъ ще проработи въ васъ.

И тѣй, еднството между всички хора - единство по Любовъ, еднство по Мждростъ, единство по Истина.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ
на 28 февруарий 1926 г. въ гр. София.

Домовитъ човѣкъ.

“Имаше нѣкой си човѣкъ домовитъ, който насади лозе и огради го съ плетъ и изкопа въ него жлебъ, и съзиди стълбъ, и даде го подъ наемъ на земледѣлци, и отиде.”

Въ този стихъ има двѣ положения: насади лозе и даде го подъ наемъ. Софиянци разбиратъ това изкуство - градятъ къщи и ги даватъ подъ наемъ. Главниятъ въпросъ е, какъвъ наемъ ще взематъ. По нѣкой пжтъ има споръ между хазяи и наематели. Хората казватъ: това сж инциденти, случайни нѣща. Азъ наричамъ тия нѣща съвпадения.

Сега, подъ думата “домовитъ”, азъ разбирамъ разуменъ човѣкъ, който насажда лозе. Само разумнитѣ хора сядятъ. Само гениалниятъ скулпторъ, който разбира, може да извае отъ непотребнитѣ камъни нѣщо хубаво. Само гениалниятъ майсторъ може да съпостави нѣколко дъски така, че тѣ да издаватъ звуци, да направятъ отъ тѣхъ единъ инструментъ. Само разумнитѣ хора могатъ да направятъ отъ нищо нѣщо, а глупавитѣ хора, каквото имъ дадешъ, и най-доброто да имъ дадешъ, ще го развалятъ. Тѣ сж като малкитѣ дѣца.

И тѣй, този домовитъ човѣкъ насадилъ лозе. Лозето е емблема на духовния животъ, който съдържа въ себе си условия за прогресъ и развитие. Лозата се отличава съ качеството да пуца надлъжъ своитѣ клонища. Нейнитѣ корени сж по-къси, а клонищата и сж по-дълги, когато у другитѣ растения има една съразмѣрностъ между коренитѣ и клонищата: колкото сж по-дълги коренитѣ, толкова и клонищата. У лозата пѣкъ е обратно. Тя се взима изобщо като емблема на живота. Затова Христосъ казва: “Азъ съмъ лозата.” Той не казва: азъ съмъ крушата, или ябълката, или смокинята, или маслината, а казва: “Азъ съмъ лозата, а вие прѣчкитѣ.” Христосъ е разбиралъ много добръ естествения науки. Съвременнитѣ естественици иматъ едно схващане за растенията, но то е повече механическо. Тѣ раздѣлятъ растенията на

известни категории, но какво се крие въ тѣзи категории, това за тѣхъ е terra incognita. "Терра" не е българска дума. Тази дума означава непозната земя, нѣщо непознато, незнайно. Ученитѣ хора наричатъ това нѣщо инкогнито. Тѣ го произнасятъ различно. Можешъ да туришъ ударението на първия, на втория слогъ, или на края на думата. Въ английски езикъ има думи, у които ако произношението е малко меко, турятъ на края буквата t или d. Често окончанията даватъ противоположно значение на думата.

Мнозина отъ васъ сте чели този стихъ: "Имаше единъ домовитъ човѣкъ, който насади лозе и даде го подъ наемъ." Ще кажете: защо го даватъ подъ наемъ? Защо учителятъ съгражда училището и вика ученицитѣ си? - Той дава училището подъ наемъ на ученицитѣ си, и прѣди да е дошълъ той, тѣ дигатъ шумъ до Бога, но щомъ дойде, утихватъ. Значи, училището не е за учителя но за дѣцата, за ученицитѣ. Всички чинове, карти, дъски, всички пособия сж все за ученицитѣ. Тѣй че този домовитъ човѣкъ е насадилъ лозе и го дава подъ наемъ на наемателитѣ тѣ да го работятъ. Вие ще кажете: какво отношение ще има между този домовитъ човѣкъ, който насадилъ лозето и между насъ? - Вашето тѣло е една лоза, насадена отъ самитѣ васъ. Всѣка ваша клѣтка, всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство, всѣко ваше волево движение, това сж силитѣ въ това лозе, които сж дадени подъ наемъ. Като четете този стихъ, ще кажете, че тѣзи наематели не сж били добросъвѣстни хора, че не сж плащали данѣкъ на врѣме.

Казва се въ евангелието: "А когато наближи врѣмето на плодетѣ, проводи слугитѣ си до земледѣлцитѣ да взематъ плодетѣ му. И земледѣлцитѣ уловиха слугитѣ му, едного биха, друго убиха, а върху друго камъни хвърлиха. Пакъ проводи други слуги, по-много отъ първитѣ, но сториха и тѣмъ сжщото. Най-послѣ проводи при тѣхъ сина си и думаше: "Ще се засрамятъ отъ сина ми." Но земледѣлцитѣ като видѣха сина, рекоха помежду си: "Този е наследникътъ, елате

да го убиемъ и да усвоимъ наслѣдството.” И като го уловиха, изведоха го вънъ отъ лозето и го убиха. И тъй, като дойде стопанинътъ на лозето, що ще стори съ земледѣлцитѣ? Казватъ му: “Злитѣ зле ще погуби и лозето ще даде подъ наемъ на други земледѣлци, които ще му въздадатъ плодoветѣ на врѣмето си.” Вашиятъ животъ, това е лозето, което е дадено подъ наемъ. Всички вие, които ме слушате тази сутринъ, сте наематели. Богъ ви е далъ едно лозе да го обработвате. Въпросътъ е, дали вие си давате наема на врѣме. Вие ще кажете: много жестоки сж били тия хора, които сж били слугитѣ на своя господарь. Хубаво, когато една възвишена и благородна мисль дойде въ васъ и вие я изпжждате, когато едно благородно желание дойде въ васъ и вие го изпжждате, и най-послѣ когато и Духътъ дойде въ васъ и вие го изгасите, не сте ли и вие въ положението на тия слуги? Какви ще бждатъ послѣдствията? Писанието казва: “Ще отнема Духа си”. Какво става тогава? Ще дойде най-послѣ господарьтъ, умниятъ човѣкъ и ще ви изгони. Това е всичката философия на вѣрующитѣ и невѣрующитѣ въ свѣта.

Нѣкой казватъ, че сж вѣрующи. За да познаешъ, дали единъ човѣкъ е вѣрующъ, той трѣбва да има едно вътрѣшно, а не външно схващане за Бога. Защото всѣки човѣкъ който има едно външно понятие за Бога, той е идолопоклоникъ, той е човѣкъ отъ една стара култура. Щомъ единъ човѣкъ има една външна форма, единъ външенъ обрѣзъ за Бога и мисли, че Той може да го наказва, такъвъ човѣкъ е идолопоклоникъ. Казвамъ: вие ще познаете вѣрующия, когато е боленъ, когато е на смъртно легло. Ако роптае, когато е боленъ, той нѣма никаква вѣра. Съмнѣва ли се, никаква вѣра нѣма. Нѣма ли миръ въ душата си, той нѣма никаква вѣра. Ама той може да казва, че е роденъ отъ Бога нѣколко пжти - това сж лъжи, това сж приструвки отъ негова страна. Въ такава раждане ние не вѣрваме. Той не може да изнесе, най-малките изпитания въ свѣта, не може да прояви най-малкото търпѣние. Ние не вѣрваме въ такава вѣра. Величието на чо-

Вѣка въ свѣта трѣбва да се прояви въ неговия характеръ. Величието на човѣка се показва само въ врѣме на страдания. Кога се показва учениятъ човѣкъ? - Когато рѣшава най-мѣчнитѣ задачи. Леснитѣ задачи и дѣцата могатъ да рѣшаватъ. Колко правятъ едно и едно? - Двѣ. Колко правятъ двѣ и двѣ? - Четири. Колко правятъ три и четири? - Седемъ. Тия задачи и дѣцата рѣшаватъ. Кой отъ васъ не знае да събира? Но ако ви задамъ една задача, напримѣръ, слѣдъ десетъ хиляди години на кое мѣсто ще се намѣри земята при своето движение? Или въ кой полюсъ ще се намѣри земята слѣдъ седемъ хиляди години? Ще можете ли да рѣшитѣ тия задачи? Тукъ има дума учениятъ човѣкъ. Значи, само учениятъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, или мждрецътъ, както азъ го наричамъ, може да рѣши тия задачи. Само той може да опрѣдѣли, какво ще бжде вашето положение, вашиятъ животъ слѣдъ хиляда години, напримѣръ. Онзи човѣкъ, който е заучилъ наизустъ нѣкои нѣща отъ Писанието, или отъ други нѣкои книги, не може да рѣшава такива задачи. Истинско знание е това, което изтича отъ вжтрѣ на човѣка и изисква външни условия, за да се прояви. Знанията трѣбва да изтичатъ отъ човѣшкия духъ, т. е. трѣбва да излизатъ отъ вжтрѣ навънъ. Външнитѣ условия сж пакъ отъ Бога. Богъ е мислилъ дълго врѣме отвжтрѣ, послѣ се проявилъ навънъ. Така и ние, когато мислимъ дълго врѣме отвжтрѣ, послѣ се проявяваме навънъ.

Слѣдователно, има двѣ реалности въ живота: едната навжтрѣ, а другата навънъ. Какво образуватъ най-послѣ тѣ? - Образуватъ единъ творчески принципъ. Значи, когато Богъ е започналъ да мисли, свѣтътъ се е създалъ. Казватъ нѣкой, че Богъ е създалъ човѣкъ. Подъ думата “човѣкъ” азъ разбирамъ, че Богъ е създалъ свѣта, т. е. цѣлата вселенна чрѣзъ Мждростъта. Човѣкъ безъ мждростъ, не е човѣкъ. И ако ние говоримъ за човѣка, подразбираме Мждростъта. И въ Писанието се казва:” Веселѣхъ се въ обитаемата Негова земя съ синоветѣ на Мждростъта”. Слѣдователно, Богъ е създалъ вселенната заради синоветѣ на Мждростъта. Като създалъ

свѣта, той далъ подъ наемъ земята и слънчевата система. Слънчевата система далъ на ангелитѣ, а земята - на хората. Значи, има едно съвпадение, има допирни точки въ вселената.

Сега вие си мислите, защо сте дошли на земята. - Дошли сте, за да обработвате вашето лозе. Може да кажете: най-послъ ние не трѣбва ли да живѣемъ? Че въ какво седи живота? - Животътъ седи въ разумното съчетание на онѣзи елементи, съ които трѣбва да градишъ, да създавашъ себе си. Ако отъ день на день ти не ставашъ по-здравъ, по-уменъ и по-изобиленъ съ животъ, какво разбирашъ отъ живота? Азъ често ви говоря за Любовта, но не за онази Любовъ отъ картошки, не и за онази любовъ отъ мамалижена каша. Вие трѣбва да ме разбирате добръ, азъ нѣмамъ нищо общо съ такава любовъ. Любовта, за която ви говоря, това е една велика сила, това е едно свещено чувство - най-свещеното, най-мощното чувство, Божествено чувство, което твори въ свѣта, и прѣдъ което ангелитѣ се прѣкланятъ съ благоговение. Когато Богъ заговори на нѣкой човѣкъ, той става силенъ, мощенъ и никога не отпада. Любовта никога не отпада. Всички слънчеви системи могатъ да изгаснатъ, цѣлиятъ козмосъ може да изчезне, всичко може да се измѣни, но чувството на Любовта остава за вѣчни врѣмена и отъ него произтича всичко въ свѣта. Не ми говорете за каша, отъ която хората умиратъ. Има религии, които сж направени отъ просена каша или отъ картофена каша. И тия каши хората наричатъ любовъ къмъ Бога. Нѣкой ти говори днесъ за Бога, а утрѣ ще те обѣси на вжжето. Онзи сждия ти говори днесъ за Бога, а утрѣ ще те осжди за кражба. Той те сжди за кражба, а самъ краде. Другъ нѣкой те сжди за прѣстѣпване на закона, а самъ той десетъ пѣти на день го прѣстѣпва.

Всѣки сждия, който подписва една присжда, трѣбва да има чиста ржка, трѣбва да бжде чистъ като светия. Нека такъвъ човѣкъ те сжди! Но когато единъ прѣстѣпникъ подписва присждата на другого, той самъ си е заличилъ живота.

Нѣкой отъ васъ често казватъ: Господъ е благъ. Въ

какво седи Божията благодать? - Благодать въ Бога има, Той всѣкога е благъ, но когато ние сме разумни. Между Бога и насъ трѣбва да има извѣстно съотношение. Ако ние не зачитаме това велико и свято чувство, което съществува въ Бога, съ което Той се проявява, какъ ще разберемъ Божията благодать? Ако не се отнасяме съ дълбоко уважение къмъ онова лозе, което Богъ ни е далъ да обработваме, какъ ще разберемъ Божията благодать? Казва се въ Писанието: "Ползвайте се отъ богатата и каквото ви остане отъ изобилието това ще пратите на менъ". Вие ще ми кажете: Господъ има ли нужда отъ това? Разсжждавайте разумно! Когато онази велика рѣка изтича отъ своя мощенъ изворъ и влѣзе въ твоята каца, за да я напълни, питамъ: трѣбва ли да спрешъ тази вода въ своята каца, или да я пратишъ въ морето, отъ дѣто е излѣзла? Всѣко благо което си приелъ и използвалъ, трѣбва да оставишъ да се върне къмъ Бога. Ти ще вземешъ отъ всѣко благо толкова, колкото ти трѣбва. Вземешъ ли повече, ще си създадешъ най-големото нѣщастие. Колко ти трѣбва днесъ, за да преживѣешъ? - Трѣбватъ ти едно кило хлѣбъ, 3 глави лукъ, 2 чесънъ, 3 ябълки, 2 круши, 5 сливи, 20 гроздени зърна, 3 портокала, 1 лимонъ, 2 банана, 1 плодъ отъ хлѣбното дърво, 1 алабашъ, 1 зелка, 3 глави прасъ лукъ. Друго какво ти трѣбва? Вие ще кажете: ами много малко нѣщо е това! Не, не бързайте, че като наредя още 20-30 такива нѣща, това малко ли е? Колко трѣбва на човѣка? - Малко му трѣбва. Като се има прѣдъ видъ, че отъ всѣки чешитъ ще вземе по малко. Разнообразие трѣбва на човѣка, а лакомията всѣкога разбира еднообразие. Така хранятъ прасетата. Дойде тѣхната господарка, тури имъ въ едно корито трици, и тѣ, пѣхнатъ муцунитѣ си, ядатъ ли ядатъ и благодарятъ като казватъ: много добра е нашата господарка! Казвамъ: това е свинска мамалига.

Сега, нѣкои като ме слушатъ, докачатъ се. Не, приятели, вие трѣбва да се докачате отъ онѣзи низки схващания, които имате за Бога. Вие трѣбва да се докачате отъ онѣзи

низки добродѣтели които проявявате. Вие трѣбва да се докачате отъ онази слаба интелигентностъ, която проявявате. Вие трѣбва да се докачате отъ онази слаба вѣра, която имате въ живота. Какви трѣбва да бждете тогава? За васъ има само едно велико бждаще. Казвамъ: кой отъ васъ, като онзи добъръ майсторъ благородникъ знае условията, при които растатъ прѣчките? Всѣки отъ васъ трѣбва да изучи всички видове прѣчки. Добриятъ майсторъ трѣбва да знае условията, при които всѣка прѣчка расте и се развива. Но когато дойдемъ до човѣка, имаме вече друга една наука. Наблюдавали ли сте вие по себе си, при какви условия могатъ да растатъ чувствата у човѣка? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива ума въ човѣка? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива волята у човѣка? Вие ще кажете изведнѣжъ: е, както даде Господъ. Не това е едно външно, повърхностно схващане за нѣщата. Господъ не дава нѣщата отвънъ, отвжтрѣ трѣбва да дойде всѣка проява. Най-първо потокътъ е отвжтрѣ, а послѣ иде отвънъ. Когато потокътъ дойде отвънъ, ние имаме единъ механически животъ. Това е животътъ на пѣсѣка, на скалитѣ, на кристалитѣ, а когато потокътъ иде първо отвжтрѣ, а послѣ отвънъ, ние започваме съ онзи разуменъ вжтрѣшенъ животъ. Питамъ ви: вие, като интелигентностъ, разглеждали ли сте вашия мозъкъ, да видите, въ какво се проявява неговата сила? Напримѣръ: знаете ли, на кое мѣсто въ вашия мозъкъ седи добродѣтельта? Тя се намира въ мозъка ви, но на кое опрѣдѣлено мѣсто именно? Всѣка добродѣтель е като една прѣчка въ вашия мозъкъ. Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира милосърдието? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира твърдостта? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира чувството на приятелство? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира майчината любовъ или Любовта ви къмъ Бога? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира центъра на разсждѣка, или центъра на паметта и редъ други центрове? Кажете ми, гѣ се намиратъ всички тия чувства? Не само

вие не ги знаете, но и най-видните философи, като Канта или други нѣкои не ги знаятъ. И тѣ сж били невѣжи въ това отношение. Кантѣ е знаялъ толкова, колкото и вие. Той е написал една отлична книга за чистия разумъ; но прѣди да я напише, трѣбваше да напише, на кое мѣсто въ мозѣка се намиратъ всички тия прѣчки.

Съврѣменните хора искатъ да възпитаваатъ дѣцата си, но какъ ще ги възпитаваатъ? Ако вие окопавате лозата си, а не обрязвате прѣчките ѝ, какво ще стане съ вашата лоза? Прѣчките на самата лоза не се окопаватъ, тѣ се обрязватъ, а самата лоза се нуждае отъ окопаване. И колкото повече окопавате т. е. обработвате лозата, толкова повече растатъ и бурените около нея, защото иматъ добри условия. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ добрия човѣкъ. Едновременно съ развитието на добродѣтелите му, се развиватъ и нѣкои лоши качества. Туй зло ли е? - Не е зло. И злото въ човѣка сжщо тѣй има право да расте, както и доброто. Азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, какво нѣщо е злото. Злото, е единъ животъ. Споредъ моите схващания, злите които сега сжществуватъ въ свѣта и у насъ, сж неизползувани добродѣтели на миналото. Слѣдователно, сега трѣбва да се навлѣзе въ единъ новъ периодъ, гѣто добродѣтелите иматъ условия да растатъ. Тѣ сж взели обратното движение въ насъ. Злото не може да се изкорени сега, но за въ бждаще. И когато Христосъ говори за бждещето за свѣршека на свѣта, Той подразбира, че за въ бждеще ще дойде една нова вълна, и туй, което сега е зло въ свѣта, ще мине въ друга фаза на своето развитие. Туй е едно условие, една възможность за ония хора, които днесъ сж лоши, за въ бждеще да станатъ добри. Всѣки човѣкъ, който закѣснѣе въ своя пжтъ на развитие, става лошъ. Това може всѣки да провѣри. Напримѣръ, прѣдставете си, че вие имате условие да спечелите, но като се изгубятъ тѣзи условия, у васъ се заражда едно недоволство и като дойде сиромашията, вие започвате да крадете и казвате: ние можемъ да бѣркаме тукъ или тамъ, Господъ позволява

това. Да, Господь позволява всичко, може да бъркаме навсякъде, Господь дава щедро, но онзи, който е далъ да обработватъ лозата му, той не дава. Когато азъ влѣза въ нѣкоя чужда градина да си набера ябълки, Господь казва: "Много добръ направи". Но онзи, на когото съмъ далъ тази градина подъ наемъ, ще дойде да те хване и да те набие. Всички казватъ: Господь дава щедро. Да, така е, и ние казваме, че Господь дава на всички щедро, но дали хората сж раздѣлили земята си право, това е другъ въпросъ. И затова днесъ хората казватъ: Господь далъ на този въ изобилие, а на онзи нищо не е далъ. Господь е далъ право на всички същества да живеятъ, но азъ взимамъ онази кокошка и казвамъ: Господь ми дава право да я коля. Не, това не е въ съгласие съ Божията воля. Ще дойде день, обаче, когато хората нѣма да ядатъ кокошки. Защо? Защото кокошки нѣма да има. Ще дойде день, когато хората нѣма да ядатъ агнета. Защо? Защото агнета нѣма да има. Ще дойде день, когато хората нѣма да се избиватъ. Защо? Защото вълци нѣма да има. Е, кой ще остане въ свѣта? - Само разумнитѣ хора, които ще се разбиратъ помежду си. Тѣ ще разбиратъ и ще прилагатъ правилно Божиитѣ закони. Кога ще настане това врѣме? - Когато храната и водата бждатъ въ тѣхъ, и нѣма да иматъ нужда отъ тия елементи отвънъ. Храната ще бжде вътрѣ въ хората, и тогава тѣ ще се хранятъ отвътрѣ, тѣй както Господь се храни.

Слѣдователно, Царството Божие ще дойде на земята. Когато се проповѣдва Царството Божие, подразбира се да живѣемъ по този вътрѣшенъ начинъ. И днесъ хората като сж налучкали този законъ, започватъ да ядатъ по-малко и казватъ: малко трѣбва да се яде. Идватъ при мене такива светии и ми казватъ: азъ не ямъ зехтинъ, не ямъ готвено съ масло, а само картофена чорбица. Този човѣкъ нѣма да яде зехтинъ, но отъ тукъ ще направи една търговска сдѣлка, отъ тамъ ще направи една търговска сдѣлка и погледнешъ, изкаралъ толкова много, че и съ кравешко масло може да се

храни. Не, ние не схващаме така религиозния животъ, ние започваме отгоръ. Сега слушайте ме, азъ ви говоря за неджзи, които сжществуваатъ даже и въ най-святи и чисти хора. Ние трѣбва да ядемъ всичко съ благодарностъ. Ако ти ядешъ само маслини, но съ благодарностъ, това е едно благословение. Ако ти ядешъ съ неблагодарностъ, това често се явява и като отрова за васъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, колко трѣбва да яде днесъ. Нѣкой си до вчера ялъ кокошки, а днесъ вече проповѣдва, че не трѣбва да се ядатъ кокошки, защото образували нѣкакви си отрови въ организма, които изобщо влияятъ злѣ. Не, споредъ мене, религиозниятъ човѣкъ не трѣбва да се спира върху това, какъ му дѣйствиува една храна, но трѣбва дълбоко въ себе си да съзнава, че не трѣбва да причинява никакво страдание комуто и да е, било на нѣкоя кокошка, или на нѣкое агне. Защо? - Понеже туй страдание по обратенъ пътъ ще се върне и къмъ него. Той не трѣбва да изкоренява тази прѣчка. Богъ е създалъ всико въ свѣта, ние нѣмаме право да изкореняваме прѣчкитъ, които Той е посадилъ.

Знаете ли на какво се дължи упадъка на днешната култура? Днесъ се избиватъ най-малко 40-50-100,000 милиона сжщества. Това сж единъ голѣмъ брой живи сжщества, които всѣка година ставатъ жертва на хората. Въ тѣхъ се зараждатъ чувства на страхъ, на умраза. Тия сжщества като влѣзатъ въ невидимия миръ, създаватъ много лоши условия за развитието на всички хора на земята. Не казвамъ, че ние трѣбва да плачемъ за изкланитъ говеда, но казвамъ, че ние сами въ миналото си създадохме лоши условия за нашето развитие. Ние сами сме причина за нашитъ нещастия. Нещастията, които идватъ въ свѣта, не сж за говедата, но за насъ, за човѣчеството. За съврѣмнената култура иде едно израждане, иде едно голѣмо нещастие, иде единъ порой. Ние трѣбва да знаемъ законитъ, чрѣзъ които можемъ да се примиримъ съ Бога. Казвате: това е за грѣшнитъ. Не, всѣки отъ васъ трѣбва да изправи своитъ отношения къмъ невидимия

свѣтъ. Питамъ ви: ако единъ великъ цигуларь отиде при Ниагарския водопадъ, и започне да свири тамъ, какво ще чуете вие? Какво ще разберете отъ неговото свирене? Или ако нѣкой виртуозъ започне да свири при нѣкое здание, което се гради, какви звукове ще се чуятъ? Какъвъ концертъ ще излѣзе отъ неговото свирене? Или, ако вие сте устроили единъ концертъ за нѣкакво благотворително дружество, но отвънъ хората се биятъ и се чуватъ само топовни и пушечни гърмежи, какъвъ концертъ ще излѣзе?

Азъ правя сега слѣдната аналогия: Всички бурни страсти, всички противорѣчия въ живота, това сж неблагоприятнитѣ условия. Тѣ трѣбва да се прѣмахнатъ и да дойдатъ онѣзи меки, тихи влияния, които сж подобни на първитѣ слънчеви лъчи. Само тогава ще можемъ да мислимъ правилно. Всички ние трѣбва да утихнемъ, да станемъ тихи и спокойни въ душата си. Когато Христосъ седна въ лодката съ своитѣ ученици и навлѣзе въ Генисаретското езеро, какъ укроти бурята, която се яви? - Той прострѣ ржката си и повелѣ на вѣтъра да утихне. Затова, когато нашето море се развълнува прострете ржката си върху вашия умъ и кажете: защо трѣбва да скърбя? Господъ не скърби, ангелитѣ не скърбятъ, само малкиятъ дѣца скърбятъ, само малкиятъ дѣца плачатъ. Не е лошо да плачешъ, но казвамъ, ако плачешъ върху ржцѣтъ на своя ближень, този плачъ има смисълъ. Плачи за да измиешъ ржцѣтъ му. Но ако твоитѣ сълзи падатъ по софийскитѣ прашни улици, ти си първокласенъ глупакъ. Тръгнала нѣкоя жена изъ улицата, турила кърпа на очитѣ си, плаче, не иска да я видятъ хората. Казвамъ: защо трѣбва да проливашъ сълзитѣ си по улицата? Изпждили нѣкой чиновникъ отъ службата, и той тръгналъ по улицата, плаче. Казвамъ ти си първокласенъ глупакъ. Защо трѣбва да плачешъ по улицата? Не, азъ искамъ да цѣните сълзитѣ си! И послѣ вие казвате: да любимъ хората! Какъ, да любимъ тия грѣшни, мъртви хора? Не, вашата любовъ е за онѣзи, които сега живѣятъ. Нашата любовъ е за Божиитѣ дѣца, които сега сж на лозето. На тѣхъ трѣбва да

изпратимъ Божиитѣ лжчи, както слънцето изпраща намъ лжчитѣ си. Казвате: да се любимъ единъ другъ! Разбирате ли какво нѣщо е Любовта? - Любовта трѣбва да се изрази съ едно велико, свещено чувство и тогава да изпратимъ заедно, моето свещено чувство и вашето свещено чувство изъ цѣлата вселенна. Но ако моето свещено чувство и вашето свещено чувство не сж пробудени, какъ да дойде любовта? - Любовта се изразява чрѣзъ онова свещено чувство, което никога не умира, съ онази сила, която никога не отпада и съ онази мисль, която винаги е свѣтла. Това е Божественото въ насъ. И всѣки отъ васъ може да бжде силенъ само по този начинъ. Азъ ви се чудя, като ви гледамъ нѣкой заболѣлъ отъ хрема и виждашъ, веднага тръгналъ да търси лѣкаръ. Дойде лѣкарътъ, но и той хремавъ. И той самъ страда, но прѣдписва лѣкарства. Не, не викайте никакъвъ лѣкаръ за вашата хрема! Даже и треската си не лѣкувайте. Защо? - Болеститѣ, това сж чисто вътрѣшни процеси, върху които ще приложишъ волята си. Ще кажешъ на хремата си: слушай, азъ съмъ господарьтъ тукъ. Давамъ ти всичко 7 дни срокъ, прѣзъ това врѣме можешъ да се считаешъ като моя гостенка, за което ще ти укажа всичкото внимание и слѣдъ този срокъ ще си излѣзешъ. На седмия денъ ти и давашъ единъ банкетъ, угощавашъ я добръ и слѣдъ това и казвашъ: хайде сега носи си много здраве, другъ пжтъ пакъ можешъ да ми погостувашъ. На треската пжкъ ще кажешъ: на тебе давамъ срокъ отъ 21 деня, прѣзъ което врѣме ще ти давамъ по два пжти на денъ угощение. Значи, за всичкото врѣме ще ти дамъ 42 угощения, но слѣдъ това ще си излѣзешъ съ много здраве вънъ отъ менъ. Хремата, треската, това сж живи сжщества, които сж яли и пили, разполагали сж на мои разноски. Слѣдъ като си излѣзе треската, ще дадете още едно угощение. Тя ще ви направи слабичкъ, сухичкъ като светия. Ако изпждишъ треската прѣждеврѣменно, ти ще се намѣришъ въ още по-опасно положение, ще вземешъ да мислишъ, дали нѣма да умрешъ - ще остане въ тебе единъ страхъ. Не, ти ще знаешъ, че и при

треската можешъ да живѣешъ, и при хремата можешъ да живѣешъ. Чудни сте вие! Ако една треска може да ви умори, ако една хрема може да ви умори, какви служители ще бждете? Каква служба ще можете да принесете на Бога? Ако една треска може да ви умори, отъ васъ нищо не може да стане. Лѣкарътъ има друго прѣдназначение. Той трѣбва да научи болния, какъ трѣбва да се лѣкува, какъ трѣбва да се бори съ болестъта. Той трѣбва да му даде такава лѣкарство, което да усили неговата воля, да облагороди неговитѣ чувства и да просвети неговата мисль. Слѣдъ това лѣкарътъ трѣбва да пристѣпи къмъ лѣкуване на болестъта. Тѣй разумно трѣбва да бжде лѣкуването! За да лѣкуваме единъ човѣкъ, ние трѣбва да го освободимъ отъ всички чужди елементи, отъ всички утайки които се наслоили въ него. Цѣли 20 години той живѣлъ единъ нередовенъ животъ и въ него се натрупало излишно желѣзо, олово, медъ и редъ други отровни соли, които се образували при окислението на тия метали. Всички тия отрови трѣбва да се изхвърлятъ навънъ и да остане само онова чисто органическо злато и сребро, да остане само азотътъ и водородътъ въ онова чисто състояние, каквото е било първоначално въ човѣка. Само тогава човѣкъ ще може да възприеме онази Божествена Свѣтлина, която твори въ него. Ако слѣдъ като излѣза оттукъ, вие почнете да се питате, дали всичко това, което говоря е Истина, казвамъ ви: ако вие мислите добрѣ за мене, това е добрѣ и за васъ; ако вие мислитѣ лошо за мене, това е лошо и за васъ. И за мене сжщото: ако азъ мисля добрѣ за васъ, и за мене е добрѣ; ако пъкъ мисля злѣ за васъ, и за мене е злѣ. Такъвъ е законътъ. Никой никого не може да уврѣди. Всѣки човѣкъ самъ себе си уврѣжда. Слѣдователно, азъ самъ трѣбва да се грижа за туй лозе, което ми е дадено и да не оставямъ другитѣ да злоупотрѣбятъ съ него.

Та казвамъ: между васъ трѣбва да сжществуватъ само разумни отношения. Като четете Свещеното Писание, главно Стария Заветъ, той се отличава съ редъ примѣри.

Прочетете живота на Давида, или на Якова, или на Авраама, или на Исаака, вие ще видите, че тяхния животъ е единъ отличенъ примѣръ и за другитѣ. Прочетете най-послѣ живота и на други велики хора и тамъ ще видите, че има примѣри за подражание, за поука. Давидъ бѣше едно малко овчарче, което ходѣше да пасе овцитѣ и развиваше силата си. Единъ день самъ той се хвали, вълкътъ нападналъ една отъ неговитѣ овци и той се хвърлилъ да я спасява - борилъ се значи съ вълка и надвилъ, спасилъ овцата си. Послѣ, спорѣдъ неговитѣ твърдения, тогава имало и лъвове, той се борилъ и съ лъвоветѣ, за да освободи една овца отъ устата на лъва. До колко е вѣрно всичко това, трѣбва да се питатъ ония ясновидци на вѣрмето, които виждатъ въ миналото, но нека вѣрваме и на думитѣ на Давида. Той бѣше единъ смѣлъ и рѣшителенъ човѣкъ, който се борилъ съ лъвоветѣ и съ вълцитѣ. Не само това, но той билъ и добъръ музикантъ. И когато Саулъ бивалъ нападанъ отъ лоши духове, викалъ Давида да му свири. Когато Давидъ започвалъ да свири, Саулъ изпитвалъ добро разположение на духа. И това разумно малко дѣте, слѣдъ като прѣкара една дисциплина, дойдоха срѣщу него гонения отъ страна на Саула. И този младъ овчаръ, слѣдъ като стана царъ, забрави че Саулъ го гони, забрави, че е билъ овчаръ и каза: “Не съмъ ли азъ царъ, не съмъ ли миналъ прѣзъ толкова страдания, нѣмамъ ли право и азъ да си поживѣя?” Единъ день Давидъ видѣ една хубава, красива жена, която била женена, и той я пожела за своя жена. И заповѣда на слугитѣ си да турятъ мжжътъ и на първата бойна линия, та дано бжде убитъ въ сраженията. И наистина мжжътъ и бива убитъ. Давидъ взима тази красива жена за своя и заповѣдва на придворнитѣ си да казватъ, че той направилъ едно благодѣяние на тази бѣдна вдовица. Тази жена зачева отъ него. Но окомото на Господа вижда всичко, Той знае самата Истина, затова праща пророкъ Натанъ при Давида, да му каже, че не е направилъ добръ. Натанъ разказва на Давида слѣдното нѣщо: “На единъ богатъ човѣкъ дохождатъ гости. Той иска да ги наго-

сти, но за това угощение не взима нѣкоя овца отъ своето стадо, но взима единствената овчица на единъ бѣденъ човѣкъ и нея закаля”. Давидъ като чува това нѣщо, казва: “Осжждамъ този човѣкъ на смъртъ!” Натанъ му казва: “знаешъ ли, че този човѣкъ си ти?” По сѣщия начинъ постѣпвате и вие. Дойде нѣкой пѣтъ при васъ Натанъ пророкътъ и ви казва: “Вие направихте такива и такива прѣстѣпления! Изрежда ги той въ една или въ друга форма, и вие казвате: смъртъ на този човѣкъ”! Този човѣкъ сте вие самитѣ. Вие издавате строга присѣда за другитѣ, но това прѣстѣпление е ваше. Като четете 51 Псаломъ, виждате, че у Давида имало смирение, доблестъ, да признае своитѣ погрѣшки и затова казва: “Господи, съгрѣшихъ прѣдъ Тебе! Азъ бѣхъ едно малко дѣте, ти ме взе, възпита ме и сега съзнавамъ грѣха си, нѣма да грѣша повече така. Отъ сега нататѣкъ нѣма да правя такива прѣстѣпления.”

Вие казвате: Давидъ направи това голѣмо прѣстѣпление! Я ми кажете, кой човѣкъ е чистъ отъ прѣстѣпления? Чисти сѣ само светиитѣ. Тѣ сѣ абсолютно праведни хора. Азъ не подѣржамъ слабостта на Давида, но казвамъ, че не трѣбва да го осжждаме, защото който и да бѣше на мѣстото на Давид, щѣше да сгрѣши, щѣше да направи едно такова прѣстѣпление. Ами когато минавате покрай кѣщата на нѣкой богатъ човѣкъ и видите нѣговото богатство, въздѣхвате си и казвате: ахъ, защо не е моя тази кѣща? Това не е ли онази красива жена, която Давидъ взе за себе си? Ами когато вие, които имате една млада, хубава дѣщеря, минете покрай кѣщата на вашата съсѣдка, която има младъ, хубавъ синъ и си въздѣхнете и кажете: ахъ, да ще този момѣкъ да вземе моята дѣщеря! Това не е ли красивата жена? Това не е ли хубавата жена, която Давидъ видѣ? Тази кѣща ще бѣде за васъ едно изкушение. Богъ ще ви даде друго нѣщо. Зарадвай се, че този човѣкъ си е направилъ една хубава кѣща! Най-първо, като видишъ тази кѣща, обърни внимание на кѣдѣ сѣ поставени прозорцитѣ, на изтокъ или на югъ, и ако е така

зарадвай се. Кажу: азъ се радвамъ, че Господъ е далъ такава хубава кжца на този човѣкъ. Нека Богъ му даде повече имане, та да зарадва и дѣцата си. Не минавай покрай кжцата му съ завистъ и не казвай: ахъ, защо не е моя? Господъ е прѣдвиделъ за тебе нѣщо много по-хубаво. Зарадвай се на богатството на своя ближень!

Казвамъ: въ едно събрание седятъ много хора свързани съ една и сжца идея, но като имъ се направи една малка забѣлѣжка, тѣ веднага се докачватъ. Азъ не съмъ срещалъ до сега нито единъ човѣкъ въ България, на когото като кажа нѣкоя по-строга дума, или като му направя една забѣлѣжка, да не ми се разгнѣви. Даже и на най-близкитѣ си като кажа нѣщо, сърдятъ ми се. Казвамъ нѣкому: приятелю, ти не можешъ да свирнешъ съ мене, ако нѣмашъ ухо. “Ама кажи ми нѣкои велики работи!” - Какви велики работи? Азъ не мога да се спра съ тебе, да обмислямъ великитѣ работи. Ако ви кажа нѣкоя велика мисль, нищо нѣма да разберете отъ нея и ще кажете, че това сж празни работи. Да, но ако извадя кесията си и я поразмърдамъ малко, това ще е пълна работа! Имамъ 10 златни монети въ нея, давамъ ви ги, и вие казвате: а, това сега разбирамъ, това е философия! Казвамъ: това сж задачи за малкитѣ дѣца. Учения човѣкъ всѣкога може да си достави тия златни монети, когато и въ който моментъ му потрѣбватъ. Какъ? - Той ходи съ своята магическа прѣчица по земята, разхожда се и чуква нѣкъдѣ съ нея. Веднага отдолу му се обаждатъ. Какво има? - На менъ учения човѣкъ, ми трѣбватъ 10 златни монети. Тия златни монети веднага изкочатъ и хопъ въ джоба му. Дойде другадѣ нѣкъдѣ, пакъ тропне съ прѣчицата си. Алло! Какво има? - Трѣбва ми една книга. Този ученъ дойде въ София като непознатъ и пожелава да отиде на нѣкое прѣдставление. Пакъ тропне съ прѣчицата си. Какво има? - Искамъ единъ билетъ отъ първо мѣсто за едн-кое си прѣдставление. Веднага билетътъ се доставя, и този ученъ е на първо мѣсто въ прѣдставлението. Пжтътъ му е отворенъ навсѣкждѣ. Азъ наричамъ ученъ човѣкъ този,

на когото пътът е отворен навсякъде. Туй разбирамъ ученъ човѣкъ - срѣдно мѣсто не приемамъ. Туй е идея! Напри-мѣръ, задайте си задачата, цѣла година да не боледувате отъ нищо. Или, задайте си задачата да направите опитъ за цѣла една седмица, да не минава въ ума ви нито една лоша мисль, въ сърцето ви нито едно лошо чувство, и въ волята ви нито едно лошо дѣйствиe. За да не се лъжете, направете този опитъ поне за единъ день, или за единъ часъ, да видите, за колко време ще можете да издържите. Нѣкои мислятъ, че сж много силни. Не, трѣбва да бъдете тѣй чисти, като единъ ангелъ, като единъ светия. Ако пъкъ можете да издържите за единъ часъ, или за единъ день, или за една седмица, или за една година, това ще бъде още по-добре. Ето една велика наука! Ако постигнете това нѣщо, небето ще се отвори за васъ, и вие ще разберете степенята на онѣзи велики съзнания, които минаватъ презъ ума ви. Азъ зная, че въ растенията има съзнание, въ кристалитѣ сжщо има съзнание. Може да мислите за мене, каквото искате, но казвамъ ви: азъ разбирамъ съзнанието на растенията, азъ разбирамъ съзнанието на кристалитѣ, азъ разбирамъ съзнанието на животнитѣ - на всички риби, на всички птици - и най-послѣ разбирамъ съзнанието и на всички хора. Всички тия съзнания се хармонизиратъ по особенъ начинъ. Има единъ великъ законъ, който ги хармонизира. Външно, между хората и животнитѣ има само една допирна точка, но вътрѣшно, духовно, има три допирни точки. И съ растенията, външно има само една допирна точка, но вътрѣшно има три допирни точки.

Та казвамъ: отгдѣ ще започнемъ нашето верую? Казва се, че единъ домовитъ човѣкъ насадилъ едно лозе и го далъ подъ наемъ. Ако вие презъ цѣлия си животъ не сте могли да моделирате вашия носъ, ако презъ цѣлия си животъ не сте могли да изправите мисълта си, какво сте направили тогава? Когато те засърби носа, това показва, че искашъ да кажешъ нѣкоя лъжа, искашъ да направишъ нѣкоя дяволия. Какво трѣбва да направишъ? - Нѣма да се гразнишъ, да чешешъ

носа си, но ще го хванешъ и ще си кажешъ: ти ще мислишъ тѣй, както мисли единъ разуменъ човѣкъ. Сърби те ухото, ще го хванешъ и ще си кажешъ: ти ще слушашъ и ще разбирашъ тѣй, както разбира единъ разуменъ човѣкъ. Щомъ искате да се самовъзпитавате, тѣй трѣбва да постъпвате. Сега вие ще кажете: този човѣкъ ни говори смѣшни работи, забавлява ни. Като отидете на кинематографъ или на нѣкое прѣдставление, не ви ли забавляватъ? Само тукъ ли ви забавляватъ? Бихъ прѣдпочелъ хиляди пжти повече да се хвана за носа си, или за ухото си и да си повеля да разбирамъ нѣщата правилно, отколкото да ходя по кинематографии, или прѣдставления, или даже да слушамъ най-хубавитѣ концерти на Паганини. Когато си потегля носа или ухото, азъ слушамъ неразборията на цѣлия свѣтъ. Като искамъ да проява единъ жестъ, азъ пакъ ще хвана носа си и ще си кажа: слушай, ти си туренъ тукъ горѣ, помни че трѣбва да изразишъ Божиата мисль! Сърдцето ти затупа по-силно и ти веднага казвашъ: олеле, заболѣ ме сърдцето, скоро инжекция! Съ това тупене сърдцето ти иска да каже: господарю, дойде врѣме и азъ да се проявя! Туй лозе иска да цѣвне и да узрѣе. А ти, като не разбирашъ закона, казвашъ: олеле, заболѣ ме сърдцето! Като те заболи главата, пакъ казвашъ: заболѣ ме главата, какво да правя? Съ тази болка главата ти иска да каже, че трѣбва да мислишъ. Послѣ, ще се хванешъ за двѣтъ уши и ще си кажешъ: слушай врѣме е за работа, трѣбва да се опретишъ на работа. Ами ако онзи склупторъ не вземе чука и не удря своята статуя, тя сама по себе си може ли да стане? Той трѣбва да вземе чука и майсторски да удря. Онзи художникъ сжщо трѣбва да вземе четката и да рисува, но да знае какъ. Онзи, който иска да пише, сжщо трѣбва да знае, какъ да пише. Носътъ само за секнене ли е създаденъ? Азъ като държа кърпата на носа си, казвамъ: Господи, пази ме да не оскърбя този мой приятель! Нека мисълта ми бжде тѣй свѣтла, тѣй чиста, като тази кърпа? Нѣкои, като гледатъ моята кърпа, казватъ: този човѣкъ прави нѣкаква магия. Да,

магия правя, но на себе си. Казвамъ си: слушай, ще говоришъ на тѣзи хора Истината, тѣй, както и Господъ на тебе я говори! Тѣзи сж външни нѣща, но има и единъ вътрѣшенъ животъ. Единъ день ние ще се освободимъ отъ това тѣло, нѣма да има нужда да се секнемъ съ кърпимъ си. Животътъ ни ще бжде идеаленъ, нѣма да имаме никакви излишъци и ще бждемъ напълно свободни.

И тѣй, Този, Който е посадилъ лозето, това е Господъ. Наемателитъ сме ние, а слугитъ, които Господъ ни е пратилъ, ние сме ги набили. Духътъ сме изпѣдили и сега се питаме: какво ще правимъ, като дойде наемодателътъ? Нѣма какво да ви обвинявамъ, но казвамъ, че вие сте възприели този начинъ на дѣйствиe като правило. Тѣй постъпвате вие, но отъ васъ се изисква да обработвате лозето, което Господъ ви е далъ и да Му изпратите отъ плодетъ. Плодътъ на Духа, това е Любовта. Любовта е първиятъ плодъ, който трѣбва да изпратимъ на Господа. Богъ като одобри този плодъ, ще каже: дайте този плодъ на дѣцата! Той ще прати единъ ангелъ при насъ, който ще ни даде право да раздаваме отъ плодетъ си на всички хора. И всички, които ядатъ отъ нашитъ плодове, ще станатъ добри хора. Като разберете тази притча по този начинъ, сега като се върнете дома си, хванете се за ухото и си кажете: да работимъ! Когато се продължава на долу ухото, и животътъ се продължава. Когато ухото се продължава нагорѣ, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява, и активността на човѣка се разширява. Когато ухото се скжсява, и животътъ става хилавъ. Ето, затова вие трѣбва да си теглите ушитъ. Забѣлѣжете, на онѣзи хора, които умиратъ рано, ушитъ се скжсяватъ. Нѣкой пита, колко години ще живѣе? Като измѣря ухото му, тогава ще му кажа, колко години ще живѣе. Понѣкога е страшно да се каже на нѣкой човѣкъ, колко години ще живѣе. Забѣлѣзано е, че хора, у които ушитъ сж дълги, живѣятъ дълги години; а хора, у които ушитъ сж къси, живѣятъ малко време. Това е така, природата никога не лъже.

По сжщия законъ интеллигентността на хората се изявява въ лицето имъ. Природата е поставила по лицето на интеллигентнитѣ хора повече бръчки. Тѣхнитѣ очи сжщо изразяватъ интеллигентността имъ. Ще бжде смѣшно, силната свещъ да не изразява силна свѣтлина. Учениятъ човѣкъ се познава по своята свѣтлина. Добродѣтелниятъ човѣкъ се познава по своето сърдце. И ние, хората на земята, можемъ по сжщия начинъ да живѣемъ съ онова възвишено и свято чувство на Любовта.

Желая сега, като се върнете дома си, всички да мислите за Бога. Не искамъ да мислите за мене, но ако любите Бога, ще мислите и за мене; ако не любите Бога, нѣма да мислите и за мене. Прѣди всичко, Богъ, Който живѣе вътрѣ въ насъ, по нѣкой пжтъ се оттегля. Когато идватъ страданията, Богъ се оттегля отъ насъ. Значи, щомъ Богъ се оттегли, това показва, че Той не е доволенъ отъ нашия животъ. Ти можешъ да се оправдавашъ, както искашъ, но Господъ казва: “Този човѣкъ е грѣшенъ, трѣбва да се накаже, за да почувствува своитѣ прѣгрѣшения”. Ето и Христосъ дойде до грѣното на ада, за да изпита и Неговата Любовь. Христосъ каза: “Господи, азъ прѣдавамъ Духа си въ Твоитѣ ржци, да става, съ мене, каквото ще. Азъ искамъ тия хора да опитатъ това което и азъ съмъ опиталъ и позналъ. Искамъ, щото всички хора да познаватъ Твоята Любовь”. Христосъ е човѣка на безавѣтната Любовь. Азъ искамъ и вие да не сте малодушни, а смѣли и рѣшителни. Какво отъ това, че ви изпждили отъ тази или онази кжща? Какво отъ това, че въ едн-кой си вестникъ писали нѣщо за васъ? Щомъ иматъ мастило, нека пишатъ. За насъ е важно друго нѣщо. Човѣкъ се познава въ врѣме на изпитанията си. Нѣма по-голъмо изкуство отъ това, когато нѣкой човѣкъ ти прѣдложи да му платишъ единъ дългъ и ти веднага повѣрвашъ на думитѣ му и кажешъ: ще го платя. Това азъ считамъ великъ характеръ. Или, когато нѣкой човѣкъ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ цѣлия си животъ, това сжщо считамъ великъ

характеръ. Ако единъ банкеръ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ всички врѣмена, азъ наричамъ този човѣкъ великъ; но ако единъ религиозенъ човѣкъ се обърне къмъ Бога и каже, че е писано, наистина, въ Писанието, да раздаде човѣкъ всичкото си имане на сиромаситѣ, но азъ не мога да направя това, защото трѣбва да оставя и за себе си, този човѣкъ не е великъ. Когато единъ човѣкъ дойде при мене, азъ съмъ длъженъ да му дамъ хлѣбъ, щомъ той е нуждаещъ се, но не съмъ длъженъ да му дамъ и маслини, или друго нѣщо. Послѣ, азъ съмъ длъженъ, ако нѣма дѣ да ношува, да му дамъ легло, но не съмъ длъженъ да му давамъ юрганъ и разни меки завивки. Тѣй е писано и въ Господнята молитва “хлѣбъ нашъ насжщный”. . . . Щомъ хората ме приематъ съ любовь, това ми е достатъчно, нѣмамъ нужда отъ юрганъ, или отъ какви и да сж други завивки и удобства. Щомъ влѣзешъ въ моята кжща и те обвия съ своята любовь, нѣмашъ нужда отъ юрганъ. Тогава и 10 юргана да ти дамъ, нѣматъ смисълъ за тебе. Но и 10 юргана безъ любовь, не струватъ нищо, ти пакъ ще си треперишъ отъ студъ.

Разумна любовь трѣбва на всички ви! Ние не трѣбва да чакаме тази Любовь нито отъ Индия, нито отъ Америка, нито отъ Европа. Тази Любовь е въ насъ. Всички трѣбва да кажемъ: да бжде благословено Името Божие! Да се слави Името Божие! И Господъ, Който ни даде това лозе, нека изпрати Сина Си да Го приемемъ, да Го угостимъ и да Му кажемъ: “Каквото ни даде, ето го!” И слѣдъ това, да Го изпратимъ като “добръ дошълъ”, или да Го задържимъ пакъ като “добръ дошълъ”. Сега какво мислятъ въ България? Ще дадатъ ли каквото трѣбва, или ще изпждятъ слугитѣ Божии? Може да опитате и едното, и другото. Ако си дадатъ данъта на Бога, ще бждатъ великъ народъ, пѣкъ ако игратъ на бобъ, като евреитѣ, и това ще опитатъ. И вие сте българи, нали? Българинъ, значи човѣкъ на Духа.

И тѣй, нека остане въ васъ мисълта, всички да бждете като този домовитъ човѣкъ, да има връзка между Бога и

Васъ, та Божието благословение, което пада върху лозето
ви, да дойде и върху Васъ!

Бесѣда, гържана отъ Учителѣтъ
на 7 Мартъ, 1926 г. Въ гр. София.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Заведоха Исуса	
(15.11.1925 г.).....	5
2. Тридесет и осем години!	
(22.11.1925 г.).....	23
3. Той знаеше	
(29.11.1925 г.).....	42
4. Вигъ го Исусъ	
(06.12.1925 г.).....	71
5. Откъдъ ида	
(13.12.1925 г.).....	95
6. Добрата земя	
(20.12.1925 г.).....	120
7. Показа имъ ржцетъ си	
(27.12.1925 г.).....	144
8. До скончанието на вѣка	
(03.01.1926 г.).....	168
9. Давамъ властъ	
(10.01.1926 г.).....	188
10. Благъ	
(17.01.1926 г.).....	213
11. Мария избра	
(24.01.1926 г.).....	235
12. Свидѣтелството Негово	
(31.01.1926 г.).....	258

13. Познатъ отъ Него	
(07.02.1926 г.).....	279
14. Позвахъ Сина си	
(14.02.1926 г.).....	299
15. Бждете съвършени!	
(21.02.1926 г.).....	320
16. Приехъ отъ Отца си	
(28.02.1926 г.).....	344
17. Домовитъ човѣкъ	
(07.03.1926 г.).....	366

Учительтъ Беинса Дуно
ЗАВЕДОХА ИСУСА

Второ издание

Предпечатна подготовка
Здравка Кючукова
Стоян Кючуков

Печат
"Симолини '94"

ИК "ЖАНУА-98"
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-011-4